

DOMÁCNOST BOŽÍ

1. díl svazek 2.

Vnitřním slovem obdržel a napsal

JAKOB LORBER

Překlad z němčiny podle třetího vydání z r.1923 ze sbírky spisů vydaných Novosalemskou společností v Bietigheimu ve Württembergu

Nákladem Kruhu přátel Novosalemského Světla Brno, Vyškov.

1 9 4 0

Setlahemova touha po pravé moudrosti.

A poslyš, tato řeč všechny téměř umlčela; neboť nyní porozuměli zcela dobře řeči Henochově a jen u sebe přemýšleli o všech těch omylech, jimiž byli dosud vesměs tak krutě zajati. A tak se jejich dětem široce oči otevíraly; probouzejíce láskou v sobě poznávaly opět víc a více sebe i Mne. A teprve nyní také děti hlavního kmene od Adama až po Jareda chápaly úplně smysl řeči Henochovy v jeskyni a rozuměli úplně smyslu jeskyně. A Adam přemýšlel mnoho o východu Slunce a rozuměl mu. Set se pak vzchopil, pohlédl k nebi a děkoval Mně za tento velký dar; a jeho příkladu následovali všichni, kteří byli přítomni a ve svých srdcích Mne nad míru chválili a velebili.

2. Avšak jedno z dětí jihu, které byly z pokolení Setova a Enosova přistoupilo k Henochovi, hluboce se mu poklonilo a pravilo: „Henochu, hle, zde stojím před tebou ve jménu všech; mé jméno jest Setlahem (to jest Moudrostí vysoce nadaný syn Setův).

3. Mým prvním jest, abych vzdal skrze tebe nejvyšší povinný dík svatému Dárci takovéto veliké milosti. Neboť jelikož jsi Pánu nejbližší a máš Jeho živé slovo, pak jest také zajisté nejvyšší příhodné, abys doplnil nedostatek našeho slabého díku vůči Pánu za tak velké dobrodiní, neboť ježto jsem obdržel moudrost od Pána, činil jsem, co mně tato moudrost učila a také jsem nemohl činiti více, ježto má moudrost shledávala to, to co jsem činil dostatečným. Avšak co ty jsi zde ve své řeči života učil jest více nežli všechna moudrost všech lidí; jest to kořen všeho života a věčný základ vší moudrosti, - ano, jest to Bůh, kterého zde zvěstuješ! A hle, tu nevystačí má moudrost, aby se Mu vzdal náležitý dík proto učiň místo mne ty, co je správného! Druhá věc proč jsem po tobě toužil, jest to, abys mě dovolil přijíti k tobě do školy, abys mne učil cestě, po které jsi šel ty, aby se mi dostalo v takové hloubce života z Boha.

4. Ó, Henochu, nezazlívej mi tuto dvojí prosbu; neboť má moudrost mně praví, že ty jsi ten pravý Boží věštec. Neboť tvé srdce naplnila lásky Nejvyššího a tvého jazyka se dotkl Oheň, který proudí přemocně z Božího prstu. Ó, ukaž tedy Setlahemovi, jak a kdy se ti toho dostalo! Amen.“

5. Henoch pak ihned povstal a pravil: „Poslyš, Setlaheme, k čemu to vychvalování?! Cožpak jsi obdržel moudrost proto, abys s ní vyšel chválit to, co není chvály hodné a nedovedl chváliti Toho, kterému přece jedině náleží všechna chvála?! Či myslíš, že životu se lze také tak naučiti jako této moudrosti, které ses naučil se studeným srdcem, aby ses stal mistrem v moudrosti?!“

6. Ó, Setlaheme, hled' abys ses ve své marnivé vědychtivosti neudusil.

7. Pohleď zde na fík a tamto na strom plný již polozralých švestek! Co myslíš, kdyby švestka šla do školy k fíku, aby se od něho naučila umění, aby místo švestek rodila na svých větvích též fíky, jako fík, - stane se to kdy?

8. Je-li tvá moudrost k něčemu užitečná, pak ti musí okamžitě přesvědčivě zdůrazniti, že toto se na věky nestane!

9. Ale vezme-li někdo výhonek fíku se semenem, ořeže pak se všech stran švestku, rozpolťí odnož a vstrčí do ní výhonek a pečlivě jej zemí a smůlou spojí, pak se šťáva švestky přetvořuje ihned ve fíkových výhoncích v život fíku; a tak se po nepřilíš dlouhé době objeví na takto přeměněné švestce ušlechtilé fíky.

10. Toto učiniti naučila tě již dávno tvá moudrost; a jak to, že tě také nenaučila ze všech sil milovati Pána, abys místo švestek plodil též fíky života?!

11. Já ti však pravím Setlaheme, hle, Adam tebe, jako všechny tvé děti a bratry obřezal, Set vás rozštěpil, a Pán do vás nyní skrze mne vstrčil výhonky věčného života; nyní hledejte svou vzájemnou činností v lásce čerstvou zemí a smůlu, a spojte v sobě život skrze víru, tak také ihned naleznete, co ses nyní snažil neplodně u mne naučiti!

12. A nyní jdi a jednej, tak budeš žíti. Amen“

13. Když Setlahem tuto řeč uslyšel, bil se v prsa a pravil: „Ó Henochu, poznávám velikou pravdu tvé řeči, avšak tobě jest snadné tuto řeč mluvit, protože ji již máš; neboť Pán ti ji dal svobodně ze Sebe, aniž bys proto konal to, co ty jsi radil konat i mně! Ó, hle, v suchu lze dobře odpočívati a bez zástavy snadno bráti; ale u mě tomu tak není! Já již velmi dlouho pracuji a

zápasím ustavičně o to, čeho se tobě bez námahy dostávalo; avšak je to marné! Pro mne jest nebe zahrazeno kameny a bylo by snazší vykopati do země díru, která by sahala až tam, kde již Země není, nežli dosáhnouti aspoň jediné rosné kapky vléváním života lásky shora.

14. Že však tomu tak jest, - pohleď jen tamto na vznešené otce, aby ti svědčili pro mne. Zda nejsou všichni svým stavem výše nežli ty a tedy Pánu přirozeně také blíže nežli ty? Proč však jim zůstává Pán vzdálen a s tebou kráčí ruku v ruce?

15. Ó, Henochu, kdyby toto vše nebylo v tobě dáno od svatého Otce shora jako svobodná nikterak zasloužená věc, věru mluvil bys do tohoto okamžiku tak jako já, nařikaje nad mocnou duševní žízni a duševním hladem!

16. Či myslíš, že snad nevím, že se žádný strom nemůže od druhého stromu ničemu naučiti? Hle, to sis mohl ve tvé řeči ušetřiti? Musíme-li však učit děti, čeho jim třeba jako choditi, mluvit, pracovati - , aby se jím tím mohla pochopitelně ukázati stopa nejvyššího Boha, - řekni mně, jsme snad více vůči Bohu, nežli jsou naše děti vůči nám?! Já myslím, že my jsme vůči Bohu nekonečněkrát méně! Jak jinak by nám mohla býti ukázána cesta, nežli vyučováním, jako je tomu u všech dětí?!

17. Ó, Henochu, ty ses domníval, že budeš se mnou snadno hotov, tím že jsi mne odkázal na lásku k bratrům a k Bohu; avšak nebude ti tak snadné jak ses domníval mne se zbaviti! Nežli to přijmu chci toto vše uviděti napřed na tobě!

18. Ale v tvém krátkém slovním uspokojení se mi zrovna nezdá zakopán nejvyšší stupeň lásky k bližnímu; je-li však láska k bližnímu pobočným paprskem lásky k Bohu, věru, pak nevím co mám o tvé lásce k Bohu souditi!

19. Hleď, aby sis brzy nebyl snad sám jediným nejbližším

20. Jest správné, aby byl něčí řečí jiný pohoršen?! Hle, jak velice mne tvá prvá řeč povznesla, tak velice mně však také tvé nynější slovo pohoršilo! Neboť vím dobře, že jsi Boží věstec a že máš živé slovo – kdybych to nevěděl, nikdy bych k tobě nepřišel a tuto svatost v tobě nevelebil! -;že jsi mne však za to pohaněl, pak se tě táži: Kdo tě vyzval, abys něco takového vzal na svou hlavu a za to mně pohaněl?

21. Ó, hle, není pěkné, hladového, žiznivého a plačícího bratra v Bohu tak zkrátka odkázati!

22. Trpělivost jest to prvé, a pokory jest duše lásky! Henochu, já vím, že ty jsi mistrem obou; proč se však stavíš proti mně a máš, jak se zdá, srdce přede mnou uzavřené? Vždyť jsem ti přece nikdy v ničem neublížil! Obrat' se tedy, a buď mi bratrem v Bohu, a ne studeným, suchým průvodcem! Amen!“

23. A když byl Henoch toto od Setlahema s největším usměvavým klidem uslyšel, tu opět povstal a odpověděl mu těmito slovy, řka:

24. „Setlaheme. Hleď,kdyby tomu bylo tak, jak se podle své řeči domníváš, věru, pak bys mně již dávno spatřil u svých nohou plačícího; avšak tomu tak není!

25. Abys kvůli mé nepochopené řeči nevystoupil, nespravedlivě se pohoršuje, do své chaty, ukonejší své srdce, a poslyš, co ti řekne: „Setlaheme, pohleď do modré dálky a pověz mi jakého druhu jsou tráva, rostliny, stromy a keře, zda jsou jako zde anebo zda jiné.

26. Jaké jsou kameny, jaká země a jaké prameny, zda jsou jako zde či jiné! Jakými živými bytostmi jest (ona daleká země; vyd.orig.) obydlena? Jsou tam snad tžž lidé? A co právě dělají?

27. Poslyš, Setlaheme, tvé mlčení mně praví, že to nevíš! Nyní se tě však táži: Jakým způsobem by sis mohl co nejvhodněji tuto znalost opatřiti?

28. Dejme tomu, že já bych tam již byl a vše tam vyzoboroval. A tak by se stalo, že by se mne v tvé přítomnosti na to tázali otcové a já bych jim onu modrou dálku odhalil. A kdybys ty to uslyšel, a nevěděl, jak, odkud a čím, řekl bys mi pak. „Poslyš, co jsi nyní mluvil, to se mi neobyčejně líbí! Také já bych chtěl o té dálce mluvit jako ty; hle, proto k tobě půjdu do učení, abych se od tebe naučil takto mluvit!“ „Kdybych ti však odvětil: „Poslyš, to se nemůže s vnitřním přesvědčením naučiti ten, kdo podle vnitřního přesvědčení usiluje, - a jak namáhavá a neplodná cesta k nejčistšímu poznání by to byla!

29. Ale hleď, zde přes tyto hory tam, jde nejbližší cesta! Pusť se po ní a buď ujištěn, že za tři dny budeš opět zde a budeš moci jako já míti o tom řeči plné pravdy, jakých by ses jinak nenaučil míti s vnitřní životní silou ani po letech!“

30. A nyní bys však přišel opět ke mně a chtěl bys mne pro takovou krátkou ale pravdy plnou radu obviňovat z nedostatku lásky! Řekni si sám, jak se má takové obvinění z nedostatku

lásky k radě, podle níž můžeš jistě ve třech dnech dosáhnouti toho, co by ti jinak mohlo dáti sotva tisíc let?!

31. Hleď, tu jsi dal svou moudrostí prudkou ránu do větru!

32. Cesta je ti ukázána. Nemáš-li odvahy, abys po ní krácel sám, pak přijď a zkoušej mne, zda tě jako bratr se vší láskou povedu či ne; myslím tedy, že bys v tom stěží kdy mohl naléztí důvod k naříkání!

33. Ale kdybych ti učinil podle tvé pošetilé žádosti, hleď, pak bych ti musel býti spíše nepřitelem, abych mohl tebe svého milého, ubohého bratra v Bohu a Adamovi ve vší zvrhlosti oklamati.

34. Hle, vědění ti na věky nic k životu neprospěje; ale budeš-li podle pravdy jednati, pak nalezneš svědectví pravdy, a ono se stane svědectvím lásky – a láska věčným životem v Bohu! Amen, amen, amen.“

* * *

Kapitola 72.

Setlahemova a Asmahaelova moudrost.

9. března 1841

Když Setlahem tuto řeč uslyšel, padl k nohám Henochovým a pravil: „Ó, Henochu, tvá velká moudrost mne zničila, takže se mně nyní zdá, jako bych tu nikdy nebyl; ale pozoruj, že ti nyní ve svém zničení rozumím více nežli předtím ve své moudrosti! A tak tedy přijmi můj dík za velkou trpělivost, kterou jsi se mnou měl a že ses nezlobil na mou velkou pošetilst, která mne nechala státi se tak drzým, že jsem se opovažoval předstoupiti před tvou láskou vyjasněnou tvář a přiti se s tebou, kterýž jsi v ruce všemohoucího svatého Otce živým nástrojem!

2. Hle ty jsi sice oslepil moje oči, a já ještě nevidím co je správné; avšak nyní v sobě pozoruj jiné světlo, jež mně ukazuje novou ještě sice mdle osvětlenou dráhu, avšak dráhu, která mne v jediném okamžiku přivede dále nežli mne neplodné světlo mých očí přivedlo za mnohá, ano již za velmi mnohá léta.

3. Ó, Henochu, kdyby přišla má noha na této nové dráze na nějaké velmi sypké místo, pak mne nech přijíti k tobě, abys mi mohl ukázati, zda kráčím po pravé cestě.

4. Ó, Henochu, zavolej na mně, uvidíš-li mně v mé slepotě učiniti nějaký mylný krok! Amen.“

5. A Henoch mu odpověděl řka: „Ó, Setlaheme! Hle, ty máš poctivou vůli a jsi pln dobré horlivosti, takže ti za to patří chvála; ale jen jedno jest na tobě ještě haněti, a to je, že hledáš u mě, rovněž jen slabého člověka to, co může Svým dětem dáti jedině Bůh, nás všech nejsvětější Otec, a tak také chválíš nástroj místo Mistra!

6. Ty myslíš, že já jsem uprositelnější, nežli nekonečná Láska a slitování věčného, svatého Otce?! Ó, Setlaheme, nedej se nikdy omámiti skrytou pošetilstí svého srdce, a neobracej se nikdy na lidi, dokud ses ve svém nejnižším základě neobrátí v plné lásce a kajícnosti k Bohu! A kdybys snad po delší dobu zůstal nevyslyšen, pak teprve pomysli, že všichni i ti nejlepší lidé jsou vůči Bohu marnicí zlí a necitelní, a že Bůh ti dá vše dávno předtím, nežli tě nejsoucinnější lidské oko uzná hodným i jen jediného pohledu.

7. Co se však týče nás, beztoho jsme k vám přišli na rozkaz Boha, našeho přesvatého, předobrotivého Otce a následkem Jeho lásky v nás neodvrátíme nikdy svůj zrak od vás. Proto povznes své srdce vzhůru a miluj ze všech svých sil svatého Otce, tak budeš žíti; neboť tato láska tě v jednom okamžiku poučí více nežli všichni nejlepší a nejmoudřejší lidé v mnoha stech létech. Hle, nyní máš vše, čeho je ti zatím třeba; jednej a kráčeť v lásce k Bohu! Amen.“

8. Po této řeči se Setlahem otcům poklonil a ustoupil vděčně zpět a pocítil v sobě mnoho radosti, za to Mne v srdci velebil.

9. Poté se obrátil Henoch k Adamovi řka: „Milý otče, nehorši se, že jsem tě zde zdržel déle, nežli jsi mně určil; ale hleď, Pán Své dary lásky neřídí podle naší míry času, nýbrž On dává, kdy chce dáti, a vždy budiž Jemu, velkému, přesvatému Dárci náš nejuplněnější dík, chvála, čest a sláva! Amen.“

10. Adam pak odvětil: „Ó, milý Henochu, o to se nestarej; my přece víme všichni, že co Pán činí dobře činí! Amen.“

11. A Set ihned hlasitě souhlasil a konečně ještě dodal: „A vždy v pravý čas! Amen!“

12. Adam pak opět povstal a pravil obraceje se k Henochovi: „Henochu, nyní necháme ihned začítí Asmahaela, aby také on předně vyplnil svůj počet a za druhé aby nám sdělil svůj názor o krásném utváření této krajiny a konečně, jak toto vše pochopil. Poté se vydáme ihned na další cestu a pozveme na krátko děti západu a severu a konečně se vydáme domů. Amen.“

13. A Henoch vyzval Asmahaela, aby započal svou věc.

14. A hle, ihned předstoupilo zvíře se svým jezdcem. Děti jihu promlouvali však poněkud hlasitě mezi sebou o různých věcech; zvíře však ihned třikrát za sebou tak prudce zařvalo, že všechny pojala mocná úzkost a jejich hlasy se ponořily v nejhlubší mlčení.

15. A když byl takto zjednán pořádek, umlklo ihned zvíře a Asmahael měl následující velice pozoruhodnou velmi jasně znějící řeč řka totiž:

16. Ó, nejdůstojnější praotcové Země! Co nám a co bych mohl já před krátkou dobou sotva uniknuvší temné hlubině smrti mluvití nyní na těchto tak svatých výšinách, kde vše – plno divů, plno milosti, plno života – nechává mně ztuhnouti nejsilnější slovo na chvějícím se jazyku?!

17. Nádherné utváření této krajiny, ó, věru, kdo nedovede ze sebe mluvití svatá slova života, ó, jak by mohl koktajícím jazykem rozkládaje vylíčiti tvary tak obdivuhodně nádherné jako jsou tyto?!

18. Ó, praotcové Země, já jsem se zprvu téměř neodvažoval otevřítí úplně své oko, že se mi dostalo schopnosti zřítí divy svatých výšin; nyní bych je měl líčiti já, ubožák, já slepec, já mrtvý před vámi, kteří jste plni milosti, plni života, plni moci a plni síly již dávno z nejnvnitřnějšího základu prohlédli věci nejvzácnějších forem?“

19. Co jsou tyto travnaté plochy, obklopené skalnatými k nebi čnějícími stěnami a vrcholy, musí-li jejich velmi velký význam zůstatí skrytí zdání života? Nebyl by zavržitelný kamének ve své hodnotě nekonečněkráté výše pro mne a pro každého, kdo by mu od základu rozuměl, nežli všechny pohoří a výšiny Země a i celá země s nimi?!

20. Jak snadno lze říci: „Třeba se jen podívati, že tamto na východě se velmi směle zvedá kouřící, k nebi čnící král hor, jakoby musel ovládati zemi!“ Ó, věru, i oko zvířat to může zřítí! Avšak táží-li se: „Rozumíš Asmahaeli, tomuto velmi mocnému útvaru?“, tu to praví v noci mého srdce: „Jak by měl mrtvý pochopití mrtvého?! Tvůj život je jen zdání a klam tvých smyslů! Ohebný jazyk jest vše, čím se můžeš rozeznati od zvířat!“

21. Ó, otcové, jestliže jsem toto pocítil, pak považte, jak velice nezbadatelné jsou mně tvary svatých výšin!

22. Pohlédnu-li tamto mezi severem a východem také na horu ještě nádherněji zářící nežli je dokonce samo Slunce na nebi, ježto ono nám vysílá paprsky jen jednobarevné a tato hora zahanbujíc Slunce v mocných proudech vykořisťuje světlo – a otáží-li se: „Jak to a odkud a proč?“, Ó, pak volá mně tráva jakož i všechny kameny dobře pochopitelnými znameními do ucha: „Ó, pošetilče, proč přemýšlíš namáhavě o divech světla?! Cožpak světlo z Boha se ronící lze zřítí?!

23. Ó, pošetilče, pohleď, jen k s v í c e n í stvořila kdysi Tvůrcova všemohoucnost Slunce a nikdy ne k tomu, aby se z ř e l o; a ty jsi obdržel schopnost zrale mysletí, proto nemysli o myšlení, což se rovná pošetilosti zřítí Slunce.

24. Myšlenky jsou světla duše osvětlující, nevázanou spleť tělesného života, avšak nikdy abys je samojediné jen k tomu bral a užíval. Jak bys mohl vně povstávající divy chápatí, dokud musíš sám sobě jako nejbližšímu divu prchatí?!

25. Ó, pohleďte, nejdůstojnější, praotcové Země, ó, dovídá-li se někdo od němé přírody nutně toto, ó, pak si odpočine tvrdě na výšinách světla!

26. Já jsem nebyl sem obeslán abych svítil, ne, jen abych se stal osvícený, byl jsem k vám od skvícího Ábela přiveden! Proto mne jen nechte poslouchatí vaše řeči plné světla a plné života; mluvití ještě dávno není pro mne na čase! Ó, kdo by také mohl naléztí ještě slova, která by zněla svatěji nežli ona slova plná síly a plná života linoucí se shora z jazyka Henochova, kdy jedno slovo je závažnější nežli až do základu velmi tížící bytost Země.! Neboť kde se vyslovené slovo podává nejen jako jediné dobře znějící zvuk velmi hojně k poslouchání, nýbrž úspěšně a požeňnaně vybavuje hojně život ze smrtelně skrytých hlubin v člověku, - ó, poslyšte mně ubohého: Takové slovo jest zajisté těžší a větší nežli vše, co může oko zřítí a tělesná mysl odvážití!

27. A tak nechte, nejdůstojnější praotcové Země, mne ubohého, mne mrtvého nyní mlčeti; neboť nesluší se, abych jako mrtvý mluvil k těm, jejichž hrud' skrývá v nejjasnějším světle život

z Boha, odkud každé slovo požehnaným jazykem rozsévá život jako Slunce své chvějící se světlo.

28. Nechte mne tedy, ó, praotcové Země, ukončíte mé nicotně znějící slovo; neboť doba jest učiněna k něčemu lepšímu nežli k prázdnému tlachání!

29. I když je krajina jako odražený paprsek života krásná – přece jen je krásnější usilovat o život sám! Ó, věru, jak to pociťuji, krásnější jest v nejtěsnějším prostoru uzavřena kapka života pro toho, kdo ji přesně našel, nežli kdyby nejostřejšími pohledy upřeně hleděl ven do nekonečných prostorů plných Sluncí a smrtí!

30. Ó, Henochu, přemoudrý učiteli, skrze milost a lásku shora, odpusť mně mé prázdné tlachání a neměj mrtvému za zlé jeho slepotu! Mrtvý a slepý jsem, slyš! Amen.“

* * *

Kapitola 73.

Hladový tygr.

A když byl Asmahael dokončil své slovo, hle, tu povstal Adam a chválil velice Asmahaela, že projevil tak mnoho pokory a v níž spočívá více moudrosti nežli v Setlahemovi a všech jeho dětech; poté se obrátil opět k Enosovi a Kenanovi a dal jim na vědomí, aby k nastávající sobotě pozvali děti jihu, aby přišly ještě před východem Slunce k ranní zápalné oběti, kterou musíme, a chceme přinést a přineseme Jehovovi!

2. A oba ihned svou věc vykonali. Poté přinesly děti občerstvení a posílení praotcům; a praotcové je přijali, jedli a pili a dali také jísti a pít Asmahaelovi.

3. Když však zvíře vidělo jísti a pít, tu se stalo neklidné a jalo se otvírati mocně tlamu a tlouci kolem ohonem.

4. Adam pak pravil Henochovi: „Milý Henochu, pohleď na zvíře; co to má znamenati? Uklidni je, jinak nebude dobře dále s ním cestovati! Amen.

5. Henoch však ihned vstal a pravil: „Cožpak myslíte, že toto zvíře žije ze vzduchu nebo žere trávu?! Ó, nikoli, to vše se příčí jejich řádu! Chce potravu; proto přineste tři nečistá živá zvířata, aby se nasýtilo!“

6. I byli přivedeni ihned tři kozli. Henoch pak pravil Asmahaelovi: „Pohleď, na píci pro tvého soumara! Sestup s něho, a dej mu za potravu a na znamení že přinášíš svou nečistotu z nížiny tomuto strážci k pohlcení!“

7. A Asmahael učinil ihned, jak mu byl Henoch před tváří otců poradil.

8. Když pak Asmahael předvedl zvířeti ony tři kozly, tu se zvíře žádného z nich nedotklo a jalo se mocně řvati.

9. I bylo pak všem úzko až na Henocha, který z podávaného občerstvení ještě ničeho nepožil, ale za to se v srdci občerstvil a velmi posílil Mou láskou.

10. Adam pak oslovil ještě jednou Henocha řka: „Ó, Henochu, hleď, abys nás neklamal; neboť zvíře tebou objednanou potravu od sebe odráží! Porad', můžeš-li, co tu činiti; neboť mám úzkost o Asmahaela! Jak hrozně se to zvíře vzpíná, a jak hromově řve a staví se tak zuřivě, jako by nás chtělo všechny pohltni! Proto porad' a pomoz, můžeš-li a dovedeš-li!“

11. A Henoch přistoupil ihned ke zvířeti a oslovil je takto řka: „Uklidni se, já rozumím zcela dobře tvému chování; avšak aby rozuměli také o n i budiž tvůj široký a dlouhý jazyk rozvázán! A sděl tedy svou prosbu, a co tě nutí k tak zastrašujícímu chování!“

12. A tu přistoupilo zvíře ihned směle do středu otců a ze široce otevřené tlamy dalo zřejmě slyšeti slova, která zněla takto:

13. „Poslyšte, tupě slyšící a slepě vidoucí lidé! Jest pravda, hladovím již v každém chlupu, jelikož jsem již po tři dny nemohl žádné potravu uloviti, a tak tedy z nouze požiji, podávanou mi nečistou potravu; avšak předtím mně to bylo nemožné, dokud mně nebylo umožněno, abych vám všem až na jednoho oznámil, jak je to pro vás v nejvyšším stupni neslušné a nespravedlivé kladete-li Boží dary do úst dříve, nežli jste k tomu poprosili svatého Dárce o požehnání a pak Mu ve vši pokoře a lásce za takový dvojí dar poděkovali.

14. Cožpak pošetlci plni slepoty nevíte, že na zemi již neroste žádná čistá tráva, která by se hodila za potravu nesmrtelným, aby se nezkazili?!

15. Nemělo by tedy býti vaším nejtoužebnějším přáním, aby vám velký svatý Dárce vždy očistil každou potravu a k vašemu životnímu blahu požehnal?!

16. Ó, styďte se, blízcí svědkové všudypřítomnosti Nejvyššího! Vy jste povoláni, abyste o Něm svědčili, a dovedete zapomenouti na Něho, ač byste měli na Něho co nejvíce vzpomínati!

17. Ó, jak nevděčná jest vaše svoboda plná života a jak pouze ve slovech vaše láska k Němu, takže jsem dokonce já dravá šelma naplněna nejvyšší spravedlivou nelibostí, musím-li pohlížeti na takový zločin u dětí Božích! Vy byste chtěli klnouti nížině; avšak ve vaší vlastní nížině vězí tolik nevděku, že přinesete tělesně dokonce největší neštěstí do nížiny, nebudete-li se již starati v srdci o dík a pravou lásku.

18. Měl bych pohlítni nečistotu Asmahaelovu; já však pravím a radím vám: Spíše vy vložte nečistotu svého nevděčného srdce na kozly, abych se stal nositelem nejen Asmahaelovým, nýbrž mnohem spíše vašeho velkého nevděku!

19. Nuže, Asmahaeli, přiveď mně kozly a učiň, jak ti poradili otcové, a zatiž je kletbou, aby mohli kající otcové očistěti toto místo a ty a já s nimi; staň se!“

* * *

Kapitola 74.

Podstata pravdy a lásky.

17. března 1841

A když otcové uslyšeli tato zázračná slova z tlamy zvířete, hle, tu se mocně zhrozili, bili se v prsa, lítovali svých chyb a v srdci Mně slibovali, že po celý den ničeho nepožijí ani pokrmu ani nápoje. As půl hodiny Mne prosili v srdci za odpuštění, a mimo Henocha se žádný neodvážil oči k nebi pozvednouti.

2. A právě této doby použilo zvíře poněkud stranou ke své hostině. Když bylo zvíře s oněmi třemi kozly hotovo, ihned se vrátilo, přiskočilo k blízkému, čerstvému prameni a ochladilo si tam zuby a jazyk, aby byla jeho zuřivost schlazena a krvelačnost umírněna.

3. Poté se odebralo opět k Asmahaelovi a nabídlo se mu zároveň k jeho dalším službám.

4. A Henoch pohlížeje na Otce, otázal se potichu Adama, zda si ještě něčeho přeje, anebo zda se mají připravit na cestu.

5. Avšak Adam odvětil s chvějícím se již stařeckým hlasem: Ó, Henochu, hle, úzkost mně ochromila údy, takže nemohu povstati, a, jak vidíš, též matce Evě a my musíme a máme povinnost se odebrati k západu! Jak to však učiníme, abychom se mohli dostat dále?

6. A hle, milý Henochu, také ostatním se nedaří lépe nežli mně! Proto porad' nám ze své lásky k Bohu, co tu učiniti; neboť věru pociťuji hluboce zločin naší vlažnosti, avšak rovněž také tak hluboce slabost svých údů!

7. Ó, pravdo, ó, pravdo, jak hrozně jsi mocná! Toto zvíře jest věrným obrazem tvé bezohlednosti. Ty nešetříš žádného člověka, byť by to byl prvý či poslední obyvatel Země! Tobě jest každý věk stejný. Ty biješ otce i s jejich dětmi a nešetříš jejich slabých matek. Naše hlavy tlačíš k zemi, a údy ochromuješ k nečinnosti. Kde jest mimo Boha ještě bytost, která by mohla snést celé břímě tvé tíhy!

8. Ó, sladká, něžná, svatá lásko! Jestliže ty jako největší životní Jehovovo požehnání nekráčíš ruku v ruce s pravdou, ó, pak jest poznání o sobě stojící pravdy lidem opravdu smrtí!

9. Ó, děti, nehleďte budoucně již pravdu o sobě, nýbrž jedině a pouze jen lásku! A kolik pravdy přivede s sebou láska, tolik také bude přiměřené člověku a prospěšné k životu.

10. Komu však dá Pán více pravdy nežli lásky, toho pravda na konec umačká, anebo Sám Se bude muset státi nosičem břemene ve velké tíži pravdy.

11. Proto učte vy budoucně všechny své děti v lásce pravdě, a bratry pak v pravdě lásce!

12. A nyní, Henochu, čiň, co můžeš a považ, poslyš a viz, co pravda o sobě na nás všech učinila! Ó, Henochu, spoj svou prosbu s prosbou mou, aby nás zde nestihl večer! Amen.“

13. Henoch se pak obrátil v srdci ke Mně a z jeho prsou se vynořily následující tiché vzdechy, které zněly takto: „Ó, velký, svatý, přelaskavý, Otče všech lidí a nade vše přemocný Tvůrče, nekonečný a věčný přesvatý Bože! Shlédni milostivě se Své nezměrné výše milosti na

nás ubohé, slabé červy v prachu, a pohled z nekonečné hojnosti Své lásky na naši bezmocnou slabost, v níž poražení velkou mocí tvé pravdy před tváří Tvé otcovské něžnosti zde úpíme!

14. Ó, dej ať povstaneme s tvrdé půdy země s nově posílenými údy a plni veselé myslí a ved' nás podle Své svaté vůle, kam za dobré uzná Tvá milost a tvé zalíbení a nedopusť, aby otce potkala nějaká bolest, nýbrž dej abychom mohli všichni v Tvé lásce a milosti kráčet.

15. Ó, Přesvatý Otče, vyslyš mou tichou prosbu a vzdychání! Amen.“

16. A když byl toto v srdci plném lásky a živé důvěry vyslovil, hle tu uslyšel ihned v sobě mocné sladké svaté slovo, které mu pravilo:

17. „Poslyš, Henochu! Já jsem dobře slyšel tvé vzdychání a vyslyšel jsem prosbu tvou! Přístup k svým otcům, potěš je pln požehnání z Mého velkého slitování a ujisti je Mým zaslíbením, uchopte se pak pod paži a budou všichni posíleni velkou silou, povstanou jak jinoši a plni čilosti dokončí dráhu kterou mají ještě před sebou podle vůle Mé!

18. Ono zvíře nenech pak vstoupiti do příbytku Adamova, ani na pozemek a půdu, nýbrž po vykonané cestě nech je opět v pokoji odejiti na místo jeho určení.

19. A nyní jdi a učiň, co ti bylo přikázáno a vychovávej cizince Asmahaela ku poctě Mé, amen. Poslyš, ve vši lásce, amen.“

* * *

Kapitola 75.

Příčina strachu.

A Henoch Mně ihned děkoval v srdci za tak velký kus chleba z pravého otcovského domu, pak se odebral do středu slabých otců a jal se k nim promlouvati tato slova útěch ze Mne řka totiž:

2. „Ó, milí otcové, malý, poněkud neobyčejný div dopustil nejmilostivější svatý Otec a Pán vši moci, aby nás probudil ze spánku navyklé vlažnosti: Rozvázal zvířeti jinak na věky němý jazyk a nechal přes řeči nezvyklou mordu nezvyklou řeči sklouznouti jen nepatrnou jiskérku věčné pravdy. My jsme vyslechli obsahem velmi závažnou jiskérku a zrohoreli jsme se jí velice, jako bychom stáli v nejneurodnější tváří věčnému, strastiplnému zničení!

3. Ó, marnivá bázeň a zoufalství! Řekněte milí otcové, čeho se má v pravdě milující vlastně obávat?!

4. Zda není pravá nezištná láska k Bohu ochrannou rukou svatého Otce, položenou na naši hrud' před jejíž mocí se veškerá nekonečnost ve svých nejhlubších základech zachvívá uctivě poslouchajíc?!

5. Týž Boží prst, Jehož celá ruka nás pečlivě chrání a udržuje, nese celou nezměrnou klenbu nekonečnosti i se všemi nesčíslnými Hvězdami, Sluncem a Měsícem, - a my se stáváme téměř slabými nad nezvyklou maličností zatím co bychom se mnohem větším právem měli stávati slabými a zcela nesmělymi, kdybychom o sobě samých přemýšleli, jak tento neslýchaný div způsobivosti k řeči, jest nám nepřetržitě tak vlastní, že dovedeme mluvit tak, že tu již není téměř žádné viditelné věci, které bychom nemohli dáti více nežli tisíc jmen?!

6. Ó, hleďte, tomu se nedivíme, a také se vůbec nestáváme slabými, vyměňujeme-li si navzájem slova!

7. Jestliže nás však nečiní slabými nekonečně větší divy vzhledem k naší schopnosti vnímání, ó, jak je tedy pošetilé, stáváme-li se slabými před cvrkotem cvrčka! Poslyšte, z toho vyzírá mnohem více bázeň nežli vlastní živá láska!

8. Cožpak se může skrz naskrz živý před smrtí hroziti anebo, stává se slabým před ní se chvěti?!

9. Věru, chvěje-li se živý před smrtí, pak sám v sobě nosí ještě mocné stopy smrti

10. Zda nebyl člověk ustanoven pánem všech tvorů ve velkém prostoru (v sobě) světovém? Co se tu tedy s ním stalo, že se před bzukotem hrubé mouchy zachvěje jakoby nad ním Bůh již konal poloviční soud?

11. Ó, milí otcové! Já vím, co je toho vinou; ne snad, jak se domníváte, prvý původní pád otce a matky – neboť tento pád byl sám jen následek toho – nýbrž jest to tím, že se člověk ve své svobodě začíná domnívati býti velkým a mocným a pak se v tomto svém pošetilem velikášství tak dalece ztrácí, že myslí že na každém jeho chlupu visí Slunce a Světy. Když však

potom přelaskavý svatý Otec toto pošetile spící a snící dítě nějakou chladící kapkou plnou lásky, slitování a milosti probouzí, pak náhle otvírá oči, poznává svou slabost a nicotnost, a pláče. Neboť jest jen slabé dítě.

12. Když však potom spatří silného Otce, raduje se, běží ve vsí lásce k Němu, laská se se silným Otcem a prosí Ho o chléb; a kde jest otec a matka, kteří by mohli odstrčiti svého miláčka?!

13. Je-li však dítě vzdorovité, ví jak je potrestati, aby bylo mírné; nechťelo-li by se však dítě nikdy úplně probuditi, zda nechá otec i jen j e d e n prostředek, nevyzkoušený, kterým by je probudil opět k životu?!

14. A když pak dítě otevře opět oči a usměje se na ustaraného otce, zda se otec nebude z toho těšiti v í c e nežli ze sta bdělých?!

15. Ó, milí otcové! Ó, hleďte, jak marnivá jest vaše slabost v bázni! Probudte se v lásce, a vizte, jak vám toužebně a v starostlivě lásce po boku stojí velký milý svatý Otec a čeká, kdy otevřete vzhůru k němu své oči lásky!

16. Ó, probudte se! On nám není dalekým, nýbrž blízkým Otcem jest nám, a plným lásky, jemností, s trpělivostí!

17. Jste-li nyní také ještě zemdleni spánkem a vyčerpání snem, - probudte se úplně a budete posíleni, takže radosti poskočíte jako mladí jeleni! Ó, probudte se tedy v lásce k Otcí! Amen.“

* * *

Kapitola 76.

Radost praotců v Pánu.

Po dokončení této řeči děkoval Mně Henoch opět v srdci a vztáhl pak ruce uchoпил otce podpaždí a to podle ustáleného pořádku. A hle, otcové ihned vesele a čile a skrz naskrz posílení povstali se země a nadmíru Mně děkovali za tuto milost a velebili hlasitě Mé jméno. Ano, veliká radost vstoupila dokonce i do jejich nohou, takže se jali i s Adamem a Evou poskakovati, a Set byl z převeliké radosti téměř rozpustilý a skákal vysoko jak jen dovedl.

2. I stalo se pak, že ve svém poskakování upadl a trochu si ublížil na pravém koleni a nemohl již dále skákati. I byl ihned zarmoucen; neboť považoval to ze trest a obrátil, se ihned ke Mně a pravil ve svém srdci:

3. „Ó, Pane, a náš přelaskavý, přesvatý Otče! Shlédni co nejmilostivěji na Mne ubohého a vadami slabého; hle, já jsem byl v tvém jménu převeselý a upadl jsem v nemíře své radosti!

4. Ó. Svatý, přelaskavý, předobry Otče! Pomoz mně, - neboť budoucně se již nebudu nohama, nýbrž za to tím více v srdci radovati a Tebe také tím více jazykem chváliti a velebiti a nohou budu používati podle tvé vůle a rukou podle Tvého zalíbení, ale jen pro tentokráte, ó, svatý, předobry, přelaskavý Otče, sejmi bolest s mého kolena! Ó, vyslyš prosbu mou. Amen.“

5. A ihned slyšel velký hlas, který v jeho srdci pravil: „Poslyš, Sete! Raduj se vždy z Mého jména; raduje se ze svého Otce, a raduje se ze všeho, co tě jakkoli kle Mně povznáší! Ale zanech při tom tělesného namáhání, které k ničemu neprospívá, nýbrž raduj se v tichu srdce! Raduj se v životě z nalezeného života, a nezatahuj do radosti života, to, co p ř i n á l e ž í s m r t i, tak neutrpíš nikdy škody, ani na těle a ještě mnohem méně na životě ducha a zároveň tvé a Mé lásce!

6. Zapamatuj si to dobře a pojmi to, pokud lze hluboko do života, tak nebude radosti nikdy konce; a nyní povstaň, a kráče radostně ve jménu Mém! Amen!“

7. Když toto Set v sobě jasně a zřetelně uslyšel dal se radostí do pláče, a hlasitě Mně děkoval za tuto neočekávanou milost.

8. A ostatní pak pozorovali, že se přihodilo se Setem něco zvláštního, a všichni až na Henocha se divili okamžitému klidu Setově a jeho převeselé náladě.

9. Set to však zpozoroval a vyprosil si aby ho nyní nerušili otázkami v jeho radosti z nalezeného života z Boha; k večeru se to beztoho dozvíte v sobě shora.

10. A nyní se obrátil Adam k dětem, děkoval Mně, žehnal všem, žehnal dětem jihu a žehnal krajinám a pravil pak:

11. „A nyní, děti, poděkujte Pánu a připravte se na cestu k západu, a to ve známém pořádku: Asmahael uprostřed mezi mnou a Henochem na zvířeti Pravdy! Amen.“

* * *

Kapitola 77.

Odchod patriarchů k dětem západu.

22. března 1841

A ihned se podle vůle Adamovy uspořádali na cestu k dětem, které sídlily na západě

2. Každý Mně obětoval své srdce a chválil mne v tichu, a to jak ti, kteří cestovali dále, tak i zůstavší zde dosud děti jihu.

3. A zde zůstavší děti jihu se rodičům hlavního kmene poklonily a děkovaly jim za toto radostné poselství a převelice velebily jméno Mé a chválili lásku Mou a byly naplněny radostí nad Mým velkým slitováním.

4. A hle, za takovýchto dobrých poměrů se zde loučili první lidé Země se svými dětmi.

5. Cesta zde byla od jihu k západu velkolepá – rozumí se, jen v očích lidských byla v nejvyšší míře t í m, co rozumíte pod výrazem „romantický“.

6. Pro velkou vzácnost s jakou se nyní již nikde nelze setkat, přiblížím vám ji poněkud blíže před oči; a tak dejte pozor a vymalujte si to v srdci!

7. Takto tedy vypadala krajina kterou vedla cesta k západu: představte si sedm v jedné řadě postavených šedavě namodralých kuželů, z nichž každý jest sedm tisíc stop vysoký a dole má 1/7 míle v průměru! Představte si, že jeden kužel se připojoval k druhému, jako kdyby je někdo postavil k sobě tak, aby se při patách dotýkaly.

8. A jako stojí vedle sebe v jedné řadě oněch sedm kuželů, tak si představte za každým kuželem státi ještě deset kuželů stále ubyvajících rozměrů a nejrůznějších zabarvení. Z vrcholu každého kužele tryská čistý vodní pramen. Před hlavní frontou ve vzdálenosti as sto sáhů jest přímá cesta, která se táhne o tisíc stop výše nežli paty kuželů přes horský, jako šňůra rovný hřbet, jehož severní strana jest porostlá nejkrásnějšími cedry a palmami, topoly a platany; ale na jižní straně nelze mimo zmíněné kamenné skupiny kuželů s jejich velkými jako vítr šumícími vodopády spatřiti nic jiného nežli holou jen tu a tam malou travou a mechem porostlou půdu.

9. Nuže, toť krátký popis cesty od jihu k západu! Představte si ještě nepopsatelný účinek, vyvolaný slunečními paprsky, které se v nesčíslných vodních obloucích lámou, při čemž se ještě skulinami kuželů, míhá nejvyšší pestrá nádhera barev zadních, menších řad kuželů, a máte ve vší stručnosti vše, z čeho si můžete učiniti dosti zřetelný obraz této cesty na západ.

10. Také tato cesta byla zamilovanou cestou Adamovou. Chodíval tu zejména rád za velmi teplých dnů, protože tu vanuly stále chladné vánky a mimo to mu tento pohled sloužil také k stálým velkým nadšením v dřívějších dobách. Když se odtud vrátil, mluvíval se svými dětmi velmi vznešenými slovy o Mé lásce, milosti, moudrosti, slitování, svatosti a moci; proto také nazval tuto cestu „Obhlídka sedmi mocí z věčnosti velkého Boha Jehovy.“

11. Když nyní otcové dorazili k této cestě a ponenáhlu až k střednímu kuželi, přerušil Adam poněkud pochod, aby bylo možno poněkud se popásti na této velkolepé přírodní scéně.

12. A všechny děti se ihned posadily a kochaly se němou vládou hlučně se vztekající mrtvé přírody.

13. Po krátké přestávce, v níž bylo vzpomenuto na Mne, se obrátil Adam k Asmahaelovi a otázal se ho: „Asmahaeli, řekni nám co shledáváš na této scéně a jak se ti líbí!“

14. A Asmahael se obrátil uctivě k Adamovi a pravil: „Ó, praotče Země! Ty se zde tážeš slabého, kde se podává příliš velké a příliš mnoho pro nejsilnějšího; avšak pozorují-li ty vysoké a příkré, ovlažované špičaté sloupy z modravého kamene vytvářené mocným prstem věčného Boha, tu si v srdci myslím: Pro veliké není velké velkým, a pro malé jest velké neprospěšné! Co si má počítí komár s horami?! Co prospějí mouše prsty našich rukou?!”

15. A uvažují-li zde o této mocné scéně, ó, praotče země, pak velmi jasně pozorují, že velkým může prospívat jen velké; moucha ať se však spokojí s bzučícím párem lehkých křídel!

16. Otcové, velké a mocné děti Nejvyššího! Pro vás jsou mocným prstem Božství nádherné věci, - vy jich můžete používat, je chápat a chválit; pro mne jsou hory, na hřbetě mouchy uloženy.

17. Ó, praotcové Země, co jsem nyní řekl, jest vše, co jsem vám mohl říci; ó, učte mne jinak, možno-li takovou velikost věcí v duchu chápat! Amen.“

18. Když byl Adam uslyšel, tuto pokornou skromnost, převelice se potěšil a pravil obraceje se k ostatním:

19. „Ó, milé děti, poslyšte! Asmahael mi připadá jako pole delší dobu úhorem ležící, které sice v době úhoru plodu neneslo – neboť bylo to jen pole úhorem ležící, když se však na jeho půdu zaseje dobré símě a pak vloží do hlubokých brázd, tu se na takovém poli v krátké době potěšitelně objeví stonásobný plod.

20. Tak mně to také připadá u Asmahaela; neboť není v našem středu ještě ani dva plné obraty stínu, ale věru, až na naši jedinou výjimku, by zahanbil všechny ostatní děti na výšinách!

21. Poslyšte, milé děti! Kdyby se ubožáci nížiny celkem jen nějak přiblížili Asmahaelovi v jeho úrodnosti, věru, bylo by na věky žel a škoda, kdybychom jim nepřišli na pomoc!

22. Proto se dnes za mocného přispění Boha v mé chatě poradíme co by se mělo v tom ohledu učiniti.

23. Pán však ráčíž nás ode všeho co by bylo z naší vůle chrániti! Amen.“

* * *

Kapitola 78.

Děkovná řeč Asmahaelova.

A když pak toto Asmahael z úst Adamových uslyšel, byl dojat k slzám a s očima k nebi pozdvíženým pravil:

2. Ó, kdyby bylo možné zachránit ubohé, umrtvené bratry, ó, věru, pak bych se chtěl jako nicotná moucha státi přemocným supem a nejrychlejším letem slétnouti dolů do nížin, abych tam uchopil všechny ubohé, pro světlo a život mrtvé bratry, a donesl je sem aspoň tak rychle ano rychleji nežli si může pospíšiti každá myšlenka, aby vidouce se mnou žasli, jak brzy a jak vznešeně mocné děti Páně na výšinách velmi moudře poučující odhalují slabým a mrtvým všechny ty věci divy nanejvýš naplněné a v mocných ze svatých slov zbudovaných formách ukazují přibýtek života v člověku – a, mocněji ještě nežli vše to, nejmocnějšího, nejsvětějšího Tvůrce Světů a Sluncí jako Otce lidí!

3. Ó, kéž by to bylo možné!

4. Ó, praotcové Země, i když také oko v žasnoucím zření do nekonečných prostorů skvoucího stvoření nespátří nikdy nicotný prášek, - přece jen když tento tak nicotný prášek větrem hnán spadne do oka divákova, začne si tento velikán bolestně oko třít a snaží se zhostiti toho, co mu palčivě zabraňovalo vidění! A tak potom nezřídka volá bratr k bratru:

5. „Ó, přijď a odstraň mně onu nicotnou, obtížnou věc z oka! „A spatří-li ji bratr pohřbenou v slzícím oku bratrově, zvolá: „Ó, bratře! Nicotný nepřítel tvého zraku se stal neškodným; leží nyní pohřben ve vítězném přívalu tvých slz! Soucitné slzy tě velmi brzy osvobodí k veselé radosti od tvého obávaného, nicotného nepřítele; neboť teprve když se stal dokonce prášek sám slzou, nebude ti nikdy tlačiti a brzdit zrak, abys mohl zřítí svítící dálky věčného stvoření!“

6. Ó, praotcové Země, vy pohlížíte svatýma očima ven do nekonečných pastvin, věčných světél; avšak dole, tam dole v temné nížině bídy, tam v zuřivá vichřice, nepřátelský prach překážející vašemu zraku nezřídka až nahoru k svaté výšině!

7. Působí-li vám bolesti, ó, uchopte jej starostlivou slzou a trpte, dokud se nestane sám vděčnou slzou.

8. Ó. Odpusťte mně ubohému a slabému! A i když také moucha nemůže řvati jako tygři a lvi, přece projevuje také svůj tichý bzukot a praví: „Ó, praotcové Země, také já jsem se vyronila z mocné ruky vašeho svatého Otce; proto dopřejte vy velcí mně slabé, také soucitného pohledu! „Slyšte! Amen, ó, amen.“

9. Adam krásnými slovy Asmahaelovými velice potěšen pravil: „Slyšel jsem dobře tvé spravedlivé vzdechy a znám velmi dobře neblahý prach nížiny, tohoto velkého nepřítele všeho

vnitřního zření; avšak dříve nežli přikročíme k nějakému dílu, musí být napřed přesně zkoumána vůle velkého Pána. Neboť my nikdy nepodnikneme ničeho bez dobře poznané vůle shora; proti jen ještě krátký čas, a ještě dnes bude rozhodnuto, co se usnesl učiniti v nížinách ošklivosti, velký Pán a to bude jistě to nejlepší. A ať to bude pro anebo proti, staniž se vždy co nejpresněji Jeho nejsvětější vůle! Amen.“

10. A tu ihned povstal Set a pravil Adamovi: „Milý otče! Neměl by nám zde podati Henoch, podobně jako v tvé jeskyni krátký výklad této nádherné krajiny?! Hle po tom velice prahnu! Jak často jsem o tom přemýšlel, avšak nemohl jsem jednou pro vždy nic jiného ze sebe vypraviti nežli co oči viděli a mé uši slyšely, totiž že tyto nebetyčné jednotvárné kamenné vrcholy se svými pozoruhodnými vodními paprsky, které se s hukotem v nesčetných vodních perlách řítí přes příkré stěny dolů k zemi a tímto harmonickým šuměním obdivuhodně ucho vzrušují.“

11. Proto rač tedy dovoliti, aby nám o tom všem podal správný výklad Henoch. Amen.“

12. Adam pak pravil velice a rád schvaluje žádost Setovu: „Ó, Sete, ty jsi mne předešel! Neboť to bylo již dávno mým vlastním přáním; proto staniž se, jak sis přál! A ty, milý Henochu, se čiň a podej svým žíznivým otcům chladivého, silícího nápoje ze své lásky, podle mé a Setovy žádosti! Amen.“

13. A hle, Henoch ihned povstal a jal se promlouvati k otcům tato velmi pozoruhodná slova řka totiž:

14. „Ó, otcové! V lůně daleké Boží nekonečnosti jsou zajisté ještě větší a obdivuhodnější přírodní scény a jsou vznešenější nežli je těchto sedmkrát deset vodu tryskajících kamenných vrcholů, neboť všechny měří od základu sotva několik tisíc mužských výšek, což však daleko není ani tolik jako poměr roztoče k nám; a přece jest poměr takový, že toto zvířátko jest svým způsobem větší nežli tato celá vodu tryskající, kamenná skupina!

15. A jestliže tato zdánlivě velkolepá scéna hlásá němé slovo z moudrosti přelaskavého, přesvatého Otce, pak jest její smysl vznešený, a není to němý neživotný nástroj, - jako také žádná ústa nejsou vznešenější nežli jiná ústa byť i promlouvala slova nejvznešenější; neboť ono vznešené nezáleží na ústech, nýbrž na slově.“

16. A tak je tomu také při tomto výjevu. Není (vznešený) proto, že představuje to, podle čeho poznáváme ve vnitřním podobenství ducha, sedm duchů aneb sedm mocí Božích, a že každý z nich je plný živé vody milosti, která prší stále na hubenou půdu naší duše a přesto neplodí o mnoho více plodů nežli stále zavlažovaná půda kolem úpatí kamenných kuželů – ani proto, že deset v pozadí stojících kuželů představuje svaté povinnosti lásky, které jsou vždy tytéž, protože oněch sedm duchů jsou vlastně také jen jedním duchem, což dokazuje táž výše, táž barva, táž podoba, táž masa, týž směr, táž voda a totéž harmonické šumění, - nýbrž jediné poznání z toho v nás samých, jest vznešené a důstojné! Na výjevu samém málo záleží.“

17. Řešte divy především v srdci; věru, teprve pak budete souhlasiti se Mnou praví Pán,“ a řeknete: „Ó, Pane, kdo okusil jen kapku Tvé lásky, tomu se stane země ošklivostí v nejhlasiťším jásetu nad Bohem vlastního srdce! Amen.“

* * *

Kapitola 79.

Slabost Adamova.

26. dubna 1841

Když byl Henoch tuto řeč dokončil, co nejuctivěji se poklonil všem svým otcům a děkoval Mně pak v srdci za velikou milost skrze kterou mohl nyní zvěstovati opět tolik čistě dobrého a pravdivého ze Mne otcům.

2. Adam pak povstal a pravil: „Amen!“ a pokračoval pak dále řka: Milý vřele milovaný Henochu, tentokráte vidím zcela jasně, že slova která jsi nyní promluvil, nevznikla v tvém těle, nýbrž Pán a nás všech všemohoucí Tvůrce a nejsvětější Otec napřed ti je věrně vložil do srdce!

3. Neboť vpravdě, milé děti, který člověk by to kdy byl schopen ze sebe čerpati a tuto kamennou skupinu ve vsí její podivuhodnosti tak jasně a pochopitelně odhaliti, jako jsi mocí a všeslitováním nejvyššího Boha učinil ty?!

4. Jest to poprvé, že jsem tě tak úplně pochopil, a to ještě, takřka ze základu nejhlubšího kořene!

5. Ale jen jedno mně ještě není zřejmé jisté a jasné, totiž: že si stále ještě nedovedu náležitě představit, jakým způsobem svaté slovo v sobě přijímáš a slyšíš a pak ihned vyslovuješ, že pak zní jakoby bylo od tebe, ač přece nekonečně vysoký smysl zřejmě ukazuje právě naprostý opak, ano tak naprostý opak jako zcela klidná vodní hladina, na níž nelze objeviti ani nejnepatrnější nerovnosti.

6. Ó, milý Henochu, nikoli nyní, nýbrž v jinou, příležitostnější hodinu, bude-li to Pánu libé, ukaž a odhal nám to všem, abychom tím obdrželi vnitřní měřítko podle kterého bychom byli s to posouditi, jak a kdy by mohl každý z nás v sobě buď pro sebe anebo pro všechny ono svaté slovo slyšeti.

7. Pravím ti však ještě jednou: nikoli nyní, nýbrž v příhodnější hodině! Pro nyníšek poděkujeme všichni Pánu, že nás učinil hodnými tak vysokého poučení a vydáme se také na další cestu, a to podle známého již pořádku ve jménu Jehovy! Amen.“

8. A všichni v nejvnitřnější hlubině srdce učinili, jak to byl Adam přikázal.

9. Když Mně nyní vzdali úplně svůj dík, povstali a připravili se na cestu.

10. Dříve však nežli uvedli nohy do pohybu, pravil Adam Setovi: „Poslyš, milovaný Abeli – Sete, já lačním – to mně praví mé zemdlívající údy – avšak ty znáš slib dnešního dne, který jsem s vámi učinil Pánu, když jsme se téměř všichni zhrozili tlamy onoho zvířete.

11. Co nyní počítí? Rád bych se zeptal Henocha; ale věru, jest to poprvé v životě na tomto místě, že ztrácím odvahu otázati se dítěte – které je k tomu ještě dítětem dětí! - , čím bych čelil své zemdenosti, aniž bych porušil slib!

12. Jdi k němu, a otaž se ho tiše o radu! Amen.“

13. A ihned se vydal Set k Henochovi a pravil: „Poslyš, milý Henochu, našeho otce Adama se zmocnila ve všech jeho údech silná zemdenost! Touží mocně po pokrmu, avšak slib mu káže, aby po celý den ničeho nepožil. Řekni, je-li to možné: Jakým způsobem se bude moci praotec zbaviti své zemdenosti?

14. Ó, milý Henochu, učiň co můžeš! Neboť ačkoliv také já jsem přišel k životu, cítím v sobě jen život slabosti a nikoliv život síly; proto já bych mohl býti praotci velmi slabou oporou!

15. Ty však máš život ve velké hojnosti; tak tedy porad' anebo pomoz! Amen.“

16. Henoch se pak ihned odebral k Adamovi a pravil: „Ó, otče, nepodlehni pokušení! Jest to Pán Sám, který to na tebe dopouští, aby zkoušel sílu tvého společenství v tobě.

17. Když jsi ještě nebyl, mohl tě Pán povolati v existenci, aby ses stal svobodným člověkem a duchem, podle Jeho obrazu dokonalým.

18. Nyní jsi již dávno svobodný pozorovatel a příjemce nepojmenovatelných výlevů Jeho nekonečné lásky, slitování a milosti; jak se tedy můžeš nechati zajmouti malomyslností a chvěti se před pomíjejícím prachem těla, jestliže tě jeho údy opatřená smrt napomíná, že to není tělo, tato vždy víc a více stárnoucí schrána vnitřního života, nýbrž duch lásky to jest vlastní vnitřní život jest určen k životu v Bohu?!

19. Nech jen zemdlívati tělo; a až zeslábne až k vnitřnímu příbytku života, bude se tímto tento život snáze a spíše ve vsí hojnosti do veškeré duše vlévati a touto duší bude také co nejlépe žíviti vlákno těla k příštímu věčnému životu.

20. Neboť tehdy duch pojme v sebe život těla a pak nebude smrt míti nic, co by zardousila, nežli sebe samu, již jest prázdné tělo samo.

21. Ó, otče, ve své slabosti stavěj na síle Jehovově, a tehdy ve své znovu nabyté síle v moci života zajásáš a řekneš:

22. „Ó, Pane, Otče! Já jsem nebyl a Ty jsi mne povolal v jsoucnost; a já tu byl ve vsí zmužilé hojné síle radostného, veselého života z tebe. Zalíbilo se Ti mnohou slabostí mne zkoušeti; s Tvou milostí jsem poznal novou zkoušku a ve svém zemdení jsem Ti přinesl oběť dětské lásky. Ty jsi pak opět shlédl na mou únavu, a já nyní žiji, vysoce jásaje, nový, úžasné blaženosti plným životem v Tobě, ó, Jehovo! Tobě budiž věčně všechna chvále a čest a sláva a dík!“

23. Ó, milý, vsí úcty nejhodnější otče Adame! Věř mně, slabému Henochovi: neuplyne ani hodina obratu stínu, a tvé údy budou silnější nežli údy silného tygra; ale musíš jen pevně držeti společenství! Neboť proradnou kolísavostí srdce Pán vždy opovrhuje.

24. Zatím se pak dej až do večera mnou vésti a podpaží uchopiti, a brzy úplně poznáš velmi divuplné vedení Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 80.

Zlaté pravidlo prorockých škol.

A když Adam uslyšel tuto útěšnou Henochovu řeč byl ihned veselého srdce a snášel s velkou oddaností svou přibývajícím zemdlenost a dal se Henochem vésti dále.

2. A tak pokračoval průvod, sice poněkud namáhavě, nicméně však ještě s náležitou rychlostí dále. Na celé, téměř půlhodinové cestě se nepromluví ani slůvka; ale každý Mne v sobě co nejvíce v srdci prosil o posilu a o zachování Adama. Zejména Henoch byl pln neochvějně důvěry a ve své lásce ke Mně počítal přesně, že já určitě a zcela jistě nenechám zahanbiti jeho neoblomnou důvěru v Mé slitování a v Mou milost.

3. Neboť i když také ostatní poznávali, že Mně není žádná věc nemožná, přece jen pochybovali o Mé vůli, protože se ještě nenaučil velikému svobodnému umění v srdci, totiž: počítati na neochvějně cestě čisté lásky a dobře vypočítávati Mou věčnou, nade vše nevýslovnou věrnost, - kteréžto umění se však Mému milému Henochovi již stalo největší dovedností, takže byl také vždy nanejvýš jist nevyhnutelným výsledkem toho, co ode Mne ve své spravedlivé lásce očekával.

4. Proto také nebyl nikdy smutný a nikoho nelitoval, potkalo-li ho něco nepříjemného. Neboť jeho oko spočívalo stále na mém srdci, a tak velmi dobře pozoroval skryté vedení Mé lásky, kterak tato láska vždy nejlépe dovede vésti děti tak, jak je to k získání věčného života nejvhodnější. Ano, v počtu své lásky ke Mně šel tak daleko s největší jistotou určit, jak, kdy, kde a proč se něco objeví a k jakému konci. A tak byl také jaksi prvním prorokem na Zemi a vlastním zakladatelem tak zvaných prorockých škol, udržujících se až do Mého lidského sestoupení, které spočívaly jedině v tom, že jejich žáci byli již téměř od narození vychováni v Mé lásce. Svět jim byl líčen jako zpevněný podklad Mé lásky, jako velká školní budova, v níž mají všichni lidé na základě krátkého odloučení ode Mne z vlastního popudu svého vnitřního života dostati velkou touhu po Mně. Jejich vnější podněty jsou tu jen kvůli pokušení, aby se lidé sami řídili podle Mé lásky. A jakmile tím již někdo nenalezne žádného zalíbení, nýbrž jen ve stále vzrůstající touze po Mně, pak se mu ihned otevře vnitřní oko a ucho, a on uslyší a tu a tam uvidí také ještě ve smrtelném rovněž svůdném těle ihned zase svatého Otce.

5. A naplní-li ho Duch věčné lásky; uzří všude budoucnost, přítomnost a minulost a dostavivši se tělesná smrt naplní každého nevýslovnou slastí, protože teprve tehdy začne přejasně viděti, že tělesná smrt žádnou smrtí není, nýbrž jen zcela dokonalé probuzení k věčnému životu.

6. Toto a ještě mnohé co je v nejužším spojení s Mou láskou bylo vlastní podstatou prorocké školy, jejíž prvotním zakladatelem, byl jak již bylo poznamenáno, podle Mé vůle Henoch.

7. Zlaté jeho pravidlo skrze Mne bývalo vždy podstatou a vnitřním obsahem všech prorockých škol a znělo takto:

8. Nemůžeš věřiti, že je jeden Bůh, jestliže jsi Ho již předtím ze všech sil dětského srdce nemiloval. „Kdo praví: „Věřím v jednoho Boha!, ale nemůže Boha milovati, ten je mrtvý lhář a života nemá; neboť Bůh jest Sám věčný Život. Jeho láska jest tento Život. Jak může však někdo pochopiti život jinak nežli životem?! Proto však jen láska jest život, jak v Bohu věčně ze Sebe, tak i v člověku slitováním z Boha, jak může říci člověk, že věří v Boha když Ho tisíckrát zapírá ve svém stavu bez lásky, který není život, nýbrž jen určitá čilost Bohem stvořené přirozenosti, způsobilé k přijetí života lásky z Boha.

9. Čilé tělo není ještě člověk, nýbrž jest učiněno jen proto, aby bylo nosičem člověka za pomocí živě vdechnuté mu duše; jestliže však tato tělnatá duše nepřijímá v sebe život z Boha, pak jest přes veškerou čilost a upotřebitelnost svých smyslů mrtvá.

10. Takovéto tedy bylo ono zlaté pravidlo. Že s ním a z něho vznikla časem ještě jiná pravidla, jest ovšem tak přirozené, jako přirozeně vzniklo z prvé lásky, která se u národů

ponenáhlu víc a více ztrácela toliko ve víře, desatero přikázání a všichni proroci a z nich opět konečně čistá láska skrze Mne ke Mně a z ní k bližnímu.

11. Tak také z tohoto pravidla vzešel přísně světa se odříkající způsob života až do doby přijatého životního ducha lásky, od kteréžto doby se pak ovšem další pozemský život podle vnitřní svobody pozměnil, a podle toho pak každý prorok žil, choval se a jednal.

12. Tak to tedy bylo s oněmi prorockými školami, které, jak již bylo poznamenáno, měly v Henochovi svého zakladatele, který nyní také již šťastně dorazil s Adamem k dětem západu.

13. Ale jak nyní všichni užasli, když Adam dříve tak zesláblý pojednou po boku Henochově přišel zase k silnější síle!

14. Sám Adam byl radostí celý bez sebe a za mnohých slz radosti Mi děkoval za tak náhlou posilu a konečně Henochovi jakož i všem ostatním pravil:

15. Ó, Henochu! Ó, děti! Jak převznešený jest náš Bůh! Jak dobrý, jak láskyplný a pln slitování! On, jenž nezná utrpení ani nedokonalosti, On, svatý, nekonečný, věčný, nade vše mocný Bůh může nicméně ze své nekonečné dokonalosti stvořiti nedokonalé bytosti, ne snad že by nedovedl stvořiti je dokonalými – to ani z daleka nemyslíme, - nýbrž aby poskytoval nedokonale stvořeným následkem Své nekonečné moudrosti od věčnosti do věčnosti ze vši Své nejnvtřnější hlubiny moudrosti a lásky vždy víc a více otcovské lásky, a tím aby jim ukázal, že jen On jest ten jediný, pravý Otec všech lidí a duchů.

16. Ó, Henochu, ó, děti, toto teprve nyní dokonale poznávám! Kdybych byl nezemdlel, jak bych mohl kdy pocítiti nevyslovitelné dobrodiní síly!?

17. Svatý Otec mne však nechal hodně zeslábnouti a zemdlíti, aby mne učinil tím citelnějším pro Svou nevýslovnou lásku! Ó, předobrá Otec, jak dobrý musí býti teprve k těm, kteří se proti Němu nikdy neprohřešili, když jest tak nadmíru dobrý, milostivý a milosrdný ke mně, který jsem přece největším hříšníkem, hřešíc v jeho tváři!

18. Ó, jásejte, chudí; neboť jste chudí, abyste tím více obdrželi. Jásejte slabí; neboť jste slabí, abyste více síly dosáhli! Jásejte smutní; jste smutní, abyste tím více radosti obdrželi! Jásejte hladoví a žízniví; jste hladoví, abyste tím více nasyceni byli! Jásejte, i vy duchové slepí; hleďte Pán učinil noc, aby pociťovala potřebu dne! Kdo by byl kdy za dne pocítil potřebu dne, kdyby byl Pán neustanovil přede dnem noc?! Ó, smrti kdybys nebyla smrtí, musela bys také jásat; neboť kvůli sobě samé jsi z věčného řádu nevzešla! Kdož ví, zda ti Pán nedal vzniknouti proto, aby z tebe jednou povstal snad nejvyšší život!

19. Vpravdě, vpravdě, kde Pán **dává**, tam jako Otec podle Své, nekonečné lásky dává; ale přešťasten jest asi ten, komu Pán chce něco vzíti, neboť ten to z ruky věčného Otce opět obdrží.

20. Ó, Henochu, ó, děti! Já, váš otec Adam, jsem přeblažený, že mne nyní Pán dal zakusiti tak velkou milost, která je větší nežli můj celý život!

21. Ty, milý Henochu, buď pak vysoce požehnán; tvé símě ať nikdy až do konce všech časů nevymře, a tvé jméno ať se na konci všech časů národům tak přiblíží, jako bys byl uprostřed nich! Později mluvčí Páně budou svým dětem vychvalovati tvou lásku k Otci a budou se sami podle tebe řídit.

22. Tak jako nyní ještě nikdy jsi neukázal, jak velice lpíš na svatém Otci; neboť já jsem zesílil tím, že ty přemocně pevně lpíš na Otci!

23. Tobě pak, můj velký Bože, Pane a Otče, budiž všechna chvála, všechna čest a sláva, všechn dík a všechno velebení; neboť Ty jediný jsi hoden, toto od nás obdržeti!

24. Děti, chvalte všichni Pána; neboť On jest dobrotivý a převelice milostivý a milosrdný!

25. Henochu, hle, nevýslovný pocit díky ve mně k Bohu mně téměř ochromuje jazyk, takže sotva mohu již mluvit! Proto, ježto jsme již dorazili k dětem západu, vykonej s Asmahaelem přípravy, aby se dozvěděly že zde na ně čekáme a aby se tedy odebraly sem, aby obdržely požehnání a svatou zvěst o zítřejší sobotě; vše ostatní se dozví a uvidí teprve zde! Amen.“

* * *

Praotcové u dětí, západu.

3. května 1841

Když byl Adam tuto řeč byl dokončil, vyslovil poslední přání a Já jsem vedle toho učinil Henochovi ještě oznámení, tu se Henoch otcům poklonil a totéž učinil, Henocha následuje, se svého nosiče Asmahael.

2. Potom spěchali oba k dětem západu a hlasitě tam oznamovali přítomnost praotce Adama očekávajícího je na hranici západního území. Když toto děti uslyšely, tu se ihned vzchopily, vzaly s sebou všeliké ovoce a jiné potraviny, načež s Henochem a Asmahaelem uctivě spěchaly k praotci Adamovi. Když přišly početně silní do blízkosti Adamovy, padly na tváře a neodvažovaly se vstáti dříve, dokud jim Adam skrze Kenana opětovně nedal najevo, aby konečně ze své přehnané úcty před otci povstaly a přijaly k ospravedlnění jejich přítomnosti od Adama požehnání, aby pak s nevyš otevřenými ušima uslyšely svaté slovo pozvání k obětní a zápalné slavnosti zítřejší svaté soboty.

3. Teprve nyní naplnění bázní a úzkostí povstaly a tvářily se jakoby leckterý hladový červíček, kterému by se pod volným slunečním světlem zcela dobře nedařilo, uzavřel do sebe jejich svědomí.

4. Adam se tomuto zjevu poněkud divil; ani Set a ostatní děti až na Henocha a Asmahaela si nemohly tento záhadný zjev zcela dobře vysvětliti a i konečně ve svých domněnkách umlkly.

5. Adam však ihned povstal, povolal k sobě Henocha a Asmahaela a otázal se ovšem především Henocha – ač také Asmahael měl zde danou svobodu odpověděti: „Henochu co to s těmito dětmi znamená? Připadají mi tak, jakoby jejich srdce nebyla nikterak svobodná nýbrž všelikými nicotnosti tísněna a vázána!

6. Ó, milý Henochu, také ty ve věrnosti pevný Asmahaeli, řekněte anebo alespoň vypátrejte v sobě, co asi tento zjev znamená!

7. Co se mne týče, tvrdím, že je zde špatné símě mezi pšenicí; a je-li tomu tak, pak nesmíme z tohoto místa dříve dokud nebude čisté zrno z plevele vybráno a pak v naší otcovské přisnosti v lásce dobře uschováno.

8. Mně se také zdá býti vůbec zvláštní, že se zvíře obrátí k těmto dětem stále zadkem a neuznává je hodné ani pohledu, zatím co na děti jihu hrozně živě nejvyš oči vyvalovalo.

9. Ó, milý Henochu! Učiň, aby se nám to stalo co nejdříve jasné a tím také přišly opět do žádoucího pořádku! Amen.“

10. A Henoch povstal a pravil: „Poslyš Adame a poslyšte všichni otcové, tyto děti se staly pro příliš velké pokoření s naší strany zcela bojácné; toto pokoření je oloupilo o lásku k nám a naplnilo jejich srdce za to otrockou bází.

11. Nyní jim nejsme předmětem lásky a dětské vážnosti, nýbrž stali jsme se jim předmětem hrůzy a skrytého opovržení. Kdyby je nezadržovala velká bázeň před naší duchovní vnitřní silou a duchovní moci z lásky Páně, věru učinily by s námi všemi totéž, co učinila Kainova sebeláska s Ábelem!

12. Ó, otče Adame, hle, v tom spočívá pohřben a dobře skryt tento tak zvláštní zjev, na němž nemá před nimi a před Pánem nikdo jiný největší vinu nežli my sami; protože záleží nyní ovšem na nás, abychom tuto chybu opět napravili!

13. Zvíře pak zaujalo takovéto postavení proto, aby nám tím naznačilo, že vina je v našem středu, proto také na nás pohlíží a k dětem se obrací zadkem; a tím nám oznamuje, že jsme je znečistili.

14. Vy se Mne tážete v srdci: „Kdy a jak jsme tyto děti znečistili? A stalo-li se to snad bez našeho vlastního chtění, jak bude tato chyba opět napravena?“

15. Ó, otcové, na prvou polovici otázky, jak a kdy byly znečištěny, lze převelice snadno odpověděti; ale zato tím hůře na polovici druhou!

16. Ó, otče Adame! Hle, to spočívá v tom, že jsi svou dřívější příliš úzkostlivou přísnou spravedlností činil spíše ze strachu nežli z lásky před Pánem a k Pánu, takové rozdíly mezi dětmi a že jsi jedny odsoudil k východu, kde jsou přešťastné a druhé jsi odsoudil k jihu, aby si o sobě vždy méně mysleli nežli miláckové východu a tyto děti jsi odsoudil k západu, protože se ti zdály být lenivého ducha, neboť se daly častěji zrána přemoci spánkem, a konečně ty poslední

jsi velmi krutě odsoudil k severu proto, že v mnohých vnějších zvycích nechtěly býti tvého mínění.

17. „Ó, hle, milý otče Adame, kdybys byl již tehdy býval láskou věčného, svatého Otce oživen tak jako nyní, jistě by byly tvé rozsudky zcela jinak dopadly! Avšak holá spravedlnost, i když je také oblita všemi paprsky moudrosti tlačí a je krutá, jestliže z jejího pozadí – byť bylo i poněkud skryto – blahodárně neprospívá něžný paprsek lásky všech těch sedmkrát deset s výše vodu tryskajících kamenných špiček neplodné moudrosti.

18. Hle, jako voda s výše těžce dopadající trávu neoživuje, nýbrž jen ničí a usmrcuje a pod svým tvrdým okapem nenechává nalézt nic jiného nežli tvrdé vymyté kameny, právě tak je to i s holou spravedlností, padající z nezměrné výše moudrosti. Usmrcuje a ničí vnitřní život. A stali se jednou život podobný mrtvému kameni pod tvrdým vodním okapem, pak bude velmi těžko z takového kamene vypěstovati nějakou živou rostlinu!

19. Neboť těžký, trvalý tlak vody spravedlnosti a moudrosti učinil dříve jemnou a kyprou půdu tvrdým kamenem a umyl pak umrtvený kámen vyhloubil. A co se nyní může z takového kamene státi?

20. Věřu, dříve nežli se přemírným ohněm lásky přemění opět v kyprou půdu, uschne na něm každé zaseté símě a konečně zcela odumře!

21. Avšak přes kameny není dobře kráčet a přes kameny skákat jest nebezpečné. Kdo spadne na kámen, ten padne tvrdě a roztříští se; na koho však kámen padne, toho rozdrtí. Proto také na druhou polovinu otázky lze těžko odpovědět.

22. Co se mne týče, jsem toho mínění: Nelze-li tyto kamenné děti a kamenné bratry a sestry zjemnit a nakypřiti na základě všemocné lásky, pak tu pramálo pomůže sebe větší množství vody i té nejmoudřejší spravedlnosti.

23. Učme se však od našeho věčně svatého, přelaskavého Otce Samého, jak On řídí všechny Svě živé bytosti: Ptáci nebeští, velcí i malí, nejsou poutáni ani k východu ani k západu, ani k jihu ani k severu; zvířata lesní probíhají lesy všemi směry; ani ryby ve vodě a veškerí červi nemají položeny stěny k brždění svého pohybu a příbytku.

24. Pán nám dokonce nedal žádné přikázání, abychom dětem K a i n o v ý m klnuli; proč my to tedy činíme n a š i m dětem, bratrům a sestrám a upoutáváme je do krajin, aby byli nesvobodni a staly se kameny?!

25. Ó, otče uvolni neužitečná pouta spravedlnosti a přísnosti a spoj je všemohoucím poutem svaté lásky, tak se jim stane svobodným průvodcem moudrost z lásky; a ony se opak všechny jsouce osvíceny těmito novými paprsky velmi brzy poznají, jako děti jednoho a téhož Otce a samy se s jásotem přimknou k tvému otcovskému srdci a rukama vši láskou rozpálenýma tě obejmou a budou nazývati milým otcem!

26. Ó, otcové! V jedné rosné kapce lásky spočívá více síly a svaté moci nežli ve světě plném nejmoudřejší spravedlnosti, nemá-li tato zpravidla a to za základ lásku! Proto nechte nyní vanouti mocné větry lásky, aby tyto tuhé ledové hroudy roztály aby se staly opět oplodňujícími rosnými kapkami, a nechte kameny mocným ohněm lásky nakypřiti, aby naše símě nebylo do jejich brázd vloženo nadarmo! Amen.“

* * *

Kapitola 82.

Set vytýká Henochovi slovo pravdy.

A když Adam uslyšel toto z úst Henochových zhrozil se v srdci; neboť nářek na bratrovraždu Kainovu spáchanou z černé sebelásky rozjitřila jeho starou ránu, takže nebyl téměř ani s to přes své chvějící se rty vypraviti ani slova a proto mlčel chvěje se.

2. Tu však přistoupil ihned k Henochovi Set a pravil jemu: „Milý Henocho, to jsi neměl dělati že jsi připravil nyní starému otci Adamovi tak nebezpečnou úzkost a hoře poněkud nepředloženou nářekou na Kainovu ohavnost; mohl jsi mu toto vše zcela jiným patrným způsobem podati! Hle, to je poprvé, že se cítím nucen něco ti vytýkati; budoucně při takových příležitostech polož svá slova na váhu slušnosti, aby otce potěšila a nikoli zarmoutila! Vždyť ty sám nás učíš vždy lásce a jemnosti; následuj tedy nejprve sám zcela přesně čemu nás učíš, - teprve pak tvé učení naplněné, požehnáním nabude síly a moci nad našimi srdci! Amen.“

3. Henoch však, jenž Mně v srdci potichu děkoval za slovo, které mluvil k Adamovi, byl nad tímto napomenutím velice užaslý, - neřekl proti tomu ani slova, nýbrž ihned se obrátil opět ke Mně a prosil Mne, abych mu oznámil, jak se ke krátké Setově řeči zachovati.

4. „Ó, svatý, přelaskavý Otče, jenž v nejjasnějším světle zříš všechny temnoty světa,“ jal se Henoch v srdci ke Mně modliti a prositi, „Ty víš, že jsem zvěstoval Tvé svaté slovo Adamovi věrně bez přídavku a bez výňatku! Jak to tedy, že je tak ctihodný otec Set nesprávně pochopil?“

5. Vždyť jsem přece nemohl mluvit jinak, nežli jak mi to dala Tvá nekonečná láska!

6. Také právě Set byl prve svědkem, jak jsi Ty, ó, Jehovo, osvobodil Adama od jeho únavy a posílil jej v každém vlákně života!

7. Ó, svatý Otče, jenž jsi pln lásky a slitování, pověz mně nejvýš nepodmíněné poslušnosti Tvé svaté vůle, odkud to pochází, a jak by se tato věc u Seta dala opět úplně napravit! Já, Tvůj ubohý, slabý Henoch, slibuji Ti ve svém tebe nade vše milujícím srdci, že se bez Tvé nejsvětější vůle ani vlas na mé hlavě nepohne! Amen.“

8. V tom spatřil Henoch ihned plamenné písmo v srdci, a bylo tu napsáno:“ Ó, Henochu, proč se o to staráš?! Srdce není ještě ve všem rozumné, není-li celé naplněno věčnou láskou; když však tato láska přijde, pak uslyší také Set dobře slyšitelnými slovy mluvit mezi sebou kameny a veškerou trávu, rostliny, keře a stromy.

9. Ty však zatím mlč, a nech mluvit svého žáka za sebe! Amen.“

10. Ježto však Set po této své výtce neviděl, že by se měl Henoch k hovoru, jal se sám o překot v srdci dotazovati, co to znamená, že nyní všichni jakoby oněměli. A tak byl Set nucen opět se obrátiti na Henocha a tázati se ho, proč mu na dřívější námitku nic neodpověděl.

11. Ó, důstojný otče Sete! Má dítě právo zpěčovati se napomenutí otcovu?! Ty jsi mně sice vytkl slovo Boží, které jsem musel vysloviti; avšak mluvíš-li se mnou ve jménu Páně, mohu a smím ti podati otázku, odpověď a svobodně promluvit! Mluvíš-li však se mnou jako otec v tónu učitele, pak je mou dětskou povinností, abych tě bezpodmínečně poslechl, mlčel a v srdci se ihned spojil s láskou Jehovovou. Pohleď pln předtuchy, avšak bez bázně na řečníka, kterého nosí ono zvíře; neboť nyní Pán chce, aby pro vás zatím zastupoval mé místo! Ptej se jeho, a on vám dá nejpatříčnejší odpověď ve jménu Toho, jenž ho k tomu povolal! Amen.“

12. Tento velmi skromný Henochův projev umlčel zcela poctivého Seta. Ale za to rozvázal jazyk opět Adamovi a Adam pravil Setovi: „Ale milovaný synu! Ty, kterého mi dal Jehova k útěše na místo Ábela, řekni mi, jak mohlo býti tvé srdce tak oslepeno?“

13. Jak jsi mohl vytykati svaté slovo Páně Božímu mluvčímu – ač ses přece teprve před sotva deseti okamžiky přesvědčil, jak mne zázračně posílil!

14. Slovo z úst Henochových vycházející od Pána týkající se dětí, způsobilo u mě nový div, který stojí výše nežli Kain a Ábel!

15. Jest pravda, že sebeláska Kainova a rovněž zkamenění těchto dětí z mé viny mne v řeči Henochově silně zranila; avšak také rovněž nutně, že mne to takto zranilo, neboť jinak bych byl nedospěl nikdy k tak, úplnému vyléčení staré, stále pálicí rány jako právě nyní! Neboť kde Pán zraňuje, tam zázračně uzdravuje; kde si však lidé vzájemně ubližují – věru, kdyby Se nad nimi nesmilovával Pán, jako nyní nade mnou, pak by si vzájemně škody na věky nenapravili!

16. Já jsem na své věrné ženě v ráji zhřešil, a prvorozený se mi stal velkou ranou – a dosud jsem nemohl tu ránu vyléčiti! Již před třemi sty léty jsem děti tvrdě oddělil a teprve nyní poznávám, že jsem tím nasypal do své staré rány jedu.

17. Pán mně nyní tento jed vzal a vyléčil mně starou ránu Henochovými zázračnými slovy. Proč jsi tedy sáhl na lásku dříve nežli jsi poznal a uzřel ve svém srdci její zázračný smysl?

18. Ó, Sete, ó Sete, hleď aby ti Pán nevzal ze srdce opět to, co ti již tak nádherně dal! Pro příště ať každý však napřed poslechně můj hlas, a koho budu žádati o podporu ať přijde a pomůže mi! Avšak při příležitostech jaká je tato, kde Pán přece tak zřejmě jde s námi, není zajisté naprosto nutné, abychom si chtěli bez vyzvání pomáhati, jelikož i ta nejlepší lidská pomoc jest tolik jako nic naproti pravé, nevýslovné pomoci Páně skrze jeho všemohoucí slovo, které není jako slovo lidské, nýbrž které je vždy vykonaným skutkem pro všechny věky věků!

19. A tak tedy, milý Sete, poznej svůj omyl před Pánem; padni k zemi a pros Pána o milost a slitování, aby na tebe mohl opět pohlédnouti! Amen.“

* * *

Henochova řeč o Setově omylu.

12. května 1841

Set porozuměl nyní zcela dobře řeči Henochově a zamlklosti dětí západu a omluvné řeči Adamově a konečně pravil:

2. Ó, otče, ó, Henocho, nyní jest mi vše jasné; vy oba, ty, milovaný otče, a ty milovaný synu, mi zajisté odpustíte můj úzkostlivý omyl; ale učiní mně to také Pán, proti jehož největšímu slovu jsem ve vlastním slova smyslu horlil! Jak zde dosáhnu odpuštění?

3. V mé duši nastalo již světlo a v srdci jsem již velmi zřejmě pozoroval vznikati pravý život; avšak nyní pozoruji jen až příliš jistě opět noc a smrt ve svých útrokách!

4. Vpravdě, děti západu a severu začínají mluvit, jakoby vzešly ze středu Slunce; já se však stávám němějším nežli kámen v hlubině mořské, ježto jsem svého jazyku užil k odporu tam, kde bych jej měl užít k věčnému díku! Ani milý Henocho by neměl mluvit ke mně slova života s výše, nýbrž vše jen Asmahael! Ó, velký Bože, jak nesmírně velký musí býti můj hřích před tebou, když jsi jako Pán všeho života pro mou tvrdošijnost Henochovi dokonce přikázal, aby přede mnou nic nemluvil, nýbrž jedině Asmahael, aby on mě o všech mých omylech poučil!

5. Ó, běda mně, kdyby na mne Pán ve Svém slitování již nenahléd! Kdo mne pak z noci smrti zachrání?

6. Ó, Pane, dej jen promluvit k nám a zejména ke mně, Svého Asmahaela slovy plnými mladistvé síly ve vsí hojnosti života, neboť jsme plni tuposti a mrtvé mysli; ale jen nenech proto zmlknouti před námi onen tak vysoce požehnaný jazyk Henochoův, a zejména přede mnou, aby nikdo kvůli mně nic neztratil.

7. Ó, Pane, Bože a Otče, buď mně ubohému pošetilci plnému slepoty milosrdný a milostivý! Amen.“

8. Poté však na Můj příkaz ihned Henocho povstal a jal se ze Mne promlouvat tato slova síly k Setovi a též ke všem ostatním řka:

9. „Ó, milý otče Sete, hle, kde jest člověk, který, v zajetí omylu, pomohl by si uprostřed omylu?! Kde mluví jako ve snu; kde jedná, jako slepec; kde jde, jde jakoby neměl v nohách kostí; kde by chtěl stát, padá jako ve víru závratí; chce-li opět povstati, nemůže své nohy uvést do pořádku; a chce-li viděti a slyšet, vidí a slyší místo věci stín a místo živého slova prázdný zvuk.

10. Hle, tak tomu bylo a dosud jest u tebe! Ty jsi postřehoval v sobě jen stín života a stín pravé lásky v poledne; jsa s tím spokojen, mohl jsi ovšem vystoupiti proti věčné Lásce, jelikož jsi v sobě skrytě myslel, že každé tvé slovo musí nyní přijíti již z výše. Avšak Pán dopustil, abys padl a to proto, abys nyní dobře pochopil, že, zmocniti se nejvyššího dobra věčné Lásky Jehovovy jest těžší nežli dostati za třikrát sedm dní do sucha všechny zemské plodiny.

11. Hle, ty ses mýlil, když jsi mně vytýkal slovo Páně! Proč ses však mýlil? Proto, že jsi myslel, že také požadavek **tvého** srdce jest načisto shora a že ti dává nepopíratelné právo, aby ses káraje pustil do moudrosti Boha Samého, protože nechtěl zasvitnouti tvému život zastínivšímu srdci a proto se ti zdála býti nesprávná a usmrcující.

12. Nyní jsi však chybil opět tím, že jsi předně přisuzoval Adamovi a mně více smířlivosti nežli věčné lásce Samého Jehovy, jehož jsme všichni bez výjimky nejvyš vlastní děti, ať dobré či plné neposlušnosti a za druhé záleží ti, jak se zdá hlavně jen na **mém** slově, aniž bys byl povážil, že slovo Páně, i kdyby bylo promluveno z kamene, jest totéž svaté živé slovo.

13. Proto nepros o můj jazyk, nýbrž o živé slovo; nedbej nástroje, nýbrž milosti, která přichází skrze jakýkoli nástroj od Pána, ať skrze Henochoa anebo Asmahaela; pak budeš kráčet úplně ospravedlněn věčnou láskou Jehovy, který vždy nejlépe ví a vidí, který nástroj pro toho či onoho jest nejvhodnější. Je-li tedy Pánu libé, mluvit také skrze Asmahaela, řekněte, budou proto slova Páně méně slovy Páně?!

14. Ó otče Sete, hle, jest tedy vůlí Páně, aby se každý neúnavně snažil o věčný život duše a ducha ve vlastním srdci; ale při tom se nemá nikdo dáti vésti k domnění, že také již všeho dosáhne od jednoho obratu stínu ke druhému!

15. Dosáhl-li však již někdo něco od Pána, ať s tím učiní jako děti, které, naleznuvše skrytý poklad skrývají jej potom dokonce před zraky svých rodičů v bázni, že by jim mohl býti opět odňat!

16. Nikdo ať nemá příliš velkou dychtivou radost, že se stane nástrojem Páně, nýbrž ať každý setrvává v úplném svatém tichu a ve velké pokoře a v skryté lásce! Neboť žádná vděčnost a naprosto žádná zásluha nespočívá v tom, že bývá někdo, Pánem povolán sloužiti za nástroj – neboť Pán může Svá velká díla také bez nástrojů vykonati, - ale vše záleží na tom, abychom nevyhledávali Pána, abychom Mu vnucovali své marnivé věci, abychom tím ukázali, jako bychom také něco byli a dovedli, nýbrž abychom všichni vyhledávali jednoho a téhož Otce, by nás ráčil co nejmilostivěji přijmouti za děti věčného života nejmilostivějším a lásky nejvyšším probuzením našeho spícího ducha a osvícením naší světsky temné duše.

17. Koho však povolal Pán, aby svědčil před bratry a sestrami o jeho nekonečné lásce, ať jen svědčí, ale vždy v nejvyšší pokoře svého vlastního srdce. Pamětliv vždy, že je jen nejneuzitečnějším sluhou, kterého Pán až příliš snadno může postrádati!

18. Běda však tomu, kdo by se proto domníval, že je více nežli jeho bratři, anebo že ho Pán potřebuje; věru, tento bezbožník svému vlastnímu soudu neujde!

19. Sloužíme-li však, pak si služme vzájemně ve vši lásce jako bratři a děti jednoho a téhož Otce, a naši nejvyšší moudrosti budiž: svatého Otce nade všechno milovati, nikdo nevnucuj druhému učení, jakoby on k němu byl povolán jako pes ke štěkání a kohout ke kokrhání! Jestliže však Otec někoho povolal, ať to činí, - ale v největší lásce a pokoře; neboť teprve tím vydá svědectví, že jeho učení je vpravdě z Boha jako věčného Prazdroje vši lásky a všeho života.

20. A kdo káže, budiž nepatrnější nežli všichni jeho bratři, tak dosvědčí, že je vpravdě sluhou lásky!

21. Kdo slyší slovo Páně z úst bratra, poděkuj Pánu za nevýslovnou milost; kazatel ať si však pomyslí, že je nejnehodnější, a ať považuje každého ze svých bratrů za lepšího nežli sebe, tak uchová své srdce před pýchou, která jest otcem smrti, a stane se Pánu tichým domovem, který jedině se Mu líbí!

22. Ó, otče Sete, hle, to je to, co od nás Otec chce a žádá! Proto se ve vši lásce a pokoře snažme, bychom se jemu zalíbili, tak budeme žíti a nedáme se nikdy stínem života oklamati! Amen.“

* * *

Kapitola 84.

Adamovo moudré slovo Setovi.

Když Set a všichni ostatní uslyšeli tuto řeč Henochovu, vzchopil se právě zase Set a jal se mluvit takto řka:

2. Ó, pravda, ano až příliš pravda jest, co Pán skrze tebe, milý Henochu, dal zvěstovati především mně, který takovou výtku má nejvíce zapotřebí

3. Ó, otče Adame, ó, všechny děti poděkujte místo mně Pánu; neboť já nejsem hoden a jsem příliš špatný než abych mohl vzdáti Pánu všeho života a vši lásky chválu jazykem, který teprve před krátkou dobou potupil svaté slovo Páně!

4. Nyní ať mně káže slovo Asmahael; neboť nejsem hoden Henochovo slovo poslouchat!

5. Ano i slovo Asmahaelovo jest příliš svaté pro mrtvého! Ať mně káže zvíře, abych mohl býti jeho hrozným hlasem od smrti k životu probuzen!

6. Ó, otče Adame, nenazývej mne nikdy svým synem; neboť ty jsi z Boha, já však z hojnosti vši vzpurnosti! Hle, já chci býti jen tvým sluhou, ano všech vás sluhou a býti a sloužiti vám jako otrok nížiny a býti mlčenlivý jako kámen, abych tím učinil zadosť Pánu za to, že jsem se vrhl do temnoty, zatím co Pán ve slově i skutku vyliil tolik světla kolem mne!

7. Poděkujte ctihodní, Pánu za mne, chudého, slabého a mrtvého Seta! Amen.“

8. A tu povstal Adam a řekl krátké, moudré slovo Setovi, a toto slovo uzdravilo nemocného, takže byl opět pln lásky, a důvěry ke mně a velebil Mé jméno nade všechno.

9. Slova Adamova zněla pak takto: „Sete, Sete, ty se příliš mnoho pouštíš do něčeho co ti Pán nepřikazuje! Pohleď, když tě Pán zkouší a ty se pak stáváš ještě slabší nežli nyní a ve své slabosti potom padáš, - řekni, kdo ti pak pomůže nahoru?

10. Snad Bůh, kterému jsi chtěl pošetile učiniti zadost, ač On jest nekonečný a přesvatý a ty před Ním jen konečný prach Země!

11. Kdo jest s to zadost učiniti Bohu?! Kdo se chce čistý a bez chyby k Němu modliti, Jeho bez hříchu chváliti a velebiti a k Němu bez poskvrnny duše jako dítě Otče volati?!

12. Co máme, aniž bychom to napřed neobdrželi od něho?! Co my Mu můžeme dáti, aby to již dávno dříve neučinil On?!

13. Proto si nedělej zbytečné přikázání, nýbrž zachovávej jen to jedno abys Ho víc a více ve vsí pokoře svého ducha miloval a všechny bratry a mne desetkrát více nežli sebe! Vše ostatní přenechej jen Pánu; On nejlépe ví, jaké břímě můžeš snést!

14. Bude-li ti však již těžké splniti v skutku ono jedno přikázání, jak bys pak mohl vyhověti těm ostatním?!

15. Cožpak nevíš, že na každém zákoně lpí kletba, hřích, soud a smrt?!

16. Proto boj se každého zákona, chceš-li žíti! Snáze jest zákony dávatí nežli je poslouchati.

17. A co jest více: Býti svoboděn v lásce skrze lásku, anebo úpěti pod tvrdým jhem poslušnosti podle svobody lásky, kterou jest třeba a věčně bude třeba tvrdě vydobývati tam, kde pod tvrdými ranami pokušení dlouho bude museti marně toužící srdce krváct?

18. Hleď, jak jsou děti západu zničeny také jen lehkým přikázáním; jak těžko jest jim pomáhati, je-li snad jejich srdce příliš dlouhým tlakem zatvrzelé!

19. My však budeme Pánu vždy děkovati a jeho jméno chváliti a velebiti, protože nám dal svobodné srdce pro svobodnou lásku, a budeme ho také vždy prositi, aby nás uchoval od jakéhokoliv přikázání, abychom mohli jako svobodné děti jediné Jeho věčné lásce žíti.

20. Ó, Sete, jednou přijdou časy, kdy budou naše pozdější děti žíti pod horami zákonů a marně budou jako rozžhavený kámen v hloubi Země po svobodě prahnouti! A své těžce poslouchající bratry vsadí do kamenných děr a oloupí o veškerou svobodu. Tehdy bude hříchů jako písku v moři a trávy na Zemi!

21. Proto ustaň od své pošetilosti a čiň, co můžeš a co je libé Pánu; vše ostatní přenech Pánu, tak budeš žíti! Amen.“

22. Přijmi mé požehnání, a krácej opět svobodně a spravedlivě před Bohem, přede mnou a přede všemi našimi dětmi! Amen.“

* * *

Kapitola 85.

Řeč Asmaheleova o zákoně.

Když Set uslyšel tuto řeč, poznal úplně malichernou pošetilost svého předsevzetí, stal se opět svobodným člověkem a chválil a velebil Mne nad míru ve svém nyní nově oživeném srdci a velice se radoval z řeči Asmaheleovy, který podle příkazu Henochova jal se nyní ihned mluvití a to o zamlklosti dětí západu. Co však pravil ze Mne skrze ducha Ábelova v přiléhavé a jako potůček tekoucí řeči, který rovněž tak klidně dále šumí a bublá nad malými oblázky a pískovými lavičkami a pak se s úsměvem vlévá do řeky, která s otevřeným náručím miláčka přijímá a pak jej na svých širokých bedrech do moře klidu donáší.

2. A takováto pak byla ona tak velice proslavená řeč Asmaheleova, jež zněla takto:

3. „Ó, praotcové Země! Mé oko s pláčem zří úpící zástup nádherných dětí otců Země; leží tak zamlklé a tak mrtvé jako kameny na dně moří a jiných velkých vod.

4. Přikázání – ó, tvrdá a těžká přikázání! Ó, lidé, vy tvrdí a nelaskaví lidé, kam přivede bratry a čím učiníte nevinné děti všemi těmi neúčinnými přikázáními,

5. z nichž každé musí míti nutně nekonečnou spoustu zcela nových přikázání!

6. Ó, tažte se otcové Země, kolik přikázání k zachování vám všech ustanovil moudře věčný všeslitovný Pán!

7. Vím a musím vám to také říci: Zcela žádné- nežli jen poznávati věčnou svobodu ve vsí nekonečné lásce věčného svatého Otce!

8. Cožpak jsme stvořeni k tomu, abychom nosili jako světy těžká břemena všech těch přikázání?! Zda není Bůh slaboučkým Bohem, že musí dávat lidem přikázání proto, aby je udržoval v řádu ztvrdlé uzdy?!

9. Ó, otcové, jak pošetilé by bylo myslet něco takového o všemohoucím, věčném, nekonečném, svatém Bohu, jehož nejslabší dech by mohl zničit všechny nesčíslné Světy a nekonečné zástupy nejmocnějších duchů!

10. Tak přemocný Bůh by snad utiskoval lidi nesnesitelnými břemeny mrtvých přikázání, jako kámen pevnými ustanovením, která by nakonec Sám nemohl ano nikdy ani nesměl všemi Svými silami zmírnit? Neboť uvolnil-li by jeden z těchto duchovních donucovatelů života, zda by se nemusel obávat, že bude nakonec Svými tvory chycen, aby pak na Sobě Samém zakusil býti otrokem tvorům, kteří všichni naproti němu nečiní ani sluneční prášek.

11. Ó, praotcové Země, nic pošetilejšího byste si nemohli myslet! Otec, věčný, svatý Otec pln lásky, mocný, svobodný, nekonečný Bůh by snad stvořil bytost, aby ji pak v nejtvrdějším tlaku nad Světy těžkých přikázání velmi krutě usmrtil?!

12. Ó, mnohem snáze by mně bylo pochopit, že jsme tvořili já a můj ukrutný nosič jedinou bytost plnou mocí a plnou světla uprostřed Země, nežli to, že by mohl náš Bůh, náš mocný, věčný svobodný a svatý Bůh nechat vzniknouti i jen jediné bytosti, aby ji přikázáními utiskoval a nutil volně se pohybovat, což by přece bylo dočista nemožnější, nežli kdyby učinil nejsvobodnější svatý Otec a Tvůrce dokonce Sebe Sama kovanými řetězy otrokem otroků Lamechovy nížiny!

13. Ó, praotcové Země, jak to přijde, že vy, jako zcela jedinečné děti věčného, svatého Otce plného lásky, nevíte ničeho o Jeho nejmoudřejším, nejvznešenějším Řádu? Vy kážete mezi sebou o lásce k Otci – a tento věčný svatý základní živel neznáte, jak nyní zřejmě vidím, dále ani více nežli že jej můžete prázdně znějícími slovy pojmenovat!

14. Ó, poslyšte, jen láska, mocná, svatá Láska věčného Otce jest věčný nejsvobodnější řád v Bohu! Podle a úplně podle tohoto věčného svatého řádu povstaly od něho všechny nekonečné zástupy duchů, Světů i vy, jeho jedinečné děti svobodné, jako On Sám.

15. Avšak aby vás poučil, že se máte jako On cítit úplně svobodnými, dal vám z nejnitra hlubiny lásky jako Otec dětem – nemohu to nikdy nazvat přikázání – jen nejvyšší moudrou radu, abyste se o nic neopíraly, a ničeho nedotýkali, co by mohlo býti na překážku vaší svobodě; vy však v nejúplnějším vědomí božské svobody a hojnosti síly, jste nechtěli dbát rady milujícího Otce a chopili jste se všeho, co muselo být vaší ještě zcela neupevněné svobodě a neupevněnému životu na překážku. Tento čin se přičil věčnému řádu lásky; svatý Otec musel tedy nekonečné stvoření přetvořit, aby vás uvedl znovu do svobody života.

16. Nyní jste v tomto tak nejvyšší láskyplném postavení jako děti svatého Otce, svobodní a naplnění životem a milostí shora; jak byste mohli tak slepě pro nic za nic vyobcovat do různých krajín děti téhož svatého Otce tlakem nějakého temného zákona, který neoživuje ani nepotěšuje, nýbrž na těle i duchu usmrcuje?!

17. Proto uvolněte dávno zarezavělá pouta mrtvého zákona s jejich nohou, a nechte je obdělávat, půdu podle jejich zalíbení – jen ať se vyhýbají temným nížinám, – tak budou žít, Boha chválit a velebit a milovat a vás jako poctivé otce a mocné děti Páně uznávat, slyšte amen, slyšte amen, slyšte amen!“

* * *

Kapitola 86.

Myšlenky patriarchů o řeči Asmahaelově.

15. května 1841

Po dokončení řeči Asmahaelově nastala mezi otci dosti dlouhá mlčky učiněná přestávka; i Henoch se ztratil v dlouhém počítání lásky a pomyslel u sebe, zda by nebylo ještě nějak možné v lásce se zmýlit.

2. Neboť, pravil u sebe, „ Asmahael má až příliš pravdu ve všem, co vyslovil! Avšak uchvacující láska, mocná láska, která táhne srdce sladkou, nepřekonatelnou mocí vzhůru k věčnému, svatému Otci, takže tu žádný úplně uchvácený již nemůže a není schopen se jí zprostiti – neměla by – ne, ne, to mně není možné cítit a myslet! - , neměla by tato všemohoucí

všemocná láska býti snad v Pánu Samém věčným zákonem, z něhož, podle něhož a skrze nějž On vše tvoří, pořádá a ustavičně udržuje?!

3. A přece pravil tak velmi jasně Asmahael, že právě láska jest ta největší svoboda, jak Bohu tak také ve všech Jeho dětech!

4. Pravdivé a jistě jest ostatně na každý způsob to, že každý život jest podmíněn přiměřeným stupněm svobody, a že tato svoboda drží vždy stejný krok s láskou; kde tedy zavládá nejvyšší láska, tak jest také nejvyšší život a tedy také nejvyšší svoboda!

5. Ale jak je to potom s ustanovením řádu, podle něhož musí každá bytost podržeti svou danou jí formu a nemůže jí podle svobodné libovůle měniti? Tvůrce, náš svatý Bůh a Otec to tak zařídil – to jest a bude věčně pravdivé! - ;ale nemělo by to, co u bytostí a dětí podmiňuje neměnitelnou formu, býti u Pána z něho Samého stanoveným zákonem, který musí Pán až do nekonečně nejmenšího bodu tak dlouho zachovávat, dokud mají zůstávat bytosti Jeho nekonečné lásce tím, čím je ze Svého věčného řádu učinil?

6. Zde jest zákon! Kdo jej může nyní opět popřít a naproti tomu tvrditi, že žádného Zákona není, nýbrž nejvyš nevázaná, nejvyš uvolněná svoboda?!

7. Ó, Asmahaeli, Asmahaeli! Kdo je s to tvou řeč pochopiti a žítí?!

8. Ó. otcové, ubozí otcové vy jste mne zvolili za učitele! Dokud jsem dovedl milovati, mohl jsem nepochopitelnou milostí Páně mluvit; leč řeč Asmahaelova mně nyní až příliš zřejmě ukázala, že jsem svým slovům, která mne a pro otce vdechla věčná Láska ještě nikdy ani v nejmenším neporozuměl. Svobodná, sladká láska se nyní stala dvojí věcí; jest nejvyšší svoboda a zároveň také nanejvyš neměnitelný, nanejvyš pevný Zákon všech zákonů, kterým jest podmíněn všecken život. Ve svobodě mohu milovati a žítí, - v Zákoně **musím** milovati anebo věčnou smrtí zemřítí! Jak lze však pod **jednou** střechou přivést svobodu, nejúplnější, nejvolnější svobodu a na druhé straně nanejvyš neměnitelný zákon?!

9. Kdo mi může nyní s přesvědčením říci, zda je má láska svoboda či zákon? Ježto miluji a žiji, jest svobodou; ježto mě však láska táhne a je mi nevyhnutelně milá, jest věčně soudícím zákonem, kterým jsem a nutně býti musím já – jenž musím neodolatelným zanícením v srdci k Bohu milovati, mrtvý, ano věčně mrtvý!

10. Ó, svatý Otče, hle, řeči Asmahaelovou jsem zkrušen a nemohu si již pomoci; nepomůžeš-li mně a otcům ty a nedodáš-li nám opět zmužilosti, budeme všichni na věky ztraceni!

11. Nyní teprve poznávám, jak člověk ze sebe zcela nic nemůže; jestliže Ty jej, ó svatý Otče, stále nevedeš, pak přestává býti a jest jakoby ho nikdy nebylo, pln věčného ničení! Ó, Otče, milý, svatý Otče, zachraň nás od této záhuby, do níž nás nepochopitelná řeč Asmahaelova všechny uvrhla! Amen.“

12. Když Setův převeliký úžas nad řečí Asmahaelovou ustal, povstal Set a tázal se otce Adama řka: „Poslyš, milovaný Otče, Henochova předmluva mně jasně na cestě osvětlila leckterý omyl! Já jsem na cestě v duchu spal. Ty jsi mne probudil z nepřírozeného snu, a přišlo mi to velice vhod, že jsi mně poželal; ale co se může, co se má z nás státi?!

13. Asmahael vyslovil slova, jejichž smysl přirozený člověk nikdy nebude s to pochopiti! Jestliže však smyslu nikdy úplně nepochopí, pak se podobá kameni, který je v sobě pln smrti a temnoty.

14. Henocha se neodvažují ani tázati! Nedaří-li se ti jako mně a máš-li v této řeči světlo, sděl mně to věrně, aby pro můj velký nerozum nezahynuly nebe a země ještě dříve, nežli vstoupíme do naší otčiny! Amen.“

15. Adam však pohlédl zcela zaraženě na Seta nevěda, co by o tom jako otec zachraňující svou čest synovi pověděl. Teprve po, jistém přemýšlení přivedl to tak daleko, že mu naznačil, aby vyčkal na vhodnější dobu; neboť prozatím musí nyní myslet na něco jiného.

16. Enos však zatáhal Jareda a řekl mu do ucha aniž by byli proto oba povstali: „Poslyš Jaredé, ty jsi moudrý učitel svého syna, a ukázal jsi mu jak, Boha milovati v srdci, a že láska k Bohu se rovná lásce člověka k člověku a že je prudší nežli láska muže k jeho ženě a k dětem. Hle, on nyní vidí velké rozpaky na nás; proč nás nyní tedy nechává trčeti?!

17. Mně to připadá právě tak, jako kdyby mu byl Asmahael vzal plně odvalu! Jdi k němu a řekni mu, aby nás nenechal trčeti; neboť hlavně nyní jest nutné, vyvésti nás, jeho otce, jeho požehnanými ústy z největších rozpaků. Jdi a vylož mu to chceš-li! Amen.“

18. Jared se však zaškrabal za uchem a konečně poznamenal: „Hle, otče Enosi, píchá-li mne sluneční paprsek, pak opustím ono místo a utíkám se pod ochlazující stín! A kdyby pak prudký paprsek i díru do země vypálil, věru, málo si z toho dělám, neboť našel jsem stín! A musel bych pozbyti všech smyslů, kdybych opustil svůj stín dříve, nežli zajde Slunce!

19. Proto nechme je také to vyříditi a nechme je přes celou oblohu napnouti stan, zdá-li se jim Slunce příliš horké; avšak to učitel se svým žákem již spraví, je-li učitel pravý! A bude uředník nad mistra?

20. Mluví-li však žák věci, které srdce učitelovo nechápe, pak se nehodí, učiniti žákem toho, který vnitřní moudrostí předstihuje mistra a všechny otce tak velice, že mu nedovedou ani slůvka odpověděti! Proto klidně zůstanu pod stínem a spokojím se prškami světla, které probleskují chraстicím listovím, a nechám upřeně pohlížeti Slunci do tváře **toho**, kdo má zcela zvláštní touhu oslepnouti!

21. Hle, otče Enosi, proto nechci, co ty chceš; neboť mé oči jsou mně milejší nežli veškeré porozumění ve věcech, kterým nelze nikdy zcela porozuměti, a proto ti pravím bez porřízení ve jménu všech Amen.“

22. Také mezi Kenanem a Mahalaelem se rozvinul tichý hovor tohoto obsahu:

23. Mahalalel: Co myslíš Kenane, přijdeme ještě dnes domů? Děti západu leží všechny němě jako kameny na milé zemi, a nám se po skutečně mimořádné řeči Asmahaleově nedaří ani o chlup lépe; i ten milý, dobrý Henoch zdá se aspoň mně, jakoby byl ne zrovna v tak příliš nepatrných rozpacích!“

24. Kenan: „Víš-li ty něco, pak mluv; a nevíš-li nic, pak čiň jako já, který neví také nic! Jisto jest tolik, že Asmahael ví více nežli já a ty! Co však také prospěje hluchým kázati a slepým ukazovati?! Znáš přece můj sen; byl jistě nebyl nejsnadnější. Vypravoval jsem jej svědomitě přesně, jak jsem jej snil. Set a všichni ostatní dovedli mně nakonec říci právě tolik, jako já sám sobě, totiž nic! Tu pak jsem si pomyslel: Dříve jsem nevěděl nic, nyní nevím také nic a také budoucně nebudu ničeho věděti. A hle, jsem s tím spokojen!“

25. Mahalalel: Praviš-li to o sobě ty, jako důvtipný řečník, ježto se tvá řeč podobá řeči Asmahaelově, co teprve mám říci já, který, jak sám nejlépe víš mám tvrdý jazyk?! Ale má lhostejnost začíná mne nyní při této všeobecné zamlklosti poněkud opouštěti; neboť nepřijde-li brzy rozluštění shora, pak pravím tobě otče, že zde na západě jistě zažijeme večer a nejspíše i půlnoc, která se nám aspoň duchovně nezdá příliš daleká!

26. Kenan: „Zanechme té věci! Kdyby zde mělo dojíti skutečně k přenocování, pak proto země nezčervíví a pevná půda se vodou nestane. Pán nejlépe ví, proč naším činným jazykům, připravil malý den odpočinku! Já říkám vždy; Lépe jest jednati, nežli stále mluvit a učit. Já sice velmi rád poslouchám krásné řeči a nauky, ale pravda pravdoucí na této cestě se děje až příliš mnoho dobrého nelze to již ani strávit a řeč Asmahaelova je dokonce kamenem, slyš, který by ještě potřeboval trochu klidu ke strávení! Proto toho zanechme a mlčme! Amen.“

* * *

Kapitola 87.

Eva napomíná Setu.

Set však zpozoroval, že děti potají vyměnily mezi sebou slova a pomyslel si: „Věru všech se zmocnila pochybnost a nemohou si poraditi ani pomoci! Ó, jak rád bych vám pomohl, kdyby mně to bylo dáno! A že ten Henoch je nad touto věcí tak dlouho mlčenlivý!

2. Ubohá matka Eva jistě opět v tichu mocně trpí a musí snad potají v srdci oplakávati naši veškerou pošetilost!

3. Což kdybych se také zcela potají obrátil na ní s otázkou, jak se má?!

4. Kdož ví, zda tato tichá trpitelka nechová snad v srdci jasnou jiskérku, která, kdyby přišla do naší temnoty, mohla by vykonati rozhodně nádhernou službu?!

5. Proto jen zčerstva do toho; neboť pochybenější to jistě býti nemůže nežli je to nyní, kdy, jak mám za to všichni sedí a potí se v temnotě a také ani **jedna** ochlazující rosná kapečka nepadne na naši prahnoucí duši ani ze země ani ze žhoucího nebe!“

6. A hle, Set oslovil matku Evu takto řka: „Milovaná matko, zdáš se býti smutná! Ó, řekni mi, zda nehlodá na duši tvé nějaký skrytý zármutek!

7. Hle, ústa Asmaaelova nás porazila všechny trojnásobnou temnotou a jak vidíš, nemůžeme si pomoci! Avšak co Pán nakříví, to zajisté zase Jemu v libém čase Sám narovná! Proto kdyby tě tížil zármutek, uklidni srdce v lásce Páně! Máš-li však nějaké světélko ve věci, která nás všechny tíží, pak je ve svém srdci příliš hluboko neuzavírej; neboť v mračné, černé tmavé noci občerství i nejneopatrnější jiskérka, po světle žíznící oko bloudícího poutníka!

8. Ó, matko, jsem to já tvůj milovaný syn Set, jenž s tebou mluvím; otevři své oko a srdce a nech je v krátkosti slyšeti zármutek a, bylo-li by to možné, snad i svítící jiskérku shora! Amen.“

9. Eva však odvětila poněkud vážně ihned Setovi: „Milý synu, daný mi od Boha na místě Ábela, hle v tichu mé bytosti můžeš zajisté vždy pozorovati, že do sebe obrácená matka všech žijících lidí na Zemi neměla by zrovna žádnou příčinu, aby nechávala své srdce radostí poskakovati, zejména musí-li pozorovati, že se k ní i její miláček přibližuje spíše s chytrým nežli upřímným srdcem!

10. Sete, milovaný synu, proč ses mne tázal jak se mám, když ti na srdci ležela přece jen ona jiskérka?

11. Cožpak ty myslíš, že dobromyslná chytrost jest ctnost moudrosti?

12. Ó, Sete, pak se silně mýlíš! Hle právě otevřenost – srdce v ústech a jazyk v srdci - , jest základ vší moudrosti! Co bys chtěl, o to požádej, co je ti protivné, toho se varuj, abys mohl milovati Boha se srdcem upřímným jak skrytě tak před veškerým světem, tak nebude nikdy večer a půlnoc v srdci tvém!

13. Hle, tobě byla dána moudrost; pročpak jsi nešel vždy rovnou cestou?

14. Umělé obraty, vznešeně znějící slova jsou vždy silnými hlasateli vlastní slabosti, čímž by jeden ukázal rád druhému, že je ještě neobyčejně silný, kdežto přímý již z daleka vidí, že ten, jenž chce býti silným činí zákruhy; proto, milý Sete, odstup od svých zákрутů a krácej po přímé cestě před Bohem a dětmi, pak tě nedostatek světla nikdy tížiti nebude.

15. Považ že činíš-li kruh, že i ten nejvzdálenější bod čáry kruhové jest bodem, který jest nejbližší východu i počátku; poslyš, ale nemusíš si učiniti učitelem kruhu hlemýžďe, - tu by ses nikdy nedostal tam, odkud jsi vyšel!

16. Pochop dobře starou matku svou a buď klidný v srdci a v Bohu! Amen.“

17. A když toto Set od Evy uslyšel, bylo mu teskně a úzko, neboť si pomyslel; „Jak zvláštní je to zde na západě každé slovo jest omyl, každý soucit nevčasný a nejvyš na nevlastním místě; každá zdánlivě lepší myšlenka, která se v srdci již zřetelně vysloví, není nic jiného nežli neuspořádaný let mury, která krouží kol plamene tak dlouho, až ji konečně světla plný plamen oloupí o její lehké záchvěvy!

18. Má vůle jest mrtvé chtění a podobá se úplně vůli ve snu, kterou se způsobí také jen to, že člověk bezpodmínečně musí chtíti to, čemu ho cizí nezbadatelná moc nutí potají chtíti a jednati. Má láska k Bohu mně připadá tak, jako bych miloval vzduch a vodu. Slyším šumění větru; ale kolem mých kadeří nevane ani sebe tišší dech,. Mám hlad a žízeň, ale nemohu ani jísti ani pít. Jsem ospalým a nemohu usnouti. Jsem unavený, a mé údy se bojí jakéhokoli odpočinku. Modlím se k Bohu; ale mé srdce leží jako kámen nehybně na zemi. Pohlížím vzhůru ke světlem naplněným výšinám, - jsou pokryty nejtěžšími spoustami mraků. Ano, vše ve mně a mimo mne připadá mě tak zcela zvláštní! Jsem, jako bych nebyl; a vše nač se podívám, zdá se míti jen poloviční bytí anebo jest to, jakoby toho nebylo, anebo jakoby to mělo ihned zaniknouti.

19. Ó, Pane a Otče, nepusť nás ze Svých rukou a probuď nás opět a nedopusť, abychom na cestě života usnuli za světlé doby denní! Vyžeň nás, z této krajiny a zruš pošetilé námi činěné rozdíly krajin! Pravda jest, že v přirozeném západě mohou přebývati a také asi přebývají nejlepší lidé právě tak jako na východě!

20. My sami jsme potřísnili tuto krajinu špínou – a více ještě krajinu severní. Nyní jsme sami vstoupili do této krajiny, a špína padá nyní na naši vlastní hrud' a dusí nás téměř úplně. Ó, Bože, Pane a Otče, nejsme nyní již ničeho schopni; pomoz nám všem z této velké nesnáze a nedej nám pro naši velkou pošetlost zahynouti! Amen.“

* * *

Henochovo vysvětlení řeči Asmahaelovy.

Brzy na to byl opětovně Henoch probuzen a jal se mluvit touto divuplnou řečí ze Mne ke všem otcům, řka totiž:

2. „Poslyšte, milí otcové! Pán, Bůh Jehova náš přelaskavý, přesvatý Otec shlédli ve Svém velkém slitování na svízel našeho upokořeného srdce a stal se milostiplným naší pošetilosti, v níž jsme as tři sta let tvrdošijně setrvávali a chce nás opět z bahna naší bídy pozvednouti; ale napřed je třeba, aby každý vyhostil pošetilý rozdíl krajin ze svého srdce, a potom skutečně.

3. Poslyšte, Pánu, Bohu Jehovovi, našemu přelaskavému Otci Se zalíbilo probuditi Asmahaela, aby nám všem ukázal pošetilost zákona, není-li tento zákon v nejužší souvislosti s Božím řádem! My jsme byli vesměs mimo řád a proto jsme také nemohli nic ze všeho toho pochopiti; neboť na jedné straně jsme se opletli kovovou nutností zákona a byli jsme v každém slově, myšlence, vůli a tedy také v každém výkonu mrtví, - na druhé straně jsme však ve svém srdci pociťovali silně největší potřebu opravdové svobody života, bez níž by život nebyl a také by věčně nikdy nemohl býti životem.

4. Byli jsme dvoje věci; bylo jsme mrtví i živí. Na jedné straně jsme byli pravdě nepochopitelně blízko, na druhé straně jsme byli opět od ní nepochopitelně vzdáleni; neboť zákon a svoboda vytvořily pro porozumění našeho srdce nepřekročitelnou propast, přes níž jsme nemohli ani od zákona k svobodě ani naopak překročiti a proto jsme byli vlastní nesnází přinuceni buď viděti Boha Samého vlastním zákonem vázaného anebo se rozplývati v zničující nejvyšší absolutní svobodě, a proto jsme byli vlevo i vpravo mrtví!

21. května 1841

5. Já sám jsem to v sobě pociťoval a přes veškeré své tiché úsilí srdce jsem nebyl sto vodu a oheň do jedné nádoby uvéstí a spojití! „Neboť“, pomyslel jsem si, „Zákon řádu jest přece zákon, který musí Bůh tak dlouho zachovávatí, dokud chce kolem Sebe míti a v Sobě spatřovati trvalé bytosti; kdo však musí zachovávatí zákony, jak jest tedy svoboden?“

6. Opět jsem si pomyslel: Kdo však může Boha k něčemu nutiti? Koná-li to On, koná to podle Své nanejvyšší svobodné, nejsvětější vůle a může to opět ihned zničití a každé dílo zmařití!“

7. A opět jsem si pomyslel: „Odkud tedy pochází ono stálé udržování?“

8. Tu se hlásila láska a pravila: „Já jsem důvodem všeho udržování!“, a dále nepravila nic!

9. Tu jsem si opět pomyslel: Jsi-li Ty důvodem všeho udržování, věru, pak jsi tedy Sobě Samé věčným zákonem, - a jak tedy svobodnou?!“

10. A jak jsem myslel **já**, tak myslel také otec Adam. A otec Set sice takto nemyslel, ale hluboko ve svých prsou pociťoval nepřekročitelnou prázdnu propast, a shledal a našel; ale z nedostatku vhodných nástrojů nedovedl s tím co našel postavití přes onu věru velkou propast most. A také ostatní otcové přemýšleli o tom mezi sebou s větší či menší vlažností a nezpłodili nic nežli trpělivé vyčkávání věcí a mohli tiše strkati vinu sem tam; avšak ve zbloudilých prsou přece nechtělo býti o tom světleji a tepleji.

11. Matka Eva ukázala Setovi sice velké světlo – leč silné světlo v noci zaslepuje slabé oko ještě více nežli předtím noc sama; a tak byl podnik každého pokutován následující na to trojnásobnou temnotou.

12. Není však moudřejšího učitele nad nouzi samu. V nouzi jsme se všichni obrátili na svatého přelaskavého Otce, a On shlédli na nouzi dětí a přišel k nim dolů se Svou milostí. My jsme děti; a On jest mezi námi a učí nás Sám!

13. A Jeho slova jsou samé volání plné lásky a moudrosti; neboť takto praví svatý, přelaskavý Otec:

14. „Poslyšte děti Mé lásky a pochopte to dobře ve svých srdcích: Já jsem jediný, věčný Bůh, Tvůrce všech věcí ze Sebe a Otec Své lásky a všech těch, kteří jsou z ní.

15. Já jsem věčně svobodný a nevázaný a má láska jest blaženost Mé věčné svobody samé.

16. Nižádný tvor není nutností, nýbrž jen tvorům viditelným znamením Mé nejvyšší, úplně svobodné moci a z ní vycházející blaženosti všech blažeností. Co by Mne mělo anebo mohlo nutiti, abych jednal tak či onak?!

17. Co vy nazýváte „zákonem“, to jest. u Mne nejvyšší svoboda ve vši blaženosti Mé lásky; a co nazýváte „svobodou“ jest jen Má svobodná moc. Proto žijete-li Lásce, žijete věčné Lásce ve Mně, žijete vpravdě svobodně! A teprve svoboda života vás úplně poučí, že zákon lásky jest ona nejvlastnější a nejvyšší svoboda, a že zákon a svoboda se podobají kruhu, který všude sama sebe potkává a osvobozuje se řádem, v němž se věčně v nekonečné dokonalosti buduje!

18. Proto milujte, tak jest vám zákon poddán a vy jste dokonale svobodni jako Já, váš Otec! Amen.“

* * *

Kapitola 89.

Skutky moudrosti a skutky lásky.

Adam povstal, sepnul ruce, pozvedl oči k nebi, srdce ke Mně a vysoce dojat a v nejuplnějším povznešení srdce mně pravil: „Ó, otče, velký svatý Otče, ó, Ty věčná láska! Jak mohu, jak Ti mám děkovati?!

2. My jsme nebyli, - Ty jsi nám dal vzniknouti, abychom se vysoce těšili ze svého tak přeblaženého jsoucná v Tvé nekonečné lásce, slitování a milosti! Ty již tělesně téměř každého myslitelného požitku, neboť slyšíme, vidíme, čicháme, chutnáme, pocítujeme, vnímáme a hmatáme, ano můžeme dokonce velkou silou milovati.

3. Můžeme choditi, státi, ležeti, seděti a můžeme se podle libosti obraceti a všechny své údy tisícírojně ohýbati a hlavou a očima na všechny strany otáčeti; a požehnal jsi náš jazyk, aby ke vzájemnému porozumění promlouval živou řečí lásky z Tebe! Ó, kdo by Ti byl s to důstojně a jak se sluší děkovati; neboť nezměrné jsou velké skutky lásky na nás nekonečně malé příjemce!

4. Ó, jak zcela ničím bychom byli ze sebe; že však něčím jsme, jsme tím jen z Tvých skutků lásky, a náš život jest Tvá láska a naše vědění Tvá milost!

5. Ó, Otče, předobry, velký, svatý Otče! Shlédni milostivě na naše upokořené srdce, naplněné nyní dětskou láskou k Tobě, a přijmi je jako nejlepší dík, který jsme Ti schopni vzdáti; neboť náš jazyk až příliš závisí na Tvém požehnání, má-li ze sebe vypraviti něco, co by bylo tebe důstojno. A projeví-li něco, pak to není již naše, nýbrž vždy jen Tvé dílo; Tvé slovo a dílo jest Ti však beztoho na věky největší chválou, ať o sobě anebo na našem jazyku!

6. Proto my nemáme ničeho, co bys nám nechal jako naše úplně vlastní, nežli jen lásku a hřích.

7. Ó, Otče! Kdybych lásky neměl, co jiného pak bych měl nežli jen hřích a smrt? Mohl bych také tebe v hříchu chváliti a v smrti velebiti?!

8. Dal jsi mně lásku, aby mým dílem nebyly jediné hřích a smrt, nýbrž také láska, a její živé skutky aby byly jen z lásky mé a z Tvé milosti a slitování jediné však zcela Tvé!

9. Ó, svatý Otče, ježto jsem měl jediné moudrost, nemohl jsem žádný jiný skutek vykonati, nežli skutek hříchu a byl jsem nucen svými hříchy tebe chváliti a velebiti! Ty jsi přijal tehdy onu nečistou chvalu, jakoby byla čistá z Tvé a tím také mé lásky, zatím co však byla jen nečistým dílem hříchu!

10. Já jsem rozdělil děti domněle spravedlivým úsudkem své Tebou mně vdechnuté moudrosti. A jelikož jsem byl toho mínění, že tato moudrost jest mi vlastní, bylo mé dílo hříchem; a tak jsem Tě chválil v hříchu svém a byl bych tím zahynul. Nyní jsi mi však dal lásku a ne již moudrost, neboť láska může pojmout moudrosti tolik, abych již nerozptyloval, nýbrž shromažďoval. Jelikož v rozptylování přebývá smrt, ve shromažďování však život, proto nech mne nyní shromažďovati opět v lásce a skrze lásku všechny, které jsem špatně použitou moudrostí rozptýlil.

11. Děkuji Ti, chválím a velebím tebe, svatý Otče, že jsi nám dal Henocha a onoho cizince, aby nás učinili napřed slepými v moudrosti, abychom byli teprve shromažďující temnotě způsobili přijmouti oheň lásky z tebe, v němž jediné zavládá život ve všem shromažďování –

jako zase v moudrosti – smrt hříchu rozptylováním! Ó, dej ať se nyní v nás tento oheň stane mocným požárem, aby strávil všechnu naši pošetilost a pohltil všechny naše skutky.

12. Dej ať se všichni v Tvé lásce a v Tvém slitování opět shledáme a v Tvém slitování a v Tvé milosti opět shromáždíme, a dej ať zítra v Tvé svaté sobotě novou slavnost lásky oslavíme, v níž Tobě, ó, svatý Otče, míníme a ve vši lásce doufáme přinésti libější službu díky chvály a velebení.

13. Ó, předobry, svatý Otče, dej ať se stane naše pozvání prvním krokem, který nás opět přivede všechny k Tobě nyní a na věky! Amen.

14. A vy, Henochu, Asmahaeli, Sete a Kenane, jděte k dětem a probudte je v pravé lásce a v pravém osvobození a pozvěte je ke shromáždění života na zítřek a učiňte s nimi, co vám přikazuje láska; co však činíte, čiňte ve jménu Jehovy nyní a povždy věčně! Amen.“

* * *

Kapitola 90.

Vykupující moc lásky.

A jmenovaní ihned povstali a odebrali se k dětem dosud ještě na tvářích ležících a vyřídili jim láskyplné přikázání Adamovo které bylo přikázání svobody aneb přikázání, které zajatce opět osvobozuje, protože je to přikázání lásky.

2. Když byli svůj rozkaz skončili tu děti ihned povstaly a chválily a velebily Mne, že jsem obměkčil srdce Adamovo, bez kterého obměkčení by byl Adam na ně již neshlédl a oni by byly musely zřejmě zchřadnouti, kdyby byly ještě déle utlačovány západem.

3. Když však Henoch zpozoroval jejich ve vši vážnosti a vpravdě vděčnou náladu zbožného srdce vůči Mně jakož i vůči praotcům, vzchopil se ihned v duchu Mé nejvěrnější lásky a promluvil ze Mne tato slova k probudilým dětem západu:

4. Poslyšte, milí bratři a sestry v Bohu, našem Bohu, kterýž jest mocný Pán nade všemi věcmi a nás všech nejvyšší láskyplným svatým Otcem, jakož i v Adamovi, kterýž jest stvořený prvenec z všemohoucí věčné lásky Boží a jest nás všech tělesným otcem:

5. Přikázání, které vás kovovými pouty tvrdě v odloučenosti drželo co do světla světlem slabém a co do lásky studeném západě, jest nyní, jakoby přikázáním nikdy nebylo. Velké teplo velké a věčné lásky Boží roztavilo kovová pouta, tak jako vysoké léto roztavuje na vysokých horách tuhý led, a dalo vám nyní jiné přikázání, jiný zákon, abyste byly svobodni, dokonale svobodni, jako jsme já a všichni otcové dokonale svobodni v živoucí lásce k Bohu, kterýž jest věčně Sám nejvyšší a nejčistší Lásky, v Sobě a o Sobě veskrze Sám Život všeho života

6. Budete-li tedy jeho milovati **více** nežli sebe, své rodiče a své děti a vše, co nosí a dává Země, pak teprve v sobě poznáte, co to značí: V lásce k Bohu býti svoboden!

7. Tehdy vás Bůh probudí. A jako jste byli dosud plni úzkosti a zármutku pod tvrdým, těžkým tlakem přikázání moudrosti a nyní jste se stali naplnění radostí ze svobody, jelikož jsem vás na přikázání Adamův probudil z dlouhého spánku slepé úcty, - tak budete, a to teprve v nevýslovném vyšším poměru jástati, až vás samé Bůh následkem vaší velké lásky k Němu probudí v duchu a ve veškerém nazírání nejvyšší pravdy ze sebe k věčnému životu duše jakož i ducha!

8. Věřu, kdo z vás dnes začne, ten se bude již zítra těšiti z vysoce požehnaného srdce! Kdo však bude v lásce váhati a bude spíše zaměstnávatí svůj rozum, u toho bude také Bůh váhati a místo požehnaní dá rozumu žvýkatí tvrdé kameny, které se však stanou mnohem spíše pány slabých zubů nežli aby se zuby staly pány nerozžvýkatelných, přetvrdlých kamenů moudrosti!

9. Otaž se však každý sám, co je snazší: Milovati Boha, jako našeho nejvyšší lásky plného svatého Otce, anebo poznávatí jako Boha od věčnosti ve věčné moci, síle, moudrosti, svatosti, řádu a lásky jeho nekonečného Ducha!

10. Jestliže nutíš svého bratra, aby ti odhalil tajemství svého srdce, hle, pak skryje tvůj bratr před tebou jako bádajícím své srdce, a ty se od něho nedozvíš nic jiného nežli výtku, která ti domlouvá a napomíná abys svou pošetilou žádost držel na uzdě a aby ses o tajemství srdce svého bratra nestaral, nýbrž jen o jeho lásku, zda tě jeho srdce miluje, jako je miluješ ty;

nestaráš – li se však o to, co jest jen tvého bratra, nýbrž miluješ-li ho za to desetkrát více nežli sama sebe, - hle, bude-li to tvůj bratr z tvého srdce pozorovati, pak otevře před tebou dveře svého srdce a bude tě nade všecko poučovati, což ti buď prospěje a nejvýš tě potěší anebo tě při nejmenším naplní důvěrou k tvému bratru!

11. Hledte, milí bratři, právě tak je tomu u Boha! Kdo by mohl kdy Boha nutiti, aby se někomu ukázal a odhalil?! A kdyby to učinil, kdo by to mohl pojmouti a zůstat na živu? Milujete-li však Boha nade všecko, pak vás povede a uvede do vší moudrosti a do nejvyššího poznání od věčnosti k věčnosti **víc a více** - podle způsobnosti a velikosti lásky, kterou chováte k němu v srdci!

12. Ó, milí bratři, proto nebádejte a nestarejte se o rozum, nýbrž milujte Boha našeho přelaskavého svatého Otce za všech svých sil nade všecko, tak obdržíte v jediném okamžiku **více** nežli by mohl váš rozum ve své největší bystrosti nanejvýš nedokonale za celá tisíciletí rozluštit!

13. Láska jest kořenem vší moudrosti; proto milujte, chcete-li se státi v pravdě moudří! Milujete-li však, opak milujte kvůli lásce a nikdy kvůli moudrosti, ať se stanete opravdu moudřími!

14. Nyní jste svobodni na západě; ale teprve láska vás úplně osvobodí v srdci. Přijďte zítra, přijďte všichni v lásce k nové slavnosti sobotní v pravé svobodné lásce k Bohu! Amen.“

* * *

Kapitola 91.

Set poznává cizince Asmahaela.

Když byl Henoch svou řeč ukončil, poklonil se svým praotcům a pozdravil ještě jednou děti západu; Set, Kenan a Asmahael řekli pak Amen. A Set měl ještě malé slovo k osvobozeným dětem západu, které znělo takto:

2. Děti, vy víte, že jsem to byl já, jenž vám před třemi sty léty přinesl přikázání od Adama! Vy jste nad tím zesmutněly, a ve svém smutku jste nenalezly útěchy a proto jste učinily svým přítelem spánek.

3. Přikázání bylo tísnivé, a vy jste snášely jeho tlak spíce po dobu dlouhé noci vašeho srdce. Nyní jsem však přišel opět k vám uprostřed těch, které probudil Bůh v duchu, aby mohli přijmouti jeho nejvyšší milost, kteráž jest v plné míře láska, abych promluvil Jeho svaté a živé slovo plné síly a moci. Proto jsme vás ani Adam, ani já neosvobodili, nýbrž jedině svaté slovo velkého Boha z úst Henocha a Asmahaela, kterého před vámi nese ono silné zvíře, a kterého k nám podle vlastního doznání podivuhodným způsobem vyslal Bůh z nížiny, o níž jste slyšeli, že je plná proklaté zloby. Já však mám za to, že jest z výšiny; neboť řeč, jako on, nemůže nikdo míti kdo je vskutku z nížiny.

4. Moudrost v něm nížině jistě není domovem, a ještě mnohem méně láska.

5. On však nám vysvětloval zákon a ukazoval nám naši velkou pošetilost před Bohem, jakoby byl pánem zákona. Přišel, aby se učil moudrosti, a již za hodinu nás všechny zahanbil, takže se tím dokonce i Henoch cítil mocně dotčen!

27. května 1841

6. Neslyšeli jste předtím jeho slova anebo alespoň jeho převelice silný hlas?! Řekněte, může někdo z nížiny mluvit takovým hlasem, anebo slyšel někdo, pokud nosí Země lidské pokolení, z úst nějakého člověka takovou řeč?!

7. Poslyšte, já nemluví, abych také něco promluvil anebo abych si žvaněním ukrátil čas, nýbrž mluvím abych vám úplně ukázal vaši svobodu v Boží lásce, kam a k čemu mně mocný pocit obrací můj jazyk! Tento zdánlivý Cizinec, který tu sedí nesmělý v chování a převelice smělý ve slově, dá se podruhé jiným zvířetem nositi a lid Země bude tomuto na zvířeti sedícímu ve vší zkroušenosti srdce volati: „Hosana Bohu na výsostech; pochválen buď, který tu přicházíš ve jménu Páně, sedící na hřbetě oslátká nákladní oslice!“

8. Děti, a také ty, milý Henochu, a ty, Kenane, můžete-li mně odporovati, učiňte tak; jste-li však oživeni tímž pocitem, pak by stálo za námahu, abychom obrátili co nejpozorněji oko a co nepokornější srdce na tohoto ve slově tak nadmíru mocného Cizince! Neboť kdo mluví o Bohu tak, úžasně jako on, ten musí pocházeti buď z nejvyšší Boží výšiny anebo jest - -

9. Krátce, nejsem s to, nemohu a nesmím se dále vysloviti!

10. Ano, ano, vpravdě, spása se k nám v hojnosti všeho života přiblížila více, nežli jste s to tušiti!

11. Chcete-li a věříte-li někdo, ať se obrátí k Asmahaelovi! Můj pocit mně praví: Kdo se nestane svobodným skrze Něho, jako jsme se všichni stali po krátkém boji s naší domácí temnotou svobodnými skrze Jeho mocné slovo, ten se k svobodě věčně nikdy nedostane!

12. Ó, Asmahaeli, věrný, vznešený Cizince, kterýž tak statečně sedíš na zvířeti a ve vší jemnosti a pokoře posloucháš nás červy v prachu jakoby ses chtěl učit od nás, zatím co každé lepší slovo našich úst v tobě v nejvyšší čistotě vyrostlo již dávno předtím nežli bylo našimi jazyky znečištěno, učiň nás v Sobě svobodné a věčně živé!

13. Ó, neopouštěj nás, a buď věčně naším vůdcem a pravým Osvoboditelem našich srdcí! Amen, amen, amen.“

14. Když Set ukončil svou řeč, tu se pohyboval Asmahael ihned do středu oněch tří a pravil jim toto:

15. „Poslyš, Sete, a ty, Kenane, a také ty, milý, předrahý Henochu! To, co jsi ty, ó, Sete pocítil a před Kenanem a Henochem a všemi dětmi západu, které to ještě nepochopily, vylil, o tom před Adamem a všemi ostatními otci ještě pomlčte; nemají věděti a tušiti, kdo působí pod schránou Asmahaelovou!

16. Proto musíte mlčeti, chcete-li Mne nadále ještě míti za Průvodce: ?Také Mne nesmíte vnějšně nikdy jinak znáti a jmenovati, nežli jen jako Cizince z nížiny, kterému dal Adam jméno „Asmahael“, netuše, že je to Jehova Sám, který k vám nepoznán přišel na místě, které nazýváte „východ“, aby vás Sám učinlivě vedl na cestách, které jsou jen mně známé, k lásce a k věčnému životu!

17. Kdybych byl chtěl, byl by Mne Henoch již dávno poznal, a Set by ho byl nikdy nepředěšel; avšak kdo musí, jako Set, přestáti těžkou zkoušku a myslí si ve své péči o lásku, že Já jsem mu ještě zcela cizí a vzdálený – věru, tomu jsem nejbliže, a také těm, kteří Mne jako Henoch milují!

18. Jsem, - jak to Set zvěstuje; avšak nyní musíte o Mně mlčeti! Potají však můžete ke Mně přijíti a přijmouti ode Mne nejvyšší požehnání! Budete-li krotiti žádost jazyka, budu ještě dlouho jako viditelný Vůdce mezi vámi prodlévati; jestliže Mne však i jen nepatrným slovem prozradíte, pak budu nucen vás všechny ihned opustiti! Slyšte amen, slyšte amen, slyšte amen to praví Asmahael, amen, slyšte amen, slyšte amen!“

* * *

Kapitola 92.

Svědectví Asmahaelovo.

A když oni tři obdrželi z úst Asmahaelových o něm Samém toto svědectví, cítili úzkost a tíseň, a nevěděli, co by nyní počali. Měli snad ihned před Asmahaelem padnouti /na kolena) a Jemu se klaněti? Ale pak by byl prozrazen, neboť ostatní otcové by to mohli zpozorovati!

2. Či měli snad uvěřiti tomuto svědectví? Neboť takto si pomysleli: „Uvěříme-li tomuto svědectví, pak budeme před Adamem a ostatními chyceni; neboť naše úcta a přenesmírná láska k Asmahaelovi jistě také otcům prozradí, že za Asmahaelem musí jistě vězeti něco neobyčejného, jelikož tak nadmíru si Ho vážíce a Jej milující jsme Mu a nutně také a musíme býti oddáni. Nevěříme-li však tomuto svědectví, co jsme potom před tváří Asmahaelovou? Nic jiného nežli veřejní a zjevní lháři a podvodníci našich otců, bratrů a dětí. – anebo jsme již neschopni, vypraviti ze sebe jediné slovo, chceme-li setrvati v pravdě! Neboť promluvíme-li jen jediné slovo o Bohu, který jest mezi námi, kterého však v nevěře v srdci popíráme, pak jsme – jak bylo řečeno – lháři a podvodníci, jelikož bychom nepochybně u ostatních budili víru, že tu něco je, ač naše oči ani stínu neobjevují!

3. Budeme-li však dělati zcela obyčejně, jakoby byl Asmahael ještě žákem Henochovým, jak tu se nám povede? Na jedné straně budeme si museti vždy činiti námitky říkající: „Pán, náš velký Bůh, náš přelaskavý Otec jest u nás ve škole!

4. Čemu se bude učiti od nás červů prachu, když přece každé lepší slovo našich úst musí přijíti do nás napřed od něho nežli pak jsme schopni je vysloviti? „Na druhé straně však, jestliže to pod rouškou mlčenlivosti přece učiníme, budou naši rodičové, bratři a děti trojnásobně ošizeni: jednou každým naším slovem, jelikož nutně musíme jinak jednati a jinak v srdci mysleti; za druhé, že jim musíme hlásati a na oko vzývati jiného Boha, který nikde a nikde není a také je podle jejich vůle povzbuzovati k tomu aby zřejmě mezi námi a s námi zapírali pravého, živého Boha;

5. a za třetí, že falešnou láskou k Bohu, kterého nikde není, ze všeho toho zaslíbeného ničeho nikdy neobdrží a obdržeti nemohou, protože duchovní přijetí závisí vždy na lásce v duchu a v pravdě.

6. Či nebude snad naše zaslíbení takové, jako když řekneme někomu, kdo je v úplné temné noci: „Poslyš bratře, hladovíš-li, jdi jen sto kroků vpřed; dojdeš ihned k obsypanému fíkovému keři, který tě dosyta svými plody nasytí!“, ač až příliš určitě víme, že na onom doporučeném místě nikdy žádný fíkový keř nestál, aniž nyní stojí a státi kdy bude, neboť ono místo nezáleží v ničem jiném nežli jen v široce zející hluboké propasti, zatím co však pravý fíkový strom v nevýslovné hojnosti skrýváme za svými zády!“

7. Po těchto myšlenkách umlkli navenek i uvnitř, a nevěděli kudy kam.

8. Avšak Asmahael otevřel ihned Svá ústa a pravil oněm třem: „Proč pochybujete v srdci? Cožpak bude nesprávné konati Mou vůli? Jak si můžete mysliti, že Já bych vám něco takového poroučel konati? Máte-li nějakou pochybnost proč se tážete svého srdce a nikoli Mne, když jsem mezi vámi?! Či se domníváte, že pravou je jediné ona cesta, kterou vaše hloupé oko jako takovou poznává?

9. Neříkáte sami, že Mé cesty jsou nevyzpytatelné a Mé úradky nezbadatelné; jak tedy můžete ještě v srdci pochybovati a dočista mylně mysleti?!

10. Či jest vaše láska k vašim otcům, bratrům a dětem větší nežli Láska Má, která povolala všechny věci, je i vás v bytí k věčnému zdokonalování života ve Mně a ze Mně?!

11. Věříte-li však, že jsem to Já, Tvůrce a svatý Otec vás všech ve schráně Asmahaelově, jak se tu můžete ještě tázati, zda bude dobré a správné to, co vám radím konati?!

12. Cožpak nejsem více nežli Adam, kterého jsem učinil, a všechny jeho děti, které jsem z něho probudil?!

13. Proto buďte bez starosti a následujte Mé nezbadatelné rady, tak budete správně jednati; neboť vaše řeč bude ze Mne, a vaše učení o Mně bude učením pro vás a vaše děti a vaši otcové se budou z něho těšiti a hlasitě jásatí.

14. Nyní však musím také ještě Adamovu vůli splniti! Amen!“

* * *

Kapitola 93.

Zvědavost Adamova.

Když byl Asmahael domluvil k oněm třem Svá kárná slova, vyzval Seta, aby přivolal děti západu, a to zejména nejstarší, aby podle vůle Adamovy přijali a uslyšely také od Něho slovo osvobozující.

2. Sotva toto Set uslyšel, byl tu již jako vítr mezi dětmi a s velkou živostí jim sděloval nadmíru požehnané předsevzetí Asmahaelovo a naznačil jim, aby byly úplně pozorné, neboť ještě nikdy neslyšely mluvit slova, jaká bude ihned mluvit ten, který tu sedí na zvířeti.

3. „Neboť On jest - - - poslyšte – On jest – krátce, děti – On nás láskou a moudrostí všechny daleko předstihuje, - a každé slovo od Něho – jest větší nežli vše - - to jest – nežli všechna slova od nás!“

4. A ihned ti nejstarší přistoupili blíže k Asmahaelovi a byli plni pozornosti a nejvyšší toužebného čekání na řeč Asmahaelovu.

5. Když však zpozorovali ti, kteří byli as sto kroků v pozadí, to je. za zády těchto čtyř stojících dětí hlavního kmene s Adamem, že se zde blíží jistě něco mimořádného, protože se děti západu začaly rovněž kolem oněch čtyř tísni, pravil Adam:

6. „Poslyšte, což abychom se tam také odebrali, abychom tím snáze viděli a slyšeli, co vše bude asi Asmahael mluvit; neboť i když jsme jeho poslední řeč v jádře zcela nepochopili, byla přece jen plna moudrostí!

7. Jest opravdu ku podivu, jak daleko to tento mladý člověk z nížiny v krátké době sotva tři stínových obrátů pouze nasloucháním našich v lásce moudrých řečí, přivedl; jak daleko to teprve přivede, bude-li delší čas kolem Henocha a kolem nás a bude také svědkem a spoludruhem svaté slavnosti soboty Jehovovy!

8. A tak se tam tedy také my vydáme; Pojdme! Amen.“

9. Když děti západu viděli, že přišel arciolec s Evou a ostatními, učinily mu ihned místo, aby se mohl dostat snáze k Asmahaelovi a k Setovi, Kenanovi a Henochovi.

10. Když byl nyní Adam úplně uprostřed svých, tázal se ihned, co se nyní bude dít, a zda Asmahael také již něco promluvil.

11. Set však jej pozdravil řka: „Poslyš, milý otče! K dětem Asmahael ještě nepromluvil, nýbrž napřed promluvil jen k nám; nyní však podle tvé vůle promluví také k dětem. Neboť ještě musel jíti s námi, musí jednat podle vůle tvé, což my všichni jsme již učinili, - neníž pravda, milý otče?“

12. Adam, pln zbožné zvědavosti nemohl však neotázati se Seta, co k nim předtím mluvil Asmahael.

13. Tato otázka uvedla ubohého Seta do zcela nemluvných rozpaků. „Neboť“, pomyslel si „řeknu-li to stanu se zrádcem; řeknu-li něco jiného, budu lhářem; a neřeknu-li nic, budu neposlušným synem a musím tu státi jako někdo, kdo brouká anebo tázajícího se otce nepovažuje za hodného!

14. Odkáží tedy Adama, aby vyslechl odpověď až jindy, neboť čas velmi drahý, než abych zdržoval Asmahaela v jeho příští, jistě nepředstížitelné řeči k dětem!“

15. Toto pravil Set také ve vsí jemnosti Adamovi; ale Adam se s tím nechtěl spokojiti a poznamenal Setovi:

16. „Poslyš, milovaný Abeli-Sete, já pozoruji, že by ses rád přede mnou skryl! V tvém srdci jest něco jiného! Proč ses na mou zbožnou otázku začervenal a stal se rozpačitý a co by napočítal deset němý?“

17. Já, Adam, tvůj otec, však pravím tobě: Dříve Asmahael ústa neotevře, dokud mně nedáš přesnou odpověď!

18. Poslyš, Bohu a mně jsi povinen věrností; proto mluv bez obalu a bez omlouvání! Amen.“

19. A Set byl úzkostí celý bez sebe a nemohl ze sebe ani slova vypraviti.

20. Tu však přistoupil ihned Henoch a pravil Adamovi: „Otče, milý otče, neučil jsi nás sám, že přímá cesta jest nejkratší? Cožpak není Asmahael mezi námi? Proč má Set odpovídati za něho, ježto by snad přece jen spíše něco zapomněl, co k nám mluvil Asmahael, - nežli - - - řečník to jest nežli Asmahael Sám?! Obrat se tedy na Původce všeho - - to jest na Asmahaela Samého a buď nadmíru ujistěn, že my každé jeho slovo co nejvěrněji potvrdíme jako úplně pravdivé! Amen.“

21. Adam se však také Henocha otázal, řka: „Také ty se mně nelíbíš; neboť tvá řeč není svobodná jako jindy! Řekni mně, co ochromuje Setovi jazyk! Řekni mně, co k vám Asmahael mluvil; neboť tvá paměť jest zřejmě silnější nežli Setova. Mluv ty místo něho a já s tím budu spokojen! Amen.“

22. A Henoch odpověděl: „Otče, poslyš a dobře mne poslyš! Každé právo na této Zemi má své hranice jako Země sama a tedy také otcovo právo na děti.

23. Žádáš-li však od Seta a ode mne odpověď, uvážil jsi v hloubi (své duše) dobře, zda příkázání, které váže na okamžik Setův a můj jazyk před tebou, nestojí výše nežli poněkud nevhodný tvůj požadavek?

24. A tak je to také s touto věcí! My jsme obdrželi od Boha příkaz, abychom o tom před tebou pomlčeli až do doby jeho zalíbení; proto nás také nebudeš déle nutiti, bychom před tebou a před Bohem přestupovali Boží příkázání!

25. Ze všeho ať tedy tvé skromné žádosti postačí tolik, že ty, ó, otče, můžeš a také máš věděti, že je nám Jehova blíže, nežli i jen můžeš tušiti! Proto nenuť nás před tváří Boží hřešiti,

nýbrž poslyš sám – to jest: Chceš-li věděti co k nám Asmahael mluvil, pak se obrať, jak již bylo řečeno, jen na Něho; neboť On pokud vím, neobdržel od Boha žádné příkázání, aby před tebou mlčel.

26. On jest zcela svobodný, - ale ne tak je to s námi; proto ušetři nás před časem otázkou! Amen.“

27. Při této řeči bylo Adamovi podivně u srdce a připadalo mu, to jako za doby jeho nahoty, když se po hříchu skrýval v jeskyni a slyšel Můj hlas, který se tázal: „Adame! Kde jsi?“

28. Na takovou změnu nebyl připraven; proto také zcela zesmutněl a nevěděl si rady ani pomoci. Proto se schýlil zcela němý k zemi a plakal a hořekoval v srdci takto:

29. „Velký Bože a Pane, Stvořiteli všech věcí a svatý Otče všech duchů a lidí! Cožpak jsi mne stvořil, abys mne od počátku až do této chvíle trápil?“

30. Ó, jak velice bych se pak musel v Tvé lásce mýlit! Proč jsem se musel státí sebevědomě živý, abych se Ti stal předmětem věčného zchlazování tvé velké svévole? Cožpak by nebyly k tomu dosti dobré mrtvé kameny?

31. Ty jsi mne oživil všemi smysly a vdechl jsi mně všeliké žádosti a dal jsi mně proti nim příkázání, aby mne před tebou zahubily, a abys mne pak mohl zatratit!

32. Ó, Pane, máš-li trochu lásky a slitování, pak učiň nyní se mnou, co jsi chtěl učiniti po mém hříchu a znič mne na věky! Učiň mne, jako bych nikdy nebyl; neboť je nevýslovně lépe, věčně nebyti, nežli býti jako sebe svobodně vědomá bytost pod věčným tlakem Tvé nepřemožitelné moci a sloužiti Ti za hříčku, ani za mrzkou hříčku Tvé věčně nezměnné, jedině Tebe potěšující svévole.

33. Jsi Bůh a přemocný Pán; ale Otec nejsi nikdy!

34. Řekni, chceš-li a můžeš-li, zda jsem já jako otec páchal kdy se svými dětmi takovou svévolí! Učil jsem je někdy, aby byly před tebou němé?! Proč vážeš jejich jazyky a srdce přede mnou?

35. Kdo anebo co tedy jsem, že mne trápiš? Znič mne, a zažeň Svou choutku kameny a jinými věcmi!

36. Jsi-li svatý Bůh, - jak mně můžeš vdechovati nesvatou žádost vůči tvé svatosti?!

37. Jsem-li Tvé dílo, pak mne znič; a nejsem-li, pak mne nech, jaký jsem! Amen, amen, amen.“

* * *

Kapitola 94.

Prosba Adamova k Henochovi.

1. června 1841

Když byl Adam se svými pohoršlivými myšlenkami u konce a bouře jeho zvědavosti se víc a více utišovala, povstal opět se země a vyzval Henocha, aby k němu přistoupil, a tázal se ho takto:

2. „Henochu, řekni mně, do nejnižší hlubiny srdce zarmoucenému, aspoň tolik, zda Asmahaelovo slovo, kterým se k vám obrátil mělo velkou důležitost anebo ne! Bylo to slovo Světla a Lásky anebo to bylo slovo z hlubiny vší temnoty a vší ošklivosti?“

3. A jestliže vám Pán opravdu zakázal sdělití mi je, pak mi z Pána řekni, proč je Pán přede mnou skryl a před vámi však odhalil!

4. Milý Henochu, nezadržuj mně toho; buď upřímný ke mně, který jsem přece byl k vám všem až příliš otevřený, dobrý a spravedlivý a nikdy jsem vám ničeho nezadržoval!

5. Pán ví, a musí to také věděti, jak otevřené bylo vždy mé chování k vám všem! Vše, cokoli vám jen mohlo prospět, sděloval jsem vám, ačkoliv bych měl jako otec spíše právo činiti před vámi tajnosti, nežli vy přede mnou, svým otcem!

6. Vy jste nyní uzavřeli srdce vůči mně. Může býti, že vám Pán přikázal abyste byli vůči mně takovými a že je nám také blíže, nežli to mohu tušiti, - a že Asmahael nemá od Pána příkazu aby přede mnou mlčel, velmi rád připouštím; ale jest to v pořádku, aby děti odkázaly otce na cizince, kde se má dozvědět, co jeho děti smí říci?

7. Hleď, milý Henochu, a přemýšlej u sebe hodně hluboko, a shledáš, jak těžko se dá na prvý pohled takový pošetilý příkaz spojití s Boží láskou a moudrostí! Neboť má-li býti jedno a

totéž slovo s vašeho jazyka zakázáno, s jazyka Asmahaelova však dovoleno, pak zajisté na slově nemůže beztoho nic anebo aspoň ne mnoho záležeti, a záleží tu méně na slově samém, pro které tu vlastně zákazu není, protože je Asmahael smí svobodně vysloviti, nýbrž vše záleží na vázaném jazyku.

8. Proč jest pro totéž slovo váš jazyk vázán – a jazyk Asmahaelův svobodný?

9. Kdo může o Pánu myslet, že by snad srdce dětí před svými otci uzavíral a otvíral srdce cizinců, aby tím snad byla mezi otcem a dítětem vzbuzována a živena nezhojitelná nedůvěra?!

10. Hle, kdyby to byl Bůh učinil, pak by byl původcem zloby, a nikoli Původcem spravedlnosti, milosti lásky as všeho slitování!

11. Proto buď na stráži a zkoumej dobře, zda tento příkaz jest výhonkem dobrého či zlého ducha!

12. Je-li od Boha, pak běda nám všem; neboť pak nejsme vesměs nic jiného nežli marnivou hříčkou nějaké svobodně vládnoucí, nezbadatelné moci, která vyvolává ke kratochvíli ze sebe bytosti, aby je po nějakou dobu s rozkoší trápila a dávala jim okoušeti sladkost života mezi dvěma nekonečnostmi, totiž od narození až k smrti, všechny nás ještě očekávající, kdy pak začíná opět nekonečná linie věčného zničení a my se pak všichni mocně utrápení staneme opět tím, co jsme byli před narozením, totiž nekonečným nic!

13. Je-li však tento příkaz od nějakého zlého ducha pak běda nám dvojnásobně; neboť předně bychom museli býti nějakou nám nepovědomou vinou strašně daleko Bohu vzdáleni, pročež by nás pak přenechal Svému hněvu za cenu věčného ohně pomsty, - anebo zlá moc by ochromila Otci rámě Lásky, takže by nám pak již nemohl pomoci a zachrániti nás buď od smrti anebo snad od něčeho ještě horšího!

14. Milý Henochu, považ dobře, co jsem ti nyní řekl, a dej mi žádanou odpověď! Ano, dej mi opět pokoj, je-li ti to možné; neboť hle, já jsem až do nejvnitřnějšího základu svého života zarmoucen! Kolem mé duše nastala noc; také ani jediné hvězdičky nelze nikde z houští smrti spatřiti!

15. Henochu, když jsem byl syt, směl jsi mi podati jídlo z nebe; učíš to nyní tím více, neboť hladovím a žízním převelice! Slyš a číň! Amen.“

* * *

Kapitola 95.

Důtka Adamovi

Když Henoch uslyšel otázku a řeč Adamovu, ihned povstal a promluvil tato slova Adamovi řka:

2. „Ve jménu velkého Boha, který je tu s námi na všech cestách viditelně i neviditelně – viditelně všem Ho opravdu milujícím a neviditelně moudrým a všem, kteří usilují více o moudrost nežli o opravdovou lásku, - tedy ve jménu tohoto našeho velkého, všemohoucího Boha a nade vše přelaskavého Otce nás všech pravím tobě, milovaný a vysoce vážený otče, že ses velmi značně odchýlil od cesty Páně!

3. Hle, já chci, mohu a musím ti nyní říci, že ses ve své arciotcovské moudrosti silně zmýlil, ježto jsi ve svém srdci Pána obvinil, že s námi provádí svévoli a tvoří nás jediné jako hříčku k Své zábavě.

4. Ó, otče, kdybys mohl tušiti, jak velký, ani jak nekonečně velký jest tvůj omyl, pak bys prosil Pána o své věčné zničení ne ve zlosti, nýbrž v lítosti; neboť takovýmto hrubým obviněním by ses musel sám odsouditi a přát si, aby se na tebe všechny hory svalily, aby tě ukryly před tváří Toho, který ještě nikdy nebyl tobě a nám všem tak strašně blízko a v nadmíru nevýslovně účinné lásce jako právě nyní, kdy si myslíš, že je ti nejdále, a proto proti Němu vstupuješ, jakobys tu byl pánem nad Ním.

5. Cožpak ty myslíš, že Otec jest tak jako my nestálý a vrkavý jako nějaký na pavučině visící list v povětří, že by se Svými výtvořmi činil co činívají nejmenší děti se svými hračkami, když se jich nabažily?! Ó, otče jakým to myšlenkám o Bohu jsi nechal vyvstati ve svém srdci?!

6. Hle, kdyby byl Pán takový, jak jej obviňuješ, nebyl by nás kvůli tobě již dávno všechny zahubil?! Protože však naprosto není takový, jak ty jsi o něm, ve falešné zlobě v srdci svědčil,

nýbrž jest naplněn jen přenekonečnou láskou, shovívavostí, jemností, ano Svou celou přesvatou Bohobytností jest nadmíru pokorný a právě tím pln milosti a milosrdenství k nám, které učinil ze sebe živými nádobami, v nichž se má Jeho ustavičnou starostlivou láskou duchovně vytvořiti a uzrání Jemu úplně podobná, na věky nesmrtelná, svobodná bytost, proto jsme ještě všichni na živu, budeme na této Zemi také ještě delší čas dále žítí a v Jeho lásce a slitování život udržovati a podržovati!

7. Hle, milý otče, ty jsi to ve své moudrosti jemně nastrojil, abys utrl ovoce mnou, zapovězené; ale věř mně, i ta nejuhlaženější moudrost jest proti skromné lásce hrubým provazem, který jest sice stočen také z jemných vláken lásky, ale tato vlákna nejsou již volná a proto nejsou tak těsně vazná a také ne již tak ohebná a způsobilá také v nejmenších prostorečkách se pohybovati.

8. Provaz moudrosti jest způsobilý jen těžké, hrubé balvany nepořádně na krátkou dobu k sobě připevniti; ale něžná vlákna lásky ovinují nejnvtirnější nejněžnější život a postřehují takto sloužící velmi snadno zřící i duši nejjemnější záchvěvy.

9. Zde na zuřivém zvířeti sedí ten, jenž to pravil mně a Kenanovi a Setovi! Zda v tom všem řečeném vězí něco důležitého, to ti neoznámím já, nýbrž to ti přesně oznámí Ten na zvířeti, jakož i to, z jakého důvodu mně byl před tebou jazyk Bohem zcela zavázán.

10. Uklidni se, a chop se trpělivosti a odevzdanosti srdce, tak uzříš ihned největší Boží div! Amen, slyš amen.“

11. Když byl Adam uslyšel z úst Henochových tuto neočekávanou odpověď, zvolal hlasitě a pravil.

12. Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne stvořil a nyní tak zcela opustil?

13. Tehdy, když jsem, Tebou zavržen, ba věky věků padl, dostihl jsi mně ubohého věčná Lásko, postavil jsi pro mne ze Svého slova Zemi a posadil jsi mne, jaký ještě dílem jsem, na ni; nyní však volám v srdci k Tobě, abys mne zničil anebo zachránil, - avšak Ty nechceš mého hlasu slyšeti a necháváš mna hladem a žízni strádati a mým dětem dokonce zapovídáš, aby mně poskytly toho po čem tak velice hladovím a žízním!

14. Ó můj Bože, můj Bože! Proč jsi se stal tak tvrdý ke mně?

15. Poslyšte, děti, pravím vám: Čiňte, jak za dobré uznáte, a ať Asmahael mluví k dětem, jak se mu líbí; avšak můj mými dětmi neutišený hlad a žízeň ať mně neutišuje! Neboť od nynějška ať trpí žaludek mého ducha hlad a žízeň po celý můj život; a já drobtu a kapky z cizí ruky již neupustím, nýbrž co mně můj vnitřní, vlastní pozemek vynes, to požiji, ale z toho již nenechám spolupožívati. Má zvědavost ať je udušena v bahně mé viny před Bohem, a pozdní slzy lítosti ať napojí vyschlý život u ohně mé slepé horlivosti! A jestliže již dlouho nebudu, kéž Bůh v noci světa obleče můj oděv, aby mne zachránil a vyléčil jed kapající ránu, kterou mně vlastní had mého srdce ostrými zuby v těle způsobil k smrti všech lidí, kteří vstoupí na tuto zemi!

16.- Děti, podržte to; neboť příště již málo toho ode mne k podržení obdržíte! Budiž však vůle Páně se mnou a s vámi na věky, amen; také já pravím vám: slyšte to! Amen.“

* * *

Kapitola 96.

Řeč Asmahaelova o slově Božím.

Když toto Adam domluvil a neměl již nic jiného a také již ničeho nenalézal, co by chtěl anebo mohl mluvíti, poděkovali mu děti za toto poslední sdělení; neboť až na Henocho mysleli všichni, že Adam nyní již nebude nic mluvíti. A když byl Henoch ihned upozornil děti na řeč Asmahaelovu, a všichni obrátili své smysly k ústům Asmahaelovým, tu pravil Set:

2. Ó, Pane, propůjč mně nyní sto srdcí, sedm set uší, aby se neztratilo nic co nyní Tvá – ano tak“ – z úst Asmahaelových z tebe jako zcela z úst Tvých vyplyne! Ó, Pane a Bože a Otče, plný nejvyšší lásky a všeho slitování, shlédni na mne jen někdy během Své, ano tak! Během řeči Asmahaelovy, aby vážný a laskavý pohled, Tvého oka osvětlil bloudění mého nečistého srdce. Amen.“

3. Při tomto zvolání Setově otevřel však Adam opět ústa a pravil: „Milý Sete, jak pozoruji a jak také z tvého poněkud rozpačitého zvolání velmi dobře poznávám, záleží ti na příští řeči

Asmahaelově mnohem více nežli na všech řečech Henochových, které byly přece také z Boha, a na všech slovech mých, jimiž jsi přece poprvé poznal Bytost Boží, kterak Ona jest Stvořitelem všech věcí a také Otcem plným lásky k těm mým potomkům kteří Ho nadevšecko milují; neboť ještě nikdy jsem tě jako nyní neslyšel dovolávati se Pána o sto srdcí a o sedm set uší k přijetí našich slov!

4. Avšak nebudu se již tázati, v čem spočívá důvod; proto ať Asmahael začne a učiní, abychom se brzy dostali k těm co jsou na severu! Amen.“

5. A Asmahael se ihned vzchopil a započal svou velkou trpělivostí a shovívavostí vyzkoušenou řeč obraceje se ke všem říka:

6. „Poslyšte všichni a pochopte to dobře, vy děti západu i vy otcové a ty Adame neméně: Vloží-li se pšeničné zrn do země shnije tu, a z jeho zetleniny vzejde nová rostlina a přináší potom sto zrn za jedno shnilé zrn. Tak je tomu také s každým slovem z Božích úst.

7. Srdce jest půdou, láska hnojivem, a láska Boží úrodným deštěm; světlo milosti poté následující jest teplé výsluní. Všechny tyto čtyři věci způsobují nejprve, že zrn shnije. Tento stav se podobá noci anebo neúrodné zimě. V tomto stavu neví člověk nic a nechápe nic a nevidí nic, a jeho průvodcem jest pocit zničení; když však přijde jaro a nebo jito, tu začnou ze zetleliny vyrážeti do země kořeny, a tam kde se v lásce sběhnou v jeden svazek, povstane nový stonek plný života a směle si staví nový příbytek k budoucímu zrání pro stonásobný život.

8. Pohledte na stéblo, na němž se jásavě kolébá plody a životem obtěžkaný klas, z kolika tisíců trubiček se skládá, jimiž saje klas čistou potravu z lůna země! Pohledte na dlouhé visící listy na stéble, jak krásně a nadmíru účelně jsou vytvořeny a opatřeny nesčíslnými malými špičatými výběžky, aby jimi přijímali potravu nebes, aby se tím potravu ze země samé mohla státi živou! Pohledte na zahnědlé prsteny na stéble, které jsou učiněny proto, aby se podle toho, jak se život nového plodu víc a více povznesl a z bahna smrti země osvobodil, předně tento čistý život opatřil proti nečistým úkladům z bahnitě hlubiny a za druhé, aby si potravu ze země, přijatou zjemnil a zušlechtil a k životu úplně promísil s jedině oživující potravou z nebes! Pohledte na mnohé dlouhé, špičkami poseté tak zvané osiny, jak se všechny pečlivě obrací k světlu, aby dychtivě nasávaly čistou potravu milosti od Božího Slunce, aby plod života do nových slupek uzavřený, nemohl býti živěn žádnou jinou potravou nežli jedině potravou milosti ze Slunce! Pohledte na brzy poté následující pilně se houpající květ, který jest hojně opatřován potravou manny, z nejvyšších nebi poskytovanou, kterou lze považovati jakoby ze jemnou rosou a která dává plodu onen nejvyš vlastní dále se rozmnožující věčný život! Hledte, jak potom, když se to vše stalo, začíná na stéble vše, co bylo odřato zemi vadnouti a jaksí umírá; ale čím více ono pozemské odumírá tím více se osvobozuje a upevňuje život v rovněž umírajícím klasu a v jeho zmírajících slupkách!

9. A když potom plod uzrál, pak jdete anebo posíláte své děti, aby sebraly a do vašich příbytků a zásobáren přinesly živý plod.

10. Hledte, tak to také činí Pán! Také vy jste obilí; vaše tělo jest stéblo, vaše duše jest očištěná strava ze země, váš duch jest strava nebes a Mé živé slovo jest manna nejvyššího nebe, která vám teprve přináší pravý, věčný život, přijmete-li je jako klas a jeho květ na vadnoucím stonku života. Avšak jak bylo řečeno, slovo bývá do vás dvakrát seto, a to nejprve živě do půdy vašeho srdce ke zkušebnímu a vás očišťujícímu zetlení. Toto slovo nachází již každý dílem v sobě a dílem ústně skrze probudilé učitele a mluvčí. A když toto sítě zetlelé a zetlelina vyrazila nové kořeny ku potravě nového života, pak přichází ono druhé, živé slovo jako nyní shora nad klas vašeho nového života a činí tento život úplně zralým a svobodným k životu věčnému. Proto staňte se ihned pšenici, tak brzy poznáte, že život má a dává jedině Ten, který kráčí mezi vámi! Slyšte k životu! Amen.“

* * *

Adamovo doznání.

4. června 1841

Po této řeči Asmahaelově povstal zase ihned Adam a nemoha držeti svůj vyslovený slib o doživotním mlčení, který beztoho již předtím se Setem porušil, jal se ihned mluvíti ze sebe řeč jakoby vlastní doznání řka:

2. „Poslyšte, vy všechny děti hlavního jakož i pobočného pokolení: Položil jsem již devětsetdvacet kamenů, každoročně jeden, kdykoliv po zimě první květiny začaly zdobiti kolem zemi.

3. Dosud bylo stále více méně noci ve mně, a všechno mé domnělé světlo nebylo světlo denní, nýbrž jen klamný, prchavý měsíční třpyt, který sotva stačí, aby jím bylo možno spatřovati předmět co do vnější formy; ale co se týče barvy, která jest osvěžujícím odleskem, božských pravd a nejhlubších tajemství vnitřního života, jest a zůstává jen jedna barva věrná, totiž jediné žlutá barva smrti, - všechny ostatní jsou zničeny a přeměněny, takže pak jsou, jakoby jich vůbec nebylo.

4. Kdo by mohl spočítati, co vše mně v mé dlouhé, s nepatrným výsledkem dlouho prožité noci napadlo, a jak o mnohých věcech jsem přemýšlel a často se také neplodně naplakal, jak často, jsem se k svému a vašemu Bohu modlil a vzdychal?! Vám jsem dal světlo; já sám jsem však zůstával pohřben stále v klamném třpytu nevyhostitelnosti noci svého vlastního srdce. Nic mne nemohlo trvale ve světle udržovati. Řeči Henochovy a všech ostatních, dobrého a pravého vkusu, byly jako noční blesky, jejich ostré světlo osvětlí sice na několik okamžiků nivy země, ale brzy poté potrestá užaslé oko badatelovo nejhušší, nejpronikavější temnotou. A opravdu, milé děti, po každé řeči se mně nedařilo ani o vlas lépe! Neboť rozuměl jsem právě tomu, co bylo řečeno; začal-li jsem však z toho dopředu a dozadu přemýšleti a bádati, tu onen slabý třpyt nechtěl již postačiti, a daleký strom se mi stal vším, co chtěla z něho učiniti má obrazivost, - jen trvalou pravdou ne! A o nic lepší nebylo světlo nočního blesku. Často jsem myslel, že musím věc uchopiti; leč ještě nežli jsem se mohl sám při náhlém silném lesku vzpamatovati, musel jsem ihned opět zpozorovati, že nejneproniknutelnější noci zmizel nejen předmět, kterého se chtěla má ruka uchopiti, nýbrž i neplodně vztažená ruka mého zraku.

5. Věru, ani včerejší nanejvýš neočekávaný nejmilostivější zjev Páně, ač byl provázen nejvýš neslychaným světlem lásky a milosti, nebyl pro mne o mnoho lepší nežli převelice silný lesk v temné noci!

6. Dokud prodléval Pán mezi námi, myslím, že jsem všemu rozuměl; leč když nás opět viditelně opustil, byl jsem také ihned nucen vyprošovati si od Henocha vysvětlení nevystižné hluboké řeči Jehovovy.

7. Henoch to učinil, a to z Pána Samého; leč pro mou noc byla jeho jiskérka příliš slabá, a já jsem nechápal – ve vsí pravdě řečeno – potom jako, předtím nic jiného nežli jen slova, z nichž se ona krásná, nádherná řeč skládala.

8. Ó, děti, poslyšte a radujte se se Mnou; tato dlouhá noc dospěla u mne nyní ke konci!

9. Žádný měsíční třpyt, žádné bleskové světlo to již není, co mne nyní na věčné časy přejasně prosvětluje, ne, - nýbrž Jehovovo Slunce, věčný den věčného Života ve mně vzešlo!

10. Ó, Asmahaeli! Asmahaeli! Kdo mluví slova jako Ty, která jsou živá jako Bůh Sám, věru, to není nějaký cizinec, nýbrž Ten jest velmi dobře domovem v srdci každého člověka!

11. Asmahaeli, odpusť mně slabému před tebou, že se ještě mohu odvažovati nechati před tebou svému hlasu zaznívati!

12. Tvé slovo není nějaké vnuknuté slovo, nýbrž jest to Tvé vlastní slovo! Nyní je mi vše jasné proč musely děti přede mnou mlčeti!

13. Můj Bože a Můj Pane! Dej také mně mlčeti, abys nás neopustil! Tvá svatá vůle! Amen.“

* * *

Kapitola 98.

Mlčení lásky.

Po tomto vysloveném vyznání Adamově povstal ihned také Set a chtěl promluvit; avšak Asmahael mu dal znamení, aby mlčel a doložil:

2. „Sete, cožpak nevíš, že pravá láska jest němá a že moudrost má jen tehdy slovo, je-li vyzvána k prospěchu ostatních mluviti?!

3. Máš-li lásku, pak mlč ústy a mluv jedině v srdci; a máš-li moudrost pak se dej napřed někým požádati a stalo-li se tak, potom mluv málo slov, a mluv ze srdce a nikoli z rozumu, co prospívá žádajícímu!

4. Jest však neporovnatelně mnohem lépe mlčeti a ucho přidržeti a oko uzavřít, nežli stále ústy mlíti a jako vodopád kлокotati a ucho přikládati ke všem uličním rohům a okem stříletí kolem jako vlaštovka.

5. Ústům tři věci, uchu sedm a oku deset!“ jest vaše pravidlo moudrosti; proč tedy zbytečné řeči, - místo sedm uchu tisíc, a oku nesčíslný počet?!

6. Já vím, Sete, co jsi chtěl mluvit; podrž to u sebe, a uvidíš, že zítra vyjde Slunce v určité době jako obyčejně!

7. A vy všichni ostatní učíte rovněž tak! Žádný nevnucuj slovo druhému, nýbrž kdo by chtěl něco zvědět, ať se obrátí na jednoho který jest náležitě rozumného srdce, to jest srdce které v sobě poslouchá vždy hlas věčné lásky a rozumí dobře slovu života z Boha v době nutného sdělování. A mluví-li se takové slovo skromně, jako zlato Země, pak jest na čase ucho a oko ze srdce otevřít; slyšte a rozumějte tomu dobře!

8. A nyní, vy děti, které přebýváte zde, kde Adam zří ze své chatrče západ Slunce, povstaňte, buďte svobodného, věrného a upřímného srdce k Bohu, k vašim otcům, ke všem svým bratrům! Přijměte od Adama požehnání; konejte dnes a zítra co je vám po vůli Boží přikázáno, a staňte se dětmi východu a lásky, nikoli dětmi západu a noci smrti!

9. Krajina, kterou obýváte, budiž napříště podobná krajině na východu, jihu a severu; neboť se bude přihlížeti jen ke krajinám srdce, a krajiny Země budou zcela mimo úvahu! Amen.“

10. Když to Adam od Asmahaela uslyšel, přiblížil se v nejvyšší vnitřní účtě k Asmahaelovi a otázel se Ho:

11. Ó, Asmahaeli, nebude mně počítáno za zločin, vyslovím-li mimo Tvé přepožehnané slovo ještě své bezvýznamné požehnání nad dětmi, které jsi navštívil Svým živým slovem?

12. Věru, nyní mně připadá požehnání, které mám dáti právě tak, jako bych chtěl nositi vodu do moře a tím je zvětšovati a rozmnožovati!

13. Ó. Asmahaeli, buď mně milostivý a milosrdný! Amen.“

14. A Asmahael odvětil Adamovi: „Poslyš Adame, připadá-li ti to tak, pak učiň ve jménu Mém, jak ti to připadá, a buď ujištěn, že se tím proto moři neublíží; ale věz, že každý dar prospívá více dárci nežli příjemci!

15. Jestliže jsi zvětšil moře o jednu kapku ze svého srdce, pak jsi svému srdci ulehčil a tím je obcerstvil, a moře ti bude vděčné i za tu jedinou kapku! Neboť pravím tobě, ty neznáš ani kapky ani moře; ale vyžaduje-li to dobrý obyčej, pak učiň ve svém srdci, co ti přísluší a nestarej se o moře! A Ten pak, jenž počítal kapky moře, tvou kapku mimo počet nenechá!

16. Proto jen žehnej vždy svým dětem, a Já ti proto Své požehnání neodejmu! Amen.“

17. A Adam vyplnil ihned svatou vůli Asmahaelovu a byl naplněn radostí.

* * *

Kapitola 99.

Zákony božské a zákony lidské.

Poté přinesly děti hned obcerstvení a tělesné posílení skládající se z všelikého ovoce a starého i čerstvého chleba. Adam však nechtěl ničeho požívat, neboť poslední slib vázal mu ještě jeho ponebí (patro v ústech - vysvětl.zap.) a proto se všeho jen dotkl žehnaje to; rovněž tak učinili všichni ostatní.

2. Jelikož se však všech zmocnil již dosti silný hlad, takže všichni – nevyjímaje ani Henocha – pohlíželi se zřejmou touhou a s utajenou chutí na ovoce a chleby a stálo je to jisté přemáhání, aby se zapřeli a slib neporušili, otázal se Asmahael Adama řka:

3. „Poslyš Adame! Kdo uložil tobě a tvým dětem postění? Proč nejíš když hladovíš a proč nejedí tvé děti, když hladoví?“

4. Cožpak vám něco takového přikázal Jehova? Či jakou službu domníváš se prokázati Bohu tím, že sebe sama trestaje, postíš a bojuješ proti své vlastní přirozenosti? Řekni Mně a otaž se napřed sama sebe, zda může býti Bohu libé, jestliže člověk který to se svým sebezapíráním nepřivedl ještě nikdy ani tak daleko aby jistě a vždy zachovával aspoň **jedno** Boží přikázání, a který konečně proto, že byl k zachovávání jednoho lehkého Božího přikázání příliš sláb, uložil si ještě k tomu nějaké vlastní, mnohem těžší přikázání, jehož zachovávání se mu nakonec stává nemožnějším, nežli sto přikázání božských, která jsou vždy v nejúplnějším vztahu s přirozeností tvora, ježto Bůh nedává nikdy a také nikdy dáti nemůže, nésti tvor více, nežli je tvor schopen podle své přirozenosti, protože Bůh nejlépe ví, k čemu ze sebe svobodně povolal a nechal nějakého tvora vzniknouti! Poslyš, jistě ne proto, aby si z lehkomyšlného zanedbávání božského řádu předepisoval sám k napravení tohoto řádu zákony, kterých dáno **předtím** ze sebelásky želel, nežli ještě přistoupilo nutné pokušení k přestoupení, - nýbrž proto, aby podle božského řádu žil a aby podle nutné potřeby těla jedl a pil a aby Boha poznával a nade všecko miloval Ho a své bližní jako děti a bratry, jako sama sebe a kvůli lásce právě jiné desetkrát více nežli sebe a vlastní tělesné děti.

5. Pohleď, toť vše, čeho Bůh od tebe a vás všech žádá, a také vám žádného jiného přikázání nedává nežli přikázání lásky, jíž slouží za základ všechna chvála, všechno velebení a všechna vděčnost, kterýžto základ jest pak o sobě jedině pravé poznání Boha a tedy také věčný život sám.

6. Jestliže ty se však vážeš, ač tě Bůh uvolňuje k věčné svobodě, zda nejsi pošetilce, že se namáháš stěžovati věčné lásce její dílo vykoupení, a mrzačíš se vlastní pošetilostí, místo aby ses v Mé lásce, v Mému slitování a v Mé milosti opravdově osvobodil?! Proto uvolni si sám své pouto pošetilosti, a jez a pij, aby ti Bůh mohl pomoci v tom, co je v tobě proti jeho řádu.

7. Proto pravím: Běda v budoucnu těm, kteří budou dělati sliby! Ti pocítí dvojnásobný soud: jeden ze Mne a druhý ze sebe kvůli Mému přikázání, kterého napřed nezachovávali a pak chtěli k Mému zalíbení ještě větší pošetilostí dřívější svou pošetilost, ježto se protivila Mému řádu, napravit. Poslyš, takto mluví Pán, a takto mluví Já ústy a jazykem Páně;

8. „Chceš-li učiniti libý slib, pak učň ve svém srdci slib, že nezhrěšíš a že žádného jiného slibu neučiníš nežli: budoucně již nehřešiti.“

9. Kdo však jest mezi vámi, jenž by mohl říci: „Poslyš, můj Bože a Pane, já před Tebou již nehřeším!“

10. Hle, to nemůžeš o sobě říci, protože jsi svobodný; a jak teprve chceš začít, když si vážeš proti Mé vůli na šíji nesnesitelné jho, které tě utlačuje a činí němým vůči božskému zákonu lásky a vší životní svobody v ní a z ní?!

11. Nuže, proto jez a pij a v srdci pomysli, že Bůh nemá radost z pošetilého otroctví, nýbrž jedině z tvé lásky a svobody! Poslyš Adame, toto mluví Pán ze Svých vlastních úst vlastním jazykem; važ si toho a buď svoboden! Amen.“

12. Po této milostiplné řeči chopil se pak Adam ihned za hlasitého díku, chválení a velebení ovoce a chlebů a jedl a pil a vyzval také ostatní, aby učinili totéž. A jedli a pili všichni a posílili se na těle, jakož i potom také s vděčností na duchu.

13. Když se nyní za Mého požehnání posílili, povstali a v srdci Mně děkovali a byli naplněni radostí. A Adam pravil:

14. „Ó, můj velký Bože a Pane, a Otče, smím-li Tě tak nazvati! Někdejší velký krásný ráj byl bohatý na všechny radosti života; nechtěly mně prospívati. Jelikož jsem byl bohat, vzdálil jsem se od Tebe; Ty jsi mně bohatství odňal a za to jsi mně dal v léno všelikou chudobu. Ó, Pane, nyní teprve Ti za to děkuji a hlasitě pravím:

15. „Kdybys mi byl dal můj Bože, tisíc rájů, věru, byl bych bídňější nežli červ v prachu; neboť každé slovo od Tebe má větší cenu, nežli tisíc zemí s deseti tisíci ráji na každé z nich!“

16. Ó, Pane, Tvé slovo a Tvá svatá vůle jest onen pravý ráj života! Ó, Pane, nech mne na věky v tomto ráji býti! Amen.“

17. Tu se Enos, Mahalalel a Jared a také matka Eva jali po díkuvzdání Adamově u sebe myslet takto: „Jak to však přijde, že Adam předně svůj slib zrušil a jedl a pil? A mluví-li nyní, tu mluví, jakoby stál před ním Bůh tělesně!“

18. A Adam obdržel světlo a pravil: „Divíte-li se tomu, pak se otažte sami sebe „Proč se nedivíme vlastnímu životu? „A odpověď bude tato: „Protože Bůh je nám nyní blíže a vždy býti má nežli náš vlastní život; neboť nyní žijeme všichni v něm! Slyšte to! Amen, amen, amen.“

* * *

Kapitola 100.

Myšlenky Jaredovy o osobě Asmahaelově.

11. června 1841

Poté se přiblížil Set k Adamovi a tázal se ho, zda se zde ještě má něco státi, či zda se mají připravit k cestování.

2. Adam odpověděl: „Sete, vždyť přece víš, Kdo mezi námi jest! Bude-li jemu libo, pak půjdeme; jinak ve vši lásce a trpělivosti počkáme!

3. Také Jared však přišel k Henochovi a potají se ho tázal: „Poslyš, milovaný synu, mně to nyní připadá tak zvláštní! Tento Asmahael, který má býti tvým žákem a má bydlet v mé chatě, má podle mého rozumu ve všech věcech tolik moudrosti a vědomostí, že jeho řeč v mnohém předstihuje řeč tvou! Proto ti nebudu činiti žádnou výtku – neboť tvé řeči jsou řeči s výšiny, a tu není žádné slovo nadarmo, a každé slovo označuje úplně smysl jak tělesně tak i duchovně, a v srdci každého člověka se nalézají živě odpovídající formy všeho, co jsi pravil, - ale nehledě ke všemu tomuto dobrému a pravdivému, jakož i úplně bez újmy na dobrém a pravdivém jest přece jen velký rozdíl mezi řečí tvou a Asmahaelovou!

4. Zejména pak jsem pozoroval tento velký rozdíl: Při tvé řeči jsem objevil vždy zřejmě v sobě, že tvé slovo jest pravé světlo. Kdo podle něho jedná, může a musí dospěti k životu. Tvé vždy mírné slovo se také podobá rannímu šeru, které jest zajisté také nejjistějším hlasatelem nastávajícího dne, jako je tvé slovo hlasatelem jistě následujícího života.

5. Ale při řeči Asmahaelově jsem pozoroval, že ona podává ve vši úplnosti život sám; a tak jest a působí jako řeč tolik, jako vykonaný skutek!

6. Mluví věci nejvyšší moudrosti; kdo by je mohl obyčejnou cestou pochopitelně pojmuti? Ale z jeho úst připadají člověku, jakoby s ním srostl jako spoluhráč již od věčnosti.

7. Také by nikomu ani na mysl nepřipadlo, aby se ucházel ještě o nějaké vysvětlení; Krátce, člověk je na místě zajedno se slovem a tedy jeden život.

8. Jen jedna věc je při tom zvláštní a nepochopitelná, a to, že totiž tento tvůj žák z nížiny je toto s to, ač přece od tebe neobdržel ještě žádného zvláštního poučení!

9. Podle jeho tvrzení jest dítětem otroka a nesměl tam nikdy pod nanejvyš hrozným trestem smrti ani slova promluvit.

10. Jeho rodiče mu byli nejukrutnějším způsobem usmrceni. Uprchl k nám a dnes ráno vstoupil bezejmenný a pln zlobného podezření před očima nás všech na požehnanou půdu posvěcených výšin. Ty jsi jej pozdvihl před Adamem. Adam jej poznal, požehnal mu a dal mu jméno, odevzdal ho mně a tobě, protože z nejživější touhy srdce pravil, že by rád hledal a našel Boha a našel Boha.

11. Ale sotvaže směl jen ústa otevřít, bylo již každé slovo tak odměřeně dobré a pravdivé, že nám všem nakonec nezbylo nic jiného nežli jen nad každým jeho slovem žasnouti!

12. Adamovi, Setovi a téměř všem jsi mohl leckteré slovo opravit; ale slova Asmahaelova byla ještě vždy nade všecko opravování povznesena.

13. Henochu, ta věc se mi nezdá býti zcela správná!

14. Jest ve vši vážnosti u toho člověka zcela zvláštní to, jak přesvědčivě rychle byl hotov jen s naším slibem!

15. Poté jsme jedli a pili, aniž by se naše svědomí při tom i v nejmenším, jako se stávalo jindy, pohnulo; a nyní to přivedl již tak daleko, že na něm jak se zdá sám Adam zcela závisí, a rovněž i ty, Set a Kenan!

16. Nejzvláštnější však při tom je to, že předně – aspoň pokud vím – ještě vůbec ničeho nepojedl a za druhé pak, že všechny dřívější tak nedotknutelné zákony Adamovy jaksí jednou ranou zničil, a to ještě bez nejmenší odmluvy Adamovy!

17. Kdybych něco takového učinil já, věru tu bych po celý rok nesměl na chatu Adamovu pohlédnouti!

18. Avšak Asmahael sotva jen otevře ústa, jest již každé slovo, jak bylo řečeno, tolik, jako vykonaný skutek!

19. Henochu, pravím tobě: Kdo to asi dovede v soulad uvést, ten musí více rozumět nežli my oba a také ještě více nežli my všichni dohromady.

20. Máš-li však nějaké skryté světlo v této věci, pak nenechávej svého otce déle slepého: Nedaří-li se ti však v této věci lépe nežli mně, pak bude asi těžké nabyti o tom někdy jasno!

21. Avšak, můžeš-li mně něco říci, řekni mně to třemi slovy, ale tak, aby to Asmahael a ostatní nepozorovali! Amen.“

* * *

Kapitola 101.

Henochova rozmluva s Jaredem o Asmahaelovi.

A Henoch odvětlí otci Jaredovi: „Poslyš, otče! Tvé poznámky nejsou jen tak; máš ve všem pravdu! Když Asmahael dnes ráno ležel v prachu před námi, byl bych také myslel, že polední Slunce spíše všechny kameny ve vodu roztaví, nežli aby tento člověk z nížiny takové divy mezi námi provedl; ale Pánu se již jednou provždy líbí nepatrné vyznamenávat, za to však velké nechávat zanikat!

2. Tak nechává Slunce zapadat a na jeho místě nebe tisícerymi a opět tisícerymi Hvězdami zalesknouti; oč mnohem vznešenější a nekonečně nádhernější jest však hvězdnatá obloha nežli je-li Slunce na obloze! Jak veselý život projevují nádherné Hvězdy svým chvějícím se třpytem, a jak rozmanité jest jejich světlo!

3. Pohled' naproti tomu na nebe za dne! Zda nejjasnější den není zároveň také nejjednotvárnější?! Kdo může nahoru pohlédnouti? „Všude jej trestá palčivé ostré světlo.

4. Kdyby prchavé, málo významné oblačné novotvary neoživovaly za dne oblohu a leckterí okřídlení obyvatelé vzduchu ji čile nekřížili, - věru, pak bychom velmi zřídka pozvedli oči k obloze zemské!

5. Hle, takto působí Pán stále! Velkého si neváží a k Své lásce povznáší male a nepatrné. Velký Mamelhut má život chtějící trvati celé věky. Lenivě se potuluje, jakoby byl sám nějakou malou, zdánlivě mrtvou zemskou hmotou. Ale pohled' za to na mraveniště; jak pestře tu víří život!

6. A z tisícerych takových nepatrných zjevů lze zajisté již přirozeně jasně vypožorovati, kde je Pán nejčinnější a kde zejména živě řídí. Právě tak je tomu u lidí. Nejnepatrnější a nejneúhlednější pozdvihuje a skrze slabé ukazuje velkým a silným Země Svou nekonečně velkou moc a věčně nepřemožitelnou sílu.

7. Nebylo to tak se mnou, že jsem téměř již po dva dny musel otcům o Něm podle Jeho lásky kázat, ač jsem ze všech nejnepatrnější a nejslabší?! Avšak nepatrnější a slabší, nežli jsem kdysi byl a také kdy budu a budu moci se státi, přišel Asmahael k nám.

8. Jeho horlivost byla převeliká, Jeho láska neomezená; co u nás hledal, přinesl ve Své velké horlivosti v nejvyšší plnosti již s Sebou, tak spíše my můžeme z Jeho přehojnosti něco obdržeti, nežli bychom Ho mohli svou horlivou chudobou obohatiti.

9. Proto buď tedy, milý otče Jared, jen bez starosti a úplně klidný; budoucnost nám již odhalí leckterou záhadu na Asmahaelovi a skrze Něho teprve až bude v naší chatě domovem. Těš se na to, milý otče Jared; poslyš, to budou dni života a nejvyšší slasti! Amen.“

10. Jared pak ve vši spokojenosti odvětlil: „Máš pravdu ve vši své odpovědi; musí tomu tak býti! Neboť kdyby tomu tak nebylo, jak by mohl Asmahael taková účinná slova ze sebe vydávati?!

11. Ale poslyš, až ke mně zavítá a se ubytuje v mé chatrči a nepochybně také opět ty, pak se zajisté leccos od něho dozvíme!

12. Já se na to velice těším. Musím ti otevřeně říci, ať je to pravda anebo ne, ale můj pocit objímá již nyní Asmahaela zřejmě silněji nežli tebe! Co se však teprve časem stane z mého zaslíbení v Asmahaelovi, nemohu ti nyní ještě zcela určitě předpovědět; neboť velmi mnoho záleží ještě na tom, zda zůstane budoucně tak věrným. Ale proto si z toho nesmíš nic dělati; neboť proto u mě svého otce, nicméně špatně nepochodíš!

13. Leč nyní ticho; neboť se zdá, že pozoruje naše šuškáni! Hle, dává pokyn zvířeti, a zvíře jej nese přímo k nám; proto nyní ticho, milý Henochu, ticho! Amen.“

* * *

Kapitola 102.

Protivy mezi Bohem a lidmi.

Sotva byl Jared vyslovil své poslední slůvko, vstoupil mezi oba také již Asmahael neboť předtím hovořil s mnohými dětmi západu, při čemž se jich na leccos dotazoval a také je opět poučoval.

2. Oba byli nyní s počátku poněkud zaraženi, avšak brzy se vzchopili, a Henoch se tázal Asmahaela: „Nejmilejší Asmahaeli, co se má nyní státi, - máme se ještě zdržeti anebo se chystat na další cestu?

3. A Asmahael pravil: „Já jsem k vám nepřišel proto, abych ti nyní řešil tuto tvou naléhavou otázku, nýbrž přišel jsem proto sem, že jsem mezi vámi dvěma objevil velkou lásku ke Mně!

4. Jarede, raduj se, že k tobě přicházím, a také ty Henochu, že si tak vysoko vážíš Mé lásky! Neboť kam Já zavítám, tam smrt nebude nikdy slaviti dožínky; běda však příbytku kam Já nezavítám! Neboť tam nářku konce nebude, a smrt bude řádití ve všech pokojích domu, kam bych nezavítal.

5. V pravdě, pravím tobě Jarede: Kdo Mne hostem má, vše má; kdo Mne však od sebe odmítl, ztratil vše.

6. I když se ti zdá býti člověk zrána k vám z nížiny co nejpokorněji přišedší poněkud zvláštní a ty si také jeho bytost nemůžeš zcela jasně vysvětliti, považ, že také Bůh Si nemůže a nechce náležitě vysvětliti, jak se mohou lidé jako tvorové domnívati býti větší, nežli Se přeživoucně od věčnosti pocituje Bůh Sám!

7. Hle, lidé jeden druhého soudí, kdežto Bůh nechává denně všem Své Slunce vycházeti a na celou Zemi Svůj déšť padati!

8. Lidé činí rozdíly a nepovažují všechny za hodné jejich moudrosti; ale Bůh tento velký Učitel všech Sluncí, duchů, Zemí a všech lidí Si neoškliví a nepovažuje pod Svou důstojnost býti nejmoudřejším Učitelem červu v prachu a trusnici, jakož i každému jinému zvířeti, i kdyby bylo sebemenší a nepatrnější! Lidé považují své příbytky za svaté a nechávají své vlastní děti a bratry padati před sebou na tvář, kdežto Bůh nechává dokonce nejobyčejnější zvíře po zemi svobodně a beze všeho padání na tvář volně se pohybovati.

9. Lidí klnou těm a trestají krutě ty, kdož se proti jejich vůli v něčem prohřešili; Bůh však žehná dokonce kamenům a má to největší slitování s každým bloudícím a neklne a má tu největší trpělivost, mírnost a ve Svých soudech je převelice zdrženlivý.

10. Obrací-li se lidé k Bohu, dělají, jako by oni sami byli bohy. Běda tomu, kdo by je tu chtěl rušiti anebo neměl před nimi nejvyšší úcty, konají-li tak zvanou bohoslužbu! Zejména konají-li oběť, jsou také zároveň nanejvýš zlí a ti tak velice, že kdyby někdo nepřišel a nepadl ihned před nimi a před zápalnou obětí na tvář, byl by hned na všechny časy vyobcován, ne-li dokonce zpola usmrcen; proklet by byl na každý způsob.

11. Jestliže však přichází k lidem Bůh, tu přichází jako sluha ve vsí pokorné poníženosti a tehdy ukazuje, že na všech těch tak zvaných bohoslužbách žádného zalíbení nemá.

12. Hle, konají-li, jaksi bohoslužebná díla lidé, pak má vše k zemi padati a samou úctou se chvěti; ale vidí-li každodenně, jak Bůh před nimi a pro ně koná ta největší zázračná díla, pak před opravdovou velkou bohoslužbou, kterou koná Bůh Sám, žádný člověk nepadá na tvář, čeho Bůh ani nežádá a na věky žádati nebude!

13. Hleď, Jaredo, nejen tobě samému se zdá leccos býti nesrovnatelné, nýbrž také pro Boha jest se strany lidí mnoho takových skutkových nesrovnalostí. Proto se nestarej o mne, nýbrž buď radostné a dobré mysl; neboť ty jsi přijal u sebe život. Amen.“

* * *

Kapitola 103.

Výzva Asmahaelova k další cestě.

14. června 1841

A když byl Asmahael řekl Jaredovi a Henochovi slova života, vzdálil Se opět a pohyboval Se k Adamovi a řekl jemu:

2. Adame, nepovažuješ-li již za potřebné zde meškati, pak jsme hotovi; přikaz dětem, aby se odebraly domů, - my se pak můžeme pohybovati dále k severu! Amen.“

3. Tu se Adam ulekl – neboť zvolání „Adame“ znělo jako tehdy, když se snažil po hříchu přede mnou skrýti – a nemohl se vzchopiti a neodvažoval se také nic osvětliti nežli jen po malé přestávce tato nemnohá slova: „Pane, Tvá svatá vůle se staň!“

4. „Adame“, pravil pak Asmahael dále, „proč jsi bázlivý? Proč se bojíš Toho, kterého máš nade všecko milovati? Ztratil jsi něco? Cožpak by se to nedalo znovu nalézti?!

5. Anebo se snad domníváš, že jsi snad ještě něco ztratil? Co bys měl ještě ztratiti, co bys již beztoho vůbec dávno neztratil?!

6. Hle, Já však pravím tobě: Jestliže někdo ztratil všecko, pak jest hotov se vším tím co obdržel a nemůže tedy již ničeho ztratiti, kdo však již ničeho nemá, co by mohl ztratiti a přece ještě při této ztrátě žije, pak žije patrně proto, aby opět získal, neboť se stal holým ve všem, co dříve měl.

7. Ještě pravím tobě: V daleké budoucnosti tvoji potomci, kteří budou chtít získati věčný život, budou muset, nejen vše světské, nýbrž také život ztratiti!

8. Ty žiješ již přes devět set let; ale tvým potomkům bude dovoleno tělesně žíti sotva dvacátý díl tvého života. Hle, co vše pozdější lidé budou muset kvůli tobě ztratiti, aby mohl býti jejich věčný život zachráněn, a nebudou se smět děsiti z jejich jména, až je uslyší ode Mne vysloviti! Ty ses však skrz naskrz poděsil, ač jsi nyní ve stálém získávání a nemáš již co ztratiti, nýbrž můžeš jen získati, a již jsi nekonečně získal; vždyť nejvyšší, zisk stojí nyní před tebou!

9. Poznej Ho, pak budeš na věky beze strachu zde a jednou na věky v pokoji věčné lásky! Amen.“

10. Tu se Adam vzchopil a pochopiv smysl této řeči, pravil: „Poslyš, ó, můj nadevšecko milovaný Asmahaeli, Ty vidíš mé srdce a znáš mou bázeň! Má hrůza jest hrůza z lásky! Tvá láska mne oslabila tak, že jsem Ti proto neodpovídal a odpověděti nemohl. Ty beztoho víš, jak to přijde, že přešťastný není již slova mocen!

11. Ó, Asmahaeli, proto budiž vždy jen vůle Tvá! Chceš-li Ty, pak můžeme jíti a také rádi půjdeme a tak se staň!“

12. Asmahael pravil: „Nech Mne tedy nepoznaným a učiň, aby se ti, kteří Mne neznají, připravili ihned na další cestu! Avšak Mne nechte samotného jíti za vámi, potom ty s Evou a napřed Henoch s Jaredem; a tak tedy ať jde průvod hustým lesem, k nižší krajině směrem k severu! Amen.“

* * *

Kapitola 104.

Asmahael povolává Abedama za společníka na cestách.

Ihned povolal Adam k sobě Henocha a Kenana a obeznámil je s vůlí Asmahaelovou. A oni šli a pozdravili děti a pozvali je ještě jednou, aby v sobotu přišli, pak jim dali na vědomí, aby se opět nyní odebrali domů a mohly tu vesele jíti za svým zaměstnáním.

2. A ihned také povstali děti i starší, kteří dříve otce obklopovali, poslouchajíce každé hlasité slovo.

3. Avšak jeden ze středu starších se otázal Henocha: „Milý mladý synu otce Jareda, kterýž jest vnukem toho, který jest s tebou a ten synem mého bratra, řekni mně, můžeš-li, kdo jest vlastně, na tygru pevně sedící jinoch, a odkud přišel!

4. Neboť zvláštní jest jeho chování a přemocné jeho jasné, libozvučné slovo, a mimo to v, tónu každého jeho slova spočívá taková spolehlivá určitost, že nelze nevěřiti, že by jimi nebyl jistě s to hory roztržiti a že by jeho dech nebyl s to uvéstí v pohyb moře tak jako tisíc současných bouří světových.

5. Hle, proto bych se rád dozvěděl o původu a osobní povaze tohoto jinocha, - ale, jak bylo řečeno, jen můžeš-li a smíš-li a tedy jen tehdy! Amen.“

6. A Henoch odpověděl: „Poslyš, milý otče Abedame, chtěl bych, kdybych směl; ale vyčkej jen ještě malý čas, a ve stále přibývajícím lasece k Bohu bude ti velmi brzy jasno, kdo jest onen jinoch na tygru!

7. Jeho jméno jest známo, a víc zatím nepátrej! V náležitě době ti tvá vlastní láska k Bohu vše sdělí; proto a nyní a, vždy Bůh s vámi všemi! Amen.“

8. Abedam s velmi dojatým srdcem poděkoval Henochovi řka: „Milý Henochu, děkuji ti! Jsem úplně spokojen; neboť co jsem mohl věděti to jsi mi nyní dostatečně sdělil; neboť věděti více nežli jen, kde poklad leží, a kde a jak jej lze naléztí, bylo by jen lenivou rozkoší. Hledání jest přece věc vlastního života. Proto ti děkuji; neboť ty jsi nyní občerstvil mé srdce tak, jak ještě nikdy nebylo! Proto ještě jednou za to tobě srdečný dík a Bohu všecken můj život! Amen.“

9. Poté pozdravili děti a starší ještě jednou a vzdálili se zpět tam, kde je již očekávali otcové.

10. A když tam přišli, žehnal Adam ještě jednou dětem, a děti se pak uspořádaly na cestu. Když byly uspořádány, přistoupil ještě jednou Asmahael k Adamovi a pravil:

11. „Adame, je-li ti to vhod a milé, nech mi zde vzítí s Sebou jednoho z dětí do Mé společnosti! Amen.“

12. A Adam dojat pravil: „Ó, Asmahaeli, jak Se mne můžeš tázati?! Nejsem já a všichni radostně podrobeni Tvé vůli?!

13. Proto staniž se vždy vůle Tvá k nejvyšší radosti nás všech! Pročež také jen Tvá vůle! Amen.“

14. Asmahael hlasitě zvolal: „Abedame! Abedame! Abedame! Chceš-li, můžeš nás následovati a Mně sloužiti za společníka; neboť zkoušel jsem tvé srdce a tvé ledví a shledal jsem, že není v tobě falše. Proto následuj nás, ale beze vší starosti, a Já ti pak pomohu hledati poklad a také učiním, abys jej našel – a poslyš, brzy, velmi brzy, zcela velmi brzy!

15. Neboť dnes tě chci usmrtiti, abych tě zítra probudil k věčnému životu! Amen.“

16. Když pak Abedam uslyšel toto volání, rychle přispěchal a pravil: „Kamkoli chceš, budu tě následovati! Usmrť mne tisíckrát; neboť čím častěji mne usmrtíš, tím více života mně také jistě navrátíš!

17. Ó, Ty, který sedíš na silném zvířeti, odpusť mně, řeknu-li Ti, jak cítím! Já myslím, že po tvém boku nebude těžké ten poklad naléztí!

18. Zda se mi, že má-li někdo Tebe, mohl by pak každého jiného pokladu postrádati! A také se mně zdá, že kdo našel Tebe, snadno může dalšího hledání postrádati, neboť našel již vlastní poklad a smrt a probuzení k věčnému životu!

19. Ó, Asmahaeli, nejen nyní, nýbrž vždy ponech ubohého Abedama u Sebe; ale ne, aby on byl společníkem Tvým, nýbrž Ty společníkem jeho k věčnému životu. Amen.

20. Ó, nech mne vždy jíti za Tebou! Tvá vůle, amen!“

21. A ihned se připojil Abedam převesele k Asmahaelovi a převelice posílen šel za průvodem otců po mocném boku Asmahaelově.

* * *

Kapitola 105.

Jaredovy otázky o osobnosti Asmahaelově.

Průvod šel nyní do lesa a všichni byli zticha; jen Jared nemohl mlčeti a tázal se Henocha: „Poslyš, synu můj, máme příkaz na cestě mlčeti?“

2. Henoch však odpověděl: „Já si nevzpomínám na žádnou, jen na jednu radu, aby se šlo vždy potichu; avšak já beru chůzi jako život, nikoli chůzi nohama!“

3. A Jared odpověděl: „Je-li tomu tak, pak nemá na cestě ani náš jazyk ani nohy, zabraňující pouta, a můžeme mluvit podle libosti; a tak přiznej se mně svému otci, kdo je to Asmahael! Jest to vtělený anděl, vyzbrojený vší mocí, anebo jest to – zadrž, ne dále! – krátce, řekni mi, co ty tedy soudíš! Amen.“

4. Henoch však krátce odpověděl: „Milý otče, pravím tobě. Jest to – zadrž ne dále! – a tak jest to zatím člověk jako my, ale pln božské síly a moci – zadrž, také tu ne dále! – Amen; pochop to! Amen.“

5. A opět započal Jared: „Milý synu Henochu, dobré by bylo, kdybych tomu rozuměl! Ale to je právě to, proč se tě táži, že tomu nerozumím a přece bych nadevše rád rozuměl, proč vlastně na Asmahaelovi tak záleží! Neboť hle, já jsem byl podle tvé dřívější řeči zcela uklidněn a byl jsem se vším spokojen; ale když Asmahael přišel k nám a na konci své řeči, se vytasil jaksi s tím, že přijal-li ho někdo ve vlastní příbytku, anebo přistěhuje-li se on do příbytku někoho, že má důvod aby se cítil přešťastným – neboť kam on zavítá, tak tam také zavítal věčný život!!“

6. Hle, rovněž v tomto smyslu – jak jsem pozoroval – mluvil zejména ke mně! Nyní mně však milý Henochu, řekni anebo pochop sám, zda by nějaký vzpříma stojící člověk nemusel hlavou po zemi poskakovati, aby ihned nevztahoval smysl těchto slov na nějakou tu výše jsoucí bytost?!

7. Který člověk by mohl něco takového o sobě ani hledě přímo k sobě i jen v podobenství přímo říci, jakoby byl bezprostředně Bůh Sám?

8. Asmahael to však činí, aniž by to vztahoval na Boha, nýbrž přímo jen na sebe! Může něco takového učiniti také člověk, aniž by se obával, že by Země musela z hněvu a nejvyššího opovržení zle se mstít takového provinilce na věčné časy do svého velkého ohnivého břicha pohltnouti?!

9. Hle, ty jsi jistě osvěcen jako jinak žádný z nás všech; ale odvažuješ se něco takového přímo o sobě vyřknouti?

10. Jistě by sis spíše ústa lejnem zacpal než abys svým jazykem takový zločin spáchal!

11. Kdo tedy jest, jenž o sobě může říci: „Já jsem život!“, anebo: „Kam já zavítám, tam zavítal život, ano věčný život“?

12. Henochu, pravím tobě, kdo něco takového o sobě vyřkne, a země se na něho nehnevá, a mocný tygr se stává pod ním jehnětem, ten jest a musí zajisté býti ve své sebe sama si vědomé síle a moci právě tak Bohem, jako jsem já ve vší bázlivosti jen člověkem; ostatně celá Země by nebyla nic jiného nežli jen sestavená lež, kdyby mohla nositi člověka, který by se takto vydával za Boha a byl by přece jinak jako jsme my jen slabým člověkem – čehož opak více než dostatečně nicméně dosvědčuje Asmahaelovo oživující slovo

13. Nuže, můžeš-li a jsi-li s to, vyvrať mně mou výpověď; já však myslím, že od toho velmi chytře upustíš! Ale kvůli slovu nyní bych rád od tebe slyšel krátké mínění, a tak tedy mluv! Amen.“

14. Henoch však odpověděl: „Milý otče, je-li tomu tak, jak se domníváš a jak následkem tvého vysvětlení které je zbudováno na nejlepším základě také jinak býti nemůže, pak je každé mé další slovo dočista zbytečné! Či měl bych z Asmahaela učiniti co není, anebo učiniti, aby byl to, co beztoho jest? Hle, to by bylo naprosto zbytečné!“

15. Já však myslím, že kdo Boha v srdci duchovně a pravdivě miluje, jak se může starati o to, zda je Asmahael Bůh anebo zda je Bůh s ním?!

16. Ale každý se starej, aby Bůh byl s ním skrze pravou čistou lásku k Němu!

17. Miluješ-li tedy Boha, - pak buď ujištěn, že se Asmahael na tebe hněvati nebude! A miluješ-li Asmahaela jako Boha, pak za to na tebe Bůh ve Svě lásce nezapomene; také o tom buď úplně ujištěn, - rozumíš tomu? Amen.“

* * *

Poměr Kenana k Mahalaelovi.

15. června 1841

Rozhovor Jareda s Henochem uslyšeli však oba následující Kenan a Mahalalel; a jal se tedy také Mahalalel dotazovati Kenana, řka:

2. „Slyšte velké, žasna nad podivuhodným, mám tedy ucho a oko; ale odkud mezi námi ono velké, odkud ono podivuhodné?”

3. Poslyš, otče Kenane, co to je, že je mně tak podivně? Tato jednotvárná ušlapaná lesní cesta to jistě není! Byla by to ještě jeskyně Adamova anebo bílé kouřící hory na východě, anebo sedm vodotrysků od jihu k západu, anebo jinak něco přírodně mimořádného; leč o všem tom není ani stopy!

4. Také náš zvrácený řád to není; neboť jest přece jedno, zda jdu já při tobě anebo ty při mně, zda jde Henoch vzadu anebo vpředu, zda s Jaredem anebo s Adamem, anebo zda – ne, to se mně nezdá býti vše jedno! – zda je Asmahael vzadu či vpředu a s kým jde!

5. Neboť zde jest, jak se zdá, základem jakýsi otcovský pořádek podle hodnosti. Že Adam a matka Eva kráčí za námi všemi, to tak zcela dobře chápu; ale co znamená Asmahael s Abedamem zcela vzadu ještě za Adamem, hle, otče Kenane, to tak zcela dobře nechápu!

6. Jared a Henoch před námi rozmlouvali spolu něco podivuhodného o Asmahaelovi, tolik jsem vyrozuměl; ale co vlastně spolu mluvili, to jsem přesně jasně a zřetelně neslyšel, a co jsem již slyšel, nemohl jsem pochopiti! Ale jisto jest, že jsem slyšel něco velkého a po skrovně slyšených slovech z úst našich spěchajících chodců před námi jsem v sobě viděl něco podivuhodného!

7. Proto tě prosím, abys mně, je-li ti to možno, abys mně v mé nevědomosti v této věci, která se mně zdá býti tak neobyčejně podivuhodná poněkud vypomohl; avšak jen, chceš-li tak rád, milý otče Kenane. Amen.“

8. Kenan však odvětil svému synu Mahalaelovi, řka totiž: „Poslyš, milý synu, při velkolepém počátku tvé řeči jsem si myslel, nebe ví co asi tu vše čistě neslýchaného přijde najevo.

9. Vidím však, že jsi vždy ještě ten starý Mahalalel, který vždy s počátku otevře ústa, jakoby chtěl jako hrách vyplivnout slunce; ale na konec, neobjeví ani hrách, nýbrž zcela obyčejná slina! Co tu má býti se zvráceným pořádkem, je-li ti lhostejný? Proč o tom slova? Kdyby byl Asmahael vpředu, co by tedy potom byl? Není-liž pravda, pak by se ti to snad zdálo velkolepé, protože není vpředu?!

10. Nyní ho doprovází Abedam; cožpak jest to více, nežli že ty jdeš vedle mě?! Vždyť jsi přece řekl sám, vysoce se vznášeje, že je ti jedno, zda kráčíš vedle mě anebo já vedle tebe! Hle, když ty něco chceš, nakonec nevíš, co je to, co chceš!

11. Co ti vlastně udělala Adamova jeskyně a ona bílá hora a sedm večerních vodotrysků, že jsi tím mohl zdobiti bezvýznamnou svou řeč?

12. Ty pravíš, že se ti zdá býti podivuhodné, že jsi oba chodce před námi viděl neslyšně a tedy také nesrozumitelně pospolu – pravím – jen pouze viděl mluvit; co je to, co se ti zdálo tak neobyčejně podivuhodného za pouhého jen přihlížení k řeči předchozích chodců?

13. Hle, milý synu, kdybys něco chtěl, pak se především přesně porad, co to jest, co bys chtěl, a teprve po své jasné potřebě se pak ptej na to, co bys chtěl věděti!

14. Je-li ti tedy na Asmahaelovi nyní snad něco nápadného, pak se tě táži: Propůjčil jsi v době jeho zázračných řečí z Boha své uši někomu jinému, že nyní, jak se zdá, nevíš nic o hlavní věci a uvádíš mně nyní za to samé bezvýznamné věci o něm jako látku tvého hlavního obdivu?

15. Ó, synu, jsi daleko od cíle! Proto se porad nejprve v hlavní věci a sjednot se sebou, - pak přijď a otevři přede mnou srdce skrze svá ústa! Amen.“

16. Mahalalel však pozoroval velmi přesně, že řeči Kenanově chybělo jádro, a že tato určitá kárající řeč nebyla ničím jiným nežli otcovsky chytrá výmluva, a pravil naproti tomu zcela uctivě Kenanovi:

17. „Poslyš, milý otče! Mně se zdá, že jsme se v naši řeči navzájem v ničem nepředstihli! Kdo se však z nás obou nyní více minul cíle, jest významnou otázkou!

18. Hle, já jsem neztratil ani slova z úst Asmahaelových, avšak nemohl jsem se ti o tom zmínit proto, že jsem předpokládal, že by to bylo neužitečným mařením času, a něco takového u mne, otce Jareda a Henocha nebudeš jistě předpokládati!

19 Ty jsi nyní pravil, že jsem své děti viděl pouze mluvit; hle, pak jsi chtěl přede mnou jen něco skrýti, co jsi sám oběma nevypůjčenýma ušima od slova ke slovu slyšel! Jak bych ti mohl říci, že takové řeči daly ve mně vidět obdivuhodné věci, kdyby tomu tak nebylo, - jinak bych musel před tebou a před Bohem stát jako hanebný lhář?!

20. Ale hled, tvá řeč mně přece jen pravila něco, co jsi mi nezamýšlel říci, a toto něco jest, že máš přede mnou vázaný jazyk a že mně zatím nesmíš říci co bych chtěl vědět! Proto bylo zbytečné, že jsi mi říkal tak dlouhé zapíral, a moje otázka postrádá smyslu; kdybys mi krátce ukázal božské pouto svého jazyka, pak ses zdaleka nemusel tolik namáhat jako těmito mnohými marnivými slovy. Hle, já jsem to vždy byl velmi poslušným synem; pročpak jsi mně tedy nyní zneuznal?

21. Milý otče, podrž bezstarostně, co musíš podržeti do doby rozvázání; ale jen mne nepovažuj za lháře a tedy za přeslepého zkoumatele božských věcí! Neboť ty jsi zplodil jen mé tělo; můj duch je však roveň tvému duchu z Boha. Proto myslím, že by také otec neměl sahati na to co je božské u jeho dětí. Neboť dost již na tom, že duch jest beztoho dost potrestán břemenem těla a že musí práti podíl na jeho vadách; trestá-li tedy otec tělo svých dětí, pak již obdržel such což jeho jest z ruky ploditele. Více nepotřebuje. Jestliže se však božský duch dítěte obrací na božského ducha ploditele, pak se tito dva božští bratři již nemají trestati, nýbrž se mají jen ve vši lásce jako bratři v Bohu opět poznati, a co nejpřátelštěji se podporující, vzájemně se v ruku v ruce a srdce na srdci vésti k bráně, kterou věčně nevysychatelně proudí věčný život vši milosti slitování a lásky.

22. Ó, milý otče, nevěř, že bych tím chtěl nyní vštěpovati tobě nějakou ještě neznámou nauku! Ó, nikoli, nýbrž musel jsem se před tebou jen natolik ospravedlniti, bychom mohli oba opět navzájem vůči sobě a před Bohem budoucně spravedlivě choditi; a tak jsem učinil více pro tebe nežli pro sebe.

23. Já znám tvé srdce. Jest přede mnou čisté jako Slunce; ale tvá ústa a tvůj jazyk jsem viděl nyní zaprášené a nemohl jsem opomenouti, abych ti jako syn prokázal ve vši lásce službu a očistil tvá ústa a tvůj jazyk od zhoubného prachu.

24. Neboť hle, takto jsem si u sebe pomyslel. „Otče, tvůj jazyk zdobí vznešené pouto z velké, věčné lásky Boží! Co má při tom dělati prach? Pryč s tím co náleží smrti!“

25. Neníliž pravda, otče, nyní se nebudeš na svého syna hněvati a nebudeš na jeho řeč pohlížeti, jakoby to byla poloviční lež, nýbrž budeš poznávati, že Mahalalel nebude ti chtít rozvazovati pouto, kterým, slyš, Bůh ozdobil tvůj jazyk.

26 Proto se na mne nebudeš hněvati, nýbrž nadále budeš mým milým otcem v Bohu! Amen.“

27. Touto řečí byl Kenan dojat až k slzám a pravil konečně synovi: Mahalaleli, můj milovaný synu, křivdil jsem ti, ježto jsem ti tvou prvou řeč roztřepal a chtěl vnějšně zcela zmařiti, zatím co jsem vnitřně byl o její pravé hloubce až příliš přesvědčen!

28. Avšak ty máš pravé Světlo, které jest větší nežli světlo mé. Co mám před tebou skrýti, najdeš ty ještě dříve nežli já sám to zcela pochopím; proto budiž, mým milým synem a mým nejmilejším bratrem na věky, amen, poslyš jako bratr v Bohu na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 107.

O chytrosti.

Po rozmluvě Kenana a Mahalalela a jakož předtím Jareda s Henochem, byli také nyní Set a Enos potají již velmi dychtiví vyměnití spolu několik slov; a tato touha se tu probudila nejprve v Setovi a teprve potom učinila touhu Enosovu volnějši, a to takto a proto:

2. Set by byl nadmíru rád věděl, jaké asi domněnky chová Enos o Asmahaelovi; ale také ještě jiný důvod měl Set, aby se začal Enose dotazovati na Asmahaela, a tento důvod nebyl žádný jiný nežli jakási bázeň, aby nebyl naopak předčasně dotazován Enosem.

3. Neboť pomyslel si takto: „Nechám-li dojít k tomu, aby se mne začal dotazovati můj syn, jakou mu dám odpověď?“

4. Zeptám-li se jej, však napřed já, pak mně musí odpovědět, při čemž pak budu moci hezky dlouho a bezstarostně naslouchati všem těm jistě ne bezvýznamným domněnkám svého syna, a pak mu jistě nenapadne, aby mne o tom ještě nějakou otázkou obtěžoval, - a tímto nevinným a nejprostším způsobem budu jakékoli příležitosti k prozrazení zbaven amen; u mne a ze mne samého!“

5. A tak se tedy otázal nyní set, Enose řka totiž: „Poslyš, milý synu Enosi, vyměňují-li naši předchůdci a zároveň vůdcové navzájem slova o Asmahaelovi, proč se máme my zdržovati toho, proti čemuž ostatní pokud vím, nemají žádného přikázání?! A tak bych od tebe velice rád něco slyšel o Asmahaelovi!“

6. Co ty o něm soudíš, a to již od jeho prvního vystoupení mezi námi? Neboť jakkoli jeho první vystoupení v našem středu bylo zdánlivě tak nepatrné, tak jest však nyní zase účinek každého jeho slova mimořádný, - což zajisté tvému klidnému duchu jistě neušlo..

7. Hle, proto bych tedy nyní rád slyšel také tvůj úsudek o něm od tebe; a tak můžeš tedy mluvit! Amen.“

8. Hle, Setova chytrost byla sice spravedlivá, jelikož jej učinila chytrým jen velká láska ke Mně, - ale chytrost sama o sobě jest věcí, která není dobrá, protože jest dvojakostí a proti řádu lásky, ačkoli není zrovna proti lásce samé. Jako dvojakost se však v ohledu tělesném podobá dvojí přirozenosti v člověku, kterého příroda vykleštila, aby byl dílem mužem a dílem ženou. Kdo může však takovou mužatku manželsky obstarávati, anebo která panna by mohla počítí s takovým ženským mužem, jehož ústrojí by se nehodilo ani k plození ani k početí?!

9. Jako však takový člověk také přece miluje své dokonalé spolublížní a ti zase jeho, není tedy proti lásce; ale je v řádu lásky, která jediné jest plodná. Není, - a tak také ne jeho duchovní sestra chytrosti. Neboť chytrostí není nikdo k životu oplodněn, a také ona sama nemůže nic o sobě oplodňujícího pro život způsobiti, neboť ona je vždy, i když také jaksi neškodná a nevinná, přece jen klamem, kterým se pak oklamaný vždy více méně pohoršuje, jelikož se pak ihned onoho chytrého dobrého otáže: Pročpak jsem musel, i když také k dobru, chytán Istí, a proč se stal můj bratr vůči mně pro dobro Istivým? Cožpak není dobro dosti dobré, aby bylo třeba Istí se stávatí dobrým? Či byl jsem tedy sám zlý, protože jsem musel teprve Istí býti pro dobro získán?!”

10. Je-li tedy lest přístupna zlému, pak musí nutně býti sama zlá; neboť kdyby byla dobrá, pak by zlý před ní uprchl!

11. Hle, takový byl také způsob Setův vůči Enochovi, když myslel, že učiní věc velmi dobře, avšak tím se jen sám chytil, takže kdyby se do toho nevložil sám Asmahael, musel by se pak Set před svým vlastním synem objeviti ve zcela zvláštním zhoubném světle, - což hned jasně vyplývá ze zcela nevinné odpovědi Enosovy, která zněla takto:

12. „Milý otče, jak to, že ty se tážeš mně, ač bych se vlastně měl tázati já tebe?! Věru, již dlouho jsem měl proto sliny v ústech a jazyk sotva držel na uzdě a byl jsem již úplně připraven obtěžovati tě otázkou o Asmahaelovi; leč ty jsi mne předešel.“

13. Jelikož však v tomto ohledu jest nyní na straně mé noc, z níž nemohu jako nějaká Hvězda posvítiti tobě, který přece pokud vím a cítím jsi o Asmahaelovi ve dni anebo aspoň v ranním šeru, mohl bys zajisté z tvého dne ty m n ě posvítiti!

14. Ty přece sám pravíš: Veškeré světlo přichází shora, jak ti tedy mám já nyní zdola nahoru svítiti?!

15. Či měl bych s tebou míti prázdny, bezcenný žvást o něčem, co je mi větším dílem ještě úplně cizí a nevysvětlitelné?!

16. Hle, otče, jelikož stojíš za námahu pohovořiti si o Asmahaelovi, proto si dovoluji, otázku obrátiti; a proto buď tak dobrý a sděl mně, svému synu, který je před tebou chudý a potřebný, co bys rád čekal ode mne!

17. Bylo přece odjakživa zvykem, že v mimořádných věcech dostávaly děti poučení od svých rodičů, a tak ani při tvém malém otcovském pokušení nezamýšlím porušiti svatý starý řád, a proto jsem v radostném očekávání, že ve vsí dětské vděčnosti obdržím od tebe, milý otče, v tomto ohledu nejvyšší dostatečné vysvětlení.

18. Ó, milý otče, nezadržuj je přede mnou a dej mně bezpečné světlo! Amen.

* * *

Setovy rozpaky následkem protiotázky Enosovy.

Když Set místo co nejtoužebněji očekávané odpovědi obdržel proti-otázku byl nadmíru v rozpacích a nemohl po dlouhou dobu ze sebe vypravit ani slova.

2. A to bylo Enosovi nápadné, takže se pak otázal: „Milý otče Sete, kterýž jsi dokonalým obrazem Adamovým, jako je Adam Božím, řekni mně aspoň proč nyní mlčíš, že jsem se tě otázal! Nebylo správné, že jsem to učinil, když jsem přece nevěděl nic o tom, co bych ti mohl dáti v odpověď“

3. Bylo přece ode všech dob již řečeno, že otázka o sobě je svobodná a odpověď že jest pak jen libovolné vysvětlení otázky!

4. Kdo by tedy měl býti vázán odpověděti anebo otázce poskytnouti čeho žádá, nemá-li vesměs ničeho, čím by mohl osvětliti půlnoc otázky?!

5. Tázal-li ses mne na to, co mně ještě dávno nebylo dáno tobě odpověděti, a musel-li jsem se ti tudíž státi dlužníkem světla, pak tázaje se tě nyní ze své noci na to, v čem bych ti měl jí posloužiti dobrou odpovědí, neukojil jsem ti tím, milý otče, také žádnou nutnost, abys mně dal na to odpověď, nýbrž měl jsi mně jen ukázati, zda bylo nesprávné, že jsem následoval tvého příkladu!

6. Jest přece již dávno mezi námi zvykem, že práva otcova přecházejí na jeho syny, a práva matek na jejich dcery, protože velký svatý Tvůrce to již vložil do přirozenosti všech věcí; jestliže jsem tedy nyní v tomto nutném případě použil takového spravedlivého práva, řekni milý otče, můžeš se proto na mne hněvati?!

7. Či jest to p r o t i řádu, chybí-li synu právě světlo v tom, nač se jej táže otec?! Mohu snad za to, že na tvou otázku nedovedu jasně odpověděti?! A chybuji, jestliže si jako syn vyprošuji od tebe, svého otce, radu?!

8. Pohleď. Já myslím, že v tom není skryta žádná chyba, za to však jednání po právu před tebou, před Adamem a před Bohem, pravím, nikoli skryté, nýbrž zjevné; a proto mne můžeš, chceš-li považovati za hodného a oprávněného jakékoli napomínající když ne vysvětlující odpovědi! Amen.“

9. Set však pravil: „Milý Enosi, počkej jen trochu; já přece nemám jazyk Henochův ani Kenanův, abych mohl býti tak rychle hotov s dobrou odpovědí! Měj jen poněkud strpení, - pak z toho jistě něco vyjde; zda noc či světlo, to uvidíš!

10. Proto mně však nemusíš předřikávati svá práva, která znám tak dobře jako ty, - také ne všechny mravy, které byly vždy správné, běžné a až na konec všech časů takovými u dokonalých zůstanou; neboť všemu jsem tě já učil dříve! Ale co se zde týče odpovědi na tvou mým ústům vzatou otázku, není to tak snadné, jak se snad domníváš, nýbrž třeba k tomu jistého přemýšlení, dokud se krátce ono pravé nedosáhne. Proto měj jen ještě krátký čas strpení, a, jak bylo řečeno, něco pak z toho vyjde, zde noc, zda světlo, to zajisté uvidíš! Amen.

11. U sebe si pak Set pomyslel: „Ó, jaké pošetilosti jsem se nyní opět dopustil! Proč jsem se tázal, chtěje býti chytrým, svého vlastního syna a tím v něm vzbudil touhu, která je o sobě nadmíru dobrá; ale co to vše prospěje, nesmím-li mu ji ukojiti!

12. Jakou mu mohu dáti, jakou mu dám odpověď po krátké a jen až příliš brzy uplynulé lhůtě čekání?

13. Neřici ničeho, jest nyní dočista nemožné; neboť to by bylo proti všemu božskému právu toužebného očekávání na zaslíbení.

14. Pravdu nesmím říci – a nepravdu ještě mnohem méně!

15. Ó. Asmahaeli, Asmahaeli, teprve nyní zcela chápu, jak neblahý jest již i tak lehký zákon, - jak potom teprve nějaký větší zákon anebo dokonce několik takových zákonů.

16. Ó, Asmahaeli, nepomůžeš-li mně opět ty, pak opět zahynu! Ó, nedej mi klesnouti do nejhustší noci vši záhuby! Amen.“

* * *

Odpočinek otců pod chlebovníkem.

Za těchto rozhovorů urazili otcové nyní také poloviční cestu, a Adam si tu přál poněkud odpočinouti; neboť podle vašeho počítání bylo jedenáct hodin, a v té době začínalo Slunce vysílati k zemi již horké paprsky.

2. A tak byl malý odpočinek pod velmi chladným stínem, velkého, již mnohokmenného bahania stromu a pro starého Adama v tělesném ohledu velmi žádoucí a na pravém místě, a to předně kvůli posile a za druhé kvůli chladu a za třetí kvůli zde všem otcům dobře známému čerstvému a bohatému vodnímu prameni, kterému Adam již odjakživa připisoval zvlášť posilující účinek.

3. Zde se tedy otcové posadili a z celého srdce Mne chválili a velebili, a ti, kteří Mne již poznali se nadměru radovali – až s jakousi výjimkou na Seta; neboť jeho slib Enosovi mu nedopouštěl volný tepot srdce a mocně mu srdce svíral!

4. Brzy Adam zpozoroval, že Setovi něco nejde dobře dohromady, a otázal se jej: „Poslyš, milovaný synu, řekni mi, co tě zneklidňuje!

5. Neboť hle, dýcháš jako někdo, kdo počítá, kde není čísel, anebo kde není nic, co by se mohlo počítati! Co je to? Otevři ústa přede mnou a srdce před Tím, jenž kráčí mezi námi! Amen.“

6. Set se však stal ještě rozpačitější, ježto byl Enos po jeho boku, a nemohl také ani slova ze sebe vypraviti.

7. A tu teprve vstoupil Asmahael mezi ně a pomohlo ubohému Setovi z jeho staré tísně touto řečí řka:

8. „Je-li někdo zajat, buď tak či onak, ať slovem nebo skutkem proto, že není tak sběhlý jako druhý, který jej zajal, pak vina zajetí není v zajatém, nýbrž v tom, který jej zajal.

9. Neboť chytne-li chvatně vlk liknavého osla, jehož nohy jsou od přirozenosti pomalejší nežli nohy skákajícího vlka, kdo by mohl dávatí oslovi vinu že se dal vlkem chytiti a zraniti, když jedině mnohem rychleji běžající vlk jest zřejmě viníkem zajetí, protože uplatnil na nepravém místě svou rychlost, zatím co se měl měřiti jen s jeleny, srnci a kamzíky a jinými rychlonožci lesů!

10. Dá-li se však vlk k vlastnímu obveselení chytiti oslem a osel pak ve své hlouposti rozdrtí svou tvrdou podkovou vlkovi hlavu, věru, pak je poraněný vlk který se chtěl obveseliti tím, že se dal chytiti, sám vinen, že jej hloupost slova zahubila! Sete znáš tento obraz?

11. Jak se ti líbí vlk a jak osel? Máš-li však před sebou a pro sebe moudrost, co tedy opletlo tvé nohy, že sis ve svém chytrém rozpočtu předchozí rozkoše nedovedl také vypočítati, co učiní osel dostihne-li vlka?

12. Hle, nikoliv zákon, jak sis žalostně myslel, nýbrž pošetilost se takto trestá!

13. Kdo ti přikazoval, aby ses dosud slepého Enose tázal na to, co tobě Bůh zatím zakázal říkati?

14. Hle, ve lsti není jiskra moudrosti; neboť něco jiného jest skromná moudrost – a něco jiného je chytrost. Moudrost jde svou cestou jistě, kdežto lest se musí vzdáti nezřídka hlouposti.

15. Pro tentokráte budiž ti pomoženo, protože jsi to konal z lásky; ale budoucně hled, aby ti tvůj osel nepřišel s podkovou blízko k hlavě, jinak by se ti vedlo jako onomu vlkovi!

16. A ty, Enosi počkej na odpověď do rána, a nakonec se to dozvíš, protože ses před svým otcem ospravedlňoval a způsobil jsi úzkost jeho srdci; proto vyčkej do zítřka! Amen.“

* * *

Zázračná moc Asmahaelova.

Po této řeči sestoupil Asmahael se zvířete a řekl jemu: „Hähära“, vzdal se; neboť tvá služba je skončena a ty s ní.“ (Toto totiž praví ono cizí slovo.) a zvíře okamžitě zmizelo!

2. I zděsili se toho všichni otcové; ani Henoch nezůstal lhostejný, a Abedam nevěděl, zda bdí či sní, jelikož viděli zvíře nejen odskočiti, nýbrž dočista beze stopy zmizeti.

3. Asmahael však ustoupil nyní zpět a přenechal otce jejich přemítavému klidu – a zejména ty, kteří ještě nevěděli, kdo je vlastně skryt za Asmahaelem.

4. Avšak Jared zatáhl Henocha a tiše mu pravil: Henochu, co tomu nyní říkáš? Kam se ono zvíře podělo?

5 Do země ne, na stranu také ne a do vzduchu také ne! Rychleji nežli okamžik bylo našim očím vytrženo a nezanechalo po sobě ani nejmenší stopy své existence, - a to vše jedním slovem z úst Asmahaelových.

6. Ne, milý synu, kdo se tu nyní ještě vyzná, ten – ano jistě a třikrát pravda! – ten zná více nežli ty a já!

7. Hle, kdyby něco takového viděl též tvůj syn Mathusalah (Metuzalém př.) a jeho něco málo přes čtyřicet let starý syn Lamech, pak by byl Mathusalah jistě ze své lhostejnosti probuzen a jeho Lamech ve své převeliké živosti umírněn!

8. Chtěl jsem je vzítí ještě sebou! Nebyla mě však o tom dobře známa vůle Adamova; také tvá žena by svého miláčka zaopatřovatele postrádala, jelikož jsi byl beztoho žádán k Adamovi a proto jsi nemohl býti naši všeobecné chatě představeným.

9. Lamech by byl sice mohl jíti s sebou; leč otec Adam ho nechce pro jeho neustálý neklid a pro všelijaké pošetilé žvanění, které se mi sice nezdá býti tak velice nesmyslné.

10. Krátce a dobře, - já myslím, že by bylo dobře, kdyby nyní také oni zde byli přítomni!

11. Ano, to je něco! Já naprosto nevím, jak mi je; také nyní mluvím, jak se mi zdá, již páté přes deváté.

12. Co tedy myslíš, bude správné, že jsem potají ony dva objednal, aby nám šli k severu vstříc?

13. Ó, kdybych je byl raději objednal sem s nějakým občerstvením pro Adama! Ó, Henochu, mně nyní připadá vše tak podivné! Prosím tě, řekni mně něco k mému uklidnění! Amen.“

14. Henoch však poté pohládl svého otce, a pravil: „Milý otče, jak dobré srdce máš! Věř mně, taková srdce nenechává svatý Otec nikdy dlouho hladověti; a jak se mi zdá, již nám radost učinil!

15. Hle, od severu, kam se dále táhne cesta, spěchají sem již naše dvě děti, a hle, hle, Asmahael sám jim jde čile vstříc!

16. Ó, otče Jaredo, nyní jest vše splněno; má láska k Bohu a k tobě vystoupila ze svých hranic, a tak mne tedy nech milovat Pána a dovol mému jazyku mlčeti před Ním a před tebou! Amen.“

* * *

Kapitola 111.

Asmahael přivádí Metuzaléma a Lamecha ke společnosti.

A tak také všichni ostatní žasli a nevěděli si ani rady ani pomoci. Když však Adam spatřil přicházeti k společnosti oba potomky Henochovy vedené Asmahaelem, otázal se Henocha:

2. A kdo přikázal oněm dvěma sem přijít, ač jsem nechtěl, aby s námi šli, protože jeden jest příliš vlažný a druhý příliš do větru a nemá vážnosti?“

3. Henoch však odpověděl: „Hle, otče Adame, jedno učinila otcovská láska Jaredova na místo mne, a hlavní věc je pak Ten, který kráčeje v jejich středu, vede nám je vstříc!

4. Jestliže Ho však znáš, jak se můžeš tázati, co jest, co Pán činí?!

5. Ó, raduj se tedy se mnou, že **velký** Bůh – má tak velkou radost z toho, co je nízké před světem, a se zalíbením pohlíží na to, co je malé a tak spěchá kvapně na pomoc tomu, co je před našima očima slabé!

6. Ó, proto pochválen buď na věky náš velký, přesvatý Bůh a Otec! Amen.“

7. Tu byl Adam dojat k slzám a děkoval, chválil a velebil Mne v hloubi svého nyní velmi umírněného srdce.

8. Mezi tím přivedl Asmahael své ochránce k otcům a jal se mluvit ke všem tato slova řka:

9. Poslyšte, vy všichni, kteří jste tu přítomni tělesně a duchovně a v lásce a ve víře, a obzvláště pak poslyšte to vy, kteří činíte rozdíly mezi těmi a oněmi říkájice: „To jest můj miláček;

neboť on naslouchá vždy mému srdci. Jeho život jest vpravdě ze mne, jelikož je v dokonalém poměru k mé vůli! Ale opět říkáte: „Toto dítě anebo tohoto člověka nejsem schopen a nemohu milovati, protože to neučinil anebo sebe neučinil podle touhy mého srdce a má vůle jest mu jako cizí a nedbá úplně toho, co mně se líbí! Chci-li klid, skáče; chci-li jíti, běží mně přes cestu; kde by chtěl mluvíti, mlčí, a kdy by měl mlčeti, mluví; a má-li kráčet, lehne si; a kde by měl bdíti, tam usne a pak vyjevuje ze svých snů samé třeštění!“ A takto podle tohoto měřítká soudíte ty, kteří vám nestojí tváří v tvář, že neodpovídají vaší sebelásce. Hledte, jak nespravedlivé jsou vaše úsudky!

10. Jestliže však Bůh dal vzniknouti člověku dal mu vzniknouti k prokletí anebo k požehání?

11. Projevil kdy Bůh nějaký rozdíl mezi člověkem a člověkem mimo přirozené pohlaví? Či dal někdy oznámiti nějaké přikázání, jímž by bylo řečeno: Děťmi a lidmi, kteří se nevytváří tak jak se zamlouvá vaší sebelásce, musíte opovrhovat a milovati jen ty a vážit si jen těch, kteří nemají žádné jiné vůle nežli jen vůli vašeho srdce?!

12. Ó, hledte, ježto takto jednáte nemajíce proto žádného přikázání, jak tedy můžete klnouti otroctví v nížině, která jest nepořádkem z vás vzniklé noci, a činíte otroky vaše vlastní děti?!

13. „Což nejsem“ praví Pán Otcem vašich dětí tak dobře jako vašim?!

14. Nemám podle toho tedy zcela žádného vlastního práva, abych dal také dětem vlastní svobodnou vůli? A učinil-li jsem toto, proč se zlobíte, jsem povinen abych vám snad musel ještě skládati účty?!

15. Jestliže tedy již, vy rodičové neskládáte účty z vaší vůle svým dětem, jak můžete něco takového v skutku žádati ode Mne, který vás zajisté všechny stejnou láskou objímá, a nikoli tedy jako vy jednoho více a druhého méně anebo také vůbec ne?!

16. Ukažte Mně místo na ploše vaší země, kam by ještě nikdy nepadla ani jedna kapka deště anebo nedopadl ani jeden paprsek a kde by jedna kapka byla méně vlhká nežli druhé!

17. Vpravdě pravím vám: Není tvrdšího otroctví, nežli je otroctví tuhé svévole, přičemž se nebere ohled na nic než sebelásku, při níž by měli být všichni takovými, aby otročili vůli jednoho jediného.

18. Dal-li tedy svatý, věčný, nejvyšší moudrý Otec každému vlastní, svobodnou vůli tak jako vlastní srdce, zda není tedy nespravedlivé, nechce-li otec nikdy hleděti na svobodnou životní činnost svého dospělého syna?!

19. Já pak pravím, že, ačkoliv je synovi lépe, poslouchá-li po celý život svého otce a nikdy se mu v ničem neprotiví, jest nicméně otci velmi přiměřenější, dá-li synovi od narození takovou směrnicí, kterou budoucně je s to jednati svobodně z vlastní činnosti a vrátí-li se pak jako svobodný člověk z vlastního pudu lásky k otci a řekne jemu:

20. Ó, otče, hle tvůj syn přišel a chtěl by tě nositi na ruku!“

21. Řekněte, nemá to větší cenu, nežli musíte-li říkati dětem: „Pojď a veď mně!“, a syn pak přijde a koná tvou vůli, avšak neodvažoval by se, kdybys mu to nepřikázal?!

22. Ó, hledte, jak velice se ještě rozlišujete a jak málo jste ještě podobni Tomu, jenž by vás chtěl učiniti Svými dětmi!

23. Pohledte na listy tohoto velkého stromu, které vás vesměs nyní chrání před ostrými paprsky slunce, a poradte se v sobě, který list předstihuje svou hodnotou druhý?

24. Vy řeknete: „Zda nejnižší či nejvyšší, to vůbec nerozhoduje; kdyby však byly listy dobře chutnajícím pokrmem, pak by (větší) měly větší cenu nežli malé!“

25. Takto jste tedy odhadovali vy; ale co ve vás bylo tím odhadcem? Můžete o tom jinak mluvíti, nežli že sami ze sebe věrně doznáte a řeknete: „Naše sebeláska jež chce mnoho požívati!“, aniž byste i v nejmenším brali ohled na Tvůrce, zda nevložit snad do nejmenších listů ještě větší určení nežli do listů velkých vašemu břichu více se zamlouvající?!

26. A děláte-li žebřík, proč děláte dolní příčle silnější nežli horní

27. Pravím vám tedy – co je vám již známé, - že proto nejsou spodní příčle účelnější nežli horní, ačkoliv horní jsou slabší nežli nejspodnější a jsou od nich směrem nahoru daleko vzdáleny; přistavíte-li však potom váš žebřík ke stromu, zda se plodu nedotýkají právě příčle nejslabší?!

28. Ó, vpravdě, pravím vám: Tak si postavím i já žebřík z lidí, a to žebřík, který přistavím ke stromu života, který sahá od základu Země až do nebe všeho života! Šťastné budou příčle,

kteří vezmu nejvýše; neboť jen oni dosáhnou života, kdežto silné příčle budou čekati pod veškerou tíhou toho, co tu bude ze života shozeno do nížiny!

29. Pochopte to dobře a proto neposuzujte nikdy své děti podle své sebelásky, nýbrž podle božské svobody a lásky! Amen.“

* * *

Kapitola 112.

Rozmluva Lamechova a Metuzalémova o cizinci.

Když tuto řeč uslyšel Adam a vedle něho pak též ostatní otcové, pojala je všechny hrůza, takže se nikdo neodvažoval ani slova proti tomu říci a proto nastalo mezi nimi déle trvajících mlčení.

2. Avšak oni dva příchozí nechápali nic z toho všeho co mluvil Asmahael k otcům a pomysleli si u sebe,

3. že se otcové jistě rozhněvali, a to předně pro jejich nevčasné objevení, za druhé pro řeč neznámého jim vůdce, z níž jim bylo jasno asi tolik, že ji měl k otcům pro jejich vlastní prospěch.

4. A ihned se otázal Lamech zcela tiše Metuzaléma: „Otče, co máme nyní dělati? Máme se opět potají vzdáliti a opustiti otce kteří se na nás jak se zdá potají hněvají, anebo máme zůstatí a trpělivě výčitky snášeti?“

5. A kdo je asi ten mladý člověk, jenž nám šel tak láskyplně vstříc a pak nás tak zmužile dovedl sem k otcům?!

6. Jeho slovo musí míti asi velký význam, protože ho otcové a tak velkou pozorností poslouchali a jak se mi zdá, nyní se neodvažují nic namítati.

7. Ó, otče, porad' se a sděl mi to, pak chceš-li! Amen.“

8. Metuzalém však odbyl zcela krátce svého syna řka totiž: „Milý synu, uvaž, zda nyní můžeme a zda jsme s to jakýmkoli novým obratem učiniti věc lepší!“

9. Zůstaneme-li, ježto nás nikdo neodstraňuje, zůstanou otcové čím jsou, totiž našimi otci – a my oba jejich dětmi! Opustíme-li je však, aniž by oni to přikázali, pak tím nezrušíme to, že jsou našimi otci a tím jim neprojevíme ani poslušnost, ani úctu lásky a oni by se na nás mohli tak či tak hněvati, neboť jsou našimi otci, kteří nás při tom všem přece jen více milují nežli námi pohrdají.

10. Já vycházím vždy z toho základu, který jest základem mého otce Henocha a zní takto: „Miluj toho, který se na tebe hněvá, tak jej budeš míti brzy svým přítelem!“

11. Hle, rovněž tak čiňme také my, a otcové nebudou s námi nespokojeni; o tom buď ujištěn!

12. Co se však týče toho mladého, převládajícího člověka, jest mě samému záhadou, odkud jest, kdo jest, jak byl přijat do společnosti otců, a co vlastně u nich dělá!

13. Že je moudřejší nežli já a ty, to nyní již ukázal svou řečí; a že v jeho slově spočívá jistě zcela zvláštní síla, to nám dostatečně ukazují buď zdánlivě anebo skutečně umlknuvší otcové. A více věděti také zatím nepotřebujeme; a tak můžeme tedy býti již klidni a trpělivě vyčkávati a se dívati a poslouchati, co přijde! Amen.“

14. Tu však přistoupil ihned k oběma Asmahael a řekl jim: „Poslyšte, kde Já jsem, tam je dobře býti, a nikdo se nemusí o nic starati, ani čeho obávati; proto zůstaňte, protože Já zůstávám! Neboť kdo zůstává tam, kde zůstávám Já, ten je dobře skryt a našel trvalé místo u Toho, kterému je, každý vhod kdo jest správného srdce!“

15. To, co nyní ještě nepojímáte, pojmete v život až Mne poznáte!

16. Avšak radujte se, že nejste ode Mne vzdáleni; slyšte a pochopte to! Amen.“

* * *

Řeč Henochova k Metuzalémovi a Lamechovi.

25. června 1841

Když oba uslyšeli toto od Asmahaela, začali se velmi mocně diviti. A když se Asmahael od nich poněkud vzdálil, pravil Lamech k Metuzalémovi:

2. Otče, co soudíš o této krátké řeči tohoto jinocha? Jak se mi zdá, velice si asi na sobě zakládá; že tomu tak jest, to se ukazuje dostatečně, neboť praví: „Kde já jsem, jest dobře býti!“ A proč neřekl: „Kde Adam a děti Boží jsou, (tam) jest dobře býti?“

3. Hle, toto, jakož i ještě leccos mnohého, jest mně dočista nevysvětlitelné! Řekni mně tedy, můžeš-li a jsi-li s to, jak ti to vše připadá, a co o tomto mladém člověku soudíš, a jak ti připadá! Amen.“

4. Tu však sem přišel ihned Henoch a opravil oba řka totiž: „Poslyšte děti, a hledte: Vezmu-li zde do ruky a pevně podržím kámen, a někdo však přijde a otáže se mne řka: „Příteli, co zde držíš v ruce, a já mu ukáži, že je to kámen, on se mne však znovu otáže: A co s tím kamenem?“, zda mu neodpovím: „Proč se mne tážeš? Držím-li ten kámen nad zemí, jak ti může býti kamenem úrazu?!

5. Proč se staráš o to, co tě netíží?! Zamlouvá-li se mně však mé břímě, nemáš nic, proč by ses úzkostlivě dotazoval?!

6. Může však někdo v ruce tvrdý kámen učiniti prachem? Jistě že toho každý zanechá!

7. A zda není vhodnější nositi kámen v ruce nežli přes něj na cestě padnouti a se poraniti?! A kde jest, jenž by chtěl před vlastním životem prchnouti?!

8. Má-li však život, proč činí, jakoby jej nikdy nepřijal a jedná ve všech věcech slepě?!

9. Co vlastně ví člověk? Zda není to, co ví z Boha? Proč tedy myslí, jakoby chtěl mysleti **vedle** Boha, jako někdo, kdo si sám postačí a nepotřebuje rady z Boha? Když pak on začne raditi, pak radí tak dlouho, dokud se až do záhuby nenarodil!

10. Tak se tážete a radíte také vy! Kdybych vám řekl: „Já, Henoch, jsem váš otec!“ – co byste o této výpovědi soudili?

11. Mohli byste mně vytýkati, že doznáváte to o sobě před vámi, příliš si na sobě zakládám?! Cožpak nejsem to, co můj jazyk o mně vypovídá?!

12. A co však vyplyne nejprve z toho, když slepí začnou usuzovati?! Kdo nevidí za dne ničeho, jak chce potom, aby mu byla noc světlou?

13. Nejste-li tedy ještě s to slova Asmahaelova pochopiti, kam teprve má tedy váš úsudek o Asmahaelovi samém kolísající nohu postaviti?!

14. Kdybych se vás však otázal: „Co jest vlastně vzrůst růže, a co růže sama?! Tu byste umkli!!

15. Jak se tedy můžete tázati, co jest s Asmahaelem? Já však pravím vám: Vyčkejte do zítřka, a vše vám bude vysvětleno. Nyní se však držte Asmahaela a převysoce si važte každého Jeho slova. „Pochopte a slyšte to“ Amen.“

* * *

Netrpělivost Lamechova. Odpověď Metuzalémova.

A když byl Henoch oběma ještě mimo to doporučil obzvláště pozornost na každé slovo z úst Asmahaelových, vzdálil se a šel opět k otci Jaredovi vyčkával tam až do znamení k odchodu na další cestu k severu, jež však ještě nebylo tak příliš brzy dáno; neboť den byl horký, a starým otcům až příliš chutnal ochlazující klid mezi širokým a hustým listovým bahanie !

2. Oba však neměli mezi sebou poklidu, - a obzvláště Lamech byl rušitelem klidu, jenž se jak opět mluví, řka totiž:

3. Poslyš, otče Metuzaléme: a co to zase nyní bylo?! Co chtěl nyní Henoch, kterého jsme o žádné vysvětlení neprosili, touto svou řečí říci?

4. Nyní je tu vše tak napjaté; každé slovo jest kázání, a otec mluví se synem jakoby syn nebyl jeho řeči hoden, a syn, jak se zdá, otcovo slovo často zcela přeslýchá anebo aspoň zcela nerozumí. Hle, u nás dvou je tomu nyní již takto: Otec Henoch mluvil aspoň já jsem tomu strašně málo rozuměl, až na to, že se máme velmi pevně držet Asmahaela, a že zítra nám vše bude jasné.

5. Co však mluvil o kameni a o životě a o radě a úsudku, to vše, milý otče, jest pro mne, jako bych nic neslyšel.

6. Jestliže ty jsi však, milý otče, něčemu porozuměl, pak mně to sděl; avšak, kdyby se ti snad mělo dařiti jako mně, pak nám ovšem nezbyde nic jiného, nežli hezky klidně následovati příkladu dědů a ve jménu velkého Boha, zcela trpělivě vyčkávati do zítřka, načež se pak ukáže, jaké plody světla se nám objeví. Nuže, víš-li něco otče! Amen.“

7. A Metuzalém odpověděl synovi: „Milovaný synu, kdo by ti měl dáti na každou z tvých otázek odpověď, musel by také býti k tomu opatřen deseti jazyky a rovněž tolika plícemi; neboť tvůj život není nic jiného, nežli velkou a dalekosáhlou otázkou, - a na Zemi neroste ještě nyní žádný strom, který by byl dosti veliký a silný, aby na něm dozrál plod, který by obsahoval dostatečně velkou odpověď na tvou otázku.

8. Co mám říci?! Cožpak jsi, neslyšel předně slovo Asmahaela samého a pak místo mne slova otce Henocha?!

9. Přemýšlej jen o tom v tichosti u sebe, a je-li to vůle velkého Pána, stane se ti to stále jasnější a jasnější! Co jest všechna naše pomoc, co naše světlo, není-li toto vše dáno shůry?!

10. Všechna lidská pomoc však nic neprospívá a světlo lidí není ničím jiným, nežli jen naprostá temnota. Pomáhají-li si tedy lidé, pak jen jeden druhého poškozují; a chce-li jeden druhého osvětliti, pak ho jen zatemňuje!

11. Hle, proto očišťuj jen v tichosti horlivě svatý plamének lásky ve svém srdci, pak se brzy snadno obejdeš beze všeho cizího osvětlování; neboť jedna božská jiskérka má větší cenu nežli celé nebe plné nejkrásnějších a nejjasnějších Sluncí, měsíců a Hvězd.

12. Proto buď nyní klidný a tichý a trpělivý až do konce onoho mnohoslibného jitra! Amen; slyš, amen!“

* * *

Kapitola 115.

Had na stromě.

Po této řeči umkl však jazyk všech a každý více méně přemýšlel o událostech tohoto dne a chválil a velebil Boha v srdci za tak velké osvědčení milosti. A ti pak, kteří již poznali Asmahaela, měli nepřetržitě srdce, oko a ucho upřené na Něho. Asmahael pak promlouval zatím potichu s Abedamem; nikdo však nemohl slyšeti, co se tu mluvilo.

2. Po dosti dlouhé chvíli vykřikla však hlasitě Eva a chtěla prchnouti; neboť po delším pozorování krásně propletených větví a haluzí stromu spatřila, přímo nad hlavou neobyčejně velkého hroznýše.

3. Když toto ihned spatřili také všichni otcové, vyskočili také rychle a chtěli s Evou opřed tímto netvorem prchnouti.

4. Asmahael jim však zastavil cestu a přikázal všem, aby zůstali a neopouštěli svá místa, dokud jim nedá pokyn.

5. A všichni se opět odebrali na dřívější místa a klidně a již s málo strachem z netvora, vyčkávali, co bude následovat.

6. Asmahael pak přistoupil tam, kde se had sem tam vlnil a kroutil a oslovil jen takto: „Zvíře hněvu a noci! Co zde hledáš, proklatče?!

7. Had však syčel odpovídaje: „Toho, který mne věčně pronásleduje, abych ho zahubil!“

8. A Asmahael se otázal dále: „Kdo jest Ten, kterého obviňuješ z věčného pronásledování a kterého chceš zničiti?!

9. A had pravil: Jest to Bůh od věčnosti a Stvořitel všech věcí, které mně dal, a který se stal slabý, když viděl mou nádheru, která byla větší nežli nádhera Jeho, pročež pak zahořel nejprudším hněvem Svého hněvu prokrel mne, odňal mně nádheru a touto nádherou ozdobil

hanebné červy Země, aby se Mu staly podobnými obrazy; mne pak za to odměnil věčným prokletím a dal mně tuto nejhanebnější podobu červa!“

10. A Asmahael se zřejmě rozzlobil a zahřměl hadovi tato slova: „Ó, satane! Jak nezměrně veliká je tvá lež a jak neomezená tvá zloba!

11. Kdy Já jsem tě proklel a pronásledoval?! Když jsi Mne svévolně a zlomyslně po celé věčnosti prchal a přišel do nedotknutelné oblasti nekonečné Boží svatosti, kde bys byl na věky věků zničen. Kdo tu vztáhl Svě dlouhé a mocné rámě, se vši láskou tě uchopil a posadil sem a chtěl tě učiniti Sobě úplně rovným?!

12. Ale tvá pycha dovedla také zde opovrhnutí nejvyšší láskou věčného všemohoucího nekonečně svatého, velkého Boha! Ty jsi opustil hanebně dům, který jsem ti stvořil a chtěl jsi Mé dílo zničit, bídný lhář, a Mne Svěho Boha Stvořitele a Tvůrce zničit, zlý satane!

13. Pohled! Adam, díím pro tebe, žije dosud bez tebe a bude věčně žít i všichni jeho potomci; ale proklete budiž od nynějška símě tvé! Od nynějška vložím mezi símě tvé a ženy nesmiřitelné nepřátelství a toto símě tě zahubí do propasti; žena potře hlavu tvou a tvé kousnutí do její paty ji nezahubí!

14. A nyní ustup a zmiz! Amen.“

15. A zlý netvor ihned zmizel.

* * *

Kapitola 116.

Řeč Asmahaelova o Boží moci v člověku.

Nyní však byli všichni otcové celí bez sebe, a nevěděli si rady ani pomoci. Ti, kteří věděli, kdo se skrýval za Asmahaelem byli plni chvály, díky, velebení a pravé lásky a modlitby nejvyšší úcty v srdci; kterým to však bylo dosud zadrženo, otevřely se nyní zcela mocně oči a oni nevěděli, co by nyní učinili. Měli samou úctou zahynouti, či měli se modlit anebo svým očím důvěřovati, tuto věc za nemožnou považovati či pochybovati? Měli se na to otců anebo Asmahaela samého tázati a říci: „Kdo jsi, že jsi tak mocný ve svém slově a mluvíš ze sebe, co se má státi, - a jestliže jsi to vyslovil, jest také již skutek vykonán?“

2. Či co měli učiniti? – A když takto přemýšleli, pojala je všechny potají úzkost a bázeň; neboť tento druhý příklad tak náhlého zničení vyvolal v nich zcela zvláštní myšlenky.

3. Když však toto přemítání po jistou dobu neplodně trvalo, vstoupil Asmahael doprostřed těch, kteří ještě nevěděli, jak jsou na tom s Asmahaelem a pravil toto řka totiž: „Poslyšte, vy kteříž se o Mně popleteně radíte; jaké to máte myšlenky?

4. Neukázali vám Adam, Set a Henoch dosti často mocnými slovy co vše je s to člověk ve jménu Božím vykonati?! Vy však vždy hluší duchem, uchem a slepí okem, nemohli jste upozorovati, co to značí, a jaká síla se může ve jménu jediného Boha Jehovy státi každému člověku, jestliže nepochybně jedná a jest neochvějný v lásce a naplněn všelikou důvěrou z ní.

5. Místo abyste si toho všímali, tážete se navzájem: „Kdo jest Asmahael, a co je s ním, že toto koná?“

6. Ó, vy slepí a hluší! Pročpak vám byl dán sluch a zrak duchovně i tělesně? Snad proto, abyste pouze zřeli trávu a jiné věci Země a oblohu?! A sluch, abyste jen naslouchali zpěvu ptáků a jinému bzučení, řevu, hluku ze všech světových oblastí? Či nebylo vám toto vše dáno spíše proto, abyste to vždy řídili do nitra, to je abyste vždy dávali pozor nejprve na to, co se děje **ve** vás a abyste to, co vidíte a slyšíte **vně**, přiváděli do sebe zpět až ke kořeni všeho bytí?!

7. Zda nespočívá základ všech věcí, živě ve vás?! A přišel-li někdo nějaké věci na základ anebo na základní kořen, a pochopí – li tu věc silou lásky a víry opírající se o Boha, jaké překážky anebo kolik překážek by tu mohlo nastati, aby se nemělo něco státi tak, jak si to spravedlivý člověk v hloubi svého srdce myslel a v Bohu pevně chtěl?!

8. Kdo však je (vůbec) schopen něco vykonati? A je-li něco s to, pak je to schopen jen skrze Boha; neboť mimo Boha a bez Boha žádný skutek není možný!

9. Jedněte tedy, a netažte se napřed, kdo a co je Asmahael, tak naleznete Asmahaela každý pro sebe a pro všechny v sobě, ježto víte, co Asmahael v podobenství oznamuje! Amen.“

* * *

Adamova otázka Asmahaelovi.

1. července 1841.

Po této řeči povstal Adam a povolal k sobě Asmahaela. Když Se Asmahael k Adamovi ihned dostavil, otázal se Ho Adam:

2. Ó, Ty, Jehož jméno se můj jazyk neodvažuje vysloviti, ó, Asmahaeli, snad se nebudeš na mne slabého hněvati, kdybych Ti nyní přišel s otázkou, jejíž odpovědění by s mého srdce svalilo tíhu celé hory?!"

3. Asmahael odvětil: „Adame, znáš-li Asmahaela, proč se ho tedy chceš tázati na to, co tě tlačí? Cožpak nevíš, že Ten, který učinil střed Země a rozepjal velkou klenbu nekonečného nebe jako pavouk síť, jest také Tvůrcem tvého srdce a vždy zcela dobře ví, co se v něm děje?!"

4. Proto se netaž, znáš-li Mne; neznáš-li ne však ještě, jak můžeš tedy mysleti, že budu s to s tvého srdce svaliti kámen a nebo dokonce horu, ne-li i celou Zemi?

5. Co však máš, přenes to jen u sebe v srdci v důvěře, lásce a víře Asmahaelovi, a Asmahael, jenž nyní stojí před tebou dá ti niterně nejpřesnější živou odpověď, která tě vpravdě oživí, zatím co každá vnější odpověď by tě mohla usmrtiti místo oživiti. Neboť cokoli, odkudkoli přichází do člověka vnějšně, jest pro něho povahy a přirozenosti smrtelné; život však vychází vždy z nitra, působí tu tedy jako Bůh Sám ze Svého vlastního středu lásky věčně a nekonečně!

6. A tak tedy čiň, jak Já jsem ti nyní ukázal, a dostane se ti toho, po čem žízni tvé srdce! Amen.“

7. A Adam učinil, jak mu bylo poradilo. A jeho obličej zazářil nejvyšší radostí neboť nyní mu byla vzata jakákoli pochybnost o Asmahaelovi; a tak jásal a velebil v srdci Boha takže se nyní kolem něho vše vyjasnilo!

8. Toto pak zpozorovaly všechny děti kolem něho a tázaly se praotce, co se to tu již opět stalo, že je nyní kolem něho vše tak vyjasněno.

9. A Adam ukázal na Asmahaela a pravil: „Ó děti, netažte se mne; zde stojí velký Učitel a nezbadatelný Mistr ve všech věcech! Nehleďte venku, nýbrž v sobě; neboť tak tomu učí ten, jenž jest věčný Život Sám na věky!

10. Skutečnost, pravda a život jsou jen uvnitř člověka, kde je třeba také jedině hledati a rovněž také lze naléztí vše, však co vchází do člověka zvenčí jest jen zdání, a nikoli bytí, a jest povahy smrtelné.

11. Přijímá-li tedy někdo nauku zvenčí a chce-li z ní vyzískati prospěch pro život, zda se nemusí napřed dáti ve své vůli usmrtiti a pak s něhou vůlí očekávati, jaký plod ze semene nauky vyroste?!"

12. Kdo se však obrací v sobě na Život života a tím na Toho, jenž jest svatý, svatý, svatý, věčně pravdivý a věrně pln lásky, slitování a milosti, ten jej obdrží jako já jsem jej nyní obdržel a nebude již podléhati pochybnosti v žádné věci, v níž dřívější nejistota mu těžkými kameny zatěžovala srdce. Netažte se tedy, nýbrž čiňte, jak jsem to činil já, tak naleznete živě v sobě vše, čeho vám třeba! Amen.“

13. A po této řeči se obrátili všichni na Asmahaela, pohlédli na něho a nepromluvili však ani slova, nýbrž každý si myslel na svou pochybnou otázku a k tomu na Asmahaela, vyjma Henocha, Abedama a Metuzaléma a jeho syna Lamecha. Neboť první dva až příliš dobře věděli, co řeč Adamova znamená, neboť to věděli ze Mne; ti dva nejmladší však nevěděli vlastně ještě zcela ničeho, neboť u nich bylo vše podiv na podiv. Ostatně jim by také nebylo zrovna žádoucí kdyby viděli ještě více takových podívaných; ano jejich veselý obdiv byl takový, že se pak dále téměř zcela zapomněli tázati na Mne, což zatím také pro ně bylo velmi dobré.

14. Ale Set, Enos, Kenan, Mahalalel a Jared vmýšleli se stále ještě víc a více do své otázky vedle Asmahaela; a hle nechtěla se jim objeviti žádná oživující odpověď, a proto z toho poznali neplodnost svého počínání, obraceli se jeden po druhém opět k Adamovi a tázajíce se:

15. „Otče! Hle, nechce se mně státi podle tvé rady! Jak je to tedy s tou radou a s námi?"

16. Jest snad rada neúplná, anebo jsme ji nedokonale pojali?"

17. Vždyť dříve jsme měli aspoň soumrak, nyní však máme úplnou noc! Co nyní činiti? Porad' nám milý otče! Amen.“

18. Adam jim pak s láskou a vážností poznamenal: „Neříkal jsem vám, jak byste to měli provést?! Kde byl váš duch za mé řeči?

19. Zde před vámi stojí Asmahael! Není již pouhé myšlení (na to) dostatečné?! Co jest myšlenka bez úplné lásky a bez úplné víry? Nic nežli bezpodstatným zdáním, na němž lpí právě tak málo života jako na nějaké vysněné, sta let staré sněhové vločce na žhoucím kameni!

20. Proto co činíte, čiňte cele, chcete-li dosíci ovoce! Zde, jak bylo řečeno, stojí Asmahael; rozumějte dobře, děti, Asmahael jest ve vašem středu! Amen.“

21. A oněch pět se obrátilo ihned k Asmahaelovi. A Asmahael pravil: „Mám Já vás jinak učiti nežli Adam, který to obdržel ode mne? Toho jsem dalek, proto jedněte podle toho, tak dospějete tam, kam dospěl Adam; neboť každý z vás je povolán k životu.

22. Nejednáte-li však správně, pak jest každá otázka k životu marná; neboť živý neodpovídá mrtvým, nýbrž jen těm, kdo jsou živého srdce! Amen. Pochopte to, amen!“

* * *

Kapitola 118.

Pozemský život a jeho účel.

Když to oněch pět z úst Asmahaelových uslyšelo, povstal mezi nimi Set a pravil: „Děti toť kořen života jako ono jediné jisté znamení jeho v nás, že my tento život vpravdě v sobě máme a nejsme tedy již co do ducha mrtví, jestliže podle svatého slova Asmahaelova zcela zřetelně v sobě slyšíme onoho učícího a utěšujícího Živého.

2. Věru, kámen, anebo nějaký mrtvý pařez to není na věky sto! Či může se mrtvý zjevit mrtvému?!

3. Jak by tu mohl jeden srozumitelnými slovy učiti a jiný mrtvý tato slova slyšeti a chápati a konečně se podle nich obrátiti?!

4. Jestliže by tedy Živý mrhal slovy u mrtvého, co by mrtvému prospěla, nemůže-li jich nikdy slyšeti?!

5. Máme sice tělesný život. Leč tento život jest nám dán jen jako budící kohout, aby skrze něj mohla býti probuzena věčně živá láska v našem srdci k Bohu; neboť ačkoli tato láska je nám všem dána, jest nám nicméně jen dána jako spící nevěsta, kterou musíme v sobě napřed neocenitelnou milostí vnějšího života probuditi, aby nás pak jako vlastní, pravý život v nás teprve učila o Životě všeho života, žíti ve vsí svobodě moci a síly, aby náš vnější život v sebe pojmla a tím abychom se pak stali s ní a v ní, jako ona v Bohu jedním a týmž věčným životem.

6. Ve vnějším životě můžeme podle trvajících forem mysleti, a to od obrazu k obrazu a od jedné věci a jednání k druhému. Avšak všechno toto myšlení není naším dílem; neboť Pán zařídil náš obytný dům tak, že se v něm lze, se všelčíms setkat. Co však tu jest, pociťujeme zřetelně svými myšlenkami! Ale jest nám toto dáno jen pro dům sám anebo pro život ducha?

7. Hleděte, to je zcela jiná otázka! Já považuji myšlenky za hledatele, kteří tu stále hledají a obyčejně nic nenalézají, vzdalují-li se příliš daleko od místa, kde v skrytu odpočívá život.

8. Pravé myšlenky nemají vzlétati jako sup nýbrž mají jako pěnice hledati pod zelenými listy svítícího červíčka; a kde je zelený stín trávy nejhustší aneb důvěra nejpevnější, tam bude červíček jistě prodlévati a také jej tu bude možné nalézt.

9. Ó, Asmahaeli, hle, takto jsem já pochopil! Jestliže tedy věřím, pak zajisté život naleznu a děti se mnou? Je-li to Tvá vůle, můžeš mne o tom spravit! Amen.

10. A Asmahael se však poté otázal ihned Seta říka: „Poslyš, Sete! Mluvil-li jsi však nyní správně řekni Mně, odkud ti tato řeč přišla!“ Domníváš-li se však při tom býti na omylu, k čemu jsi trápil své plíce a jazyk tak dlouho nadarmo?

11. Set však odvětil: „Ó, Asmahaeli, kdo je s to bez tebe i jen jediné slovo z úst vypustiti?!

12. Ty můžeš také z kamení a z dravých zvířat slova života zvěstovati; jak by tedy ne skrze ústa má, která jsi k tomu stvořil?

13. Ale já myslím, že není jedno a totéž mluvit, a co se promluvilo také již úplně pochopiti, neboť ty jsi nám všem na cestě od jihu k západu dal dostatečně co nejlaskavěji na srozuměnou, jak málo jsme všichni pozorovali z toho, co jsme si vzájemně již nanejvýš dlouhou dobu kázali.

14. Proto také nyní věřím, že jsme vyslovil nejuplnějši pravdu z tebe; zda jí však také tak úplně rozumím, ó Asmahaeli, to víš jistě nejlépe Ty Sám! Proto buď milostiv a ve Své lásce a slitování pouč mne! Amen.“

15. A Asmahael, poučil Seta takto: „Poslyš Sete! Tvé slovo je pravé slovo; jest to slovo ze Mne. Každý pak kdo jest pokorného srdce a mluví kvůli jménu Mému a nekoná to z nižádné časné pohnutky anebo zistného zájmu, nýbrž jedině z lásky ke Mně a z ní k bratru, - věru, ani hlásky nepřejde přes jeho rty, která by nebyla ode Mne! Kdo však mluví sice také ve jménu Mém, ale jeho oko se při tom povyšuje nad oko bratra a jeho srdce se pak hrabivě noří do brázd země – věru, ten se podobá jedovatému keři, neboť podobně jako tento keř obrací v sobě božské světlo lásky a jeho všeoživující teplo v to co je záhubné a smrtelné místo v to, co je prospěšné a věčně oživující!

16. Jestliže jsi již svou spící nevěstu probudil, poněvadž jsi tak něco svého mohl promluvit, pak ti beztoho již nic jiného nezbyvá, nežli jedině jednání podle toho. Jednej tedy podle toho, pak budeš jedno se sebou a tak také se Mnou a tak také se všemi, kteří budou činiti jako ty! Amen. Pochop to amen.“

* * *

Kapitola 119.

Jaredova starost o pohoštění Asmahaela.

6. července 1841.

A když Set tuto řeč uslyšel, začal ihned vcházet do sebe a tím se také víc a více poznávat. A vše co na tuto řeč odpověděl, byl tichý dík v srdci, který však neprojevil nahlas, věda dobře, že Já mohu také tichému srdci naslouchati a že Mně v něm nezůstane pohnutí žádného vlákna neznámo.

2. Avšak také ještě někteří jiní se chtěli začít na leccos dotazovati; leč tu povstal ihned Adam a pravil: „Děti poslyšte ve jménu Jehovově: Kdo má ve svém srdci ještě nějakou prosbu, ať ji podrží u sebe a vezme si ji mlčky s sebou domů; neboť každý obdrží v pravý čas shora jasné světlo pro tmavou komůrku svého srdce! Pro nynějšek však považte, že nejsme ještě na severu a ještě mnohem méně doma, proto je tedy také nyní především třeba, abychom se v nově ustaveném řádu vydali opět na cestu, abychom co největšímu počtu severních dítek připamatovali zítřejší sobotu a také je pozvali k nejvyšší živé slavnosti tohoto posvěceného dne, který Bůh Sám učinil dnem odpočinku a ustanovil památným dnem, abychom si toho dne připomínali, že Pán, náš velký svatý Bůh Jehova, jest nás všech Stvořitel, Udržovatel a Vůdce a přelaskavý Otec a že jest nám převelice milostivý a milosrdný!

3. Proto, jak už bylo řečeno, povstaňme všichni jménem Toho, který tu kráčí mezi námi! Amen.“

4. A všichni povstali se země, opustili strom a vydali se na cestu v řádu Asmahaelem ustanoveném hustým listnatým lesem směrem k severu.

5. Na cestě se však nemohl Jared po boku svého syna Henocha zdržeti, aby se ho na leccos netázal. Prvé otázky směřovaly především jen k tomu, jakým způsobem by mohl být Asmahael doma co nejlépe pohoštěn,

6. jaké ovoce asi nejraději jí a jaký chléb a jaký nápoj, - zda pouhé mléko anebo zda mléko s čistým medem anebo zda šťávu lisovanou ze sladkých jahod; anebo jak asi nejraději spí, a na čem nejraději leží, a jak asi rád časně vstává.

7. Avšak na všechny tyto otázky odpověděl Henoch zcela krátce řka: „Milý otče, ty se zbytečně staráš! Asmahael nám nebude skrývat co od nás chce; můžeš však být ujištěn o tom, že my jsme již všichni jen do nynějška počítáno, od Něho více obdrželi nežli bychom po všechny věčné časy kdy byli s to i jen ve velikosti slunečního prášku Jemu vrátiti.

8. Proto, milý otče, nestarej se o marnivé věci; neboť jen j e d n o h o je třeba, a to jest pravé lásky k Bohu, nás všech nevýslovně přelaskavému Otcí!

9. Hle, milý otče! Já myslím, že se stravou pod střechem našeho domu bude zatím Asmahael jistě co nejspokojenější, vždyť řekl již na počátku, nežli ještě Mu dal Adam jméno, co Jej pohnulo z Jeho nížiny k naší výšině.

10. Věrný cizinec (pro nás), hledající Boha to jest (naší lásku k Bohu) ! Praví-li Jeho jméno to, hle, milý otče, pak je zajisté tvá starost o stravu, nápoj, spánek a přístřeší naprosto zbytečná! Protože učiňme něco lepšího a chvalme Boha v srdci a nechejme Ho co nejmilostivěji sem vejíti; neboť naše srdce potřebuje Asmahaela více nežli chata! Amen.“

11. A Jared odvětil Henochovi řka: „Milý synu, máš pravdu ve všem, a já proti tomu nemohu ničeho namítati; ale ty nyní mluvíš o Asmahaelovi jako o Samém Bohu a to tak, že já nyní vůbec již ani nevím, o kom vlastně mluvíš, zda o Bohu anebo o Asmahaelovi. Proto tě prosím: Vyjádři se o tom poněkud zřetelněji a řekni mně, proč to činíš!

12. Neboť hle, pravíš-li, že máme nechati raději Boha do svých srdcí vejíti, pak je to zajisté srozumitelné; ale řekneš-li poté: „Neboť naše srdce potřebuje Asmahaela více nežli naše chata!“, hle to je tak nesrozumitelné! Neboť co s Asmahaelem v našem srdci, není-li to Bůh a také jim nikdy býti ani nemůže, jelikož mezi námi kráčí jen jako člověk a to úplně jako člověk?:

13. A i když je jeho nauka veliká a vše předstihující a nadmíru účinná a mocná přece jen může býti také z úst jakéhokoli člověka, který k tomu byl povolán od Boha; proto, jsi-li s to, můžeš mne opravit aby ch nekráčet po boku tvém v omylu, nenarazil, neupadl a tím zcela nezahynul Amen.“

14. Henoch však pravil poté Jaredovi jen to, co předtím poručil Adam, a Jared umkl spokojen.

* * *

Kapitola 120.

Rozhovor patriarchů o Asmahaelovi.

Také však Enos nedal Setovi pokoje a otázal se jej řka: „Otče Sete! Já jsem velmi dobře pozoroval a také leccos slyšel, že jsi předtím mluvil a co jsi mluvil s oním nejvyšším pamětihodným mladým člověkem Asmahaelem; avšak jakkoliv jeho slova jsou neobyčejně vznešená a nadmíru významná, musím přece jen doznati, že se mnohdy jak se zdá zapomene a příliš si na sobě zakládá, a to na osobnosti vedle nějakého skutku, jako například vedle zničení velkého hada lží, že tu hned začne mluvit, jakoby to ani vůbec nebyl člověk, nýbrž bezprostředně Bůh Sám. A nyní se vyslovuje již vždy o sobě samém a jen nanejvýš zřídka vztahuje své slovo na Boha; a jestliže tak někdy činí, pak se splývá a slévá on a Bůh spolu tak úzce, že nakonec nelze již věděti, o kom anebo v jakém vztahu se něco mluví.

2. Zda tu mluví člověk ve jménu Božím a proto je přeplněn Duchem Božím a veškerou mocí a silou z Něho anebo – zda – ostatně – věru – já bych si to aspoň nedovedl ani jinak mysletí - - Bůh a – Asmahael by museli býti přímo jedno a totéž!

3. Hle, takovými zajisté nikterak lhostejnými věcmi se cítím býti pohnut velmi a proto z uvedeného důvodu nucen, dáti tobě touto otázkou na srozuměnou, čím trpím, a čeho se mně nyní nejvíce nedostává! Odpověz mně, co tu je s Asmahaelem, pokud můžeš a dovedeš, a také pokud se ti to zdá pro mě potřebné a užitečné a s nejsvětější vůlí Boží slučitelné! Amen.“

4. A Set odvětil svému synovi: „Milý Enosi, spravedlivá je ta tvá otázka a na celé Zemi nemůže býti spravedlivější otázky, která by byla potřebnější nežli otázka tato, jakož i také žádného spravedlivějšího člověka nežli je člověk, který se vážně dotazuje na Boha, a před jehož okem skutkové Boží nejdou kolem nepovšimnuty; avšak větší nežli vše toto jest: zachovávat z nečistší lásky každý zákon, který byl někomu dán z věčného řádu Božího!

5. Hle, takovýto zákon váže můj jazyk, o, Asmahaelovi před tebou; proto se zatím spokoj touto omluvou, a věř však pevně, že dříve ještě nežli Slunce navštíví opět jitro, poznáš Asmahaela tvář v tvář!

6. Raduj se z toho; neboť Asmahael jest velký! Amen.“

7. A tak se tedy také Enos uspokojil a do sebe obrácen umkl.

8. Ale také Mahalalel nemohl se uklidnit, nýbrž obrátil se na Kenana a otázal se jej: „Poslyš otče! Ty víš, že jsme již leccos zažil a prožil v dosti dlouho již trvajících dráze životní, ale můžeš se odněkud upamatovati, že by se na slovo nějakého člověka bez aspoň nějakého přičinění jeho rukou ihned něco stalo?

9. Ty mně snad řekneš: „Synu, hle, ty třeštíš! Zda teprve právě dnes náš Henoch nezkroutil pro Asmahaela tygra a zda Adam nevyloodil z tlamy tygrovy dotykem jeho jazyku slova?

10. Anebo od kdy nebyla všechna zvířata poddána naší pevné vůli, všeliká tráva, všeliké rostliny, keře a stromy, ano v čas potřeby dokonce i všechny živly?“ A já na to pravím: Ó, otče! Toto vše jest zajisté zcela jisté a pravdivé, a nemůže tomu býti ani v nejmenším v té či oné části odporováno – ale my jsme bez přičinění našich rukou anebo mnohdy také nohou nemohli nikdy nic vykonati; a vykonalo-li se již něco, pak k tomu bylo třeba vždy nějakého času, nežli nemá příroda vykonala naši nezřídka rukama a nohama podporovanou vůli. Není to až do posledního slunečního prášku pravda?

11. Nuže, a jak je tomu všemu u Asmahaela! Co se stalo v jediném okamžiku jeho slovem z mocného tygra, a kam vrhlo jeho slovo, rychlostí větší nežli je myšlenka, hada a zcela jej zničilo?

12. Kdo kdy kázal Adamovi, aby se pak zařídil úplně podle kázání? Kdo k němu nepřišel s prosbou, ten se mohl vrátiti domů vždy s nepořízenou; i slovo Henochovo se mu asi líbilo spíše pro hloubku a měkkost, nežli aby mu sloužilo za moudré měřítko opravdového života. Jestliže však nyní Asmahael něco mluví, přikazuje a poroučí, pak se Adam již ani o vlas od toho neodchýlí a poslouchá jej ve všem slepě i se všemi ostatními dětmi a matkou Evou!

13. Po všem tom řekni mně milý otče, co ty tedy u sebe soudíš o tomto Asmahaelovi!

14. Já ho nepochybně považuji, za více nežli za pouhého člověka, protože jeho výkon předstihuje mnohem všechny výkony lidské; nyní přijde jen na to, za koho a za co **ty** jej považuješ! Amen.“

15. A Kenan odpověděl svému synovi krátce takto: „Synu máš ve všem pravdu! Že tomu tak jest, zajisté každý viděl; avšak ať zůstane podle vůle Adamovy nejdéle do zítřka při tvém vlastním mínění, ježto přece jistě nebudeš chtítí být se mnou neposlušen Adama!

16. Obírej se v srdci stále jen Asmahaelem, a brzy Jej před sebou spatříš odhaleného; neboť věru, přišel ti blíže, nežli by sis pomyslel!

17. Proto věř, pevně důvěřuj a miluj! Amen.“

* * *

Kapitola 121.

Lamech a Metuzalém hovoří o cizinci Asmahaelovi.

22. července 1841.

Avšak také velmi rád mluvící Lamech se tázal svého otce Metuzaléma řka totiž: „Poslyš otče, jestliže naši otcové zcela dobře navzájem vyměňují potají slova, ač to arci otec Adam vlastně vše, zapověděl, co tedy myslíš – máme toto přikázání jen my neporušitelně dodržovati anebo také otcové?

2. Jestliže jsem však ostatně jen poněkud dobře porozuměl, pak se mi zdá, že Adam v tom nečinil rozdíl. Jestliže však přesto otcové nicméně navzájem mluví a každému přikázání rozumí lépe než my, pak jsem toho mínění, že bychom mohli také my bez újmy navzájem zcela potichu vyměnití pár slov, a to zejména kvůli Asmahaelovi.

3. Neboť hle, nyní mně to začíná v srdci velmi mocně polechtávati, abych si promluvil o tomto Asmahaelovi; jako věru, dokonce se mi zdá že musím o něm bez ustání mluvit!

4. Pravím tobě milý otče, že tento mladý člověk začíná mé srdce neobyčejně tísniti! Ano připadá mně stále nezbadatelnější! Z jeho tváře naprosto, neviděti, že by byl něco mimořádného; ale začne-li mluvití a jeho slovo začne pak rychleji nežli blesk účinně působiti, pak musí býti každému podivně u srdce!

5. Musím ti říci, že jsem si ho již tak oblíbil, že mně to také již připadá nyní právě tak, jakoby mé srdce k jeho srdci přímo přirostlo.

6. Hle, já bych mohl o tomto, mladém Asmahaelovi stále hovořiti!

7. Hle, jak nenáročně a jak nadmíru pokorně skromně kráčí za námi se starým ale nicméně ještě jak se zdá velmi čilým Abedamem! A hle, jak obdivuhodně lehce jde; ano mnohdy mi to připadá opravdu tak, jakoby se nohama ani půdy vůbec nedotýkal!

8. Ó. Asmahaeli, přespanilý, milý cizinče, jak ses mně stal nevýslovně milým!

9. Kéž bys po mém boku krácel jako po boku Abedamově; jak nevýslovně šťasten pak bych byl!

10. Ó, otče, odpusť mně, stal-li jsem se ti snad svým jazykem již obtížným! Ale mohu za to?! Neříkal jsi vždy ty sám: „Kde to v srdci hoří, tam to v nádobě lásky vře a v ústech to pak začíná přetékat!“ „Hle, tak je tomu také nyní u mne!“

11. Kdybys však také ty chtěl něco promluvit, pak jen mluv, - já ti velmi rád ucho propůjčím; ale jen o Asmahaelovi musíš mluvit! Amen.“

12. A Metuzalém se vzchopil a pravil svému synu toto. „Milý synu Lamechu, poslyš, ačkoliv je to zajisté v pořádku, že otec poučuje syna, buď když vidí, že nezkušený syn koná nemoudré a úplně neskromné věci, anebo syn přichází s prosbou k otci, aby si z jeho zásobárny zkušeností něco odnesl, -

13. Nicméně řekni a pochop to dobře, co by se asi mohlo činiti tehdy, kdyby syn přišel k otci a prosil ho, aby mu něco dal ze zásobárny zkušeností, ale otec by pak musel synovi říci: „Milý synu, hle v této věci jsou naše zásobárny stejně staré, a žádná nemá před druhou ani nejmenší přednosti, ježto naše oči zároveň tohoto dnešního dne jednoho a téhož Asmahaela poprvé také ve zcela stejný čas uzřely!“

14. Hle, co ty o tomto nejvyšším paměťhodném mladém člověku dovedeš mluvit, právě totéž vím já také; jenže můj jazyk není tak ohebný jako tvůj, aby jako ty proměnil vnitřní pocity o Asmahaelovi v dobře srozumitelná slova a pak jim dal proudem přes rty přetékat.“

15. Abys však nadarmo nevybízel svého otce k promluvě o Asmahaelovi, hle proto mně právě nyní napadla dobrá myšlenka a tato zní takto:

16. Bůh učinil člověku a určil ke zření vnějších věcí sice dvě oči, ale přesto nevidí dvěma očima více nežli jedním; obě si však usnadňují službu vidění. Rovněž tak mu také učinil dvě uši, aby slyšelo hlas vnějšího světa, a přece nemůže nikdo dvěma ušima slyšet více nežli jedním; jen tu také podporuje jedno ucho druhé. Jedno pomáhá druhému. Ale jen **jeden** smysl chuti a **jeden** smysl hmatu dal Bůh člověku, aby každou věc o sobě náležitě rozeznáváje chutnal a pociťoval. Hle, v těchto dvou posledních smyslech je tu každý o sobě nezávislý! Tak je to také s člověkem. Vidění máme společné jako slyšení a rovněž také jemnější vnímání anebo jakostní dojem, který na nás činí věci; ale co se pak týče posuzování nějaké věci a pocitu, tu má každý své zvláštní pole, podle něhož se pak také tvoří a uzpůsobuje posuzování a z toho vznikající pocit.

17. Hle, právě tak je tomu také s námi dvěma! Oba jsme viděli totéž, oba jsme slyšeli totéž a také jistě oba na Asmahaelovi posuzovali totéž a v tomto ohledu se podobáme rostlinám a trávě, keřům a stromům, ježto také všechny nasávají totéž světlo, totéž teplo a týž déšť. Ale jak to potom vypadá s vnitřním zpravováním a s plodem?

18. Hle, milý synu, tu potom zavládá velký rozdíl! Rovněž tak je tomu také s naším vnitřním pojetím, posuzováním a pociťováním; může být spravedlivé, ale také nespravedlivé, anebo zralé anebo také nejčastěji nezralé. Proč se však máme předčasně kaziti tím, že bychom se snad nacpávali svými nezralými úsudky a z toho nepodobnými pocity?!

19. Proto je prozatím zajisté vždy lépe abychom nechali tyto nové rostliny v sobě napřed dospěti k úplné zralosti a teprve pak, budeme-li v sobě pozorovati úplnou zralost, uvidíme, zda budou plody jiným také tak chutnat a prospívat!

20. Kdo mluví o věci, která v něm ještě nedozrála, jest pošetilcem; neboť každá řeč je naukou, hned o tom a hned opět o onom. Jaký užitek však přinese nezralý učitel anebo řečník, anebo koho bude svými nezralými plody živiti?! Anebo jaké požehnání bude šířiti svými nezralými rostlinami, o nichž sám naprosto ještě neví a také věděti nemůže, zda jsou čisté anebo nečisté, dokonce snad plné smrtelného jedu?!

21. Hle, tak to také dopadá s námi! Símě Asmahaelovo sotva v nás teprve zapustilo několik slabých kořínků; ježto neznáme ani listu ani květu a nejméně plodu: a přece bychom se již chtěli vzájemně poučovat!

22. Ó, synu považ, jaké učení by z toho mohlo vzejíti? Proto ať každý učí, co vidí a slyší a ne jak pozoruje, že tu anebo tam něco je anebo není a dosti učinil; vše ostatní ať ponechá až do doby zrání, kdy jej pak již Bůh povolá, jestliže v jeho srdci dospěl ušlechtilý plod k zralosti aby jej rozdělil bratrům. A je-li plod neušlechtilý, pak bude Bůh také nejlépe věděti, k čemu je způsobilý; neboť z Boha jsou všechny věci dobré. A proto vyčkáme také my napřed zralosti a teprve potom budeme mluvit! Amen.“

* * *

Asmahael vypravuje podobenství.

Po této řeči Metuzalémově k jeho synu Lamechovi nacházel se pak Asmahael ihned v jejich středu a jal se k nim mluvit tato slova řka:

2. „Milí přátelé, poslyšte a pochopte dobře, co vám nyní sdělím o vašich rozhovorech: Hledte, předpokládejte že by byl nějaký člověk, jenž by se dobře vyznal v mnohé moudrosti a mnohonásobné působnosti z ní. V jeho okolí byli by však lidé, kteří by sice všichni ustavičně usilovali o moudrost a tím o všeliké účinky z ní, avšak nedovedli by anebo nebyli by s to k ničemu zdárnému dospěti, protože kořen vší moudrosti je jim ještě zcela cizí, takže si dávají zastříti oči všelikými větvemi světského stromu a ucpávají si uši hladkými kameny, aby pak nemohli ani viděti ani slyšeti.

3. A kdyby potom tento člověk konal mezi nimi ze své pravé moudrosti podivné věci zda se nezačnou ti, kdož obklopují onoho mudrce ihned mezi sebou tázati: „Ale jak může dokázati něco takového, co je nám lidem zhora nemožné i jen v nejmenším pochopiti – neřku-li teprve něco podobného někdy **učiniti!**? - Kdo jest tento člověk? Jest zdola anebo shora? Odkud má takovou moc? Žádné slovo není prázdné, nýbrž každé je vykonaný skutek. Mluví jako z vlastní moci a při všem jak se zdá si velice na sobě zakládá. Co je to tedy na tom člověku, když je sice jen jako každý z nás, ale jedná-li, jedná čistě, jakoby mu byla úplně poddána všechna Boží síla a moc?!“

4. A po těchto otázkách neví pak nikdo jak je na tom se sebou a s tímto mudrcem; má-li se ho báti anebo milovati, má-li před ním prchatí anebo ho následovati?

5. Mezi nimi jsou pak někteří naplněni bázní, jiní naplněni láskou, jiní opět zvědavostí a ještě jiní plni pochybností a opět jiní naplněni přáním a touhou činiti něco podobného, - ale ne aby se mu stali podobnými v lásce a v pravé pokoře, což jediné jest pravým kořením vší moudrosti.

6. Co tedy soudíte? Kdyby si pak tento mudřec chtěl ze svého nemoudrého okolí některé vyvoliti, - kteří to asi budou, které by si jeho mocné volební slovo žádalo pro svou školu?

7. Pravím vám: jistě ne ti, jimž chybí odvaha; také ne přátelé podívané; a také to nebudou ti, kteří se tázávají: „Co, kdo a odkud jest ten, jemuž se takové věci na slovo daří?“ A také ne ti, kteří jsou plni pochybnosti a nemají nikde pevnosti, ani v nohách ani v rukách, ani v hlavě ani v srdci ani v útrokách a kloubech; a také ne slepé a hluché v duchu: nýbrž jediné ti, kteří jsou naplněni láskou a pokorou k Bohu a dokonce ke svým bratrům!

8. Hledte, to vše jest před vašimi očima, a vy toho nepoznáváte!

9. Já však pravím vám, kterýž jsem, jenž před vámi stojí: Šťastni jste, že mezi vámi kráčím jako Samomoudrý před veškerým světem!

10. Ty, Metuzaléme přioděj láskou svého syna a ty, Lamechu, přioděj trpělivostí svého otce, tak budete onoho cizince brzy zcela jinýma očima zřítí! Amen. Pochopte to dobře, amen.“

* * *

U „Uschlé ruky Země.“

28. července 1841

Za řeči Asmahaelovy dospěli otcové k velké kamenné stěně, která nejrozmanitějšími záseky představovala nejpodivnější tvary, takže ji dali otcové již v dávných dobách jméno „Uschlá ruka Země“. Tato stěna oddělovala děti severu od otců, a nebylo se od ní přirozenou cestou možné dostati se do krajiny severu. Kdo se tedy chtěl tam dostati, musel si dáti líbiti větší zacházku; neboť tu musel procestovati celou západní krajinu a odtud projíti kruhový, dlouhý horský hřbet, který se pak po daleko opsaném oblouku spojoval se severní krajinou od severovýchodu.

2. Avšak tato cesta byla pro otce předně příliš daleká, a pak to bylo, jelikož se nyní dostali již ke stěně, pro tento okamžik vlastně nemožné; neboť tu by se byli museli odebrati napřed opět k západu a teprve odtud přes rozsáhlý horský hřbet.

3. Avšak otcové se nyní dostali ke stěně a nemohli nyní již učiniti ani krok dále; proto se nyní počínaje Adamem začal jeden druhého dotazovati, co tu bude třeba dělati a učiniti, aby byly děti severu předně zpravené o bezprostředně následující sobotě, a za druhé, aby jim byla opět vrácena svoboda vymožená již na západě a aby se takovýmto způsobem opět uvolnily od tvrdého jha příliš silně je tlačícího zákona.

4. Zde byla nyní dobrá rada mezi otci poněkud drahá; neboť tentokráte nepomohlo ani křičení dolů ani házení kamene. Neboť právě začal zuřiti prudký vítr, jak se obyčejně stává na vysokých horách téměř uprostřed dne následkem obratu slunečních paprsků a tím způsobeného zadýchání Země a tu tedy křičení nic nepomohlo. A házení kamenů jako signál přítomnosti otců muselo z téhož důvodu přestat; neboť k čemu by bylo něco takového platné, kdyby se potom nemohlo k dětem tím upozorněným promluvit žádné slyšitelné slovo?!

5. A tak tu stáli otcové ne o mnoho lépe nežli, tak zvaná „Uschlá ruka Země“ a nikdo nedovedl druhému ani poraditi ani pomoci, a žádný se nemohl v těchto rozpacích také snadno upamatovati, jak blízký jim byl Ten, jemuž jsou všechny věci nadmíru snadno možné; ani Henoch se nemohl závčas dosti vzpamatovati.

6. Abedam se však po malé chvíli otázal v tichosti Asmahaela řka: „Pane, Který jsi nad každé jméno lidským jazykem vytvořené a vyslovené nekonečně povznešený a svatý, nade všecko svatý, mohu-li já nejslabší červ před tebou v prachu podle Tvého nemilostivějšího dopuštění něco učiniti, ó, pak mně co nejmilostivěji přikaž; neboť jsem úplně hotov na Tvé slovo skočiti přes tuto as 500 mužských výšek vysokou stěnu dolů k dětem a říci pak ústně vše, cokoli jim otcové mají sděliti a zvěstovati.

7. Neboť hle, Ty nevýslovná, věčná láska, Ty můj Bože a Ty mé vše, Tvé slovo chová celé nekonečné stvoření ve vsí jeho velikosti a nekonečné tíži; jak by mohlo nechati zahynouti mně, kterýž jsem přece jen nejnepatrnější prášek naproti Zemi samé?!

8. Proto jen jedině slovo od Tebe, a já jsem úplně hotov je splniti! A i kdyby mě to mělo státí život těla, jsem ve svém srdci až příliš přesvědčen že je nekonečněkrát lépe v Tvém slově tělesně zemřítí, ano tisíckrát smrt utrpětí, nežli tisíceronásobně žítí!

9. Avšak, Pane, ne má, nýbrž vždy a věčně jen Tvá nejsvětější vůle se staň! Amen.

10. Když byl Asmahael takový vznešený návrh z lásky od Abedama uslyšel, pohlédl velmi láskyplně na něho a promluvil k němu hlasitě tato slova řka totiž:

11. „Abedame! Vpravdě, vpravdě, pravím tobě: Není na Zemi druhého, jenž by se ti ve víře a lásce vyrovnal! Henoch jest velký v lásce a v pokoře a v tom našel již nesmrtelnost; avšak, kdo života smrtí vydobývá, větší jest nežli kdo ho životem samým získává, - větší ten, kdo za blaho svých bratrů a otců život položí, nežli kdo se snaží jen živými slovy ze Mne je oživovati. Neboť snáze jest ostatní poučovati nežli za ně svůj život položití.

12. Vpravdě, vpravdě pravím tobě Abedame: Kdo tu kdy nalezne smrt těla ve jménu Mém a ve slově Mém, ten s velkou hrdinnou mocí strhl věčný život na sebe a úplně se se Mnou sjednotil!

13. Leč, milý, silný Abedame, hle, doba položití život těla ve jménu anebo slově Mém ještě nepřišla, a tak budiž tobě tvá neochvějná vůle započtena jako úplně vykonaný skutek; neboť ty sám jsi to ve svém srdci jakoby ze sebe samého ve víře, důvěře a ve vsí lásce ke Mně úplně vykonal. A proto také jsi Mne již zcela našel a od nynějška na věky nikdy od Mého boku neustoupíš!

14. Ale nyní také slyš, milý Abedame, Já mám ještě jiné prostředky, abych vysvobodil slabé otce z této nesnáze a proto mohu tvou obět' vskutku snadno postrádati! Blaze však tobě Abedame, že jsi Mně ve věrnosti svého srdce přinesl takovou obět'! Pravím tobě, ty jsi předstihl Abela, který byl usmrcen jen jednou, kdežto ty jsi nechtěl pohrdnouti ani tisíceronásobnou smrtí ve jménu Mém; proto budiž tisíceronásobný život ve Mně!

15. Abys však také ty obdržel ode Mne slovo, bys podle své vůle učinil něco ve jménu Mém, jdi k Henochovi a vyříd' mu, aby přišel ke Mně; neboť mám mu říci přede všemi otci něco nutného. Neboť miluje-li Mne, musí přece dříve on ke Mně přijíti, abych teprve potom Já ho, mohl úplně přijmouti a on se pak sjednotil v lásce ke mně a z ní ke všemu životu, aby se teprve tím stal hrdinou jako ty a plnil pak před tváří otců Mou vůli. Amen“

16. A Abedam šel k Henochovi a zvěstoval mu vůli Asmahaelovu.

17. Henoch se pak odebral ihned k Asmahaelovi a pravil: „Ó, Pane! Pohlédni co nejmilostivěji na mne nejslabšího, a každé vlákno mé malomocné bytosti budiž Tobě, můj Bože a můj Pane a přesvatý Otče, na věky ve vůli poddány! Amen.“

18. A Asmahael uchopil pravici Henochovu a hlasitě mu pak pravil: „Henochu! Ten, kterýž tuto ruku z ničeho stvořil, Ten ti ji nyní před tváří otců posiluje. Jdi nyní k „Uschlé ruce Země“ a oživ tuto mrtvou, aby se stala měkkým mostem a rovnou stezkou k těm, kteří co nejvíce potřebují naší pomoci; neboť ne pro zdravé nýbrž pro nemocné jsem mezi vámi. Amen.“

19. A Henoch šel ihned ke stěně a přikázal jí, aby ustoupila a stala se rovnou stezkou k těm, kteří tam dole úpí a pomoci co nejvíce potřebují

20. A tu všechny otce pojala velká hrůza z nekonečné moci Asmahaelovy. Avšak Asmahael je znovu oživil, a ihned se jali v srdci Boha velebiti a jeho jméno chváliti pro tento velký zázračný čin a pak cestovali směle dále.

* * *

Kapitola 124.

Adam se dotazuje na děti severu.

29. července 1841.

Nyní velmi brzy dorazili otcové k severní daleko se rozprostírající obydlené krajině. Adam dle obyčeje žehnal krajině a potom všem dětem hlavního kmene, načež se pak všichni posadili ke krátkému odpočinku.

2. A když tak poté již asi půl hodiny odpočívali, hle tu se jali všichni velice diviti, že se za této doby nedalo spatřiti ani jedno ze severních dětí. A ihned pozval Adam k sobě Henocha a tázal se jej na důvod řka:

3. Henochu, ty kterého Asmahael před tváří nás všech posílil tak, že ona „Uschlá ruka Země“ se musela před dechem tvého slova skloniti, hle, zde není dětí! Kdepak jsou?

4. Snad je zřítivší se stěna nepohýbila a tedy všechny neusmrtila? Anebo řekni, je-li to možné, kam odešly, anebo co se s nimi všemi stalo?

5. Neboť hle, krajina vypadá opravdu tak, jakoby před nedávnem konala mezi nimi hanebná smrt všeobecné dožínky!

6. Rád bych se na to zeptal Asmahaela (Pána); leč věru, chybí mně k tomu s mnohými jinými naprosto odvaha. Neboť povážím-li, kdo se skrývá za Asmahaelem, a opět, co a kdo já jsem, pak mně jazyk a plíce ihned vypovídají službu, a nemohu pak ze sebe již ani slova vypraviti. Mimo to mně praví také srdce: Co se chceš vševědoucího Boha tázati, jakoby Jemu mělo snad býti něco cizího, co se tobě potají děje? Zda nepořádal od věčnosti tvé myšlenky, již dávno předtím, nežli tě ještě ze Své nekonečné lásky a slitování vytvořil v bytost schopnou myšlenek?!

7. Hle, milý Henochu, proto nejsem s to, co bych nyní nad míru rád chtěl! Proto učiň, čeho já již nemohu! Víš-li ze sebe něco o Asmahaelovi, pak mne i všechny ostatní uklidni; vypadá-li to však také v tvém srdci jako v mém, pak se jen obrať na Asmahaela, - Ten nás všechny jistě také z těchto velkých rozpaků a úzkostí co nejmilostivěji a přemilosrdně vysvobodí! Amen.“

8. A když byl toho Henoch od Adama uslyšel, poklonil se před ním a chtěl pospíšiti k Asmahaelovi a zpraviti Ho o prosbě Adamově, neboť se sám mocně podivoval liduprázdné krajině. Sotva však učinil prvý krok, šel již oběma vstříc Asmahael a stál zcela pohotově slovem v jejich středu a jal se k nim promlouvati řka:

9. „Ó, Adame! Cožpak ve svém srdci, v němž sídlí tvůj velmi oslabený duch myslíš, že Pán je jako nějaký král nížiny anebo že je jako ty, takže by pak bylo třeba mnoho okolků aby se k Němu mohlo přijíti? Hle Já nepotřebuji stráží ani strážců u **dveří** a také ne podle hodnosti ustanovených, prvorozených dětí hlavního kmene, jimiž by teprve někdo byl ke Mně uveden, také nežádám, aby někdo napřed as hodinu přede Mnou ležel na tváři, aby se pak stal tím přede Mnou svým Bohem a Tvůrcem hodným povstati, nýbrž vše čeho Já miluje žádám jest věrné, ke Mně obrácené, láskyplné a pokorné litostí očištěné srdce, a s takovým srdcem nemá žádný člověk zapotřebí přede Mnou okolků, jelikož Já mu jsem a musím býti beztoho jistě vždy ještě k tomu nejbližší! A kdyby tomu tak nebylo, kdo by pak byl s to i jen nejrychlejší okamžik

svůj život zachovati, když všechen život jest co nejbliže a nejtěsněji ze Mne a také věčně nikdy odnikud jinud býti nemůže!

10. Bojíš-li ty se však vševědouceho Boha na něco tázati, jak to tedy že Vševědouce Se neostýchá vás na leccos tázati kvůli vám samým, abyste se probudili?!

11. Já tedy myslím, že v případě neznalosti má nevědouce spíše příčinu obrátiti se otázkou na Všemohoucího, nežli Všemohoucí na nevědouceho.

12. Jestliže se tedy táží Já vás, kteří jste bez odpovědi, pak se zajisté také nechybí, otážete.li se vy Mne na něco, čeho nevíte, ale co byste nicméně nadmíru rádi věděli!

13. Hle Adame, Mně jest tvá nesnáž velmi dobře známa! Ty se tážeš dětí severu a rád by ses dozvěděl, kam přišly; avšak pro tento okamžik ti to neřeknu, nýbrž musíš hledati a nechati hledati. A nenalezneš-li nikoho, pak teprve přijď ke Mně a taž se Mne, a Já tě pak k dětem povedu; neboť ztracené musí býti napřed hledáno! Amen.“

* * *

Kapitola 125.

Adam dává hledati děti severu.

Adam uvážil pak velmi dobře tato mocná slova ve svém srdci, poděkoval Mně pln lítosti a vřelosti v srdci a povolal pak ihned až na Seta, Henocha a ovšem Asmahaela všechny ostatní příbuzné a řekl jim:

2. „Poslyšte, všechny mé děti, dané mně od Boha co do těla a duše, avšak každá se svobodným duchem z Boha! Došli jsme sem s toužebností, abychom přinesli těmto dětem nový svobodný život byly od nás příkře odděleny vysokou a hlubokou rozeklanou a daleko se rozprostírající „Uchlou rukou“, takže jsme se nemohli přes ní dostat k nim a tak oni k nám. Když jsme tu a tam pohlédli skalní roklinou do hlubokých rovin, objevili jsme na nich nezřídka hemžící se děti a děti; a bylo-li bezvětrí, mohl jim Kenanův silný hlas dokonce oznámiti mou vůli, takže pak starší nelitovali daleké zacházky a přicházeli se svými obětními plodinami ještě před sobotou a vzdychali před mou chatou, aby mne mohli aspoň na okamžik spatřiti.

3. Avšak nyní jsme já a ještě Někdo jiný přišel k nim sám zázračným způsobem dolů, a hleďte, - nelze po nich ani nejmenší lidské stopy objeviti!

4. Proto nyní jest k vám všem z Boha má vůle, abyste ihned odtud na všechny strany odkvapili a as hodinu je hledali. A naleznete-li někoho, přiveďte jej ihned sem, aby nám podal zprávu o všech ostatních! A nenaleznete-li nikoho, pak se po hodině určené k hledání ihned vraťte, abychom pak mohli všichni od Jednoho obdržeti vyšší pokyn, co činiti a dále podniknouti!

5. A nyní si pospěšte a vykonejte, co vám bylo naznačeno! Jehova a mé požehnání budiž s vámi se všemi! Amen.“

6. A ihned se všemi směry rozběhli a našli všude množství prázdných příbytků a všelikým zanechaným náčiním též množství domácích zvířat a všelikých již sklizených a nashromážděných plodin, - ale vedle toho všeho nenalezli ani **jediné** lidské oko, neřku-li teprve nějakého člověka! A když hledající po dobře půlhodinovém hledání nemohli nikoho nalézt, jali se na všechny strany přehlasitě křičeti a toho a onoho známého jeho, jménem volati. Ale vše to byla marná námaha; neboť neslyšeli nic jiného nežli dalekou o skalní stěnu se lámající ozvěnu svého vlastního volání a hučení a šumění jeho dolů do hlubokých, temných horských příkopů.

7. Někteří z nich vystoupili dokonce na několik blíže se rozkládajících pahorků, aby snad odtud vyslídili někde meškajícího uprchlíka. Leč také tu byla jejich námaha dočista marná; neboť k jejich horlivě pátrajícímu oku se nedostal žádný paprsek nějakého meškajícího a prchajícího bratra a také jejich uši nemohly při nejnapjatější pozornosti zaslechnouti nic jiného nežli jen jednotvárný, tlumený jekot horských potoků řítících se hlubokými příkopy.

8. A tak uplynula krátká hodina hledání a děti se vrátily smutné s nepořízenou domů anebo spíše nazpět tam, kde je co nejtoužebněji očekával Adam.

9. Když se přibližovaly k místu odpočinku, prohlížel si Adam, pečlivě vracející se, zda by snad v jejich středu nespátřil někoho nalezeného; ale blíž a blíž přicházející mohli jen také zřetelněji a zřetelněji býti poznáváni tak, že byli jedině se vracejícími.

10. Tu Adam zesmutněl a jal se hlasitě plakati a nařkati.

* * *

Asmahael vysílá Henocha.

5. srpna 1841

A když se vyslaní hledající vrátili nyní úplně s nepořízenou a vypravovali že neviděli nic jiného nežli všude jen prázdné chaty s nějakým domácím náčiním, s domácími zvířaty a téměř se všemi zásobami plodin, ale nikde neviděli ani stopu po člověku, tu spráskl Adam rukama nad hlavou a pravil zvučným hlasem:

2. Spravedlivý, velký, vznešený Bože! Kam jsi je vedl? Či pohltila je Země, anebo co se s těmito mými dětmi stalo?

3. Jsou ještě někde? Anebo jsou zcela zničeny? Ó, Bože, Bože plný lásky a slitování, měj soucit se mnou, slabým prastarcem Země!

4. Jestliže jsi je usmrtil, pak přece můžeš také mé srdce usmrtiti, aby chřadnouc nemuselo snášeti toto nesnesitelné břímě smutku, pod kterým musí beztoho podlehnouti, nebude-li mně tu dáno světlo o těch které má velká pošetilost oddělila a zahrnala sem do této severní krajiny, v níž zřejmě zahynuly!

5. Ó, Asmahaeli, Asmahaeli! Kde jsi Ty mocný? Příklad, ó, příjď; neboť ještě nikdy tak jako nyní, můj duch, kterýž jsem já sám z Tebe, po Tobě, Svatý netoužil.

6. Ó, nemeškej, nýbrž příjď ihned ke mně slabému starci této Tvé širé Země a pomoz mně v mé velké úzkosti a v převelikém smutku! Amen.“

7. A hle, ihned stál Asmahael před Adamem a tázal se ho vážně: „Adame, slepče co chceš, abych ti učinil?“

8. A Adam odpověděl: „Ó, Pane, jsem-li slepý, abych mohl viděti a viděti ty, kteří tak či onak byli ztraceni!“

9. A Asmahael odpověděl Adamovi: „Hle, ty jsi vyslal své děti, aby hledaly své bratry, a ony nenalezly nikoho! Nyní vyšlu Já Henocha, a uvidíme, zda se také on vrátí prázdný, a kdyby se tak stalo, pak vyjdu Já Sám jako poslední Posel a svolám všechny ovce, a můžeš být jist, že ovce hlas pravého Pastýře poznají, K Němu přispěchají a budou pak kolem něho radostně poskakovati!“

10. A ty, Henochu, pospěš nyní ven, a zavolej silným hlasem: „Bratři, poslyšte! Váš otec Adam přišel k vám dolů, aby vás podobně jako mne osvobodil od všelikého jha a aby vám ukázal nový mocný most, přes který se můžete na nejkratší cestě dostat ke své posvěcené otčině, abyste tu již zítra spolu slavili svatou, svobodnou sobotu Páně!“

11. Takové zvolání učiň třikráte! Kdo se poté objeví, toho přiveď sem, a kdo se neobjeví, na tom pak budu teprve Já Svůj hlas zkoušeti, a pak budeme počítati a uvidíme, zda bude ještě někdo chyběti; a toto pak bude na znamení skrze **koho** v poslední době přicházejícího velké svízele budou opozdilci pozváni do rodného domu otcovského!

12. A nyní pospěš a učiň, jak jsem ti poradil! Amen.“

* * *

Tři synové Adamovi následují volání Henochovo.

A Henoch pospěšil a učinil, jak mu Asmahael poradil.

2. Když zvolal poprvé, tu se objevil ihned jeden starý syn Adamův, vylézající z jakéhosi koutu země a tázal se: „Henochu, synu Jaredův, rozuměl-li jsem ti dobře, pak tě také budu následovati!“

3. A Henoch mu odpověděl: „Tak tomu chce, Kterýž očekává tebe a všechny tvé děti, a jest tedy tvé porozumění bez omylu!“

4. Já však musím ještě dvakrát volati a ty se při tom budeš moci o jasnosti prvního volání zcela dobře přesvědčiti!“

5. A zvolal tedy Henoch po druhé. Také na toto zvolání se objevil **jeden** starý syn Adamův a otázal se Henocha jako ten první a obdržel pak také jaké on stejně znějící odpověď.

6. A brzy poté zvolal Henoch po třetí. A také na toto poslední, nejsilnější zvolání se objevil také jen jeden starý syn Adamův a otázel se Henocha podobně jako první dva.

7. Henoch mu pak odvětil: „Následuj mého volání a brzy se přesvědčíš odkud k tvým uším proniklo to volání a odkud ten hlas.

8. Tento hlas jest sice hlas Henochův; ale volání jest shora!

9. A nyní dále nepátřejte, nýbrž hbitě mne následujte a také mně neříkejte, kde jsou vaše děti a ženy; neboť po mně bude následovat Jiný volající, Jehož hlas všechny vaše děti a ženy poznají jako jedině pravý.

10. I když bylo mé volání správné volání shora, byl to přece jen cizí hlas, který volal; proto se také jen málokterí podle toho zařídili. Až však zazní volání a jeden a týž hlas velkého Volajícího pak hlas tohoto pravého volání pronikne do hlubin Země; tu již nebude žádného mrtvého anebo živého, jenž by nepoznal ihned pravý hlas jedině pravého Volajícího jako úplně pravdivý a také se Ho nikdo nebude tázati, jako vy mne, nýbrž každý bude následovati Jeho hlasu, buď tak či onak.

11. A nyní pospěšme, neboť váš otec čeká! Amen.“

* * *

Kapitola 128.

Radost Adamova z jeho dětí Jury, Bhusina a Ohoriona.

A tak tedy oni čtyři pospíchali hbitě ke známému místu. A když Adam uviděl blížiti se Henocha s oněmi třemi starými dětmi, začala se jeho tvář poněkud vyjasňovati; a jal se Mne také chváliti a převelice děkovati za to, že jsem jeho oko přece ještě uznal za hodné, aby užřelo jeho nejstarší děti po Kainovi a Ábelovi Juru, Bhusina a Ohoriona.

2. A zatím co takto Adam vděčně v srdci vzdychal, došli oni čtyři také již k Adamovi. A Henoch se poklonil před Adamem a ostatními tři děti padly na tváře před Adamem, jak byli již od starodávna zvyklí. Avšak Adam spravil ihned Seta říka:

3. Sete, můj synu, hle tvoji nejstarší bratři a mé nejstarší děti! Pomoz jim se země, a přiveď je na mé srdce a řekni jim zároveň: Starý otec Adam není již velitelem, nýbrž nyní jest otcem jehož paže by byly dokonce s to přitisknout s láskou Kaina na srdce, neřku-li teprve jeho staré děti a spoludruhy zlých časů!“

4. Také jim řekni, že je nejen ztracený ráj opět nalezen, nýbrž něco nekonečněkrát více, a nevýslovně vznešenějšího! A nyní jdi a jednej! Amen.“

5. A Set se ihned k nim odebral a s láskou je pozvedl a vyřídil jim slovo Adamovo, nad nímž se ony tři staré děti daly radosti do pláče. A Jura pravil k Setovi. „Ó, můj milovaný bratře, jak nevýslovně šťasten jsem já a rovněž tak i my všichni tři, že smíme tebe a našeho tak nanejvyšší milovaného otce viděti!

6. Hle, milý bratře, jak jsme zestárlí a zeslábli od dlouhé doby našeho zaviněného vyhnanství!

7. Ó, velký Jehovo, díky, ano věčné díky Tobě jedinému; neboť Ty jediný jsi to jistě tak učinil a srdce našeho vysoce milovaného otce obměkčil, abychom nyní byli zase vzati opět na jeho milost.

8. Proto věčné díky a velebení Tobě, ó, Jehovo! A tak také díky tobě, milý bratře! Zaveď nás nyní k starému otcí!“

9. A Set je zavedl k Adamovi a Adam jim požehnal a přitiskl je pak na srdce a zcela dojat pravil: „Ó, mé děti, jak šťasten jest nyní váš otec Adam!

10. Ó, Asmahaeli! Kde jest ten, jenž by byl s to Tebe velebiti; neboť Tvá dobrota jest nekonečná, a Tvá velká láska trvá na věky!“

11. Když se však Adam ze své lásky poněkud zotavil, tu přistoupil k němu ihned Asmahael říka: „Adame! Pozoruješ nyní co má větší cenu: zákon anebo láska?

12. Adam však nemohl pohnutím říci nic jiného nežli: „Ó, Ty, jehož jméno se **můj** jazyk již neodvažuje vysloviti, Ty jsi více, ano nekonečněkrát více nežli jsou s to všechny věčnosti vystihnouti! Tobě jedinému budiž za to dík, chvála, sláva, velebení a všechna má tebe věčně vzývající láska! Amen.“

* * *

Řeč Asmahaelova o Bytosti Jehovově.

7. srpna 1841

Po těchto slovech Adamových předstoupil pak ihned Asmahael před tři nové přišedší a mluvil s nimi toto: „Poslyšte, vy tři, - Juro, Bhusine a Ohorione!

2. Kdo jest pln malomyslnosti jako moucha a pln bázně jako holubice a úzkostlivý jako zemská myš, takže pak při nejtěšším přiblížení vzlétne a odlétne a při nejneopatrnějším šustotu prchá do houštiny lesů a spadne-li někde pár kamenných úlomků do údolí, úzkostlivě zalézá do děr země!

3. Myslíte, že Jehova jest tak rychle po ruce se smrtí Svých dětí, nechá-li někde padnouti pár kamenů?“

4. Kdyby měl radost z usmrcování, pak by ji měl již od věčnosti; a kdyby byl tímto způsobem přítelem smrti, věru, pak můžete býti ujistěni, že by byl také zcela jistě nestvořil nejen žádnou Zemi, žádný měsíc, žádné Slunce a žádné Hvězdy i se všemi jejich velkými tvůrčími divy, nýbrž také ani sluneční prášek!

5. Jelikož však Jehova – jak ze všeho toho, co vás obklopuje, vidíte – takovým není, nýbrž je právě naprostý opak, tedy největší Přítel života, ano takový, že On zcela jediný jest nejvyšší věčný a nanejvyšší vlastní život Sám, a vše, co tu Jeho dechem žije, z Něho žije – proto jest On také věčná láska Sama a přitahuje tedy věčně všechna Svá díla jen k Sobě, a všichni tvorové mají svůj moudře řízený řád, děti však jsou ve svém chtění a konání svobodné a nejsou na nic vázány, leda že musejí žít a to proto, že Jehova je přítelem života a nikoli smrti, - proto také zejména Jeho děti nemusí míti zrovna příliš mnoho starostí o rychlé usmrcení, zejména ne o ty, kteří jako vy věrně milujete nadmíru dobrého, velkého, svatého Jehovu a skládají v Něho všechnu svou naději!

6. Budte tedy nyní dobré mysli a nemějte již, žádnou pošetilou bázeň; neboť kdyby vás Jehova chtěl usmrtiti, jak byste mohli býti tak staří, jako již jste!?

7. Leč přijde jednou ještě čas na Zemi, kdy vaši potomci nebudou do konce svého zkušebního života těla počítati tolik roků jako vy, a budou ještě mnozí mezi nimi, kteří budou Jehovu ještě mnohem více milovati nežli nyní vy. Ano v oněch dobách bude rodičům dokonce od mateřských ňader dítko bráti a mnozí rodičové budou proto truchliti a přece ve své truchlivosti budou Jehovovi chválu pěti a Jemu vše obětovati a při tom nebudou myslet jako vy, že Jehova jest takový, že by měl radost z usmrcování!

8. Hledte to byla hrubá chyba od vás; pro budoucnost však zesilte svou důvěru a dejte vzrůstati lásce k Jehovovi, pak budete i přes hořící zříceniny světa jistou nohou kráčet! Neboť mocné jest rámě Jehovovo, a těm, které On uchopí a které vede, nebudou s to ublížit ani zanikající světy, ani žádná moc, kterou dal v šanc až do určité doby jejich vlastní zkušební svobody, kteráž jest dobře známou mocí hada.

9. Nyní však setrvejte na krátko zde v pokoji, dokud opět nepřijdu; neboť nyní jdu jako poslední Posel pro vaše děti, abych je všechny přivedl sem, aby také ony zvěděly a poznaly jak nadmíru dobrý a pln lásky jest vámi pošetile obávaný Jehova!

10. Ano, strašná jest zlost, hněvu Božího! Jest to věčný oheň, který nikdy neuhasíná; ale Bůh vložil nicméně veškerou moc do lásky, nikoli do zlosti ve Svém hněvu, která je na věky poddána věčné lásce, kteráž jest také věčný, nejvyšší svobodný život v Něm!

11. O tom zatím uvažujte, dokud se nevrátím! Amen.“

* * *

Asmahaelovo úspěšné otcovské volání k dětem severu.

A Asmahael opustil ihned celou společnost a jako ohnivý blesk odkvapil.

2. A Když zmizel jejich očím, tu se jal každý u sebe velebiti velkého Boha. Oni tři se pak obrátili otázkou na Adama řkouce:

3. Ó, milý vznešený otče! Hle, řeč tohoto právě odkvapivšího mladého člověka nám jednak učinila nadmíru dobře; jednak se však její nepochopitelná vznešenost podobá požáru, který by byl s to zachvátit celou Zemi! O řekni nám, kdo a odkud jest tento člověk; neboť taková slova ještě nikdy k našim uším nepronikla! Opravdu, tento člověk nemůže býti s této Země!

4. Může-li to býti, ó, otče, pak nás nenechávej v nejistotě! Tvá vůle! Amen.“

5. A Adam odvětil: „Ó, děti přemýšlejte; On vám již tak mnoho řekl jaksi Sám! Na to další čekejte na něho! Amen.“

6. A oni tři děkovali Adamovi a jali se poté u sebe přemýšleti, nemohli však nalézt nic vhodného, čím by mohli svá srdce uspokojiti. Jeden hádal že je to anděl, který odevzdal v zemi Euchip Ábelovi po útěku plamenný meč, jiný hádal, že je to sám duch Ábelův, a třetí byl na váhách, kterému mínění se má přidati. A tak nastalo zatím mezi všemi zde shromážděnými velké utišení, - dílem proto, že každý nalezl v sobě dostatečné zaměstnání, dílem pak v očekávání, že snad velmi pozorným uchem uslyší volání Asmahaelovo. Leč takové očekávání bylo pošetilé a úplně zbytečné; neboť Asmahael věděl dobře, co a jak činil, a nebylo mu třeba aby jako nějaký hýkající osel křičel, nýbrž stačilo aby dal jen Svému mocnému slovu v srdcích bázlivých ukrytých zazníti, a ukrytí slyšeli velmi dobře toto vznešené volání v sobě, takže ani **jeden** nezůstal zpět, nýbrž všichni, velcí i malí, spěchali k velkému vnitřnímu Volateli a každý Ho poznával jako Toho, který předtím potají byl volal v jejich srdcích.

7. A ve třech minutách byl Asmahael obklopen sedmsettisíci lidmi, jimž tu ihned Svou rukou viditelně žehnal a pak všechny vedl před Adama.

8. A když Adam a ostatní děti uzřeli blížiti se velké nepřehledné zástupy a v jejich čele Asmahaela, tu úplně zmlkl a nemohl ze sebe ani slova vypraviti.

9. srpna 1841.

9. Dokonce i Henochovi se jevila tato neobyčejná výprava tak si odporující a podivná, že se nemohl ani vzpamatovati. Pravil pak u sebe: „Ale tolik dětí na severu?!“

10. Nebylo-li jich více nežli tři čtvrtiny nově stvořeno, pak věru nakonec nevím, jak jsem na tom; neboť buď sním, anebo musím viděti sto za jednoho! Neboť zde je lidí tolik, jako písku v moři a trávy na povrchu Země!

11. Ó, Asmahaeli, kdo tě může kdy věčně pochopiti?! Ty jsi v každém Svém slově nekonečný a dech Tvůj pohybuje světy, jako dech můj pohybuje nevýslovnou spoustu malého slunečního prášku na dlani mé slabé ruky. Ty pohlížíš na Slunce a na všechny svítící Hvězdy a ony se chvějí až příliš vznešeně nepochopitelnou úctou, svítíce vděčně vznešeným byt' jen mdlým odleskem Tvé nekonečné dobroty očí dolů na malou Zemi. A Tvé uši slyší – jako uši mé blízké hřmění – žádosti a přání již oněch dýchajících bytostí, které snad teprve za příštích nových stvoření z Tebe povstanou. A dech zcela neviditelného nejmenšího zářícího živočicha v nejvzdálenějším světovém prostoru slyší tak jako když mé ucho sotva slyší zuření vichřice. Ale jaký je rozdíl ve slyšení samém! Tobě jest vše nejčistší harmonie, - mně vše zmatený chaos!

12. Tobě jest každý tryskající zvuk nějakého bublajícího pramene hluboce srozumitelným slovem. Ty rozumíš provívání trávy, a nárek spadlého listu nepřechází kolem Tebe, Tvého ucha nepochopen.

13. Ty slyšíš chvalozpěv šumícího větru, a chvalozpěv burácejícího moře ti nezůstává cizí; a přece si vážíš červíčka v prachu, jakobys neslyšel nic jiného nežli nejslabší sten zaprášeného červíčka!

14. O Asmahaeli, velký, vznešený, svatý přelaskavý, nadevše nejmocnější Bože a Pane! Tebe konečný duch nikdy nepochopí, a každý kdo by Tě chtěl zbádati, se ztratí do věčné noci Tvé moci! Ano, již rosná vodní kapka jej pohltí do svých nesčíslných bezedných hlubin a pohlcený se ze sebe věčně nikdy v nekonečném oceánu jediné rosné kapečky a jejich nesčetných divů nenalezne!

15. Proto nebudu již po celý svůj život nic více bádati, nýbrž Tebe, ó, můj Bože, jediné milovati a při každém kroku moudrosti ve vši lásce a pokoře svou nicotnost doznávati a říkati: „Až potud a již nic dále! „Neboť každý úder srdce poddán budiž Tvé vůli; neboť kdo jest živě proti Tobě, když jediné Ty jsi život?!“

16. Žije jen, pokud žije, Tebe miluje; proto také pro mne nic živého není nežli jediné Ty! Či nejsou všechny věci pro mne jakoby mrtvé?! Anebo nežije pro Tebe nejmrtvější kámen **více**

nežli pro mne nejčilejší pták? Neboť kámen není pro Tebe nemluvný; avšak co je pro mne cvrčení čilého cvrčka?!

17. Proto Živému je vše živé a mrtvému vše mrtvé! A nyní také až potud a o nic více dále! Amen.“

* * *

Kapitola 131.

Adamova radost a dík. Zvědavý Jura se táže na Asmahaela.

A když byl Henoch ukončil v sobě tuto pozoruhodnou samomluvu, dorazil také již Asmahael se Svým mocným lovem ke společnosti udivené až do oněmění.

2. Když byl nyní přišel vzdálen ještě as třicet kroků od Adama čekajícího, vyzval onen velký zástup, aby se posadil a šel pak k Adamovi který se dosud neprobral ze své zamlklosti a řekl jemu:

3. „Adame probud' se a hled', co může hlas pravého Volajícího a pak počítej a posud' zda nikdo neschází, - a napřed jim však všem požehnej, amen!“

4. Adam tedy povstal a pravil se srdcem zcela zkroušeným: „Asmahaeli, nech mne jen to poslední ve jménu Tvém učiniti! Neboť co jsi ty, ó, Pane, spočítal, tu je počet jistě vždy vrchovatý, neboť Ty jsi vždy věrný a nekonečný, a co Ty činíš, jest také vždy co nejlépe učiněno!

5. Já a všechny mé Tebou mně darované děti nemůžeme však nyní učiniti nic jiného, nežli Tebe chváliti a velebiti! Ó, Pane, přijmi co nejmilostivěji naše srdce jako teplá slova plná díků a lásky k Tobě, a učíň s námi všemi podle Tvého zalíbení! Amen.“

6. A Asmahael povolal k Sobě Juru, Bhusina a Ohoriona a řekl jim: „Poslyšte! Váš otec jest již téměř dvě hodiny u vás v krajině, a ještě mu nikdo nepřinesl posily; proto vyšlete domů posly a dejte přinésti dostatečné množství všelikého ovoce, chleba, mléka a medu, aby to vše dobře vystačilo pro všechny, kteří jsou zde přítomni! A nyní jděte a učíňte! Amen.“

7. Jura nechal ihned ony dva bratry jíti; sám pak prodlel ještě krátký čas u Asmahaela a otázal se Ho řka:

8. Mocný jinochu! Nemohl bys mně pověděti kdo a odkud jsi? Jest Adam také tvůj otec?! Či jest snad na této širé Zemi ještě nějaký mocnější hlavní praotec nežli jest náš otec Adam, jehož slov také kdysi Slunce a měsíc poslouchaly?

9. Jelikož však kdysi před Jehovou padl, padla také jeho moc, a my všichni jsme nyní sluhové slabosti a nejsme nikdy s to z naší mdloby se povznésti.

10. Ty však jsi jedním v moci jako Adam před Pádem před Jehovou; proto mohl bys mně zajisté říci, na co jsem se tě tázal, - avšak chceš-li! Amen-„

11. A Asmahael odpověděl: „Juro, ty jsi spravedlivý a spravedlivá jest tvá otázka; ale přemýšlej sám, jaký prospěch ti vzejde z toho, víš-li to, anebo jestliže to zatím nevíš!

12. Nepravda jest Mým ústům nemožná, a pro pravdu nejsi ve svém srdci ještě zralý, - před zralostí by tě však usmrtila; proto měj strpení až do zralosti, a miluj a boj se Boha, tak se ti dostane v srdci odpověď o Tom, který ti toto nyní radí!

13. Věz však tolik, že Já v žádné z tvých otázek nemám místa, a proto je každá tvá domněnka mylná; ale staň se zralý, tak uzříš velké Světlo, kteréž jest Světlo všeho světla!

14. A nyní jdi také ty, a učíň jako tvoji bratři! Amen!“

15. A Jura šel a dal s ostatními přinésti (pokrm a nápoje doplnil vyd. orig.) podle příkazu Asmahaelova.

16. A když děti severu vším hojně obtíženi přišly a položily to před Adama a ostatní děti, tu přistoupil Asmahael a požehnal všem a přikázal všem aby všeho požily a Sám Se posadil nejdoleji ke košům a poprvé jedl s nimi.

17. Adam však poznamenal: „Ó, Asmahaeli! Jak můžeš seděti nejdoleji u košů – když přece Tobě přináležejí prvé místi přede všemi!“

18. Asmahael však odpověděl: „Adame! Kde jest nahoře a kde dole?! – Prvé místo jest však místo pokory! A cožpak nevíš, že kde Se posadil Prvý, jest také Jeho místo jako On?! – Proto se nestarej o Mé místo, nýbrž jen požívej bez starosti! Amen.“

* * *

**Společná hostina. Otcové z úcty a skromnosti se postíjí.
Henochova láska k Asmahaelovi. Prvá modlitba.**

27. října 1841

A s touto odpovědí byl Adam spokojen, a všechny děti s ním. A tak začal každý po učiněném vnitřním, duchovně pravém díkuvzdání podle potřeby a chuti jísti a pít.

2. Stalo se však, že Abedam, Jura, Bhusin a Ohorion se neodvažovali bráti účast na jídle, rovněž tak i Metuzalém se svým synem Lamechem a že je také k tomu ani Adam ani žádný jiný z dětí hlavního kmene nepozval. I obrátil Se ihned Asmahael k nim a otázal se jich:

3. „Proč nejíte a nepijete s námi?“

4. Oni pak odpověděli: „Ó, přemocný Asmahaeli; jak bychom se měli odvážiti bráti na tom účast? Hle, jaká opovázlivost by to od nás byla, tam kde jí praotec s chotí, sahati s ním do jednoho koše a jísti spolu a pít z nádoby, které se dotkla vznešená ústa velkého otce!“

5. Jest však již beztoho největší slastí, radostí a nasycením pro nás, že aspoň smíme přihlížeti, jak radostně se vznešení otcové posilují. Proto se, ó, Asmahaeli, nestarej o nás, neboť nyní máme velké množství toho, co nás nade vši míru posiluje! Budiž Ti však za Tvou blahodárnou starost o nás láska a díky! Amen.“

6. Abedam pak konečně ještě k tomu dodal: „A, ó, velký, přemocný Asmahaeli, mezi námi v té předtuch plné a nejvyšší úctě a lásce před tebou řečeno: Kdo by měl kdo by mohl v Tvé blízkosti a nyní Tvé nepochopitelné přítomnosti hladověti?! Vždyť Ty Sám jsi věčné nasycení všech věcí!“

7. Ó Asmahaeli, ty jsi mne již nasýtil na celou věčnost; a kdo se bude budoucně tebou sytiti, ten nebude po všechny věčnosti nikdy hladověti a žízni! Proto Tobě jedinému dík a láska! Amen.“

8. Když Asmahael uslyšel tuto omluvu, pravil oněm čtyřem: „Vy jste zajisté dobře mluvili a smysl vaší řeči chutnal Mému srdci; spravedlivé bylo každé vaše slovo a tvá řeč Abedame, pro celou věčnost pravdivá: avšak, Moji milí přátelé nyní jste ještě na Zemi a máte tělo, které náleží Zemi; jest tedy také třeba, abyste je pokrmem a nápojem přiměřeně posilovali!“

9. Jestliže zde také Adam jí a pije, jaký rozdíl jest tedy mezi Adamem a mnou?!

10. Řeknu-li vám tedy: „Pojďte a jezte!“, kdo vás tu bude vylučovati z jídla, zvu-li vás k němu Já?!

11. Proto pojďte a posaďte se ke mně a bez ostychu jezte a pijte; neboť ihned budou první posledními a poslední prvními! Amen.“

12. A když oni čtyři uslyšeli tuto řeč, poklonili se před otci, velebili Boha a naplnění radostí a slastí se posadili na zem po boku Asmahaelově a jedli a pili.

13. I těšili se pak také všichni otcové i s Adamem; jen Jared, Mahalalel a Enos byli příliš dojata velkým činem Asmahaelovým než aby byli s to nyní se radovati. Zda něco jedli a pili, nevěděli; kdo a co tu mluvil, také neslyšeli. Neboť velký skutek Asmahaelův, jako dosud žádný dřívější, učinil je takřka zázračně němými, - v kterážto němotě dlouho setrvali.

14. Henocho však plakal radostí a převelikou láskou k Asmahaelovi, a konečně se již nemohl zdržeti, a povstal a spěchal k boku Asmahaelově, aby tu vylil vše, čím přetévalo jeho srdce.

15. Když však Asmahael zpozoroval – což pro Něho nebylo zrovna nic těžkého – co hnalo milého Henocho, povstal a šel láskou naplněnému Henochovi vstříc řka toto;

16. „Věřu, milý Henocho, kdo přijde ke Mně jako ty, ten se také dožije toho, že Já Se ihned vzchopím a půjdu mu více než na polovici cesty vstříc!“

17. Vpravdě, pravím tobě: Nyní jsi život nalezl, a veškerá smrt z tebe unikla! Tvé oči nikdy dne smrti neuzří; ano tvá láska přemohla dokonce tvé tělo a nesmrtností naplnila a jak nyní jsi a žiješ, tak také budeš existovati a žít na věky!

18. Hle, ty, kteří z tebe vyjdou zachovám až na konec všech časů a na tvém kmeni dojde za to jednou nejplnějším splnění velké zaslíbení. Amen.“

19. A když nyní Henocho tato slova uslyšel, tu bylo jeho srdce tak zkrušeno, že nebyl s to ani jediné hlásky přes rty přenést.

20. Asmahael ho však posiloval řka: „Milovaný Henocho, buď klidný, a všeliký pokoj budiž s duchem tvým! Víím, co bys mi chtěl nyní říci.“

21. V pravdě však pravím tobě: Kdo se tak modlí a tak děkuje jako nyní ty v úplné zkroušenosti svého srdce, tenť jest, jenž se modlí v duchu a ve vsí pravdě.

22. Kdo se však může modliti a děkovati ústy, v lásce toho ještě srdce nebije, toho vlákna visí ještě mnohostranně na větvích stromů světa, a přijde-li vítr a strhá listí z větví stromu světa, tehdy také bude s nimi strženo i srdce.

23. Srdce však jako je tvé jest zcela doma, a přijdou-li větry jest klidné a o svět se nestará; ale právě proto jest také svobodné, aby Pána nade všecko milovalo a vše ostatní jen z Pána!

24. Kdo **takto**. miluje, správně miluje a Pán bude s ním na věky!

* * *

Kapitola 133.

Asmahaelovo zaslíbení Henochovi.

Po těchto slovech se uvolnil jazyk Henochův tak, že se jal mluvit ke vše tato slova řka totiž:

2. „Ó, milí otcové a též i vy mé milé děti, pohledte na mne a žasněte převelice nade mnou slabým, jenž se nyní stal silným v Pánu, kterýž jest můj Bůh a váš Bůh, Můj přelaskavý Otec, mé vše a vaše vše, ano můj svobodný věčný život jako život váš! Pohledte na mne a žasněte nade mnou; neboť jsem našel milost před Bohem, kterýž jest má jediná láska, že požehnal můj kmen pro velké zaslíbení až na konec všech časů! Ano ještě jednou volám: Pohledte na mne, a žasněte nade vše velice nade mnou, kterýž byl nyní učiněn trvalým a oděn nesmrtelným tělem, takže mi ani mé (masité) tělo na věky nikdy nezetlí!

3. Ó, otcové a děti! Toto nyní učinil na mně Pán před tváří vás všech. Víte všichni, že jsme kladli kameny dnům jakož i úplňkům; a když uplynul rok snesli jsme denní a měsíční kameny na hromadu a tím jsme každému roku zbudovali trvalý památník. Hledte, zde jest více nežli den, měsíc, rok; proto dovolu mně, abych zde na tomto místě, na němž nyní stojím, co nejdůstojněji zbudoval velký pomník Pánu, který nás tak slavně divuplně a přelaskavě navštívil v Asmahaelovi, který je nyní mezi námi a mezi námi chce zůstat až na konec všech časů, ano po všechnu věčnost! Již téměř třetí část dne kráčí tak přelaskavě nás vodí a ještě žádnému nenapadlo, aby vzdal jemu větší chválu nežli činíme sobě navzájem. Ó, otcové, zveme na zítřejší sobotu všechny děti k oběti, kterou chceme přinést Pánu! Hle, hle, Pán nedal na Sebe čekati a přišel dnes k nám a byl včera u nás a jest nyní mezi námi! Co jest tedy více, - Pán anebo sobota?!

4. Kde jest Pán, tam jest s Ním také sobota! Ó, otcové a děti, proto dnes chci Tomu, jenž jest mezi námi, zbudovati oltář a na něm Mu zapáliti oběť; neboť jemu jedinému náleží všechna chvála, všechna láska, všecken dík, všechno velebení, všechna oběť a všechno naše klanění!

5. Děti, jděte s přineste mně ploché a čisté kameny a pomozte mně zde zbudovati oltář, a pak mně přineste zápalnou oběť; budiž to semiměsíční beránek a čisté cedrové dřevo k ohni. Jděte a učiňte vše rychle!

6. Ty pak, můj nadevšecko milovaný svatý Asmahaeli, přijmeš zajisté milostivě tuto oběť jako Tobě libou a ve Svě nekonečné lásce mi promineš, že toto puzen láskou k Tobě nyní konám!

7. Co jsou nebe a Země proti Tobě a co ubohá sobota?! Ty kde přebýváš a jsi přítomen, tam je zajisté přítomna celá věčnost, ba nejnekonečnější sláva, svatost všech nebi, Sluncí a Světů!

8. Ty jsi nám sice zapověděl vyznati Tě otevřeně dříve nežli by Ti bylo libé; avšak má příliš velká mocná láska k Tobě, která přišla z Tebe do mého srdce, velela mně, abych to nevyhnutelně učinil. Neboť znělo to takto:

9. „Hle, Henochu, Pán zkoušel tímto snadným přikázáním jen sílu tvé lásky! Dokud se láska točí v umírněných kruzích, můžeš zajisté toto přikázání zachovávat; vzplála-li však jednou v nejvyšším stupni, pak strhá všechny závory, vyzná se a běží úprkem do náručí milovaného předmětu.“ – A Ty, kterýž jsi tak velice a nyní mnou a námi všemi nadevšecko milovaný, kterýž jsi to Sám, odpustíš mně chybu, totiž chybu, za níž nemohu! : že mne nyní láska tak mocně uchvátila, že jsem nemohl nevyznati Tobě svou lásku hlasitě před lidem!

10. Ó, Asmahaeli! Přijmi ode mne a od nás všech milostivě, co Ti chceme přinést, a posvět a požehnej oltář, tak bude posvěcen na všechny časy časů! Amen.“

11. Po této řeči povstal opět Asmahael a pravil všem otcům a dětem tato slova:

12. „Poslyšte, tak tomu jest; Henoch kráčí po pravé cestě! Kdo **takto** kráčí, ten si hledá nejkratší cestu, aby se dostal k milovanému předmětu. Věru kdo takto nekráčí, ten se těžko ke Mně dostane, a Já mu vstříc nepůjdu! Má-li však někdo lásku, která je v jeho srdci mocná, bude zajisté počítati dny, aby se dostal k milovanému předmětu, anebo zda nebude každý okamžik považovati za posvěcený aby v něm dostihl, co jeho láska pojmulá?!

13. Hleděte, kde jest sobota potoků a řek? Zda není v moři samém? A dříve není žádného klidu a žádné soboty! Dosáhl-li však potok moře, anebo jestliže se moře rozšířilo až k němu, zda potom nebude potok zachovávatí ihned klid, když byl dosáhl moře?! Či bude čekati na zítřek, když mu šlo moře vstříc?!

14. Proto pravím zde: Přišel jsem k vám; nikdo Mně nešel vstříc, jedině Henoch. Dal jsem vám příkázání; vy jste je zachovávali z bázně, abyste Mně neztratili, nepováživše, že pravá čistá láska nemá nikdy co ztratiti a nejméně u Mne.

15. Vy jste poznali rozdíl mezi Mnou a vámi jen mdle; Henoch však Mne poznal. Proto žehnám oběť tvého srdce a posvěcuji oltář, který Mně buduješ, milovaný Henochu! **Hle, na tomto místě bude jednou tvé pokolení zachráněno od potopy hříchu, a vnuk z tebe zbuduje znovu tento oltář a přinese Mně na něm děkovnou oběť! A tak buď požehnán na všechny časy! Amen.“**

* * *

Kapitola 134

Asmahaelova řeč o lásce v podobenství.

29. října 1841.

Po těchto Asmahaelových slovech, která zcela dobře slyšeli též Enos, Mahalalel a Jared, povstal také Adam a s ním všichni ostatní a chtěli pospíšiti k Asmahaelovi dojeti, dílem velkou úctou, která tu převládala, dílem pak láskou spojenou vždy s úctou, která obzvláště v přítomnosti příliš váženého zřídka chybívá. Avšak Asmahael přikázal, aby zůstali na místě a řekl jim toto:

2. Poslyšte, řeknu vám podobenství; posuďte je! Zní takto:

3. Svítí-li Slunce na dobrou půdu, pak popuká půda v hluboké a rozsáhlé rozsedliny, aby mohla sluneční paprsek hlouběji a vroucněji v sebe pojmuti, a aby se jim skrz naskrz ohřála, písek však nikdy nepopuká a dá se ohřáti jen na povrchu. A zmizí-li paprsek z jeho povrchu, pak zmizí také skrovně nasáté teplo. Rovněž tak je tomu také s kamenem: sice se dá velmi prudce ohřáti, ale přijdou-li pak studené větry, uvolní ihned veškeré teplo a stává se chladnější nežli větry samy.

4. Rovněž tak je tomu, padá-li z oblaků déšť: dokud prší, dotud je také vše plné vlhkosti; jestliže však déšť přestal a přijdou opět čistící a vysoušecí větry, pak písek a kameny opět ihned vyschnou, a jen dobrá půda podrží oživující vlhkost deště a touto vlhkostí napojí rostlinstvo.

5. Ó, pohleděte do sebe, zda tomu není také s vaším srdcem jako s pískem a kamenem!

6. Jelikož jste Mne nyní podle Mých skutků a slov a z Henochova svědectví poznali, jste také ohřáti a proto naplněni úctou a láskou ke Mně; avšak stanu-li se vám opět neviditelný, řekněte, bude to s vámi tak dobře jako s dobrou půdou?!

7. Já jsem nyní již mnohé hodiny mezi vámi; kdo z vás Mně však učinil, co Mně učinil Henoch?!

8. Ano, vy si Mne vážíte vysoce; ale také kamenné špičky sají prvý a poslední paprsek, jelikož žizní po světle, - přistoupí-li však k tomu také teplo, pak se zahalují ihned do hustých a temných mlh a mraků, aby se jejich věčný sníh a věčný led, neroztál a nerozplynul. Rovněž jest vaše láska také jako lásky telat k plnému vemeni mateřské krávy, k němuž přiskakují a hlavou do vemene vrážejí tak dlouho, dokud v něm pozorují ještě mléko; nechťjí-li však struky již dávatí vůbec žádného mléka, pak opustí tele ihned krávu, a pak nelze na teleti spatřovati již ničeho, co by se rovnalo lásce.

9. Nyní jste viděli, jak jsem Henocha přijal; rovněž tak byste mohli také býti přijati vy. Táží se vás však: Přijali jste Mně také tak, jako Henoch? – Hledte, Henoch Mne přijal již s počátku z čisté lásky; učinili jste to také vy?

10. Ano, teprve když jste viděli Mé skutky, teprve tehdy jste Mne přijali! Myslíte, že snad z lásky?! Ó, hledte, to pravá láska nečiní, za to však vnitřně skrytá zjištnost! Poněvadž jsem mezi vámi, vidíte velkou výhodu v tom, co vše se dá skrze Mne uskutečniti, a tak Má nekonečná moc vlévá onu vysokou **úctu** a s ní spojenou výhodu **lásky** ke Mně.

11. Když jsem však k vám přišel z nížiny a nízkosti jako člověk, nechali jste Mne v prachu před sebou ležeti!

12. Řeknete, kdo Mne tu ve vsí lásce přijal nemaje žádné výhody na zřeteli?!

13. Vy jste si sice předsevzali pozvati ve jménu Jehovy děti k zítřejší sobotní slavnosti; myslíte, že jste to snad učinili z lásky k Jehovovi? Ó, pak se velice mýlíte to jste učinili jen z otrocké bázně a z ní z vysoké úcty před nekonečnou Jehovovou mocí, a pak také ještě k tomu z bázlivé a tudíž také z nucené povinné vděčnosti kterou z vás ponejvíce vynutila velikost Boží!

14. Kde je tu však čistá láska, která je nade vše toto svobodná, ničím nežli láskou samou nucená, která Boha nade všechno v sobě samé a tak i v každém Božím díle věrně a nepodplatně miluje?!

15. Vy byste mně sice mohli říci. „Pane, my věříme, že Ty jsi to, kterýž jest jedině pravý, svatý, velký, věčný, mocný Bůh plný lásky a slitování a lásky a milosti!“

16. Já však pravím vám: Kdo nevěří v čisté lásce svého srdce, toho víra jest tolik jako nic a nemá přede mnou žádné ceny! Můžete nesčíslněkrát volati „Jehovo!“ a říkati: - - „Velký, vznešený, mocný, svatý, milosrdný a tak dále. Bože, Pane, Stvořiteli všech věcí, milý Otče!“ atd., - avšak vpravdě pravím vám, jest v tomto ohledu pro vás mnohem lépe šetřiti vašich rtů, zubů, jazyka, ponebí, hrdla a plic; neboť veškeré takové prázdňé žvanění o víře se nedostane nikdy k Mým uším!

17. Kdo ke Mně nepřijde a nemluví jako Henoch, pak jest vše marné; Já se na něho na věky nepodívám! A bude-li se modliti, pak se jeho modlitba dostane ke kovovým uším, a všechna nebe zůstanou před ním kovovými závorami uzavřena dokud z něho poslední zjištná láska v jakémkoli ohledu nezmizí.

18. Kdo Mne tedy miluje, ten Mne musí milovati jako čistá nevěsta svého čistého chotě, kde se nepřikazuje nic jiného nežli jedině srdce; vše co je pod a nebo nad to, jest volné lásce břemenem, proto se také nemůže nikdy povznést až k Mému srdci. Neboť co je **pod** láskou, to táhne srdce do bahnitě hlubiny; co jest však **n a d** láskou, to ji tlačí k půdě a zatěžuje tak velice, že pak slábne a pozbývá síly, aby se opět pozvedla.

19. Láska tedy musí býti čistá, aby se ničím nenucena, volně povznesla a spojenou silou ze sebe zvolila svobodně zvolený předmět ovinula jej a na věky nepustila.

20. Boha poznávati jest probuzením lásky, ale nikoli milovati Boha samého; Boha milovati však značí žíti úplně v Něm.

21. **Poznání však nikdy nikoho neoživí** a svaté brány věčné lásky a tedy věčného života mu neotevře, nýbrž – dobře si zapamatujte a pochopte! – jedině čistá láska k Bohu a v Bohu bez nahoře a dole a tedy bez nejmenší zjištnosti, vyjma jedině zjištnosti čisté lásky samé!

22. Přezkoušejte nyní podle toho svá srdce a teprve pak povstaňte a přijďte ke Mně! Amen.“

* * *

Kapitola 135.

Adamova pošetilá odpověď.

Když Asmahael promluvil s velkou horlivostí tuto řeč k přítomným, hle, tu pojala všechny velká úzkost a žádný nebyl schopen přistoupit k druhému s nějakým obveselujícím slovem útěchy; neboť pravda každému jen až příliš zřejmá činila zde jakousi potěšující vytáčku takřka zcela nemožnou, proto také nastalo velké utišení, v němž se každý přel se svým srdcem a tu a tam hledal horlivě omlouvající důvod k útěše. Avšak zchudlé srdce nemohlo tu zjednati moci, jejímž převelikým nedostatkem samo trpělo.

2. Po dosti dlouhé chvíli povstal konečně Adam a tónem sice jemně znějícím ale při tom přece jen nanejvýš vážným pravil:

3. „Asmaheili! Ať jsi kdokoli – ať člověk či nejvyšší svatý Bůh, hled' věru to je mně nyní jako vždycky jedno – hled', já jsem jednou na těžké dráze Boží vůle padl a nemohu nyní již povstati! Chtěl jsem přece vždy po pravé cestě vždy kráčet, a pokud mně to jen bylo vždy možné, snažil jsem se také každému kameni úrazu vyhnouti; leč já jsem zemi nerovnou, kamenitou neučinil, nýbrž ona jest dílem Božím. Jestliže jsem při vši své pozornosti tu a tam jako prvenec narazil, řekni mi, bude anebo může se každý ten náraz jedině mně státi usmrcujícím břemenem?! A stalo-li se srdce mé buď pískem anebo kamenem, není žádného prostředku, aby se trvale opět přetvářelo v dobrou půdu?

4. A jsem-li tedy již takový jistý zločinec – řekni, není pro takové v Božím srdci již žádného slitování?

5. Neboť podle Tvé napomínající řeči není mimo Henocha nikomu již možné, aby odtud vyšel před Bohem s životem.

6. Jak má někdo Boha milovati nepojmuv napřed o Něm ideje, jak je vždy převelice, ani nekonečně rozdílný i od Svých nejdokonalejších tvorů?!

7. Hle, Ty žádáš od nás něco nemožného! I když ve Své dokonalosti této nemožnosti nechápeš, přece jen mi nemůžeš popříti to, co já na sobě až příliš jasně a zřejmě pozoruji!

8. Činíš-li tedy nyní na mně a na všechny mé potomky tak velký požadavek buď ve jménu Božím Sám, řekni, jest neslušné prositi Tě, abys nám s požadavkem dal k ruce a vložil do srdce také prostředky, jimiž nám bude všem zřejmě možné, abychom Tvým požadavkům nezvratně vyhověli?!

9. Že nám všem nechybí dobré vůle, to můžeš zajisté z těchto mých slov, jakož i z mého srdce zřetelně vyrozuměti! Nebež, ó, mocný Asmaheili tento můj nouzí vynucený výbuch mého srdce nemilostivě; Ten jenž je vždy mocný si dovede pomoci, tlačí-li Ho něco, - avšak bezmocnému červu v prachu nezbyvá nic jiného nežli aby se zmíraje kroutil, je-li podkovou mocného koně pošlapán a zpola rozdrcen!

10. Ó, uvažuj o těchto slovech a považ dobře co to značí: býti bezmocným tvorem, sebe sama se cítícím po neviditelném boku nekonečně a věčně nadevše mocného Tvůrce!

11. Hle, jak nemyslitelný, nevýslovný poměr: bezmocnost jež má býti svobodná pod nekonečnou, věčnou **mocí!**

12. Proto pomoz nám, lze-li nám vůbec kde pomoci, místo abys nás beztoho přemocně pošlapal ještě více pošlapával! Lépe by bylo zcela nás zničiti, - nežli vždy víc a více trápit! Amen.“

* * *

Kapitola 136.

Asmaheal napomíná Adama.

Po těchto slovech Se Asmaheal poněkud vzrušil a obrátil Se k Adamovi, jakož i zároveň ke všem následujícími vážnými a přece také nadevše láskyplnými slovy řka totiž:

2. „Ó, Adame! Adame! Tvá pošetilost se stala velká a mocná! – Především se táži tvého srdce, jelikož jsi otcem všech těchto dětí a mnohých jiných dětí obývajících tuto zemi, - řekni Mi ve svém srdci: co bys učinil se svým dítětem, které by ti při velkém a nejvyšším důležitém poučení o dopuštěných mocných dobrovolných poklescích oproti tvým moudrým ustanovením namítalo – byť také v řeči, s pravděpodobností hraničící vybudované - :

3. „Proč žádáš ode mne něco, co nemohu učiniti! Je-li nesprávné, co činím, mohu já za to?! Cožpak nejsem z tebe, a nedal jsi mi tak bídný život, plný chyb?“

4. Chybují-li tedy, pak jest to jen tvá chyba, protože jsem tak a ne jinak a ne dokonalejší z tebe vyšel! Proto se spokoj se mnou tak, jakým jsem, a nežádej ode mne, co býti nemohu! Chceš-li mne však veskrze jinakým nežli jsem, pak mne můžeš zničiti a potom jinak a lépe zploditi – anebo nebylo-li by ti druhé zplodění možné, zcela ho tedy zanechat; neboť za daný tak bídný život ti na věky nikdy nebudu děkovati!

5. Nech to, co nic nebylo, věčně ničím býti; neboť lépe jest věčně nikdy nebýti, nežli trávit vedle tebe bídný, omezený život! Co mne chceš nyní polepšovati, když už jednou jsem, jaký

jsem?! Kdybys mne byl lépe zplodil, byl bych také lepší! Ježto však jsem již jednou takový, - zda není to **tvou** vinou, že takový jsem?! Proto napřed polepši sebe a potom přihlídní, jak bys měl a mohl nalézt cestu k polepšení **mému!**“

6. Adame, řekni mně nyní, jak by ti asi bylo u milujícího otcovského srdce při takové námitce jednoho z tvých dětí, a k tomu ještě jednoho z tvých nejprvnějších předních dětí!

7. Ty jsi proklel zkroušeného Kaina. Řekni, co bys tedy učinil s dítětem, které nejen usmrcuje tělo bratra, nýbrž proklíná sebe samého a chce usmrtiti svého ducha? Řekni Adame co bys učinil s takovým nepolepšitelným dítětem

8. Hle, nyní jsi tichý jako myš, větrí-li kočku, a mohl jsi Mi předtím jako prvé dítě hlavního kmene učiniti navlas tutéž námitku!

9. Tobě je jedno Bůh a člověk! Co by ses také staral o to, Kdo nyní s tebou mluví, zda Bůh, tvůj Otec, anebo zda tobě rovný člověk; neboť tys se přece sám nestvořil, nýbrž tobě neviditelný, úplně neznámý Bůh! Jestliže tě učinil tak bídného a hříchu schopného, ať Se nyní s tebou spokojí, jakým jsi, protože tě neučinil dokonalejším, a ať od zhudlařeného díla nežadá, aby bylo dokonalejší, nežli jako dosti hříšné, vyšlo z ruky špatně naladěného Tvůrce!

10. Hleď a dej pozor na své srdce, zda se takto nehašteří!

11. Ty jsi Mne na těžko schůdné dráze Boží vůle na nerovně učiněné Zemi předešel a vyřkl jsi svou dobrou vůli věrně kráčet, kdyby to jen bylo možné. Veškerou vinu na tom, že jsi padl, vložil jsi na bedra **Má**, a chybil jsem tedy Já a ty jaksí ani ani v nejmenším ne, jelikož jsem tě stvořil tak a ne jinak. Měl-li by ses státi tedy jiným, měl by tu býti prostředek, kterým by ti bylo možné podle Boží vůle jednat!

12. Hle, opět jeden projev, z něhož v lásce nadmíru starostlivý Otec jistě žádnou radost míti nemůže!

13. Ty voláš o slitování! Co bych tedy měl ještě činiti, nežli když jako člověk a Otec k vám přicházím a vlastními ústy vás naučím pravé lásce a pravé moudrosti a vlastní rukou vás vedu přes vám za podklad danou zkoušející Zemi k příštímu a pro příští nejvyšší zdokonalení!? Zda tedy nejsem Já Sám největší slitování, největší láska a nejneklamnější prostředek?!

14. Či měl bych snad podle tvé žádosti učiniti z vás oživené, to jest. pohyblivé stroje?!

15. Ó, slepý pošetilče! Kdybych chtěl jen poněkud viděti, musely by ti přece býti již nápadná velká dokonalost na tobě, následkem které stojíš tak vysoko nade všemi ostatními bytostmi, že můžeš svobodně chybovati, ale také svobodně bez chyby kráčet a jednat tak jako Henoch! A ty Mně vytýkáš, že jsi ze Mne vyšel jako zhudlařené dílo?!

16. Hle, hle, Adame, jak příliš daleko jsi zase zašel!

17. Nemožnost, pravíš, žádám od vás. Pohlédni tedy sem, pohlédni na Henocha, pohleď na oněch šest po mém boku, ano pohleď na tuto celou velkou spoustu lidí, a otaž se všech, zda je tomu tak!

18. Já ti však pravím: Ty sám jsi to, který podle vlastní mysli hledá, uctívá a chce pochopiti nějakého nekonečného Boha a učiniti ono zcela nemožné u sebe možným, chce celou věčnost naložiti na vlastní záda, hledati Boha, kterého pro tebe vlastně nikde není; Otce však, který nyní pln nejvyšší lásky s tebou mluví, chceš zneuznávat, Jím pohrdati a před Ním prchat!

19. Věru, vedle Boha jak ty si Jej představuješ a v sobotu vzývaje uctíváš, bylo by ovšem nějaké trvání tvorů nejen nejbídnějším bytím, nekonečně bídnějším nežli bytí nějakého pošlapaného červa ve žhoucím písku, - nýbrž pravím tobě, bylo by také tvým vysněným Bohem zhola nemožné; neboť tak nedokonalý Bůh by nejen nebyl s to vytvořiti nějaké zhudlařené dílo, nýbrž dařilo by se mu věru ještě hůře nežli tobě, který ze sebe nejsi s to stvořiti ani jeden atom!

20. Káral-li jsem ve vás vaše pošetilé bádání a nesmyslnou snahu po takovém Bohu, kterého nikde není a poukazoval-li jsem vás na jedinou lásku Otce, Kterýž jsem Já Sám od věčnosti do věčnosti byl, jsem a věčně budu, řekni položil jsem tu Já jako Otec vám dětem nějaký neslušný a nemožný požadavek?!

21. Hle, tento nevýslovně snadný požadavek co nejpřesněji splňují již i nejmenší děti jelikož nadevšecko milují svého otce, aniž by ostrovtipně požadovali účet otcova srdce, proč jej milují, nýbrž milují jej, protože jest to jejich otec! Řekni Mně Adame, synu Můj, žádal jsi někdy od svých dětí pro sebe více?!

22. Nežádám-li tedy od tebe a od vás všech nic více nežli jedině opravdový přelaskavý Otec a zdržují-li vás ode všeho, co vám i jen v nejmenším ztěžuje život a ponenáhu má v zápětí za sebou nevyhnutelnou smrt – kterouž jest vždy přibývající na vlastní vůli spočívající

slepota, která, nemohouc při všech nekonečných ideálech dospěti nikdy k cíli, konečně se hněvivě roznítí a spílá Tvůrci, nazývají Ho obyčejným, náladovým hudlařem a tak se vždy ještě více zatemňuje a usmrcuje, - jsem pak takovým, jakým jsi Mne v sobě našel?!

23. Proto se uč Otce lépe znáti a poznej jak málo a převelice snadné věci od tebe požaduje; povstaň tedy a pojď je Mně a řekni Mně, zda jsem neslušný Bůh a Otec! Pro nyníšek uspořádej tedy své srdce a přemýšlej o něčem lepším; neboť Já nejsem Otec, který zlořečí Kainovi! Rozuměj tomu dobře! Amen.“

* * *

Kapitola 137

Adamova přeměna a vyznání.

2. listopadu 1841

Po této řeči, která pro Adama nebyla ničím jiným jako kdyby někdo ponořil zemi do nezměrně ohnivého moře Slunce se Adam stal nejen – jak říkávate – voskem, nýbrž jemným, dobře pročištěným olejem, který jest drahocenným balzámem pro rány všeho druhu, proto si také vyprosil ihned u Asmahaela dovolení, aby směl nyní učiniti přede všemi dětmi nové vyznání, - což mu také bylo jako tělesnému praotci, beze všech průtahů ihned jak Asmahaelem tak i všemi dětmi z celého srdce rádo dovoleno. A tak ihned povstal a jal se v dobře uspořádané řeči vydávat o sobě toto vyznání řka totiž:

2. „Ó, vysoký, vznešený, nadevše nejmocnější, svatý, přelaskavý Pane, Otče, Bože Jehovo, kterýž jsi nám nyní v člověku Asmahaelovi viditelně přítomný, hle, já jsem to byl, jenž Ti dal jméno „Asmahael“, a Ty jsi byl jako moudře předstíraný Bezejmenný veselý, že ti bylo dáno z mých úst jméno, jméno dětí Božích jimiž jsme dlouho pošetile snili býti jedině my! Tehdy jsi nám byl více méně cizincem, jelikož nám na Tobě nebylo téměř nic nápadného nežli jedině Tvá vždy nepochopitelně dobře uspořádaná řeč, o níž jsi nám slepým předstíral, že se jí lze naučiti od ducha Ábela Mého syna; ale nyní to vidím takto:

3. Z noci se stává den, a noc touží po dni jako den po noci. Kdo je však s to v noci za dne kráčetí?! Za to však je každý s to za nejjasnějšího dne oči zavřítí, a pak jest noc za dne pro něho větší, nežli sama skutečná noc v samém nejhustším středu.

4. Tomu tak bylo u mne a téměř u nás všech, proto jsme také nic neviděli, nic neslyšeli nic nepozorovali a tedy také ze všeho ničemu nerozuměli. V takové naší všeobecné slepotě jsme Ti dali předně jméno, které by se hodilo nejlépe nám všem, kdybychom nebyli bývali slepí a hluchí; neboť jak Ty bys měl pro sebe hledati Toho, kterýž jsi od věčnosti byl, jsi a věčně budeš Sám?!

5. Jelikož jsi o Sobě vypověděl, že jsi přišel z nížiny, hle, žádný z nás nerozuměl tomu, co bylo řečeno zcela dobře Lamechovou nížinou!

6. Teprve nyní jsem zcela dobře poznal a snad my všichni skrze milost Tvou hroznou noc a bahenní nížinu v nás – Tobě věčný za to dík! – jelikož jsi o Sobě vypověděl, že Tě k nám vedl Ábel a že Ti rozvázal jazyk, - jak by měli hluchí tomuto prorocství porozuměti?!

7. Teprve nyní, ježto jsi v nás otevřel také ucho našeho srdce, rozumíme a poznáváme, jak strašně jsme byli slepí tehdy a hluchí, to ještě za dnešního krásného jitra, že slovo Tvé tak nezměrné otcovské lásky bilo na naše srdce nepochopeno a že znělo jako slovo cizince, zatím co bylo z tebe k nám nad slunce jasně řízeno.

8. Ale co jest pro slepého nejjasnější ranní světlo a pro hluchého nejsilnější hřmění?! Věru, teprve nyní poznávám – a, jak bylo řečeno snad také my všichni, - že slepý a zároveň hluchý jest tolik jako zcela mrtvý! Kdyby neměl pocit kůže, podobal by se úplně kameni, na jehož tvrdé čelo naráží nepocitovány větry, a který, padne-li buď na sobě rovný anebo na měkkou zemi anebo do vody, nepocituje a nerozeznává, na co padl a který také nemůže přeměnití nic jiného nežli jedině neúprosná, nezměrná moc ohně!

9. Tak také my jsme nebyli nic jiného, nežli na všelikou půdu a nepůdu padlé kameny. Ty jsi nás nyní sesbíral ze všech nepocitovatelných půd a položil do velkého ohně Svě nezměrné otcovské lásky. A hle, my kameny jsme byly na té svaté půdě přeměněny, stali jsme se opět plni života, stali jsme se vidoucími a slyšícími a dobře chápajícími! A tak nyní poznáváme, že Ábel, to je nepatrná Boží bázeň a láska u nás po způsobu Ábela k Tobě, vedle Tebe z naší

vlastní nemluvné nížiny k nám mrtvým a rozvázala v nás jazyk k tomu, co Tě již nemohlo v duchu pravdy a věčné lásky nazývat „Otcem“!

10. „Ó, jak nekonečně slepí, hluchí, necitelní a mrtví jsme museli všichni býti, že žádný ani tušením nebyl sto poznati, že přišlo k nám do našeho středu Slunce všech sluncí, Oheň všeho ohně, Lásky vší lásky, ano Život všeho života a Moc a Síla všech mocí a sil!

11. Ó, děti, poslyšte nyní: „**Ten**, kterého jsme stále ještě slepě nazývali „Asmahael“ jest a sluje „Jehova, Bůh, Věčný od věčnosti“, a pro nás tedy od nynějška „Emanuel“ a pro ty jejichž srdce jest naplněno láskou, „Abba, milý svatý Otec!“

12. Ó, Emanueli, hle, nejsem hoden aby se mně stalo jako Henochovi, kterýž jest ze základu naplněn vší láskou k Tobě! Avšak jedno mně co nejmilostivěji poskytni a toto **jedno** jest: abych Tě také já a my všichni mohli až na konec našeho pozemského života ze všech svých sil vždy víc a nekonečně více milovati a směli a mohli pak k Tobě vesměs věčně živě skrze tuto tvou lásku v nás zvolati: Abba, Abba, Abba!

13. Ó, Emanueli! Přijmi milostivě toto mé vyznání a buď nám a zůstaň nám Abba nyní a po všechny věky věků! Amen.“

* * *

Kapitola 138.

Řeč Emanuelova o Jeho příchodu k lidem.

A Emanuel odvětil Adamovi a tedy také všem svým dětem řka totiž: „Hled' Adame, nyní jsi dobře mluvil, a co jsi mluvil, jest živě pravdivé! Považ, že jsem dnes ráno přišel k vám a jak víš a vy všichni po boku Adamově, vydával jsem Se za němého otroka z nížiny Lamechovy, který unikl s pomocí Ábelovou; kdyby se ta věc neměla v duchu pravdy a vší lásky jinak, zda bych nyní nebyl prostým lhářem jako je červ Země, který jest otcem a knížetem vší lži a klamu?!

2. Avšak ty jsi byl, jak ses nyní věrně sám přiznal, slepý, hluchý a citově němý; proto jsi také zvenčí věčného řádu ničeho nevnímal. Hle, kdybych byl přišel jako Emanuel, kde by byl nyní váš život?!

3. Přišel jsem k vám tedy v **té** podobě, v níž jste byli vnitřně sami, abyste se jako studení Asmahaelově na Mně ohřáli, abyste tedy mohli nalézt Abba Emanuela

4. Já jsem sice byl včera večer u tebe a dal jsem ti velké zaslíbení. Ty jsi Mne poznal, ale jen jako ve snu; neboť kolem tvého srdce byl uložen písek a suché kamení. A již ráno nezůstalo v tobě o Mně nic jiného nežli jen holá, chladná vzpomínka. Připravil jsem vám za tlumočníka Henocha. Avšak jeho slova jste jen obdivovali; vaše mrtvé srdce jim však nerozumělo; Všichni jste sice hledali, a přece chtěl býti každý druhému moudrým vůdcem, aby mu mohl ukázati, jak vysoká moudrost přebývá v srdci každého jednotlivce.

5. A když jste se zrána domnívali, že jste vše dohonili, přišel jsem k vám jako jasná hvězda, abych vám ukázal, plaze se před vámi v prachu, že také vaše srdce bylo rovněž hluboko v písku pohřbeno; avšak jasná hvězda putovala od východu k jihu, od jihu k západu a od západu až k severu a vaše srdce Mne potajím považovalo stále ještě za lháře, a jen málokterí byli s to spatřiti úplně nejjasnější paprsek hvězdy.

6. Tygr Mne sem musel před vás donést a tím vás samé vašemu srdci odtrhnouti!

7. Hled'te, jak jasně hvězda svítila, a vy jste nebyli s to její jemné jasné záření postřehnouti!

8. V krajině sedmi kamenů, jejichž špičky vylily dolů k zemi vodní potoky. Učil vás onen něžný pokoře. Byli jste ještě hluchí a slepí, a svícení této hvězdy bylo marné.

9. Večer vystřelovala hvězda paprsky jasnější. Blýskalo se a mocně hřmělo, a jen nemnozí mrtví povstali a uvolnili se od shnilých uzlů. Avšak pohřešované shnilé teplo při trouchnivění působilo ostatním bol, takže tu vznikla krutá hádka. A **jedna** výsada moudrosti bojovala proti druhé, pročť ještě mnozí nebyli s to spatřiti nejjasnější světlo hvězdy.

10. Hvězda vedla vás dále. Její moc hnala vašeho tygra od vás a oněmila červa vaší pýchy toho starého hada!

11. Tu jste si protřeli oči; neboť světlo hvězdy vám bylo příliš silné a teplo jejího ohně příliš mocné, proto jste křivě pohlíželi na Metuzaléma a Lamecha, které ona hvězda přijala.

12. Konečně jsme přišli ke kamenné stěně vašeho srdce. Blesk a hřmění hvězdy ji zřítily a vy jste přišli a viděli velkou opuštěnost svého vnitřního života. Volali jste život; jen málo se chtělo

opět dostaviti. Jí jsem, viděl vaši velkou nesnáz, šel jsem, volal a přivedl vám života velké množství!

13. Adame! A ještě ti byla ta hvězda cizí; ještě stále jsi mne nazýval „Asmahael“ – přece jsi viděl taková znamení!

14. Pohleď a zapamatuj si dobře, ježto jsi Mně nyní dal jiné jméno: Toto poslední znamení bude prvním, a prvé posledním; a budoucně se nebude dařiti tvým potomkům jako tobě, když opět přijdu!

15. Věru, ti kdož jsou zvyklí blesku a hromu naleznou ve zlosti smrt, když pak naposled přijdu, jako jsem nyní přišel zrána! Pochop to! – A nyní číňte všichni, co náleží Abba Emanuelovi, amen; avšak ve vás, amen!“

* * *

Kapitola 139.

Lamechova přehojná láska k Emanuelovi.

3. listopadu 1841

Po tomto Emanuelově vysvětlení děkovaly všechny děti, i s nejvyš zkrúšeným Adamem Abba v Emanuelovi a všichni obrátili nyní své pohledy na Emanuela a nemohli se na Něj dosyta vynadívati, ačkoli Svou dřívější podobu Asmahaela ani o vlas nezměnil. A každý v největší radosti si řekl u sebe, ani Henocha nevyjímaje: „Toť tedy Ten, o němž se již tak často mluvilo, že je to Ten věčný nekonečně Mocný Bůh, Tvůrce nebe a Země a všech věcí na ní, a že jedině On jest ten pravý Otec všech lidí, naplněný nejvyšší láskou a slitováním k nim a přeplněný nejvyšší, nekonečnou moudrostí!

2. Kdyby On chtěl, zda bychom nezanikli my i všechny věci, jakoby jich tu nikdy nebylo?!

3. A tento všemohoucí nekonečný věčný Bůh, jest nyní mezi námi. Tedy opravdu nyní Emanuel!“

4.. „Ano, ano,“ pravil zvučně mladý Lamech k Metuzalémovi: „On je to zcela určitě; já bych se láskou přímo rozplynul! Jak vypadá převelice nepochopitelně milý, něžný, mírný, dobrý a při tom nicméně tak plný vysoké vážnosti!

5. Ó, otče! Kdybych měl dost odvahy, pak bych k němu padl a samou láskou bych Jej k sobě přitiskl a také bych Ho již nikdy po celý svůj život nepustil, takže bych z toho mohl i chtěl zemřít!

6. Myslíš, otče, kdybych to učinil, že by to byl hřích anebo aspoň hrubý nezpůsob?

7. Ach hleď, jak hned s tím, hned s oním tak mocně láskyplně promlouvá! Ó, jak je nekonečně milý!

8. Ne, otče Metuzaléme, nyní to již déle nevydržím, musím, musím k němu!

9. Hleď, dokonce pomáhá Henochovi co nejnádherněji urovnati kameny, které jsme nyní sem přinesli!

10. Ó, otče, hle, hle: Ten, který kdysi Svým mocným slovem stvořil nebe a zemi a všechny věci na ní, ten – ó, jaký pohled! – ten pomáhá Henochovi tento malý obětní oltář postaviti!

11. Ó, Bože, můj Bože, můj milý Otče, jak jsi předobry; jak dobrý jsi Otec!

12. Ó, což kdybych se přece jen odvážil! Ale zdá se mi býti příliš svatý, přesvatý! Ale ona Láska jest příliš mocná, než aby mne jeho svatost mohla od něho nyní ještě déle zdržovati.

13. Kdož ví, jak dlouho bude ještě u nás prodlévati; proto jen zmužile do toho!“

14. Při těchto slovech chtěl také Lamech k Emanuelovi odskočiti; ale Metuzalém jej uchopil za rouchu, zadržel a polohlasně mu pravil:

15. „Co činiš, nezkrócený jinochu! Považ jen řece, kdo Emanuel jest! Také mé srdce jest plné horoucí lásky k němu! Ale Boha nesmíme milovati, jako milujeme sobě rovného; nýbrž musíme s nejvyšší vážností, jedině tiše v srdci se klaníce, Boha milovati, - ale nikoli tak nevázaným způsobem!

16. Cožpak jsi předtím neslyšel, že On Sám řekl, že On Se dívá jedině na srdce a na nic jiného?! Proto číň co jest správné podle Jeho vlastní vůle a nezapomeň na vysokou svatou úctu, kterou jsme všichni vedle nejvyšší nejnižší lásky k Bohu povinni, ano věčně povinni! Amen!“

17. A Lamech odvětil Metuzalémovi: „Otče, můžeš si vysloviti třeba tisíckrát za sebou Amen, přece to tentokrátě k utišení lásky ve mně k Asmahaelovi naprosto nic nepomůže! Lamech, tvůj syn, nebyl k tobě ještě nikdy neposlušný, ale tentokrátě poruší poslušnost a nebude svou lásku nikdy mírniti, nýbrž bude podle svého srdce jednati; neboť věru, tisíc otců jako ty, bych nyní prodal za jediný pohled Emanuelův.“

18. Proto mne nech jednati, a nezdržuj mne na cestě k mému Bohu a k tvému Bohu a k mému Otci a k tvému Otci! – A nyní pravím já Amen!“

19. A ihned se Lamech vytrhl a s velkým chvatem odskočil k Emanuelovi.

20. A když přišel až k Emanuelovi, tu dělal Emanuel, jakoby Lamecha neznal. A Lamecha pojala úzkost smíšená s nejvyšší láskou, takže se neodvažoval Emanuela dotknouti a jal se u sebe přemýšlet, zda se přece snad nestala chyba, že neposlechl otce Metuzaléma.

21. Avšak opět si pomyslel: „Láska, čistá nepodplacená, beze vší zlištěnosti v srdci, láska k Bohu vyrostlá a mocně zesílená, zde není svobodná a mnohem, mnohem vyšší a světlejší, nežli všechny lidské názory a podle nich stanovené požadavky?!”

22. Ano, ona musí býti více, ano nekonečněkrátě více, protože předmět, který pojmul jest také nekonečněkrátě více nežli všichni lidé a lidští otcové na této celé zemi! Proto - -

23. „Při těchto slovech Se Emanuel ohlédl, a Lamech umkl, pláče láskou.“

24. Emanuel Se však nanejvýš něžně otázal Lamecha: „Milovaný Lamechu, co ti schází, že tu nyní stojíš a pláčeš?“

25. A Lamech převelice překvapen odvětil: „Ó Emanueli Abba, jak se mne můžeš tázati, - Ty, jemuž je i ta nejskrytější myšlenka již celou věčnost dříve známa, nežli ještě někým stvořena byla myšlenka!“

26. Ó Emanueli Abba! Kterýž znáš potřebu každé trávy, každého slunečního prášku, nepřehlédneš zajisté také velkou, sladkou potřebu mého srdce! Ó, Emanueli Abba! Odpusť mně, kdyby se Ti snad má nevázané láska k Tobě neměla líbiti!“

27. A Emanuel poznamenal na to Lamechovi: „Milovaný Lamechu, hle, avšak tvůj otec je smuten pro tvou neposlušnost! Řekni Mně, jest správné otce rmoutiti?“

28. A Lamech odvětil: „Ó, Emanueli, já bych řekl: „Proklete budiž dítě, které v něčem ubližuje svému otci! A jak víš, já jsem si této kletby nikdy nezasloužil; avšak nyní, ježto jsi Ty náš pravý, věčný, svatý Otec mezi námi, nedalo se mé srdce z příliš mocné svobodné lásky k Tobě již spoutati, a tak jsem se stal z této mně nadevšecko svaté lásky k Tobě, svému Otci poprvé neposlušným a to v nejjistější naději, že mně nebudeš tuto chybu příliš vysoko započítávati a že ji u mého otce již zase napraviš!“

29. A Emanuel řekl opět Lamechovi: „Lamechu!“ Co bys učinil, kdybych ti tuto chybu přece jen velmi vysoko započítal, a to tak, že bych tě za to odkázal od Sebe a od Mé lásky a milosti?“

30. A Lamech poté poněkud zesmutněn odpověděl žalostným tónem řka: „Ó, Emanueli! Ty jediný jen vidíš a dovedeš spravedlivě posouditi jaké je naše srdce! Já jsem mohl chybiti; ale jsem slepý a chyby nevidím – nežli jen, že bych z lásky k Tobě mohl, jak nyní přejasně pociťuji, opustiti nejen svého pozemského otce Metuzaléma, nýbrž jak bylo řečeno, tisíc otců i s celým světem!“

31. Můžeš mne také potrestati a přece má láska k Tobě ve své síle ze mne nezanikne dříve, dokud já sám před tebou, svatý Otče, nezaniknu!

32. Ó, Emanueli, hle, já nežádám od Tebe nic jiného nežli jen, aby Ses nechal mnou milovati! Ty jsi učinil Henocha za jeho lásku nesmrtelným. Hle, já takovou milost od tebe nežádám a také jí nejsem hoden; nech mne tedy zemřít – ale přece tak, abych umíraje, směl Tě ještě milovati.

33. Ó, Emanueli, odpusť mně má slova, protože nemohu za to, že mé dosud žijící srdce nutí můj jazyk toto říkati! Tvá svatá vůle! Amen.“

34. Tu Se Emanuel pohnul, a Jeho tvář zazářila jako Slunce, takže všichni nad tím padli k zemi; a On pohlédl k nebi a pravil:

35. „Ó, Lásko, ty čistá, svatá, věčná láska, ty jsi zvítězila a budeš vítězem na věky! Nebe, Slunce, Země, vy pomínete, a nebude po vás ani stopy, ano pomíne všechna velebnost, nádhera a sláva; ale ty, svatá láska, potrváš a nikdy nepomíneš!“

36. Povstaň, Lamechu! Ty jsi zvítězil; ano zvítězil; pravím tobě, ty jsi velikého vítězství vydobyl! Hle, ty jsi přemohl Mne, svého Boha a Otce! Teprve nyní Mne máš, nyní smíš a můžeš Mne ze všech svých sil milovati; neboť ty jsi zápasil se Mnou o Mne a chtěl jsi pro Mou lásku

zemřítí a zaniknouti. Hle, nyní jsem Já zástavou tvého vítězství; nyní se Mne chop podle své libosti!“

37. Tu objal Lamech nohy Emanuelovy a pravil: „Ó, Emanueli Abba! Nyní mne nech zemřítí, neboť má láska jest odměněna; neboť nic jiného nežli jen to si žádalo mé srdce. Tvá vůle! Amen

38. A Emanuel pozdvihl Lamecha a přitiskl jej na svaté otcovské srdce řka: „Lamechu, myslíš, že bys mohl v této lásce ke Mně zemřítí?! Věru nebe a Země pomínou, ale takováto láska na věky nikdy; neboť toť věčný, nepomíjející život, miluje-li Mne někdo tak jako ty!

39. Tobě však nyní žehnám, aby Henoch a všichni mohli viděti, jak věrný jsem ve všech Svých zaslíbeních.

40. Dám ti jednou syna; ten bude zachráncem národa, a zvířata, na které pohlédne, budou před Mým hněvem ušetřena; a on Mně znovu zřídí tento oltář, který Mně nyní Henoch postavil.

41. Za to, že jsi však chtěl nyní z lásky pro Mne zemřítí, učiním toto Já jednou z lásky pro, tvé pokolení a pro všechno tělo, aby byli všichni pro věčný život získáni!

42. Ó, Můj Lamechu; zůstaň nyní u Mne a Já u tebe na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 140.

Emanuel kárá zdánlivý dík Metuzalémův.

4. listopadu 1841

A Metuzalém viděl, kterak byl jeho syn Lamech přijat a neobyčejně se z toho radoval a proto přišel k Emanuelovi a děkoval mu za tak velkou milost, které se jeho synu dostalo.

2. Avšak Emanuel mu odvětil: „Proč Mi děkuješ za to, na čem nemáš žádného podílu? Počkej, až přijde řada na tebe; teprve potom přijď a poděkuj!

3. Nedržel jsi svého syna za kabát, když chtěl ke Mně?! A bylo by ti to způsobilo radost, kdybych ho byl od Sebe odkázal! Jelikož jsem to však neučinil, nýbrž Lamecha jsem podržel, přicházíš nyní a proti svému srdci Mně děkuješ!

4. Hle, takový dík není svobodný, nýbrž nouzi vynucený! Kdo Mně však chce přinéstí děkovnou oběť, toho srdce musí být svobodné tak jako láska, jelikož dík je květem a plodem lásky.

5. Kdo však jinak děkuje, nežli miluje, toho dík se podobá prázdnému plodu, v něm jádro života nepřebývá!

6. Proto napřed jdi a uspořádej své srdce; neboť nejprve přijď a obětuj svůj dar, abych naň shlédl a, bude-li bez poskvrny, pak jej také přijmu! Amen!“

7. Nad tím však Metuzalém zesmutněl a pravil sobě: Ó, Emanueli, s Tebou lze nesnadno a přetěžko souhlasiti; neboť ty ode mne žádáš čistotu srdce, která přesahuje vše, co kdy mohla nejvyšší lidská moudrost vymyslet!“

8. A Emanuel řekl jemu: „Metuzaléme, nyní tvé srdce promluvilo pravdu a to má větší cenu nežli tvůj nezralý a červivý plod díků!

9. Věru, moudří a rozumní světa naleznou na Mně, vždy největší nesnáz a mocně na Mne narazí! Ale děti si budou se svým Otcem hrátí a tato hra bude Otcí vždy a věčně příjemnější nežli všechna sebe odměřenější moudrost jinak nadmíru suchých mudrců světa!

10. Rozuměj tomu dobře a jdi a učiň, jak se ti radí! Amen.“

11. A Metuzalém šel a jal se prohledávat své srdce, a našel je plné nečistoty, takže se z toho zhrozil, a chtěl odtud uprchnouti a v nějakém koutě širé země se ukrýti.

12. Tu mu však zastoupil Emanuel ihned cestu a pravil: Metuzaléme, ty chceš přede Mnou uprchnouti a před Mou tváří se skrýti; pravím tobě, že v celé nekonečnosti nenalezneš místo, které by bylo cizí Mému oku! Půjdeš-li na konec všeho světa, - věru, nalezneš Mne!

13. A kdyby ses pohřbil do hlubiny moře, myslíš, snad že tam nebudu? Ó, mýlíš se nesmírně; hle, také tvorstvo mořské přijímá potravu z ruky Mé!

14. Či kam bys chtěl uprchnouti, abych tě nemohl ne tvém útěku krok za krokem pronásledovati?!

15. Hle, proto jest to vše marné; a tak tedy zůstaň, kde jsi, a očišťuj své srdce, abych ti pak mohl pomoci! Amen.“

16. A Metuzalém zůstal a oplakával svou pošetilost.

17. Za těchto řečí, které způsobily u všech dětí v srdcích velkou změnu, byl také dobudován obětní oltář; a také dřevo bylo naň křížem položeno a jehně jako zápalná oběť bylo připraveno.

18. A tak se Henoch pln nejrůznější lásky přiblížil k Emanuelovi a pravil: „Pane, přelaskavý náš všech Otče, hle, vše jest připraveno! Jak chceš aby To byla tato oběť na viditelné znamení za hříšné tělo přinesena?“

19. A Emanuel pravil: „Dřevo jest položeno jak se sluší a obětní beránek jak se sluší; ale že ještě něco chybí! Proto, milý Henochu, jdi a přines Mně, co chybí; neboť na tom Mně záleží nejvíce! Pravím tobě, bez toho by oběť žádné ceny neměla; proto jdi a přines to rychle! Amen.“

* * *

Kapitola 141.

Henoch povzbuzuje otce k lásce k Emanuelovi.

A Henoch velmi dobře pochopil, co chybělo. A tak také ihned odešel k otcům a promluvil k nim ve jménu Emanuela tato slova řka totiž:

2. „Ó, otcové, poslyšte slovo z mých úst ve jménu Emanuela! Nyní jest připraven oltář, kterýž jest svatý a čistý před Bohem, jelikož jej Bůh Sám pomáhal mým slabým rukám budovati.

3. Leží na něm dobře připraveno a v náležitém řádu tučné cedrové dříví, a obětní beránek jest připraven a čeká na vznešené určení; a jest tedy připraveno vše až na jedno a toto **jedno** jste **vy**, otcové!

4. Adame, ty jsi připraven a matka Eva s tebou; neboť **jste jedno** tělo. Ale kde jest Set, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared a ty můj synu Metuzaléme?

5. Jste sice přítomni tělem; ale tluče v něm ještě nepřítomné srdce. Toto srdce by mělo býti přítomno v pravé nejčistší lásce, neboť nejvyšší láska otce Samého jest viditelně přítomna!

6. Ó, Sete, hle, kdykoli jsem otevřel ústa, byl jsi prvý, který jsi jakékoli z mých slov nadměru radostně jako zahřívající sluneční paprsky v zimě přijímal a také každé z nich velmi dobře a pevně v srdci podržel a pak ihned také svůj život podle toho zařídil; nyní však, kdy Pán Sám mezi námi kráčí a slovem učí a s takovou láskou mluví, že by se tím i nejtvrďší kameny státi mohly olejem a každá travička, každý keř a každý strom se z převeliké slasti chvěje blažeností před Tím, který mezi námi kráčí a takovým vznešeným věcem učí, hle, nyní jsi tak potichu, jakoby ti na celé věci ani v nejmenším nezáleželo, nýbrž pln zvědavosti čekáš jen na stále nové, větší divy, aby ses přítom bavil! Abys však přinesl ve svém srdci Pánu čistou oběť z lásky, hle, k tomu jsi se stal příliš lenivý; ale tím se Pán s tebou chlubití nebude. Proto povstaň, připrav své srdce, a pak pospěš k Pánu, aby tě opět přijal, jako přijal Adama, Lamecha, Abedama, Juru, Bhusina a Ohoriona a velmi mnohé jiné a – naposled také na věky Jemu díky za mně!

7. Povstaň, pospěš a nepromeškej život; neboť hle, jsi mrtvý! Proto spěchej, spěchej za Životem lásky, dokud tento Život kráčí viditelně mezi námi! Kdo se Ho nyní se vším chvatem jako Lamech nechopí, věru ztratí jej na věky!

8. Toť vůle Páně, amen; Amen pro tebe otče Sete!“

9. A Set se mocně ulekl, takže vyskočil a spěchal k Emanuelovi a vyprázdnil před Ním své srdce a prosil jej o slitování a milost.

10. A Emanuel řekl jemu: „Sete, jelikož jsem tě dal volati, přišel jsi a můžeš také zůstat. Budoucně však zůstanou jen ti, kteří nevolání přijdou a v duchu a v pravdě ke Mně zvolají: Abba, Abba! Tvá svatá vůle, amen!“ Rozuměj tomu dobře a buď čist! Amen.“

11. A když chtěl Henoch zavolati ještě ostatní, hle, tu tito rychle vyskočili a jednohlasně pravili: „Ó, Henochu, nevolej nás; neboť tvé volání jest strašnější nežli veškerá smrt!“

12. Hle, vidíme před sebou celou spoustu své viny a jsme nehodní tvého volání; ale jdi k svatému, jehož jméno nejsme hodni vysloviti, a pros je za nás, své ubohé mrtvé otce a za svého mrtvého syna Metuzaléma aby nám byl milostivý a milosrdný! Amen!“

13. A Henoch jim odpověděl: „Jaký nesmysl mluví vaše ústa! Cožpak vy myslíte, že by u mne bylo možno něco odpustiti, že bych vás mohl spíše vyslyšeti nežli Emanuel?!“

14. Ó, jak jste slepí a hluchí! Já, nedokonalost sama, já, který nic nemá, nic nemůže, - já, který jsem nekonečným slitováním Páně sotva teprve v lásce povstal, a na němž také ještě k tomu vše dobré je čistě Páně, je to tedy volný v nejvyšším stupni nezasloužený dar, - myslíte tedy, že já budu milosrdnější nežli Emanuel, On nejvyšší láska, nejvyšší slitování Samo, kterýž jest pln jemnocitu, shovívavosti a pln nejvyšší trpělivosti s jakoukoli slabostí?!

15. Ó, uvažujte o něčem lepším, a nečiňte mně před Ním novým hříšником!

16. Věřu, kdyby záleželo na mně, pak bych vám svým největším dobrodiním jen klnul vůči tomu, když na vás Emanuel jen jedním okem shlédne!

17. Proto otevřete srdce a pospěšte k Otcí! Neboť ne já, nýbrž On, nekonečně starostlivý, svatý Otec, On nejvyšší láska, vás mým špatným a mdlým jazykem volá!

18. Jděte tedy tam, kde lze a věčně bude možno naléztí Lásku, Život a Slitování a neobracejte se nikdy na mou předběžnou prosbu, nýbrž na Toho, jehož nekonečná Láska vás dala povolati! Amen.“

19. A všichni šli naplněni lítostí nad svou pošetilostí před Emanuela a vyznali před Ním svou vinu a vyprázdnili své srdce před Jeho tváří.

20. Emanuel však pohlédl na ně a pravil: „Děti! Pročpak se bojíte předobrého přelaskavého Otce a nemáte strachu před lidmi, na nichž vše dobré jest přece jen ode Mě, a co jest jejich vlastní to je jen marnivé zhoubné zlo a faleš?!

21. Myslíte, že já Se dám lidmi k něčemu pohnouti a tím ukázati, že lidé jsou milosrdnější nežli Já?!

22. Či myslíte, že Henoch má více lásky nežli Já, kterou on by Mne teprve snad pohnul, abych vám vaši vinu prominul?! Ó, pošetilci, kteří jste přece sami otcové a milujete své děti, ačkoliv jste plni zloby! Řekněte, kdy miloval nějaký cizinec vaše děti **více** nežli vy sami, anebo čí hlas byste chtěli spíše slyšeti; hlas dítěte samého – anebo hlas nepovolaného a nedokonalého předprosebníka?!

23. Jednáte-li tedy takto vy jako lidé plni zloby přede Mnou, proč tedy smýšlíte takto nezdárně o Mně?!

24. Proto změňte své smýšlení a pomyslete, že jen Já jsem váš Otec, a vy pak jste všichni dětmi **jednoho** Otce a skrze lásku máte všichni právo na něho! Amen.“

* * *

Kapitola 142.

O svobodě člověka.

5. listopadu 1841

Po tomto krátkém napomenutí Emanuelově povstal Set a vypravil ze sebe mocně skrz naskrz uchvácen láskou řka:

2. Ó, Emanueli, Abba, odpusť nám všem naší strašnou vlašnost! Neboť hle, já a rovněž i my všichni jsme se Tvými mimořádnými velkými divy stali citově zcela němí, a řeči Adamovy, Henochovy, jeho přízeň, Tvé rychle za sebou následující ohnivé řeči a láskou žhoucí nauky přetížily našeho poněkud zdlouhavého ducha a nemohli jsme nikdy sledovati všechny ty nevyslovitelné nádhery z Tvých svatých úst; proto jsme podleli naší velké malomocnosti a spolehli se potají na Henocha, že on nám toto dodatečně již opět vštípí a že to potom podle času a volné chvíle budeme moci zcela pohodlně a snadno pochopiti.

3. Avšak zcela jiné svaté světlo z Tebe nám nyní všem ukázalo, že to nezpůsobily všechny tyto právě uvedené důvody, nýbrž, že to naše vlastní lenivá vůle, která vše toto mrzutě vlašné v nás způsobila; proto, ó, Emanueli, probud' naši ještě stále mrtvou vůli a posilni Svou milostí naše slabé srdce, bychom živě pochopili co se řekne z Tvých svatých úst a podle toho náš život k tvému zalíbení zařídili! Amen.“

4. A Emanuel odvětil Setovi a tedy také všem toto: „Sete, hled' Já vás očistím pro pravdu tvého vyznání! Avšak vaše pravda jest nahá jako vy sami přede Mnou; proto přiodějte své srdce svobodnou láskou ke Mně, abyste se stali živí! Neboť Já vám mohu vše dáti; jenom svobodnou láskou vašeho srdce ke Mně, nikomu dáti nemohu! A kdybych něco takového učinil, čím by tu byla vaše láska?

5. Pravím vám, nebyla by nic jiného nežli cizí pud ve vás, který by vás nutil, abyste Mě proti své vůli milovali a tedy také se Mně klaněli!

6. Já jsem vás však stvořil lidmi a dětmi svobodnými a každému jsem dal vlastní náležitý díl lásky, která způsobuje ve vás život. Touto svobodnou vlastní láskou musíte uchopiti Mě, tak v sobě uchopíte Život!

7. Já jsem dal každému tolik, že je jeho podíl zcela spravedlivě vyměřený, tak jako je tu do každého semene položen živý z lásky pocházející zárodek. Je-li símě vloženo do země, shromažďuje se kol něho rosa lásky. Tato rosa ničí tělo živý zárodek uzavírající a osvobozuje tento živý zárodek. A je-li svobodný, začíná dychtivě do sebe přijímatí obklopující jej rosu lásky a života a vzrůstá ponenáhlu víc a více co do velikosti, brzy se pak vlastní silou prodírá nad půdu a zcela volně vzhůru snaže se k světlu Slunce. V takovéto svobodě zesiluje, a tak se konečně z malého téměř neviditelného zárodku stává mocný silný strom, překypující životem a tedy naplněný tisícírovnými plody; a veškeren život jest tu vlastním životem stromu, z něhož vydává tisícírovně sobě rovné.

8. Hledte a ťažte se sami sebe, zda tomu také tak není s vlastní svobodnou láskou ve vás, která jest pravým zárodkem věčného života ve vašem těle, které se podobá hmotě semene

9. Mé slovo a Má láska k vám jest ona rosa lásky a koná s vámi jako se semenem v zemi. Přijměte tedy v sebe Mé slovo, aby zničilo co jest vaše světské a pak opravdu osvobodilo vaši lásku, kteráž jest pravý věčný život! Teprve v tomto svobodném životě se stanete užitečnými plodnými stromy a budete sto činiti, co jest život pro vás; nyní však není váš úkol jiný, nežli abyste se v opravdové lásce ke Mně učinili živými a svobodnými abyste se pak teprve stali živými ve Mně a skrze Mne, vašeho pravého věčného svatého Otce! Amen.

10. A nyní jděte na pravou stranu oltáře a pozorujte v sobě oběť Henochovu a nechte ohřáti na posvátném plameni svá na lásku ještě slabá srdce! Amen!“

11. A všichni učinili podle slova Emanuelova a postavili se na pravou stranu oltáře, která byla obrácená k jihu. Na straně východní stáli Emanuel, obětující Henoch, Lamech a ostatní probuzení. A západní a severní strana byla volna pro všecken lid.

12. A když nyní bylo takto vše náležitě pro oběť připraveno, tu přistoupil ještě jednou Adam k Emanuelovi a pln nejnitřnější, nejčistší lásky a nejvyšší úcty se Ho otázel:

13. „Emanueli, snad nás po této oběti hned neopustíš, nýbrž ještě také zítřejší soboty co nejmilostivěji oběť na výšině posvětiš a také co nejmilostivěji přijmeš?! Neboť hle, děti bydlící na východě, jihu a západu ještě Tě nepoznaly! Ó, jak by byly šťastné, kdyby na Tebe mohly v našem středu také pohlédnouti a z Tvých svatých úst si poslechnouti slovo života!

14. Avšak, ó, Emanueli, ne má nebo naše vůle, nýbrž jen vždy Tvá nejsvětější vůle se staň nyní a na věky! Amen.“

15. A Emanuel pravil poté Adamovi: „Hle, ty máš starost, a tvá starost není marnivá, jelikož jsi otcem veškeré svobodné krve Země; ale jedno jest u tvé starosti, co hraničí s marností vnějšího života a to jest viditelnost Mé Bytosti v osobě vám podobné! Myslíš, že jako neviditelný jsem vám méně přítomným a méně nápomocným Otcem nežli ve Své viditelnosti?!

16. Hle, to jest. ještě marnivé; pravím ti však, že každému je lépe, jestliže Mne osobně nevidí, nýbrž jen skrze lásku ve vlastním srdci! Neboť má viditelnost jest vám donucováním, Má neviditelnost jest však svobodou vašeho života; nucením však nemůže nikdo k věčnému životu dospěti, nýbrž jedině svobodou, kterouž jest čistá láska ke Mně!

17. Ke komu bych přišel a zůstal u něho, ten by Mnou byl pohlcen; neboť oheň Mé lásky jest příliš nekonečný, nežli aby jej byla sto snéstí nějaká dosud smrtelná, jen pro nesmrtelnost stvořená bytost. Jestliže však někdo přijde ke Mně svobodně, když Mne byl dříve hledal v srdci, hle, ten se upevnil a stal se také silný, proto jej již nepohlčím, nýbrž přijmu k věčnému nazírání na Mou nekonečnost a k věčnému svobodnému požitku výlevů Mé nekonečné lásky a milosti

18. Avšak na tvou prosbu budu také zítra na okamžik všem tvým dětem viditelným a slyšitelným; pochop to dobře! Amen.“

* * *

Průběh oběti. Lamechova ohnivá varovná řeč. O mírnosti a trpělivosti.

A Adam s nejuplněnější vroucností svého srdce poděkoval za slíbenou velkou milost Emanuelovi a postavil se opět dozadu na dříve již vykázané místo.

2. A potom předstoupil Henoch a pravil Emanuelovi: „Hle, Emanueli, Abba, jenž jsi blažený, přeblažený! Tak to bylo vše připraveno; kdyby Ti bylo libo položil bych nyní oheň na oltář a obětoval bych Ti za nás za všechny beránka s plody.“

3. Emanuel však odpověděl: „Henocho! Hle, já nejsem ani hladový ani žíznlivý, a ty Mně nejsi s to způsobit obětní nasycení: nejpříjemnější obětí jest Mně však kající zkroušené, Mne hledající a nade všechno milující srdce!

4. Jelikož jsi však postavil oltář, položil na něj dřevo a připravil oběť, můžeš ji položit na něj a Mně ji obětovat! Amen.“

5. A Henoch učinil vše podle slov Emanuelových a položil na dřeno, které ještě nehořelo živého beránka a na oltáři jej porazil.

6. Avšak Adam poznamenal, že se nesluší, prolévatí krev beránka na oltáři.

7. A Emanuel odvětil Adamovi řka: „Adame! Nestarej se o to co činí Henoch; neboť nikoli tobě, nýbrž Mně přináší oběť! A hle Mně je to vhod! Proč by tě to mělo pohoršovat?!

8. Pravím však tobě na znamení Mého zalíbení na způsobu obětování Henochově, že právě tak přinese jednou Nejvyšší Nejvyššímu nejvyšší oběť! Rozuměj dobře! Amen.“

9. A Adam poněkud zaražen odvětil, jaksi tázavě: „Ó, Emanueli! Cožpak mimo tebe nejvyššího jest ještě nějaký Nejvyšší?! Či jak je tomu rozumět?“

10. A Emanuel pravil: „Pravil jsem a nyní pravím tobě: Za tělem jest ještě mnoho skrytého; avšak ve svém těle toho nikdy neuzříš! Neboť učitelem těla jest čas; duch však to pozná, až opět dospěje tam, odkud vyšel. Amen.“

11. Nyní byl beránek poražen a Henoch vzal kameny třel je mocně o sebe nad položenou, suchou pryskyřicí poprášenou, vyschlou suchou slámou; avšak tentokráte se tomuto jinak zvláště dovednému ohněstrůjci nechtělo umění podařiti, proto ihned odešel k Emanuelovi a pravil:

12. Pane, Abba Emanueli, Hle, tentokráte nedovedu oheň připravit; ó, nech mne oheň učiniti!“

13. A Emanuel odvětil Henochovi: „Hle, milovaný Henocho, neposlouchá-li tě oheň, můžeš býti spokojen; neboť lépe jest býti pánem svého srdce nežli dovedným ohněstrůjcem! Také je Mi příjemnější ten, kdo ke Mně své vlastní srdce pozvedá, nežli ten, kdo svým slovem a svými ohnivými řečmi tisíce ke Mně obrátil, u sebe však zůstal chladnou obětí, pod níž neplane oheň lásky, nýbrž jen chladná moudrost.

14. Nemůžeš-li však připravit oheň, hle tomu bude brzy odpomoženo! Dej křesadlo mladému silnému Lamechovi! Pod jeho silnějšíma rukama kameny již vydají, co tobě odepřely; ty pak zůstaň u Mne a přenech to řemeslo Lamechovi! Amen.“

15. A Henoch odevzdal ihned přeradostně křesací kameny Lamechovi, a Lamech je třel tak mocně o sebe, že z toho povstalo tak velké množství ohně, že se od něho ihned vzněla nejen sláma, nýbrž oheň zachvátil také ihned dřevo i oběť, která náhle jasnými plameny vzplála.

16. Této dovednosti Lamechově se pak všichni podívovali. Když však Lamech viděl tuto podivnou chválu otců a lidu, tu se k nim prudce obrátil a s velkou horlivostí pravil:

17. „Ó, otcové a bratři, cožpak jste zase beze smyslů a vzdáváte mi chválu?! Kdo jest tedy Emanuel? Kdo má a kdo tu dává oheň?!“

18. Kdybyste nebyli mými otci a bratry, věru spílal bych vám slepých pošetilců! Vzdejte chválu a čest komu náleží! A komu náleží všechna chvála a všechna čest? Kdybyste to snad nevěděli, tedy vám pravím, že náleží toliko Bohu, neboť jedině On svatý jest a byl a věčně bude! Amen. Rozumějte tomu dobře, amen.“

19. A ihned se obrátil Emanuel k Lamechovi a pravil jemu: „Poslyš, Lamechu, ty jsi způsobil třením téměř příliš mnoho ohně!

20. Tobě by nebylo dobře svěřovat blesk a hrom; neboť pod tvou vládou by země vypadala brzy zcela zuhelnatělá anebo tak, jako tam kde nejvýš jasný sluneční paprsek roztavuje písek hlubších potoků a potom jejich břehy potahuje vnějšně sice průhledným sklem, - ale právě

proto, že pak vnějšně přijímá a propouští světlo, jest pod sklem temnější a chladnější nežli zde, kde ještě bílý písek propůjčuje své čelo slunečním paprskům. A poslyš: Na skle neroste věčně již žádný plod!

21. Proto buď jen jemný a klidný a trpělivý ve všech věcech a v každém slově a v každém skutku; neboť mírnost, tichost a trpělivost jsou nejlepším hnojivem půdy! Zaseje-li pak do ní někdo dobré símě, vzejde a vydá hojnou žeň tobě i Mně!

22. Kdo však do toho bije mečem a důtkami a blýská a hřmí, ten nezřídka zraňuje a usmrcuje, a na jeho poli se pak málo plodů objeví.

23. Kdo je tu však vždy naplněn mírností, tichostí a trpělivostí, ten zalévá rostliny svého pole když mocně sluneční paprsky osušují půdu.

24. Nuže, milý Lamechu, posuď sám, na kterém poli bude již v krátké době hojnost požehnání viditelná!

25. Proto buď také ty vždy ke každému mírný, tichý a trpělivý, tak shromáždíš kolem sebe srdce a sypati na ně budeš požehnání! Pochop to dobře! Amen

* * *

Kapitola 144.

Emanuelova slova na rozloučenou při obětním požehnání. Zaslíbení na Golgotě. O slávě duchovní svobody.

A Lamech poznal svou chybu a šel k Emanuelovi a potom též k ostatním otcům a prosil je všechny za odpuštění. A všichni otcové se z toho těšili a dřívější ohnivě napomínání nechali u sebe nepovšimnuté.

2. Poté shlédl pak Emanuel na oběť Henochovu a požehnal jí řka: „Já, Emanuel Abba nemám sice zalíbení na této zápalné oběti, nýbrž jen na tom, jenž Emanuelově jí čistým srdcem připravil, - avšak nicméně jí žehnám k brzké památce na oběť, která bude jednou přinesena k oživení všech mrtvých i živých. A tak zůstane také budoucně až na konec všech časů při beránku a chlebu! Amen.

3. Běda však těm, kteří na tom budou dělati změnu; věru, pravím vám: ti nebudou přinášeti oběť Mně, nýbrž neřádu světa a svou obětí se budou stávat podobni tomu, jemuž svou oběť přinesli!

4. A ty, Henochu, hled', tvou oběť jsem požehnal tak, že se stala živou obětí, proto z toho spáleného beránka povstane jednou velký, živý, silný Beránek světa, která na bedra svá vezme všechny slabosti Země a otevře všelikému tělu nikdy se nezavírající brány věčného života! Amen.

5. Já vám nyní již nedávám žádné přikázání, nýbrž osvobozuji vás od jakéhokoli přikázání. Přikázání se hodí jen pro lenivé sluhy; a kdo žije podle přikázání, jest mrtvým otrokem, který chce býti ve všem svém konání souzen a v srdci svobody nemá. Kde pracuje, protože mu byla práce **přikázána**; neboť bez přikázání neshledával by nikdy činnost za potřebnou. Kde miluje, tam miluje, protože mu láska byla přikázána; ale jeho srdce nepocituje nutnost a svatost lásky a věčného života z ní, nýbrž jen její to je lásky tlak. Proč tedy tak? Protože jest ve všech věcech z hloubí bahna otrokem!

6. Srdce svobodného člověka bije však svobodně, a jeho plíce dýchají svobodně, a žádný život, brzdící zákon neruší čilý oběh jeho oběh jeho, krve; neboť svobodná láska k Bohu činí jej dítětem Nejvyššího.

7. A kdo jest dítětem Nejvyššího Boha, jest ještě dítětem lidí?!

8. Jelikož je však dítětem Boha, zda nemá v sobě, co jest vždy svaté a úplně podobné Tomu, jenž je jeho Otcem, - tedy ono božské a úplně svobodné?!

9. Proto právě nyní říkám všem, kteří máte svobodná srdce a Mne svými svobodnými srdci, že také vy, bohové, jste, jako je váš svatý Otec od věčnosti ze sebe, svobodný z vlastní, věčné, svaté síly!

10. Hled'te, proto vám také nedávám žádného přikázání, nýbrž ukázal jsem a ukazuji vám jen ještě opravou, svobodu, živou a jedinečnou oživující lásku ke Mně jako Prazdroji všeho života a

bytí, abyste se mohli v duchu a vší pravdě k vašemu dokonalému oživení dáti použití jako jediný spojovací prostředek mezi Mnou a vámi.

11. Já ani neříkám, že to, **máte** konati, nýbrž můžete to **svobodně** konati, líbí-li se vám! Ano ani z lásky k životu nemáte této nauky následovati, nýbrž jediné ze svobodné lásky ke Mně, jediné kvůli lásce a tedy kvůli Mně, který jediné jsem vaším přelaskavým Otcem!

12. Hle, protože Já vás miluji, ježto jste Mé děti, máte tedy také vy Mne milovati, protože jsem váš Otec!

13. A jako milujete Mne, právě tak se také máte milovati jako sami bratři a sestry navzájem! Nemá vás nikdy ni žádný prostředek podplatiti, nýbrž bratr, sestra, otec, matka, to vše budiž k probuzení svobodné lásky ve vás!

14. Co Mně můžete dáti ze Mou otcovskou lásku k vám, kterýž od nikoho ničeho nepotřebuji, tak máte býti také ve svých srdcích vůči Mně a vůči všem (Smysl této věty jest ovšem tento: Já od vás nic nepotřebuji a přece vás miluji; tak máte i vy nezištně milovati Mne a své bližní. Vyd.orig.) tehdy budete jako Já živí ze sebe svobodným, správným používáním, Mé svobodné lásky v sobě a tím budete jako Já žítí věčně a nepomíjící.

15. Zůstanete-li takovými, tehdy zůstanete vzdálena moc hadova, a žádná skvrna nebude nikdy lpěti na vašich srdcích a znečišťovati je. Kdo však chce býti otrokem světa buď si jim; Já pro něho přikázání nemám!

16. Ale jen to má aspoň jako člověk věděti, že já kvůli němu Svůj věčný řád nepřevrátím! Život jest jediné ve svobodné lásce ke Mně; jinak jest však všude věčná smrt!

17. A ty, Můj milovaný Henochu, budiž nyní Mým prvním knězem, a tvá láska budiž základem prvé a nejčistší církve této země!

18. Budeš-li tedy zítra obětovati, přijdu k tobě a vložím ti na jazyk slova, která budeš mluvití přede všemi dětmi. Má láska, Má milost, a Mé požehnání budiž s vámi! Amen.“ – A Emanuel před očima všech zmizel.

* * *

Kapitola 145.

Adamovo ustanovení pro přicházející sobotu.

8. listopadu 1841

Když pak všichni otcové a všechen kolem stojící lid zpozorovali, že Emanuela již není mezi nimi, nýbrž že osobně zcela zmizel, jakoby tu nikdy z Něho ničeho nebylo, tu všichni až na Henocha zesmutněli a vyměnili navzájem jen málo slov. Teprve když se Slunce již silně sklonilo, vzpamatoval se Adam a pravil:

2. „Děti, jelikož Ten, jenž tu jest Jehova Emanuel Abba, svatý, přesvatý, nekráčí již viditelně mezi námi, co tu budeme nyní ještě dělati?!

3. Proto pojdte k dětem, a pozvete je na zítřejší sobotu a hned se zase vraťte abychom se pak rychle vydali na cestu a pospíšili na výšinu naší otčiny.

4. A ty, Juro, Bhusine a Ohorione, a také ty, Abedame, zůstaňte nedále v našem středu, líbí-li se vám u nás! Avšak jak jste nyní sami z úst nejvyššího zřejmě slyšeli, že každý jest úplně svobodný, tak jste také vy přede mnou, kterýž jsem vaším pozemským otcem. Jak se vám líbí, tak tedy můžete také učiniti a nemusíte se snad obávati, že byste buď tím či oním něco získali anebo ztratili, nýbrž veď vás ve všech věcech jediné vaše svobodná vůle, a slovo Páně a Jeho věčná láska buď pak na všech cestách a stezkách vaším vůdcem a vším vašeho života! Amen.“

5. A ihned šli Enos, Kenan, Mahalalel a Jared a pozvali na zítřejší sobotu děti severu, aby se dostavily k oběti na výšině.

6. Jura však odvětil Adamovi řka: „Otče, hle, jest nevýslovnou velkou radostí nám všem, že jsi nás pozval, abychom u tebe na výšině směli opět zůstávati; jen jest zde třeba jedné otázky a to: k čemu tu nyní jsme na posvěcené výšině, a co se tu má státi s našimi dětmi.

7. Mezi vámi jest nyní Henoch živým knězem Páně. Hle naše děti nemají nikoho, kdo by byl probuzen, jediné nás; chceme tedy také my jím býti – i když také ne v tak dokonalém smyslu, - čím jest vám a také vám všem nám z Emanuela nyní Henoch.

8. Toto budeme pak po celou dobu našeho života, uplatňovati, proto budeme nezřídka přicházeti na výšinu a budeme tu pro sebe a pro naše děti čerpati z vašeho středu nové teplo a

nové světlo. A tak tedy zde zůstaneme; ale zítra ještě brzy před východem (slunce) zazpíváme před tvou chatou chvalozpěv! Amen.“

9. A Adam jim odpověděl: „Tak tomu jest, a tak provázej a posiluj vás požehnání jak Páně tak i mé a nás všech! Amen.“

10. Poté se obrátil k Abedamovi a otázal se jej, co zamýšlí on učiniti.

11. Adam mu dal velmi jemnocitně touž odpověď. A Adam a všichni ostatní jej chválili pro jeho věrnost, a Henoch přistoupil k němu a řekl mu tato slova:

12. Poslyš Abedame cesta je ti známá! Vůle Páně jest tvá, Jeho láska tobě poddána. Tvé děti jsou všechny ještě slepé! Hle, ne nadarmo tě Pán probudil; proto pospěš k svým a přines jim všem radostné poselství a nezamlčuj ničeho, a všem řekni nahlas a v lásce silně co vše nás Pán všech učil.

13. Bud' pozdraven, milý bratře v Pánu a v Adamovi, nyní a na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 146.

Abedamovo setkání s Cizincem.

A Abedam opustil za mnohého žehnání ihned svaté místo a spěchal k svým, plně obtížen nejnádhernějšími poklady z nebes. A když se vracel pln vznešených myšlenek a pln lásky k Pánu, po téže cestě po níž se sem dříve tak nadmíru divuplně ubírali všichni k západu, hle, tu se pojednou objevil před ním právě na místě, kde dříve všichni odpočívali, a on jako jediný druh byl po boku Asmahaelově, mladý, statný muž a otázal se jej:

2 „Kam jdeš za tak pozdního dne? Hle, Slunce se dotýká již okraje hor a Měsíc jest ještě daleko se svým světlem; cesta jest hrbolatá a stezka plná kamení. Poslyš, Abedame, Já jsem slyšel, že se před tváří všech otců přihodily u dětí severu velké věci! Chtěl bych nyní tam, abych z toho také něco viděl, a zejména pak posílené otce; nechtěl by ses tedy vrátiti a Mne tam doprovoditi?“

3. A Abedam se dlouho nerozmýšlel a otázal se Cizince: „Ano, co žádáš, učiním s radostí rád; ale máš-li nějaké jméno, nemohl bys mně je sdělit, abych tě mohl k otcům uvést?“

4. A Cizinec se otázal naproti tomu totéž jemu: „Řekneš-li ty Mně své jméno, řeknu Já tobě také jméno Mé, a řeknu ti ještě zcela něco jiného; ale napřed Mi řekni ty jméno své!“

5. A Abedam se zarazil a pravil Cizinci: „Jak se mne můžeš tázati na mé jméno?! Nevyslovil jsi je právě předtím, když jsi mne zastavil a požádal, abych tě doprovodil zpět, kde se právě staly tak neslýchané velké věci! Hle jak tomu mám rozuměti?!“

6. A Cizinec mu pravil: Hle, Abedame, ty právě přicházíš s místa, se svatého místa, kde se staly tak velké věci a ty jsi byl jistě také probuzen! Jak to, že jako probuzený nemůžeš porozuměti této lehké otázce?“

7. A Abedam byl zcela zaražen a nevěděl, co by na to Cizinci odpověděl!

8. A Cizinec se ho opět otázal, jaké jest jeho jméno. A Abedam celý bez sebe údivem, že Cizinec jej sále volá jménem a nyní trvá na tom, aby se dozvěděl jméno Abedamovo, odvětil konečně Cizinci:

9. Poslyš, nuže, jmenuji se tak, jak ty jsi mne pojmenoval a nemám žádného jiného jména nežli právě jméno, které ty jsi mně dal, a které mně dal Adam a Emanuel!“

10. A Cizinec řekl jemu dívaje se ostře na něho: „Hleď, Abedame, nyní jsem spokojen, jelikož jsi Mně řekl, jaké jest tvé jméno. Neboť hle, Já jsem ti dal sice hned zpočátku jméno; avšak, jako Mnou ti dané jméno nebylo to však jméno **tvé**, nýbrž jméno Mé v tobě, ať by ses tak chtěl nazývati anebo ne. Nyní jest jméno tvé i Mé, a tak ses tedy zároveň dozvěděl jméno tvé i Mé a můžeš Mne klidně vésti, kam je Má žádost!“

11. Avšak Abedam se nemálo podivil, že Cizinec měl právě také jméno jeho, a vydal se ihned s Cizincem na zpáteční cestu.

12. Cestou se pak tázal Abedam druhého Abedama: „Řekni mně, chceš-li, z které krajiny jsi nyní sem přišel, a od koho ses dozvěděl, co se přihodilo v severní krajině?“

13. A Cizinec odvětil: „V důsledku tvé prví otázky přicházím sem přímo od východu; co se však týče tvé druhé otázky, budu ti vypravovati zcela krátký příběh:

14. Hle, jeden otec ve východní krajině – nejbohatší dětmi a láskou k nim – dlouho přihlížel jak se jeho děti baví všelikými užitečnými a více ještě škodlivými věcmi. Avšak moudrý otec se stavěl tak, aby ho žádné z dětí nemohlo spatřiti. Avšak ne po příliš dlouhé době hry se začaly děti tak odrazovati, že tu zůstalo sotva jediné, které by z lásky k nepozorovanému otci udržovalo své srdce čisté. Otec sice napomínal starostlivě stále všechny a ony sice velmi rády slyšely jeho slovo; ale zcela od srdce se nemohl žádný podle něho obrátiti.

15. Tu se rozhodl Otec stát se nepoznatelným a přiblížit se dětem tak, jakoby přišel jako cizinec z nížiny.

16. Děti jej sice přijaly, ale nikoli s láskou, nýbrž na zprostředkování toho jednoho jen jako cizince; neboť jelikož se jejich srdce zvrátilo v pošetilé a světské (věci), osleply také jejich oči a ohluchly jejich uši, takže nemohly poznati Otce.

17. Když se však Otec poněnáhu dával skrze skutky a slova víc a více poznávati, tu bylo dětem úzko a teskno, a málokteré snášely jeho blízkost.

18. Ježto však Otec viděl, jak jeho děti byly ještě nezralé, ohříval je všechny svou láskou, takže se k Němu obrátily a jej chválily a velebily. A Otec posílil je všechny a poželhal jim a opustil je pak na zkoušku na krátký čas.

19. Tento Otec přišel na zpáteční cestě od svých dětí ke mně a vše mi sdělil, proto jsem nyní zde, abych se podíval, jak děti vypadají, a co v nepřítomnosti svého Otce dělají.

20. Proto zaveď Mne tedy k svatému místu! Amen.“

* * *

Kapitola 147.

Rozmluva Abedamova s Cizincem Abedamem.

9. listopadu 1841.

Když pak Abedam toto z úst Cizince uslyšel, začal se zcela mocně podivovati a pravil:

2. „Ale velectěný Abedame, to je právě záležitost dětí výšiny, které jsou našimi hlavními praotci!

3. Otec sluje Emanuel Abba a Jehova Bůh nejvyšší, svatý, přesvatý!

4. Řekni mně, chceš-li: Kde tě tento svatý Otec potkal, a jak vypadal a kam odtud odešel?

5. Ó, řekni, prosím tě o to! Neboť hle, já jsem byl od večera na vlastní oči a uši svědkem všeho, co se stalo, a měl jsem k tomu ještě nevyslovitelnou milost kráčet stále jako nejnehodnější po Jeho svatém boku!

6. Ó, příteli Abedame, jakou blaženost jsem já ubohý hříšník pocítil, nemohl by ti ani nejvyšší anděl i nejrozpálenějším jazykem ani v nejmenším popsati!

7. Ano, mohu ti říci jen tolik, že v této krátké době jsem pocítil snad více nejvzdálenější blaženost nežli nejvyšší andělský duch v jedné věčnosti!

8. A Cizinec se jej otázal: „Co tě vlastně učinilo tak blaženým, že považuješ blaženost vznešených svobodných andělů proti tomu téměř za nic?

9. A Abedam odpověděl: „Ó, můj milovaný jmenovče, hle, byl jsem zcela zvláštní člověk již odjakživa, a pro tuto zvláštnost mně činí právě nejblaženějším to, co by snad mnohé tisíce rmoutilo! A tato zvláštní vlastnost záleží v tom, že se cítím nejblaženějším, jsem-li vedle někoho u koho náleží ze základu srdce pociťuji vždy víc a více své nic a jeho vše, proto také nechci spatřovati žádného člověka **pod** sebou, nýbrž vždy pokud jen možno **nad** sebou. A tak jest mé heslo: „Blažená jest poníženost srdce, a bezmocná slabost jest červa největší bohatství!“

10. Neboť kdyby byl červ silný v úplné hojnosti života, jak by jej to muselo boleti, kdyby byl pošlapán! Ale jeho slabost a stálá bezmocnost jeho života činí mu to, co se nám zdá býti bolestné, snad nejvyšší blažeností jeho života.

11. Nejsem sice ten, jenž by znal přirozenost červů jako Ten, který je stvořil; avšak mně to tak připadá, poněvadž mně to tak připadá, poněvadž jsem právě v útlaku se všech stran nejšťastnějším.

12. Ale nyní, můj milovaný jmenovče, prosím tě o laskavou odpověď na mé dřívější tři otázky, chceš-li! Amen.“

13. A cizí Abedam mu odpověděl: „Hle, Můj milovaný Abedame, když se o té věci náležitě ve světle uvažuje, řekni mně, co ti nyní, mohou ony rozřešené otázky více prospěti?!

14. Hle, Má zásada a Mé heslo jest pak toto: „Nemůžeš-li jediným slovem svému bratru prospěti, pak ponech jazyk v klidu, a pohni jím teprve tehdy, budeš-li moci státi se tím bratru užitečným!“

15. Hle, podle této Mé zásady bych ti mohl zůstat dlužen odpověď! Jsi s tím spokojen?“

16. A Abedam jemu odpověděl: „Ano, milovaný příteli Abedame, jednak jsem, protože z toho poznávám, že tvá vůle podmaňuje vůli mou, a to mně dělá dobře; ale na druhé straně, jelikož já tohoto tobě i mně známého svatého Otce nyní nadevšecko miluji, jest mé srdce naplněno nejvyšší blažeností, mohu-li stále být u Něho anebo aspoň stále o NĚm mluvíti, jej milovati, chváliti a nadevšecko velebiti a jako Nejsvětějšího vzývati a rovněž také jako při nynější příležitosti dávati si od někoho všeliké věci o NĚm vyprávěti. A hle, následkem této mé nejvyšší a nejživější touhy srdce nejsem opět spokojen, že mně nechceš odpověděti na to, nač jsem se tě tázal! Podle tvé zásady můžeš to již beze vší pochybnosti učiniti; neboť tím mému srdci neuškodíš, nýbrž jen nekonečně prospěješ. Či není každé jednání a každé slovo našim bratrům největším užitkem jen tehdy, jestliže jsme pracovali pro jejich srdce a mluvili k jejich srdcím?!

17. Hle, není to také správné a souhlasné s tvou v pravdě vznešenou nejkrásnější zásadou?!

18. Proto chceš-li, můžeš mně mé otázky zajisté dobře rozřešiti!“

19. A onen cizí Abedam, pravil poté známému Abedamovi: „Poslyš, Abedame, smysl tvé řeči se Mně nyní tak líbí, že nemohu nyní jinak, nežli předně ti tvé otázky rozřešiti a pak ti ještě něco a ještě opět něco sděliti. A tak tedy slyš:

20. Tento tobě dobře známý Otec potkal Mně právě tam, kde jsme se my dříve potkali. Co se týče jeho vzhledu, můžeš Mně věřiti, byl mi navlas podobný téměř tak jako se navzájem rovnají naše jména a v podstatě se také tobě velice podobal.

21. Kam však šel, nemohu ti nyní přesně říci; jen tolik jest jisté, že nešel od Svých dětí, nýbrž na malé oklice jen zase ke Svým dětem.

22. Hle, nyní máš vše k rozřešení své otázky; ale přijde „ještě něco“, a toto „ještě něco“ záleží opět v protiotázce!

23. Hle, jelikož jsi probuzený a zřel jsi tak dlouho Otce, divím Se, že jsi nemohl tuto podobnost mezi Mnou, tebou a Jím na prvý pohled spatřiti!

24. A nyní však přijde ono „ještě opět něco“, - a toto opět v otázce! Hle, tvá zásada jest zvláštním způsobem mou, a přirovnání s červem již dávno vyrostlá na Mé půdě! Řekni Mně tedy, zda se navzájem k sobě hodíme

25. Ale jedno považ! Chce-li někdo býti kvůli vlastní blaženosti nejnepatrnějším, zda to není potají totéž, jako kdyby někdo z téhož důvodu chtěl býti mezi všemi svými bratry nejvyšším?!

26. Hle tato věc Mne u tebe rmoutí! Chceš-li tedy, můžeš Mi tento uzel rozvázati!“

27. A známý Abedam nevěděl, jakou odpověď tu měl dáti svému jmenovci, a prosil Jej řka:

28. „Milovaný příteli Abedame, že jsi syn východu, hle, to prozrazuje tvá vpravdě nepochopitelná vysoká moudrost! Rád bych ti rozřešil tvé otázky, kdyby mně to bylo možné; ale nemohu ani tvé zvláštní odpovědi na mé otázky pochopiti a náležitě je do svého srdce vpraviti

29. Co se dokonce týče tvých otázek, budeš se muset již odpovědi zřeknouti; neboť teprve nyní zcela poznávám, jak ošklivě jsem ještě hloupý.

30. Ano, milý příteli, dobře jsi učinil, že jsi mne zdržoval a nutil k ústupu; neboť kdybych byl s touto mou teprve nyní poznanou hloupostí přišel k svým, - ó, jak by jedna hloupost probudila a konečně zcela porazila druhou!

31. Proto mne již nenazývej probuzeným, nýbrž spicím pošetilcem; neboť čím více nyní o sobě přemýšlím, tím hloupějším si připadám.

32. Věřu, jelikož se mně s mou zásadou u tohoto svatého Otce blaženě dařilo, považoval jsem se také již za probudilého – a teprve nyní zcela poznávám, jak málo mé srdce všem těm nádherným slovům z úst otcových rozumělo a za živa je v sobě pochovalo jako nádherný výsev věčné lásky a tak věčného života!

33. Ó, příteli Abedame, odpusť mně, že ti nejsem s to odpověděti! Amen.“

34. A neznámý Abedam mu odpověděl: „Poslyš, Můj věrný jmenovče, Já jsem s tvou odpovědí zcela spokojen; neboť ty jsi Mně každý bod Mé otázky dokonale vysvětlil, a tak se tedy nyní k sobě úplně hodíme!

35. Nyní poznáváš, co ti ještě chybí, a náležitě ses v srdci pokořil. Pohlédni v náležitém světle na svou zásadu, - Já pak chci býti slovem a skutkem každému užitečným!

36. „Řekni, posud: Nejsme jako jeden pro druhého učinění, - jako kdybych já byl již od věčnosti pro tebe a tebe stvořil jen pro sebe?“

37. A Abedam pln radosti (pravil): Ano, ano, tak mně to připadá nyní již téměř nad Slunce jasné; jako Otec pro syna a syn pro Otce!

38. Nejmilejší příteli Abedame, mně to také ještě připadá tak, jako bychom se neměli na věky nikdy oddělit, a jako bych tvé pomoci nikdy nemohl postrádati! A tak také chci, abychom pospolu zůstali nejen časně, nýbrž také věčně!“

39. A cizí Abedam pravil: „Hle, ty jsi mne předešel! Od té doby co tě znám, jest to také Mé nejvyšší jedinečné přání a vůle!

40. Avšak hle, Já slyším hlasy chvály! Jsme blízko u cíle; proto se vzchop a zaveď Mne k Adamovi a k ostatním! Amen“

* * *

Kapitola 148.

Příchod Cizince Abedama k otcům.

10. listopadu 1841

„Ano vpravdě“, pravil známý Abedam, tu je již ona zřícená stěna! A hle jak se mi zdá, tamto jsou ještě všichni shromáždění! A dále se mi zdá, má právě Henoch řeč na rozloučenou k severním dětem, ano, ano, k Jurovi. Ohorionovi a Bhusinovi ji má.

2. Pospěšme jen hezky hbitě! Snad také ještě uslyšíme , pár slovíček, které se budou hoditi na nás; proto jen hbitě!“

3. A cizí Abedam odvětil známému (Abedamovi): „Poslyš milovaný příteli, řekni Mně, k čemu třeba spěchu, nacházíme-li se již na místě samém!

4. Co se týče slov Henochových, ty poslední nám již mnoho neprospějí, jestliže jsme zmeškali ta prvá; anebo co prospějí oltáři horní kameny, jestliže nebyly nejprve položeny dolní základní kameny?!

5. Či viděl jsi kdy, že by den počínal večerem, anebo že by strom začínal ve vzduchu růsti u vrcholku a že by vrcholky pak dolů vyhnaly kmen a z něho pak teprve kořeny do země?!

6. Či prospěje někomu, pokryje-li hlavu hadrem, ale nemá nic, aby pokryl také ostatní tělo?!

7. Hle, proto myslím: nechme Henocha dokončiti řeč a počkejme zde trochu abychom nikoho nerušili v pozornosti jeho srdce!“

8. A známý Abedam, stavěl se úplně spokojený a pravil k cizímu Abedamovi: „Nejmilejší příteli, já myslím, že bys byl s to mocí své moudré řeči, která mimo to je ještě plna nejlíbeznějšího zvuku vésti mne do ohně a já bych tě následoval do všech hlubin moří a všeho vodstva Země!

9. Věru, nejmilejší příteli, netoliko tvá podoba, nýbrž také tvá řeč má neobyčejně silnou podobnost s řečí Otcovou – ty již víš, koho míním; - jen mně připadáš tělem značně silnější nežli byl Otec. Neboť postava Otcova byla značně slabší a menší to je – musíš mně dobře rozuměti – co se týče o s o b y, ale nemůže ovšem býti řeč o duchovní podobě Otcově, která má nekonečnou moc a sílu na věky!“

10. A cizí Abedam mu odpověděl: „Tedy takovou podobnost a nepodobnost pozoruješ nyní mezi Mnou a Otcem?!

11. Ano, ano, máš pravdu; tak tomu také bylo! Ale co míníš milovaný příteli, menší a slabší postavou? Hle, co se Mne týče, jsem toho mínění: Kdyby se byl, jak také asi víš, tento Otec objevil Svým dětem v poněkud cizí podobě, aby jim tím ukázal, jaké bylo jejich srdce, pak by byla mohla také jeho tehdejší poslabší postava značně hráti úlohu!

12. A kdyby se snad byl neočekávaně vrátil k Svým dětem, a jejich srdce by byla svobodnější a v lásce silnější, co myslíš, - nemohl by se tu snad ukázat Otec také silnější nežli nedávno a nemohlo by se pak státi, že by se mně pak navlas podobal?!

13. Já totiž myslím, že podoba Otcova vzhledem k dětem se řídí vždy podle více méně svobodné lásky jejich srdcí k Němu! Co soudíš tedy v tomto ohledu?

14. A známý Abedam odvětil, samým obdivem celý bez sebe, Abedamovi rka: „Ó, příteli! Musím se ti otevřeně doznati, že jako tvá slova zněla dříve vždy tajuplně, tak nyní zase znějí jasně!

15. Hle, oč moudřejší nežli já jsi opět ty! Věřu tebou zmíněná, nejvyšší důležitá okolnost byla by mému srdci dočista ušla!

16. Musím ti již předem říci: Podle toho jak o tom nyní u sebe uvažuji, myslím, že, uslyší-li tě Adam, Henoch a všichni ostatní o něčem mluvíti, věru budou všichni oči vyvalovati a uši silně natahovati! Neboť podle mého úsudku, věru, když tě člověk slyší mluvíti, domníval by se přímo, že jsi byl Otcem kterého jsi potkal buď skrz naskrz probuzen – musíš mně rozuměti! - že jsi Otec Sám; rozuměj, milý příteli, že toto říkám jen v přirovnání!

17. Věřu, s tebou si u otců jistě hanbu neudělám!

18. Co se mne týče, jsem přešťastný a musím se ti nyní otevřeně doznati: Ptám-li se nyní své lásky: „Koho miluješ více, - Otce nebo tohoto přítele?, pak mně odpovídá: „Vše, co mám, mám sice od Otce, - ale to, co dávám Otcovi a tomuto příteli, jest úplně stejné, a není v tom žádného rozdílu!“

19. Ó, Adame, ó, Henochu, ó vy všichni ostatní žijící, vy se budete velmi podivovati této moudrosti!

20. Nuže, nejmilejší příteli, hle, Henoch se schýlil k oltáři a k otcům; jeho řeč jest u konce! Chceš-li, uvedl bych tě!“

21. A cizí Abedam odvětil: „Poslyš, Abedame, jdi tam napřed a odpověz Mně; pak se teprve vrať, přines Mně dobré poselství, a pak Mne u všech otců uved! Amen.“

22. A Abedam odešel ihned k otcům a sdělil jim vše, co jej potkalo v krátké době, co opustil ono místo, nad čímž byli všichni velmi překvapeni, ani Henocha nevyjímaje, takže se jej Henoch ihned otázal: „Milovaný Abedame, bratře v Bohu Emanueli Abba! Řekni mě jen krátce, jak působila jeho slova na tvé srdce?“

23. A Abedam mu odpověděl: „Bratře Henochu, opravdu tak, jak jsem již přiznal: co mne se týče, nenalezl jsem ani nejmenšího rozdílu mezi ním a Emanuelem!

24. Krátce, pravím tobě, který jsi mne přece předtím při mém rozloučení odtud pozdravil jako probuzeného, moje probudilost byla proti jeho nepochopitelně jasné a vysoké, ano nejvyšší moudrosti pouhá slepota, hloupost a vše nicotné, cokoli bys z ní mohl vždy jen neužitečného zploditi!

25. Proto ti pravím, milovaný bratře Henochu, těš se z celého srdce na něho; neboť jistě i tobě způsobí velmi mnoho radostí!

26. Nyní však jest čas abych šel pro něho a přivedl vám ho! Henoch se však tázal ještě Abedama, zda by nesměl **také** on jíti Cizinci naproti.!

27. A Abedam k tomu z celého srdce rád svolil. A tak oba došli brzy vítání k Abedamovi.

28. A cizí Abedam, se ihned otázal Henocha: „Nejmilejší Henochu, hle, nastal již večer! Chystáte se na zpáteční cestu z tak nadmíru posvěceného místa; měl bych Já a Můj jmenovec jíti s vámi na výšinu, přenocovati u vás a pak zítra slaviti s vámi sobotu Páně? Neboť hle, jakmile jsem se dozvěděl, co vše se zde přihodilo, probudila se ve Mně velká touha spatřiti probuzené, živé děti velkého svatého Otce a pak slyšeti z jejich živých srdcí také živá slova!“

29. A Henoch odpověděl: „Ó, příteli a můj nový, ještě nepoznaný bratře! Pro hosty tvého druhu máme na výšině velké množství příbytků. Nejen pro dnešek a zítřek, nýbrž pro všechny časy časů a věky věků budeš v našem středu přebývati!

30. Přátelé Otcovi jsou také naši přátelé; a ty, které On nám přisoudil, budou u nás přebývati na věky! Kdyby vám však bylo libo – jest na čase! – následujte mne! Vaše vůle! Amen.“

31. a Šli odtud. Když přišli k ostatním otcům, uvítali je otcové a všichni se tlačili kolem dvou Abedamů. Adam se však obrátil, ježto Abedam šel za ním, a otázal se cizího Abedama:

32. „Milý, vítaný příteli a hoste naší lásky! Ježto, jak nám tvůj jmenovec dříve sdělil, přicházíš právě od východu, řekni mně, je-li ti to milé, co tam děti dělají, a chceš-li, kdo jest tvůj důstojný otec a v kterém pokolení ode mne pochází!“

33. Při této Adamově otázce pokynul známý Abedam ihned Henochovi řka: „Nejmilejší bratře Henochu, nyní nastav ucho a srdce!“

34. A Henoch mu poděkoval za tuto připomínku. Cizinec pak odvětil Adamovi: „Poslyš, Adame, co se týče tvé první otázky, odpověděl jsi na ni již v tvé otázce; a patříš-li také k probuzeným, musí ti tedy býti nad Slunce jasné, nač se Mne tážeš! Či nemělo by ti snad býti jasné, které děti se tu nazývají“dětmi východu“?!

35. Je-li tomu tak, pak to ovšem omlouvá tvou – dovol mně, otče Adame, - tvou neobyčejně mělce pojatou otázku, může ti na to býti dána jen stejně mělká odpověď, že tvé východní děti jsou vesměs svěží a zdravé a mnohé se těší na zítřejší den.

36. Co se však týče tvé druhé otázky, ta se podobá léčce. Ale hle, Mne tak snadno nechytíš; pravím tobě, spíše chytíš ve vysokém vzduchu letícího orla nežli Mne. Blaze však tobě, že ti dala takovou otázku láska; bez ní by tě nyní postihla krutá odpověď!

37. Kdybych však Já se **tebe** na něco takového otázal, jako odpověď bys Mi na to dal?

38. Nuže hle, jako probuzenému by ti mělo býti přece jasné, zda mám otce či ne; či spíš ještě?!”

39. A Adam se u sebe převelice podívoval této odpovědi a neodvažoval se Cizince již na nic tázati.

40. Henoch pak pravil známému Abedamovi: „Ale milý bratře!“ Cožpak ty jsi svého jmenovce ještě nepoznal?“

41. A Abedam odpověděl zaraženým ne. – Henoch pak pravil: **„Věru nic v člověku nezůstává tak dlouho nerozumné jako srdce! Ó, Pane, měj strpení s námi slabými! Amen. Abedame já myslím, že probuzení ještě všichni spí! Rozumíš tomu?!”**

* * *

Kapitola 149.

Otázka cizího Abedama

11. listopadu 1841

A známý Abedam odpověděl Henochovi: Nejmilejší bratře v Abba Emanueli! Že mne ještě nelze nikterak počítati k probuzeným, to v sobě až příliš zřetelně pociťuji, - a, tak zcela otevřeně řečeno, tato zřejmost se zdá býti ano mnohem spíše jest to nejzřejmější na mém životě;

2. Jak je to s ostatními, bratře Henochu, to člověk s mou životní zřejmostí zaviněnou mnou samým, zrovna příliš rychle nepostřehne

3. Ale jak se to zdá velké hlouposti mého života, on má již také – mezi námi tiše řečeno – našeho milovaného otce Adama.

4. A Henoch mu odpověděl: „Poslyš, tvá řeč zní poněkud pošetile, - ale buď ujištěn, že zpozoruješ-li již v sobě noc, pak jsi již bdělý! Neboť kdybys spal, pak bys nepozoroval v sobě noci, nýbrž bys snil o nejvyšším slepém dni, snící však neví, že spí a sní.

5. Hleď, já jsem tedy tohoto mínění: Před zjevem svatého, přelaskavého Otce v Emanueli Abba jsme spali a snili všichni; když však přišel, všechny nás probudil. A hle, stali jsme se bdělými, - avšak ne za dne, nýbrž v noci našich srdcí; a kdyby byl Emanuel toto na nás neučinil, spali bychom dosud v mrtvém dni snu

6. Avšak u nás jest již starým pravidlem, budit děti aspoň dobrou hodinu před východem, aby si jejich slabé oči zvykaly na ponenáhlu nasávající den a snadno a bez újmy pak snášely silné světlo dne. Myslíš, že proto snad jednáme moudřeji nežli Emanuel?!

7. Ó, hle také tomu nás učil kvůli přirozenosti těla! A nemá oko ducha větší cenu nežli oko těla?!

8. Činíme-li tedy toto, pro dobrodiní těla, myslíš, že Pán bude méně milosrdně zacházeti s očima ducha?!

9. Ó, milovaný bratře Abedame hle, co Pán činí, jest vždy moudře a dobře učiněno.

10. Jsme probuzeni, a bylo by velkým nevděkem vůči tak nadmíru svatému a dobrému Otcí, kdybychom nepoznávali, co na nás učinil! Leč my všichni jsme probuzeni v půlnoci a to z nejvyšší lásky Abbovy; ale usnouti nesmíme nikdy! Den ducha jest jasnější nežli den těla. Proto je také k dobrodiní duchovního oka třeba probuzení o půlnoci; neboť kteří tu budou spáti až do dne, ty pak silné světlo dne jistě usmrť! – Rozumíš mi, milý bratře?“

11. Po této Henochově řeči k Abedamovi vrátil Se cizí Abedam k oběma a obrátil se na ně těmito povšimnutí hodnými slovy, která zněla takto:

12. „Nejmilejší přátelé! Věru, ani **jediné** slovo vaši rozmluvy neušlo mému uchu! A ty Abedame, jsi bdělý, protože jsi v sobě pozoroval a dosud pozoruješ noc; a ty, Henochu, jsi živě bdělý, protože jsi postřehl čas, v němž vás Otec probudil a proč, - a s velkou jistotou tušíš velký nastávající den!

13. **Dobře** jsi mluvil k svému bratru, a každé tvé slovo jest již plamenným písmem Hvězd zapsáno do knihy věčného života. Ale nyní vám dávám otázku, na kterou Mně můžete co nejlaskavěji odpověděti; neboť bez rozřešení této otázky zůstává každý člověk, i kdyby se jím v noci sebe silněji zatřásko víceméně rozespálým, a tento stav probuzeného je horší nežli spánek sám!

14. Tato důležitá otázka zní takto: Jaký je viditelný rozdíl mezi přednocí, půlnocí a ranní nocí?

15. Hledte to je odůvodněno ve věčném Božím řádu! Spící však nepoznává rozdíl noci, protože spí; a přijde-li velký buditel, hučící půlnoční vítr, pak sice otevře oči, obrátí se však a opět usne, aby snil až do východu Slunce. Vstane-li pak, štítí se světla, a hledí se brzy skrýti pod hustým stínem.

16. Jiný však vstane, protře si oči a natáhne všechny údy; ale zůstává rozespálý až do východu a proto stále sem a tam kolísá a jest pln hněvu a neví, o jaký čas jde a myslí stále jen na sladký spánek, - ale na přicházející den nemyslí. A je-li již napomínán, aby se oblékl, zůstává přece ještě lenivý a bez šatu až do východu a vracející se přednoc by mu byla mnohem milejší nežli přicházející jitro života.

17. Věru, jemu den neposkytne nic potěšitelného!

18. Úplně probuzený se však raduje již při prvním probuzení bdělého života a velebí v půlnoci svého velkého, svatého Buditele; ten to je, který ihned poznává o jaký čas jde a poznává rozdíl mezi předpůlnocí, půlnocí a ranní nocí

19. Každým dechem očekává přicházející den, a již prvé šetření dne naplňuje jeho ducha radostí, která je větší nežli všechna viditelná nebe!

20. Nuže hledte, milovaní přátelé, jak důležité jest zodpovězení dané otázky! Proto jsem vám také přidal k tomu toto vysvětlení, abyste tím snáze našli vhodnou odpověď na tuto nadmíru důležitou otázku; a tak Mně jeden po druhém odpovídejte, - avšak, chcete-li! Amen.“

21. A známý Abedam pravil ihned Henochovi: „Bratře, tvá slova obrácená dříve k mé hlouposti mně protřela oči, takže nyní sice velmi dobře vidím, v kterou noční dobu jsem byl – věčný dík velkému Buditeli! – probuzen a nyní vím, že jsem opravdu bdělý, a proč; ale, bratře, ta otázka! – Ó, nejmilejší jmenovče, tvá otázka nevyrostla na naší hubené zemi! Co se mne týče, velmi zřetelně již opět pociťuji, že jejím rozřešitelem nebudu!

22. Bdělým sice jsem – Pánu všechna chvála, všechn dík a láska za to! – avšak pokud je při mém nočně bdělém stavu obtížná také obtížná rozespalost, hle, to jsem s to sotva spatřiti! Proto se již budeš muset, milý bratře Henochu, připravit, chceš-li, na odpověď této hlavní otázky! Amen.“

23. A Henoch pravil známému Abedamovi: „Poslyš milý bratře, mně se však zdá, že náš nejmilejší přítel dal otázku již zodpovězenou, a že záleží tedy jen na nás, abychom na tuto otázku tak velice neodpovídali, nýbrž spíše hleděli poznati odpověď do otázky vloženu a pak ji přijali do našeho života.

24. Neboť hle, já myslím takto. Z koho úst proudí tato otázka, z toho srdce proudí také nevýslovná blahověle! A buď ujištěn, že ten – Tazatel nemá zapotřebí, aby nás buď zkoušel anebo aby k zalíbení své nevýstižné moudrosti bádal náš doutnající sluneční prášek, nýbrž jeho radostí jest jen dávat v skrytu zastřené, neslýchaně velké dary! – Rozumíš mi Abedame?“

25. A cizí Abedam vzal oba podpaží a zvedl je poněkud od země a pak je opět jemně postavil a jal se jim vysvětlovati toto:

26. Moji co nejpřněji milovaní, ve vašich srdcích vládne velká věrnost; v tobě Henochu světlo z lásky – a v tobě, Abedame láska ze světla! Obé jest dobré a vystihuje smysl řádu Božího a zřídlo života proudí nezadržitelně radostně k velkému, věčnému dni.

27. Ale přednoc, půlnoc a ranní noc nevtékají zároveň do dne, nýbrž zůstávají zpět a jedna po druhé zaniká.

28. Ale přece jich je třeba z téhož řádu, jako je třeba půdy semeni, tedy také životu! A tak je přednoc dobou zasévání a ležení země, půlnoc doba klíčení a vyrázení a ranní noc pak doba odpadnutí hmoty a vzrůstu nasáváním ranní rosy.

29. Avšak rosa padá již velmi záhy před východem; a takový právě je také případ u nás.

30. Hledte, den Páně není dnem jako je den Země, nýbrž přijde-li, pak přichází sám a nejde již ze ním na věky žádná noc; proto jest předchozí noční doba v Božím řádu oprávněná, jelikož je nutným předchůdcem, velkého dne!

31. Ale který živý bude chtít setrvávat v noci?! Nedá-li se však probuditi, zda nezajde s ní, když přijde den?!

32. Hledte, to jsou velké rozdíly; proto jsem vás vyzdvihl oba vzhůru, abyste toto mohli pojmouti do života! Pochopte to dobře a zůstávejte u Mě, jako Já u vás; ale mlčte až do zítřka! Amen.“

* * *

Kapitola 150.

Evangelium lásky.

12. listopadu 1841.

A Henoch poté odvětil ještě toto: „Ano, tak tomu jest! Tak to pociťoval hluboko můj duch; jenže můj jazyk by se to nebyl odvážil vysloviti. Neboť také tu mně pravil můj duch: „Nech na pokoji svůj mdlý jazyk; neboť vysloviti toto, aby se to stalo požehnaně působivé si vyhradil jazyk mocnějšího!“

2. Ó, velký Abedame, poslyš mne v tichosti mého srdce: neboť zde to volá: Jehovo, jak velká a svatá musí býti Láska Tvá! Jestliže někomu přisoudíš milost na zítřejší den, pak dáváš, dobrý svatý Otče, aniž by to onen slepý obdařený pozoruje, přisouzenou milost s přisouzením samým!

3. Proto také, ó předobry, svatý Otče, čím více pátrám v srdci po Tvé nekonečné dobrotě, nenalézám mé srdce již téměř zcela žádných slov, aby Tě, ó, Otče, náležitě chválilo, velebrlo a vzývalo; a mé srdce se stává pro mocnou lásku k Tobě příliš těsné a tak Tě musí konečně láska nemající srdce již místa vřele uchopiti a nade všecko milovati ve všech částech a údech do nichž se přelila!“

4. Ale otáží-li se opět svého ducha: „Cožpak nemohu ještě prudčeji, nekonečně více ještě dobrého, svatého Otce milovati?“, tu zazní mně opět v duchu: „Kdo, jehož srdce jest naplněno láskou, může milovati jak by chtěl?! Hle, láska jest nenasyta a proto také nemůže nikdy jakékoli nasycení nalézti leč jedině v nekonečné lásce svatého Otce!“

5. A tak, Otče, miluji Tě vždy s větším hladem lásky; a kdyby to bylo možné ó, pak toužebně bych se na Tobě, ó, Otče, k smrti namiloval!

6. Ó, Otče, můj svatý, milý Otče, přijmi rosnou kapku mé lásky tak, jako by byla něčím před tebou! Amen.

7. A ty můj milovaný bratře Abedame, řekni mně: Jak je ti u srdce, ano u milujícího srdce, když jsi nyní jistě poznal, kolem které hodiny noční jest?“

8. A známý Abedam odpověděl Henochovi: „Nejmilejší bratře, hle, ty jsi ve své lásce ještě spíše šťastnější nežli já, jelikož můžeš ještě mluvit v ohni svého srdce! Hle, tu já jsem opět zcela strašně hloupý! Jestliže mě, jako nyní láska pevně uchopí, pak s největší bídou dovedu tolik slov, kolik právě ode mě slyšíš, - avšak předmět své lásky nesmím pojmenovati, jinak je náhle konec se směšně špatným uměním jazyka mého!“

9. Avšak tolik ti mohu ještě nyní říci, že má nekonečná hloupost konečně poznala, že dříve nepoznala, jak pozdě anebo v kterou dobu je noc, i když se to také domnívala poznati. Nyní poznávám navlas dobře, a pravím tobě jaký je čas! Ale nyní také víš, že musíme až do zítřka mlčeti! – Hle, já jsem již potichu!“

10. Druhý Abedam dal pak oběma poznati Svě zalíbení a poté pravil: „Poslyšte, takto je to: Pravá láska se musí takto k smrti milovati, buď v duchu anebo ve skutku těla, a teprve tato smrt jest pravé vzkříšení k pravému věčnému životu, v němž pak tato láska zcela jediné v nejvyšší, stále a věčně se stupňující blaženosti a pravé nejvyšší mocné rozkoši vlastního života bude žiti.

11. Avšak každou lásku čeká stejný osud řešení. Kdo miluje svět, ten zemře ve stále rostoucí lásce světské; protože však svět života nemá, nýbrž jen smrt, pak ten, jenž v lásce světské nepovstane také nikdy k novému životu, nýbrž jen k nové smrti.

12. Kdo miluje tělo, ten touto láskou také tělu zemře; ježto však také tělo je mrtvé, nepovstane tento milující nikdy k novému životu, nýbrž stejně jako ti, kdož milují svět k nové smrti těla.

13. Kdo miluje sama sebe, ten také ve své vlastní lásce zemře; a jelikož každý člověk jest u sebe a pro sebe mrtvý, nepovstane sám sobě umírající také nikdy k novému životu, nýbrž právě tak v sobě k nové smrti. Kdo je tu však beze vší lásky a jest naplněn nenávistí všech věcí, u toho druhá smrt již zřídila svůj příbytek; a kdo má hněvivé srdce, na toho srdci tlučká již druhá smrt; a kdo je lakomý a pln závisti toho druhá smrt již oběma rukama objala.

14. A kdo si konečně bude shromažďovati poklady a bohatství světa, tenť jest, který tu stavi trvalé místo druhé smrti; a kdo miluje život této Země, kterýž jest přechodnou smrtí, aneb částečným ustavičným umíráním, nepřestane nikdy umírat.

15. Usmrcuje sice každá láska, také láska k Bohu; avšak v žádné usmrcené lásce se život znovu nenalezne, nýbrž jediné v lásce k Bohu, protože jediné Bůh jest věčný život Sám.

16. Každá láska sice znovu nalezne vědomě samu sebe; avšak přátelé, v onom znovunalezení bude nepředstavitelný rozdíl, totiž zda v životě či v smrti!

17. Také tedy tvá láska Henochu již odumřela všemu a znovu se nalezla v Bohu; proto také jsi již znovu žijícím pro všechny věky věků. Avšak jako ty jsi našel druhý život, tak budoucně jen málokterí jej naleznou; neboť takovou milost může způsobiti jen nejmocnější oheň vnitřní lásky k Bohu. Pochopte toto co bylo řečeno dobře, a mlčte až do zítřka!“

18. Po této řeči dorazili všichni šťastně k chatě Adamově, kde se poněkud usadili na zemi a všichni přijali od Adama starobylé dobré otcovské požehnání.

19. Poté všichni povstali, co nejuctivěji se poklonili Adamovi a děkovali mu za požehnání a poté byli propuštěni k odpočinku. Henocha, oba Abedamy a Lamecha prosil však Adam, aby se u něho zastavili a zůstali. A Setovi připomněl, aby se postaral o večeři. A Set šel ihned do své chaty kde ho co nejtoužebněji očekávaly žena a mnohé jeho děti, které všechny poslal k chýši Adamově, kde všichni dostali požehnání, tak jako všechny ostatní ženy a děti, které již velmi dlouho toužebně očekávaly příchod Adamův a ostatních otců.

20. A když byli všichni obdrželi od Adama požehnání a opustili opět uctivě a vděčně chatu Adamovu, přišel do chaty také již Set a brzy po něm jeho žena, obtíženi hojnými pokrmy a nápojem. Již se však velmi setmělo, a zároveň se dostavila také silná bouře, čímž se večer ještě více zatemnil.

21. A proto si Adam vyprosil u Seta také důkladnou smolnici, kterou vyrobil Henoch, aby jí osvětlil temnou chatu.

22. Cizí Abedam, pravil pak Adamovi a Setovi: „Poslyšte přátelé, zanechte toho! Hledte, k čemu tolik zbytečné námahy pro unaveného Seta, který také není již žádný jinoch?!

23. Co se týče osvětlení chaty, to přenechejte jen Mně – bude ihned v ní světlo; neboť Já Se v děláním světla ještě lépe vyznám nežli Henoch se svými smolnicemi!

24. Mně stačí jen říci: „Budiž světlo!“ a jak všichni vidíte, máme všichni náležité množství světla v chatě!“

25. A také okamžitě nastalo v chatě jasno jako ve dne – nikdo nevěděl odkud, neboť nebylo možné vypátrati svítící těleso.

26. Henoch a Abedam věděli sice dobře, odkud světlo přišlo, a znali Původce světla; ale jak, to jim bylo skryto. A tak po dlouhém obdivování děkovali všichni Pánu a konečně se posadili a všichni v dobré mysli jedli a pili. A ani druhý Abedam nedal na Sobě nic pozorovat a se všemi vesele jedl a pil.

* * *

Set hledá světlo ve světě.

13. listopadu 1841

Toto zvláštní Abedamovo opatření světla nešlo Setovi z hlavy. Neodvažoval se sice nikoho na to tázati; avšak slídlil tu a tam. jeho oči prohledávaly všechny kouty chaty, a jeho myšlenky nenechávaly žádný myslitelný způsob bez povšimnutí

2. Avšak vytvořiti světlo pouhým „Budiž světlo!“ a to ještě světlo, které osvětluje všechny kouty stejně silně a nikde nečiní stínu, to se Setovi ještě nikdy nepříhodilo, avšak tázati se nikoho neodvažoval.

3. Toto Setovo hledání však zpozoroval brzy Adam a otázal se Seta: „Synu, Abeli-Sete, co hledáš anebo co pozoruješ? Či nalézáš snad zde v chatě něco, co je ti divné?“

4. A Set plný úcty odpověděl: „Milovaný otče, hle, jest sice trochu zvláštní říkati, ale u mne je to už tak: Hledám světlo ve Světle a nemohu ho nalézt! Venku sice blýská silná bouře, zvedající se z krajiny východní a táhnoucí se k nám; ale předně jest ještě poněkud ještě vzdálena, nežli aby svícení jejich stálých blesků mohlo tak osvítiti chatu, a za druhé střecha chaty je tak dobrá, že i kdyby i stále bouře již nad námi, nemohl by ji paprsek jasného blesku tak snadno proniknouti.

5. A i kdyby také mohl, zda by s jeho svícením nevznikl také zároveň stín osvětlovaných předmětů?!

6. Hle, milovaný Otče, to je vše, co hledám; zvláštní sice, ale pravdivé, světlo ve Světle!

7. A Adam odvětil Setovi: Ano, opravdu zvláštní! Ale hle, ještě zvláštnější mně připadá to, že ty marně hledáš, a přece vidíš onoho Umělce mezi námi! Hledej Ho, a budeš míti brzy světlo ve Světle!

8. Vidíš-li svítící kámen, pak simuluješ a tážeš se: „Odkud je jeho světlo?“ Ale nemůžeš se nikoho otázati, odkud je to svícení a jak se způsobuje; neboť velký mocný Umělec jest svatý a neodpovídá tomu, co je před Ním nečisté, a jest těžko zvědět, odkud je to svícení.

9. V noci tak jako za dne vidíš rozmanité druhy světél; koho se však můžeš otázati na jeho podstatu, kdyby tě snad udivovaly?!

10. Zde však jest světlo i Umělec zároveň přítomen, a ty hledáš, co je nám všem tak blízké, světlo ve Světle?! – Nechtěl by ses také pokusit hledati den ve dni?“

11. Slova Adamova k Setovi zde byla plna nejskvělejší pravdy; avšak jako Set hledal čemu jeho srdce nerozumělo, tak také zde mluvil Adam slova, kterým také on ani v nejmenším nerozuměl.

12. Po řeči Adamově pudilo to však Seta přece jen ještě k Abedamovi, aby se u Něho poptal, jakým způsobem uskutečnil toto nádherné světlo.

13. Abedam přivítal Seta a odpověděl mu ještě dříve, nežli nyní poněkud bázlivý Set ze sebe vypravil vhodnou otázku, takto:

14. „Sete, nechtěl bys také ty takto světlo udělati? Ano, ano, mohl bys, a Já pravím tobě, že to není ani tak těžké, jak si to představuješ a prostředek k tomu jest zcela prostý! A jak to asi pozoruješ, nezáleží to v ničem jiném, nežli jedině ve vážném důvěřivém „Budiž světlo!“ A nastane světlo, kde jinak vládla tma!

15. Hle, nyní máš vše, celé to tajemství a tím své světlo ve Světle, a to další tě poučí, že jsi nyní zcela jistě našel světlo, ano nejoprávdovější světlo v nejoprávdovějším Světle!

16. Ale ty máš vždy ještě tázající se tvář! Cožpak není dost na tom, že jsem ti sdělil celé Svě umění?!

17. Jdi do své temné chaty, a učiň vážně a důvěřivě totéž, co jsi viděl u Mne, a pak se přesvědčíš, zda je tomu tak s tímto uměním.

18. A Set vyšel ihned z chaty Adamovy do chaty své, kde byli shromážděni jeho (příslušníci) a obávali se stále blížící bouře, která vypadala nadmíru hrozivě. Když vstoupil dovnitř, pravil ihned: „Budiž světlo!“ – a hle, bylo okamžitě světlo!

19. Ale teprve nyní po tomto divuplném zdaru, z něhož všichni jeho děti se děsily a údivem téměř zcela strnuly, byl Set celý bez sebe!

20. Stal se nyní srdnatější, uklidnil nejprve (své děti) a vrátil se pak ihned do chaty Adamovy, děkuje nejprve cizímu Abedamovi za sdělení takového podivuhodného umění, a jak

se pak poněmáhlu vyklizovati vše, což jej vše při podivném zdaru tohoto zvláštního dělání světla znovu zajímalo.

21. A Abedam odvětil, mírně jej poučuje toto: „Sete, hle, hle, jak velice jsi ještě pouze vnějším člověkem ač jsi byl přece také večer mezi těmi, jejichž vnitřní světlo poprvé poznalo Asmahaela, a byl jsi potom svědkem všech jeho divů!

22. Věru, tehdy nevyvstalo v tobě tolik pochybných otázek jako nyní! Cožpak jsi přeslechl slova Emanuelova, která mluvil k Adamovi, když Jej Adam prosil, aby Se po obětování Henochově od vás všech tak brzy nevzdaloval?!

23. Cožpak ty myslíš, že síla Emanuelova jest v Jeho viditelnosti více přítomna nežli v Jeho neviditelnosti?“

24. Hle, v tom spočívá vše, co tě ještě drží v zajetí! Můžeš kdy spatřovati nějakou působící sílu okem hmoty, anebo viděl jsi někdy co uvádí podle tvé libovůle v pohyb tvé údy a bez tvého přičinění pohání tvou krev všemi žilami a způsobuje vzrůst tvého vlasu a tvých nehtů a tvé kůže a rozděluje pokrmy v žaludku a koná ještě nescíslně mnohé jiné věci?!

25. Anebo viděl jsi kdy vítr, a jaká jest jeho podoba, anebo zárodek pudící sílu, anebo sílu, která vede od východu k západu Slunce, a tak i Hvězdy a Měsíc?! Anebo jakým okem jsi viděl sílu, která pohání všechny potoky, řeky a veletoky k moří?!

26. Hleď jak pošetilým jsi ještě zůstal! Poslyš tedy a dobře si zapamatuj: Každá síla, která v čemkoli anebo kdekoli anebo jakkoli působí, jest z Boha jako Prazdroje všech mocí a sil. Bůh však jako Bůh nemůže býti ve Svě prapodstatě věčně nikdy nějakou Jím stvořenou bytostí spatřován a chápán; neboť kdo by chtěl Boha viděti, nemohl by žíti. Každá bytost jest však konečná. Jak by tedy mohlo kdy konečno zříti a chápati nekonečno?!, jelikož Bůh jest nekonečný

27. Či myslíš, že by ti snad bylo možné býti rozšířen do nekonečně a při tom zachovávat svou jiskérku života?!

28. Hle, jestliže Mne však také v srdci tázavě odvětiš, : „Co a kdo tedy byl podle toho onen viděný Emanuel?“

29. Pak ti pravím: „Bůh Si může jako milující Otec stvořiti zdánlivé tělo a působiti skrze ně; ale pak to, co vidíš není Otec, nýbrž to, co **působí** skrze to, co vidíš!

30. Toto tedy dobře pochop, by tvá láska neulpěla na něčem, co vlastně není to pravé!

31. A tak tedy také věz o světle ve světle: Kdyby tvé oko nebylo světlé a slunné, mohlo by tedy spatřovati Slunce a jeho světlo?! Rovněž tak kdyby v tobě nebyla Boží síla, mohl bys kdy chápati něco božského?! Jelikož jsi to však s to, pak je Boží síla také v tobě; může však tato síla jen sebe chápati, anebo nemůže snad ještě více?!

32. Hle, jak temno jest ještě v tobě; proto budiž také jednou u tebe světlo! Amen.“

* * *

Kapitola 152.

O prostotě. Div lásky Boží.

15. listopadu 1841

A Set, kterému zvláště platila tato řeč Abedamova, vyvaloval velice oči, jako téměř také všichni ostatní, ačkoliv tato řeč jen mimochodem jich se také dotýkala. Ale ani Set ani kdokoli jiný se neodvažoval tázati Abedama na něco dalšího; neboť moudrost Abedamova je takřka téměř zničila. Jedině známému Abedamovi, zůstal jazyk ještě na pravém místě a v klidu jeho srdce, proto si jeho hovorný jazyk také ihned u otců a u Abedama druhého vyprosil dovolení, aby se směl, ježto všichni mlčí, něco ze svých vlastních věcí promluvit; neboť dosud se beztoho buď jen tázal anebo odpovídal na otázky ostatních.

2. A jeho žádosti rádi vyhověli; a tak tedy také ihned pustil uzdu svému jazyku a pravil:

3. „Milovaní otcové a bratři, a také Ty nadevše vysoce vážený a co nejmilovanější jmenovče! Jest ještě mezi námi staré úsloví, že pravdu většinou mluví hodně hloupí lidé a děti; jelikož já však jistě všim právem patřím k těm prvním, jsem zajisté způsobilý pro kazatele! Z toho důvodu pravím vám všem a zcela otevřeně dosvědčuji, že jsem mezi vámi všemi nejšťastnější, to jest až na milého jmenovce.

4. Vy se divíte děláním světla, - já však vůbec ne; neboť kdybychom se chtěli diviti tomu, co vše je s to nekonečná moc, díla a nejvyšší moudrost Páně způsobiti, a nadmíru snadno provésti, věru, pak bychom nestrávili život v ničem jiném, nežli v samém obdivování a obdivování!

5. Cožpak není každý úder našeho srdce velkým divem, - kdo se však bude stále tomu diviti?!

6. Anebo že vidíme, slyšíme, čicháme, chutnáme, hmatáme, libovolně se pohybujeme, stojíme, chodíme, běháme, skáče, pak opět ležíme, spíme, sníme, myslíme, milujeme, rozumně mluvíme, jíme, pijeme, chodíme na velkou a malou stranu, ano můžeme v lásce ploditi sobě rovné, a krátce a dobře, vše, cokoli všemi svými smysly vnímáme, - řekněte, nejsou to samé nepochopitelné divy na divy?!

7. Kde však žije člověk který by se chtěl všemu tomu stále diviti a také diviti mohl kdyby byl s to i jen pít daleko nad zemí myslet?!

8. Kdo neuznává, že silný je s to zvedat větší břemeno nežli slabý?! – Kdo se bude diviti, že silný je silnější nežli slabý?!

9. Vezmu-li do ruky kámen a vrhnu jej na třicet mužských délek daleko od sebe, avšak silnější a obratnější jej vrhne od sebe na s to mužských délek – řekněte, kdo se tomu bude diviti?! A přece je to rovněž tak velký div, jako když stvořil Abedam místo tohoto prostého světla nějakým druhým Sluncem mocné „Staň se!“ k osvětlení noci!

10. Věřu, zkoumá-li se věc náležitě při světle, pak se má člověk buď stále diviti, anebo se nemá vůbec diviti! Neboť divím-li se jednomu skutku Páně a jinému opět vůbec ne, zda nejsem pak buď třídním odhadcem děl Božích, z nichž žádné není méně hodnotnější nežli prvním způsobem druhé, anebo musel bych býti aspoň ještě stokrát hloupější nežli od přírody jsem, kdybych na prvý pohled nemohl poznati, že Bůh je v každém díle nevýstižný, nepochopitelný a nekonečný! Poznávám-li však toto, jak bych se měl potom diviti, když všemohoucí, nanejvýš moudrý Bůh provádí taková díla, která musejí v každém také jen myslitelném ohledu odpovídati jeho nekonečné dokonalosti?!

11. Ano, kdyby byl někdo s to pouze lidskou slabostí uskutečniti slovem hvězdnou oblohu, tomu bych se mohl velice podívat; ale ježto toto je s to jen síla Boží, hledte, tomu se opět zcela nedivím!

12. Či mělo by býti snad divem to, když všemohoucí Bůh ze Svého věčného, nejvyššího moudrého řádu vše toto velmi snadno a dobře je schopen?!

13. Hledte, tomu se nedivím a také se nikdy diviti nebudu; za to však se velice divím, že potom, co nyní víme, jest tento všemohoucí Bůh také zároveň všech nás přelaskavý svatý Otec. A tak poznávám jen jeden div divů a tím jest **láska**, a to nekonečná láska v Bohu k nám nicotným před Ním, a pak také láska v nás k Němu, kteráž jest konečné chápání nekonečna!

14. Hledte, to je to jediné, čemu se vždy víc a více divím, protože zde dva odvěké poměry – nevyslovitelné nic a nevyslovitelné vše – se uchvacují a snaží se jaksi co nejčinněji vyrovnati!

15. Hledte, tomu se divím a to nazývám divem! Vše ostatní však – když Bůh koná v důsledku Své věčné moci a síly, cokoli vše Jemu jest vždy možné a také my konáme, co nám jest možné – jak bych se měl anebo jak bych se mohl tomu diviti?!

16. Nemohu-li se však již diviti já, kterýž se právě nemohu obžalovati že bych měl příliš moudrosti?! Vy však máte velké množství vši moudrosti – a jste němí nad osvětlením chaty, a dovedete však jinak celý den tlachati pod často planoucím zázrakem Slunce! Cožpak světlo Slunce jest slabší nežli toto světlo, anebo vzniklo jeho světlo méně mocí Božího slova nežli toto světlo?!

17. Hledte, toto napadne bláznovi před vámi; a věru, to jest také div, že toto vás moudré již dávno nenapadlo!

18. Vděčně se přece můžeme radovati z každého Božího skutku, protože Bůh jej koná jen z čisté a podivuhodné lásky k nám; ale oněměti údivem z jednoho díla Boží síly, před jiným však zcela lhostejným krokem klusati – věru, jestliže se to uváží při světle, neznámá to nic jiného nežli oceňovati díla a skutky Boží naší hloupostí!

19. Nemějte mně za zlé, milí otcové a bratři; ale já jsem věru již nyní nemohl vás neobtěžovati pokáráním za to, co by bylo muselo již slepému také jen při nepatrném přemýšlení jako pošetilé a Boha úplně nedůstojné!

20. Proto budiž jen jeden div lásky nám všem věčně úžasným, totiž, že všemohoucí Bůh je naším Otcem, že nás miluje a činí, abychom Jej opět mohli a směli milovati! Za vše ostatní pak děkuj Jemu se srdcem nade vším stejně radostným, tak budeme se pak směti jistě již důstojněji nazývati i Jeho dětmi, nežli kdybychom dnem i nocí v němém obdivu okukovali sluneční prášek a při tom všem zapomínali na lásku, vděčnost a na vše to, co sluší jedině pravým dětem.

21. Radujme se ze všech Božích děl a važme si jich, protože to jsou díla Otcova, která učinil z lásky k nám; ale oceňování jich přenechejme jedině Tomu, kdo je učinil! Amen.

* * *

Kapitola 153.

Pravé bratrství mezi Henochem a známým Abedamem.

16. listopadu 1841

Po této řeči známého Abedama, se všichni ještě více podívovali a žádný mu nedovedl něco odpověděti.

2. Teprve za chvíli povstal Henochoch a podal Abedamovi ruku řka:

3. „Věru, nejmilejší bratře Abedame, nebylo by jistě proti božskému řádu kdyby někdy povstaly děti před moudrými jako, praví kazatelé moudrosti a opravili rozmanité pošetilosti domněle často vysoce moudrých učitelů! Ty jsi mně nyní svalil velké břemeno se srdce!

4.. Jak radostný a veselý v Bohu bych mohl již velmi často býti, kdyby byla tvá slova udeřila na mé uši dříve!

5. Proto zůstane věčně pravdivým : Co Pán náš přelaskavý Otec zadržel moudrým, to dává v nejhojnější míře slabým a dětem!

6. Ano, je věru pravda, že badatel Boží jest ješitný bezbožník, velký pošetilec a stará se k smrti, kdežto dětičky vesele, bezstarostně, radostně, vděčně přijímají z ruky svatého Otce vzácný chléb pravého, věčného života!

7. Ó jak velká je pošetilství lidí!“

8. A známý Abedam k tomu dodal: „A, milý bratře Henocho, nezapomeň na mou hloupost; neboť víš jak to se mnou bylo ještě před nedávnem!

9. Avšak, to, co jsem nyní řekl jest příliš nápadné, bratře, nežli aby to i slepý ihned nezpozoroval!

10. Proto však ti ještě dávno nejsem žádným učitelem, nýbrž jen ty jsi v Pánu učitelem mým! Amen.“

11. A Henocho odvětil Abedamovi: „Bratře Abedame, čemu by ses ještě chtěl ode mne učiti? Snad trochu pošetilosti k tvé svobodě?!

12. Hle, já o sobě jsem sice jako ty a proto bych také nedal za celou Zemi plnou moudrosti lásku váhy malého kaménku, a proto jsem také ze svého marnivého popudu ještě nikdy nevyslovil k nikomu ani slovo, nýbrž, když jsem mluvil, mluvil jsem jen nucen vnitřním, Božím duchem a po dokončení řeči jsem často ani nevěděl, co jsem mluvil, protože jsem za svých posměšně špatných úst nemluvil já, nýbrž jen Boží Duch.

13. Hle, bratře, v tomto ohledu nebyli bychom tedy jeden před druhým ve výhodě; ale nyní přijde něco, co mne před tebou činí pošetilem a to je, že jsem nezřídka u sebe sama přemýšlel o dílech Božích a příslušně je podle tvé výpovědi – oceňoval!

14. Řekni tedy a posuď mezi námi samými, kdo je z nás obou před ostatními více nebo méně ve výhodě, a kdo je tedy spíše oprávněn býti druhému učitelem a pravým vzorem!

15. Já jsem ti sice na cestě sem dával dříve naučení, avšak tehdy jsem tě ještě tak neznal jako nyní a má nauka byla tedy také malé předbírání do práva Boží lásky; avšak co jsem ti tehdy řekl, neřekl jsem ti, abych ti snad tím chtěl oznámiti, že jsem probudilejší nežli ty, nýbrž co jsem konal, konal jsem čistě jen z lásky k tobě. Ale nyní je mně přece jen líto, že jsem učil **toho**, který je mi velkým mistrem pokory!“

16. A známý Abedam odvětil Henochovi: „Bratře, nečiň mně smutným; já jsem veselý jen na nejnižším stupni! Začínáš-li mně jen poněkud povyšovati, jest pojednou po mé blaženosti; neboť hle, já jsem již od přirozenosti takový, že se mně blaživě zamlouvá jen největší ponížnost!

17. Proč však má bratr bratra nad sebe pro nic za nic povyšovati?

18. Bratři si mají zůstat bratry! Chybí-li jednomu něco, má mu druhý se svou zásobou přispěchat na pomoc, a rovněž také naopak, aby nikdo nebyl před druhým v ničem ve výhodě. Když tedy jednomu bratru – jistě z dopuštění Páně ku blahu bratra – vypadne z dobrého srdce snad poněkud lepší slovo, proč by jej měl druhý bratr začít zpola zbožňovati?!

19. Proto zůstaň mým milým bratrem Henochem, a dej mně ze svého přebytku vždy jako bratr rád, vidíš-li, že mně někde něco chybí a nelituj pak toho co jsi svému bratru dal – a já ti učiním rovněž tak! A budou-li to pak všichni tak dělati, věru, bratře, pak stěží kdy přijde k sváru mezi bratry; a já také pevně věřím, že takový způsob života bratrů navzájem jest hluboce v Božím řádu již od věčnosti založen. A tak také zůstaneme budoucně na věky! Amen.“

20. Henoch byl dojat až k slzám, objal Abedama a dal mu pravý bratrský polibek a odvětil:

21. „Ano, bratře v Pánu a vši lásce z něho, ty jsi porazil jednou ranou strom! Jak prostá a přece tak božsky pravdivá jsou slova tvá a zůstanou pravdivými na věky!

22. A takto chceme také zůstávat všichni nejen časně, nýbrž věčně! Amen.“

* * *

Kapitola 154.

O pravé lásce k bližnímu.

Druhý Abedam, který však po celý čas naslouchal klidně a blahosklonně rozmluvě Henocha a Abedama, nyní pojednou náhle povstal a přiskočil mezi oba bratry, objal je a pravil pak:

2. Ano, tak je podle Božího řádu pravdivé, správné a chvalitebné; a jestliže bratři navzájem takto, žijí, pak Otec, jako nyní, tak i po všechnu budoucnost nebude vzdálen jako Otec oněm dětem, které ve svých láskou naplněných srdcích takto o Bohu smýšlí a jako bratři mezi sebou takto jednají!

3. Věřu, pravím vám: Kdo praví: „Miluji Boha a své bratry!“ má však něco před svými bratry a nesdílí to s nimi tak, aby jemu zbyl jen díl nejmenší, ten jest ještě pln sebelásky a není Otce hoden! Kdyby někdo měl deset bratrů a měl by však dvanáct jablek, měl by dáti jedenáct jablek bratrům a pro sebe jen polovici jablka dvanáctého, druhou polovici měl by však ještě schovati pro bratry, pak by byl pravým dítětem svatého Otce v nebi a Jeho hoden!

4. Miluje-li otec své děti více nežli děti svých bratrů, jest také v sebelásce a není Otce hoden! Tu pravím: Vpravdě blaženým se stane ten, jehož pravé bratrské srdce zapomnělo nad nouzí Bratrovou na nouzi vlastní a rovněž také k utišení nouze dětí bratrových obětoval Bohu, svému pravému Otci ve vši vděčně a láskyplné oddanosti nouzi dětí vlastních!

5. Jest ti lépe, jsi-li z lásky ke svým bratrům mezi nimi nejchudší nežli nejbohatší; neboť rozdělil-li jsi s nimi své dary, a zůstala-li ti ještě část, pak ses ještě staral o sebe a nevážil sis starostí svého Otce v nebi. Dal-li jsi však z pravé bratrské lásky k bližnímu vše svým bratrům a nepodržel-li jsi pro sebe nic, pak ses zcela osvobodil a všechny starost o sebe jsi předal Otci v nebi; a nechá pak tento mocný, předobrný, svatý otec takové dítě strádati?!

6. Pravím vám: vpravdě, vpravdě, ten bude míti za jedno s to a stokrát sto za deset a nekonečně za vše!

7. Posuďte však sami: Bude někdy vládnouti mezi bratry nouze a bída, jsou-li všichni naplněni vzájemnou láskou a je-li jeden jako všichni a všichni jako jeden?!

8. Ó, věru, tu bude míti každý hojnost požehnání ze svaté péče svatého otce!

9. Chcete-li tedy býti důstojnými, dobře opatřenými dětmi j e d n o h o svatého Otce v nebi, pak žijte tedy navzájem jako bratři a sestry! Budete-li t a k t o navzájem žítí, bude také svatý Otec mezi vámi žítí a přebývati a bude o vás všechny pečovati, - jestliže však ne, pak upadne brzy každý zpět do staré kletby a bude muset velmi tvrdý kus chleba v potu tváře mezi trním a bodláčím hledati!

10. Mezi sebou se tedy chovejte takto: Jestliže ti tvůj bratr něco učinil, nepropouštěj ho bez dobré odměny; jestliže ty jsi však prokázal bratru službu ať tě pak ani ve snu nenapadne, že by ti tvůj bratr byl něco dlužen, nýbrž tvá vlastní bratrská láska budiž tvou největší odměnou. Ta bude tvému Otci v nebi libá. Nutí-li však láska tvého bratra dáti tobě žold, pak jej nepřijímej jako takový, nýbrž jako žold lásky svého bratra, a poděkuj mu a polib jej za to; neboť každý dar

musíš považovati za čistý dar, tak budeš pravým bratrem svým bratrům, a svatý Otec bude míti na takových dětech velké zalíbení věčně! Amen.“

* * *

Kapitola 155.

Lamech se táže na jméno cizího Abedama.

17. listopadu 1841

Po této řeči druhého Abedama, přistoupil též Lamech, věrný milovník Emanuelův k boku Abedamově a pozoroval jej od hlavy až k patě; neboť tato poslední řeč probudila také jej z opojení truchlivé lásky a zastavila srdce. Jelikož jsa pohřben do své truchlící lásky pro zmizelého Emanuela neslyšel z dřívějších slov téměř ničeho, bylo nyní zcela jisté, že tato náhle nyní uslyšená slova světla a lásky z božských úst Abedamových musela míti na jeho nově probuzené srdce úžasný účinek, a tím také ještě více na nemocnou lásku Lamechovu, jelikož Ten, z jehož úst a srdce tato slova vycházela byl Sám nově skrytý Emanuel!

2. A když se byl takřka dosyta vynadával na Abedama a přesto svým zřením nemohl ničeho vyšťárat, osmělil se konečně a otázal se jej řka totiž:

3. „Poslyš, Abedame, ty jsi mně zcela cizí muž, jenž mluvíš z lidských úst čistě božská slova a to tak, že, kdyby tu stál můj nejmilejší Emanuel Abba, a mluvil o tomto hlavním bodě všeho lidského života, nemohl by mluvit jinak, nežli jak jsi nyní mluvil ty! Buď tak dobrý a řekni mně, odkud se ti dostalo tak nepochopitelně vznešené lásky a moudrosti!

4. Neboť hle, zmizení Emanuelovo učinilo mne dosud pro všechno hluchým a slepým, a tak vidím tebe nyní svýma očima jistě poprvé mezi námi a nemohu nad tebou nyní dosti žasnouti! Řekni mně tedy něco o sobě; neboť mé srdce touží velice po tvé bližší známosti!“

5. A Abedam odvětil Lamechovi: „Milovaný Lamechu! Poslyš tedy: Dovedeš Mně říci, o jakou dobu nyní jde, a kde se nyní nacházíme?“

6. A Lamech odpověděl: „Pokud nyní pozoruji a také se od dřívějška zcela temně pamatuji, jest to chata Adamova, do níž nás Adam všechny, jak tu nyní jsme přijal, když byli dosáhli domovské výšiny; avšak toto vím jen jakoby ze snu! Ale jak je to nyní s časem, nemohl bych ti přesně říci; avšak soudě podle ještě dosti silného světla v chatě, nebude asi příliš pozdě večer.“

7. A Abedam pravil opět Lamechovi: „Hle, milovaný Lamechu, ale nyní velmi mnoho záleží pro tebe na tom, abys věděl přesněji jaký večerní čas nyní jest; proto se odeber poněkud z chaty a posuď zda je nastavší anebo pozdní večer podle síly večerních červánků!“

8. A Lamech uposlechl ihned rady; ale jak se ulekl, když místo očekávaných večerních červánků uzel všude již nejhustší temnotu která se rozkládala nad celou Zemí a která byla jen stálými blesky velké již velmi blízké bouře hrozně na okamžiky roztrhávána!

9. Ne dlouho prodlel venku před chatou, nýbrž rychlým krokem se opět navrátil, téměř na zad padaje; neboť měl velký strach z noci a počasí! A tak se nyní bázlivě přiblížil k Abedamovi a pravil Jemu:

10. „Ó, milý dobrý muži, jelikož ty jsi jistě věděl, jak pozdní je nyní již noc, proč jsi mne tedy poslal ven, abych zřel tuto strašnou hrůzu budící noc, v níž již dávno zanikl veškeren večerní soumrak a místo něho začínají jak se zdá, mocné blesky a tlumeně se valící hromy hrozný boj s nejhustší nejtvrdošijnější, nocí?“

11. Hle, chvěji se dosud velkou úzkostí na celém těle! Ó. Emanueli, kdybys ty tu nyní byl! S tebou bych se zajisté velmi rád odvážil pohlížeti na tuto hroznou noc; neboť tebe by také tato krutě a hrozně hrozící, pustošícího bojechtivá bouřka musela ustupujíc uposlechnouti!

12. Jest dobře, že je u nás aspoň ještě Henoch; jinak by bylo jistě po nás veta! Ty si asi také z táhnoucí sem bouře mnoho neděláš?! Ale to se ti také musí prominouti, ješto jsi zde ještě Cizincem a nejspíše si hrůzu takového hromobití v noci ještě nikdy nezažil, ale zažiješ-li jen jednou, strašné hromobití jaké bude jistě dnes v noci, pak při příští blížící se bouři, ó, věř, mi, budeš jistě úzkostlivější, nežli nyní jsem již nadmíru silně já!

13. Ó, Emanueli Abba, kdybys Ty byl jen aspoň tuto noc zůstal viditelně mezi námi!“

14. A Abedam pohlédln nadmíru vlídně na Lamecha, uchopil ho za ruku a otázal se ho: „Milý Lamechu, jelikož ses venku shledal s tak nadmíru hustou nocí, nemohl bys mi tedy sdělit, od čeho pochází světlo v této chatě?“

15. Teprve po této otázce stalo se Lamechovi světlo nápadné; a jelikož nemohl nikde nic svítícího objevit, obrátil se ihned k Abedamovi a pravil:

16. „Hle, milý, dobrý muži, shledávám to podivné! Jest světlo bez světla, ano jest zde úplný denní jas, - a přece nemohu nikde světla objevit! Jak je to? Odkud to pochází? A jak je to možné?“

17. Učinil jsi to snad ty tak, anebo je toho snad vinna ona velké bouře?! Neboť při velmi silných ohnivých bouřích jsem také již viděl, že v nejhustší noci byly často stromy, tráva, a kameny obklopeny modravě svítící hmotou; ale jejich svícení bylo přece jen o sobě nanejvýš slabé – a v přirovnání k tomuto jasu byla by to však jen pouhá temnota!

18. Proto mohl bys ty mně říci to, nač ses m n e tázal!“

19. Abedam však jej odkázal na Seta se slovy: „Lamechu, jdi k Setovi a on ti poví, jak vzniklo toto světlo; pak nalezneš brzy ve světle Světlo, jako jsi nyní ve světle Světla nenalezl!“

20. A Lamech přistoupil ihned k Setovi a prosil jej: „Milý otče Sete, nemohl bys mně učiniti to, kvůli čemu mne tvůj bratr a syn – anebo cokoli k tobě jest – na tebe odkázal?“

21. A Set mu odpověděl: „Proč pak jsi dříve v srdci spal?! Kdybys býval bdělý, byla by nyní takováto otázka zbytečnou; jelikož tě však tvá velká láska k Emanuelovi Abba učinila pro vše ostatní slepým a hluchým, máš již nejplatnější důvod omluvy v sobě a můžeš proto zvědět, že nepochopitelně mocný Původce tohoto zázračného osvětlení jest týž, který tě ke mně odkázal a jenž to nezpůsobil ničím jiným nežli pouze svým slovem „Budiž světlo!“, a to z Boží síly v něm. Jdi tedy nyní víš již vše, co již víš vše, co vím já; další pak očekávej od Původce Samého! Amen.“

22. A Lamech se odebral ihned opět k Abedamovi s úmyslem, který mu sdělil Set.

23. A Abedam mu poté pravil: „Milovaný Lamechu, hledej trochu v lásce svého srdce a budeš mít brzy, brzy Původce světla; neboť hle, ten, kterého tak nadmíru miluješ, není tak daleko, jak míníš! Nalezl-li jsi Ho však, pak mlč až do zítřka!“

24. Tuto noc pak uvidíš velké věci! Amen.!”

* * *

Kapitola 156.

O lásce.

19. listopadu 1841.

Když toto Lamech od Abedama uslyšel, jal se vcházet do sebe; a nebylo třeba příliš dlouhé doby, a Lamech postřehl, jak je na tom a co je za Abedamem skryto.

2. A ježto Abedam ihned viděl, že Ho Lamech našel a poznal, otázal se Lamecha?“ Poslyš, milovaný, věrný Lamechu! Jak je nyní s tebou? Máš ještě strach z velké bouře která brzy propukne nad námi?

3. Anebo mám Se skutečně začít i s tebou bouře bátí?“

4. A Lamech se dal ze samé radosti do pláče a nemohl odpovědět. Teprve po dosti dlouhé přestávce, když si jeho srdce ulevilo hojnými slzami lásky a radosti a tím se pro tak náhle převeliký pohled náležitě rozšířilo, oslovil v největším vzrušení Abedama těmito slovy, řka totiž:

5. „Ó, Abedame! – Ó, Emanueli! – Ó, Abba! – Já jsem Tě opět našel. – Tebe, Tebe,ó, můj Abba, - opět našel!“

6. Jak by mně mělo býti nyní úzko před tím, co před Bohem není ničím?!

7. Chceš-li, dej nesčetnými blesky zemi na prach rozbítí a moře jako rosnou kapku na žhoucím kovu vypařiti; ano nech planoucí víchry s takovou mocí váti, že by jejich síla horami si mohla pohrávati jako jinak hučící bouře listím stromů; a nech jako světy velké zámky se zemí srovnati, - a neobješí ve mně nikdy bázně! Neboť kde ty jsi, tam je všude dobře býti; bez Tebe jest však i při nejkrásnějším a nejkldnějším počasí strašně na zemi, jakož i všude, a vše jest pusté a prázdné, - a vše, na cokoli se jen pohlédne, se děsně hrozivě a smrtonosně šklebí. Vítr

volá a vyje: smrt! Tráva zmirá, voda hučí: smrt! A břehy se chvějí a zanikají. A voda se vypařuje v smrt, v temné nic! Sluneční paprsek jinak oživující, usmrcuje červy hrobu.

8. Tělesné síly smrtelného těla odumírají, a na smrt lenivá masa klesá vyčerpána ke spoře oživené Zemi, a skleslý klesá pak od smrti k smrti. A hvězdy, jindy veselé, se stávají ponuré, blednou, a žádné vlídné chvění neruší již jejich mrtvý, chmurně hrozný klid. A krátce a dobře, kde Ty jsi, tam se i kameny stávají živé a nadmíru vlídné, takže je velkou slastí, na ně pohlédnouti! Ano, věřím, že kdyby člověk s tebou i v ohni stál, tak že by mu jinak vše stravující plameny vysoko nad hlavu šlehaly, pociťoval by ano musel by pociťovat místo nejbolestnějšího pálení jen libě sladké chlazení; neboť Ty jsi všude a vždy láska!

9. Hle, rovněž já jsem nyní, zcela bez bázně, neboť mám opět jen Tebe! Ale nesmiš mně již tedy zmizeti, abych já pak již nevěděl, kam Ses skryl!“

10. A Abedam odvětil krátce Lamechovi: „Ano, ano ty Mne nikdy neztratíš, nyní ani po všechny věčnosti! Amen.“

11. Pro nynějšek však o tom před Adamem a Setem a Evou a ženou Setovou jakož i přede všemi ostatními dětmi pomlč; neboť Já chci, aby Mne každý našel tak, jako jsi Mne našel ty. A nikdo Mne nenalezne dříve, dokud Mne nenalezl tak, jako jsi Mne našel a poznal ve svém srdci ty!

12. Pravím však tobě: Tato noc přivede je všechny před naši tvář! Když však přijdou, pak ať Mne z vás tří žádný nezjeví, nýbrž, když je požene velká úzkost do jejich nitra a tím před jejich očima zjeví jejich vlastní srdce a sdělí jim samým, kolik a jaká láska v něm vládne, pak se teprve také ukáže kolik lásky ke Mně je v jejich srdci, podle čehož Mne pak buď poznají anebo nepoznají.

13. Hle, Já to dělám jako ženich, který zpytuje srdce té, kterou má v úmyslu vzít si za ženu! Tento ženich jde za noci, ano za bouřlivé noci kolem chaty, v níž přebývá vyvolená jeho srdce. Tu pak se sklíčeným srdcem naslouchá a natahuje mocně uši, jelikož by rád slyšel z úst své vyvolené skryté vzdechy lásky. Blaze jí, je-li její srdce naplněno jejím ženichem; neboť čím srdce plné tím ústa přetékaají! Bude jej volati a jménem nazývati. Pravím tobě, její vzdechy a její volání přemůže srdce ženichovo a on vstoupí do její komnaty a ještě za noci ji povede do své chaty, aby se stala jeho ženou!

14. A bude-li ženich svou vyvolenou tajně za noci poslouchati, a zastihne ji však buď spící anebo vzdychající a při tom jiné jméno vyslovující, myslíš, že potom také vstoupí do jejího pokoje a do svého domu ji povede?!

15. Ó hle, toho nikdy neučiní, nýbrž od nynějška před její blízkostí prchne a její tvář pohrdne!

16. Hle, rovněž tak jsem nyní Já v bouřlivé noci přede dveřmi všech Svých vyvolených! Kde uslyším v srdci po Mně vzdychati, tam také ihned vstoupím a učiním jako zmíněný ženich; kde však zastihnu vyvolenou buď spící, anebo po cizím jménu vzdychající, tam také učiním, co by učinil své vyvolené zmíněný Mně podobný ženich.

17. Avšak mezi Mnou a ženichem jest rozdíl: Já přicházím s láskou, přináším lásku, dávám lásku, hledám lásku a žádám lásku, a koho zastihnu spícího, ten bude sedmasedmdesátkrát sedmasedmdesát tisíckrát probuzen! Teprve když se neprobudí, odejdu! Běda však tomu, od koho jsem odešel! Věřu ten bude budoucně dlouho, dlouho, dlouho marně vzdychati a Mé jméno volati; neboť Já mu neodpovím!“

* * *

Kapitola 157.

Bouře.

20. listopadu 1841

Sotvaže Abedam dokončil tuto povšimnutí hodnou řeč k Lamechovi, přišli také již Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Metuzalém; a kolem chaty leželo zoufalostí naplněno sta a sta dětí a vnuků a volali o pomoc k Jehovovi a za nejmilostivěji milosrdné odvrácení takových hrozných zpustošení a neslýchaných hrůz noci.

2. Z pěti do chaty vstoupivších se pak ujal řečník Kenan slova a jal se před Adamem mluvit takto:

3. „Ó, otče Adame, poslyš, nepřijde-li nám ihned co nejučinněji na pomoc zmizelý Emanuel a skrze Jeho moc lásky tvé otcovské požehnání, pak jsme všichni bez záchrany, bez milosti a bez slitování ztraceni!

4. Pohled a poslyš, jak to nyní venku vypadá: Celý východ jest jedno ohnivé moře! Nejen že se řítí z nedozírné husté, ohnivé, žhoucí spousty mračen nesčíslné plamenné hromové klíny, nýbrž také ze země proráží všude blesky a plameny!

5. Tvá nádherná jeskyně jest již tisíci a tisíci mocnými blesky tak roztříštěna, že nelze po ní již objeviti ani stopy!

6. Jak ti říkám, hrozněji a děsněji nenavštívil Jehova ještě nikdy Svě děti jako tentokráte! Avšak to co bylo dosud tobě sděleno a popsáno jest jen to nejnepatrnější; ale poslyš, co se tu dále ještě děje:

7. Za velkého šumění, hučení, burácení a rachotu vystupuje moře z hlubin! Veškeré obludy prchají k nám: tygři, lvi, hyeny, vlci, medvědi, hadi vnikají po stovkách do našich opuštěných chat, nevzpomínajíc jiného hmyzu a zvířat!

8. Pravím, do jaké bědy nás uvedlo několik málo minut, to by žádný lidský jazyk nebyl s to vylíčiti! Nás pět jsme již jediní, kteří ještě nebyli zoufalstvím zachvázeni. Mimo nás leží všichni jakoby zpola mrtví tvářemi k zemi, očekávajíc jistý zánik všech věcí. Někteří nařikají; jiní vyjí; někteří se na celém těle chvějí; někteří křičí a přehlasitě pláčou; jiní jsou němí a ztrnulí, jati příliš velkou bází a strachem!

9. Ó, otče, to je hrozný pohled! A hle, výjevy hrůzy se stále se všech stran množí! Věru, když jsi ještě v ráji viděl v hněvu Božím lítati hořící zříceniny světů a Zemi pod svýma nohama zničenou, nemohlo to vypadati jinak!

10. Proto, ó, otče, neprodlévej a pospěš nám všem na pomoc, je-li ještě nějaká pomoc myslitelně možná!

11. Poslouchej, poslouchej jen to stálé rachocení! Poslouchej to vším zaznívajícím hřměním! Slyš to stálé rachocení! Poslouchej to vším zachvívajícím hřměním! Slyš to stálé chvění Země, a slyš již blízké moře burácení! Slyš, slyš, jak se hrozné vytí z tisícových tlam dravců děsně ozývající mísí s burácením, šuměním a hučením plamenných orkánů!

12. Ó, otče, je-li ti ještě myslitelně možná pomoc, pak neprodlévej, nýbrž přijď nám rychle se svým požehnáním na pomoc!

13. Tu, tu, ó, otče, ó, vy všichni, pohledte ke dveřím: Ó, neslýchaná velikosti neštěstí! Pohledte všichni ke dveřím! Ke dveřím pohledte! Také sem putují již cizí, strašní hosté! Hosté, před nimiž jsme ze svých chat uprchli!

14. Adame, otče, Henocho, Lamechu, vy oba Abedamové, vy miláckové Emanuelovi, pomozte nám i sobě!

15. Hledte, také mocný had pohybuje jazykem a šilhá již u dveří dovnitř!

16. A Adam, pln hrůzy, a Set, polomrtvý bází a také Eva a žena Setova společně odvětily: „Že to vypadá tak strašně, to slyšíme a vidíme nyní všichni až příliš jasně a zřetelně!“

17. A Adam sám pravil dále: „Děti tu mé požehnání nikdy nepomůže; nepomůže-li nám Bůh, pak jsme všichni ztraceni!“

18. Můj Bože a můj Pane! Proč jsem se musel toho dožítí?! A ještě k tomu dnes, v noci sobotní!

19. Ó, Pane a Otče a Stvořiteli všech věcí, je Ti snad zítřejší obětování již předem protivné, že je chceš těmito hrůzami snad zapuditi? Ó, pak odejmi tyto hrůzy od nás a dej nám poznati v srdci Svou svatou vůli, a my všichni rádi v lásce svolní učiníme jak je to Tobě libé; ale nyní odejmi od nás toto strašlivé pokušení, a dej ať opět všichni s vděčným a radostným srdcem vzhledneme k Tobě!

20. Ó, Otče, svatý Otče, neodsud' nás této noci, vesměs k zahynutí! Amen.“

21. Když pak Lamech viděl přicházeti do chaty obludu za obludou a slyšel vše ohlušující rachot nesčíslných blesků a zemi zachvívajícím hřměním, vytí moře, větrů, takže se tím nyní také šelmy prchající do chaty Adamovy daly do mocného vytí a řvaní, začalo i jemu býti velmi nevolno, takže se začal stále pevněji a pevněji tisknout k Abedamovi, pevně se Ho drže; a tak se začalo dařiti také Henochovi a známému Abedamovi.

22. A Abedam se jich otázal: „Jak vidím zmocňuje se vás také bázeň?“

23. A známý Abedam Jemu odpověděl: „Pane a Otče, já myslím že při takové podívané jest bázeň dokonce andělům odpustitelná; neboť viděti tyto vyjící a silně řvoucí cizí hosty v tak hrozně noci u nás by jistě zarazilo každého sebe neohroženějšího ducha!

24. Já však chci viděti raději díla Tvé lásky nežli díla Tvé moci; nyní jsem naplněn bázni, že musím zřít díla Tvé moci! Ó, přeměň je v díla Své lásky! Amen.“

* * *

Kapitola 158.

Boží bázeň a Boží láska.

22. listopadu 1841

A vznešený Abedam odpověděl známému Abedamovi na jeho krátkou omluvu pro bázeň.

2. Ty jsi mluvil sice pravdivě, avšak musím ti nicméně mezi námi učiniti ještě malou námitku. Hle, kdyby tato malá bouře byla dílem Mé moci, kde by byla nyní již Země?! Ano, pravím tobě a také vám, kde by bylo celé stvoření?!

3. Chceš-li však viděti dílo Mé moci, pak pohleď na celé nekonečné stvoření, jak je tu vše zpevněno a svým způsobem trvá jako celek a jako celek jest přece jen zase částí nekonečného celku, - a jak se nemůže nic vzdáliti od Země, nic od Slunce, nic od Měsíce, ano nic ode všech Hvězd nežli jedině ono nanejvýš nevažitelné, totiž přiměřeně úsporné světlo! Hle, to jsou díla Mé moci!

4. Myslíš, že Má moc jest snad mocí záhuby anebo mocí ničení?!

5. Věru, při takovémto mínění o Mé moci nebylo by zrovna takovouto Mou mocí dokonce nikdy nic stvořeno!

6. Jelikož však Má moc není mocí ničení a hubení, nýbrž mocí ustavičného tvoření a udržování stvořeného, jest to proto také moc věčného Řádu.

7. Řekni Mně však, jelikož je to s Mou mocí jen takové a nemůže to býti jiné, kde potom v ní vězí ono tebou tak obávané!

8. Či snad myslíš, že snad, tato bouře jest méně dílem Mé Lásky nežli je nějaký klidný, veselý den?!

9. Pravím vám: Klidný, veselý den se podobá milovníku, který sedí klidně se svou ženou v chatě. Miluje sice svou ženu v jisté přímé čáře dále, ano miluje ji věrně, - ale jaký je rozdíl mezi jeho láskou a láskou nějakého mladého uchazeče!

10. Řekne-li žena svému muži: „Nešel bys ven a nepřinesl bys mi z nejbližšího stromu několik hrušek a nebo nějaké jiné zralé ovoce? Neboť hle, mám trochu hlad a mám na něj také velkou chuť.“

11. Muž se zaškrábe za uchem a konečně poněkud neochotně řekne: „Ale milá ženo, hle, jest jen tři kroky ven, nech mne trochu odpočinouti! Máš-li takovou chuť, můžeš si přece jíti sama pro to, nač máš chuť!“ – Hle, a řekni Mně, není tomu tak?!

12. Kdyby však nějaká něžná panna řekla svému zhoucímú uchazeči: „Má ruka a mé srdce budou tvé; ale na pravé znamení své lásky odcestuj sto dní odtud a přines mi odtamtud drahý cenný dar!“

13. Učinil by uchazeč o takovéto žádosti své horoucně milované panně to, co onen manžel v chatě své ženě?!

14. Ó, nikoli, pravím vám, - nýbrž on jí odpověděl: „Ó, panno, nejen sto dní daleko, nýbrž, chceš-li, šel bych kvůli tobě až na konec světa a tam bych shromáždil všechny poklady světa a pak bych ti je položil do tvého něžného klína!“ – Řekněte, není tomu tak?!

15. Pohleďte na klidný, jasný den v chatě a pak naproti němu na v lásce bouřlivou noc v prsou mladého uchazeče! Jaký to rozdíl mezi těmito dvěma druhy lásky!

16. Kdyby se tedy tato bouřlivá noc za Mne vám dětem podobala lásce onoho mladého uchazeče, - chtěl bys, Abedame, potom ještě tvrditi, že to je strašlivé dílo Mé tobě tak strašně připadající noci?!

17. A známý Abedam odpověděl: „Ó, Pane, můj vznešený, nadmíru přelaskavý jmenovče, hle, nyní přišla opět v niveč velká část mé hlouposti! Tobě věčný dík za to!

18. Myslím však, že přesto musí býti ještě u mne v záloze skryta jakási značná dávka bláznovství, jelikož se stále ještě nemohu strachu ubrániti.

19. Poněvadž jsi, vznešený jmenovče, již tak mnoho zastrčil, co jsi mi nejmilostivěji odňal, odejmi mně také ještě tuto mou hloupost, a zastrč ji někam kamkoli jen Ti libo!“

20. A Abedam, vznešený, odpověděl jemu: „Hle, nyní jsi postihl pravý výraz! Ano, opravdu zastrčiti musím od vás velmi mnoho, a pytel do něhož se vaše nescíslné pošetilosti vstrkují, sluje Má shovívavost a velká trpělivost!

21. Avšak pravím vám, ať tomuto pytli nikdo příliš nedůvěřuje; neboť jinak by se mohlo státi, že by se jednou roztrhl! A kdyby se to stalo, pak běda Zemi a jejím obyvatelům!

22. Bojíte se také vy oba ještě, Henochu a Lamechu? „A Henoch odvětil: Ó, Abba, žel já musím k Tvé otázce klidně přisvědčiti; ale myslím: Jako jsou všechny děti plny bázně a úzkosti tak jsem i já! Avšak shledávám to spravedlivé; neboť kdyby Tvá otcovská dobrota v moudrosti a lásce nepřidružila k slabosti dítěte přiměřený podíl bázně a úzkosti, co by se tu pak asi stalo ze slabého, ale falešně silným býti se domnívajícího dítěte?!“ Kdy by je mohl vésti a kdo vychovávat?!

23. Takto je však bázeň již největší učitelkou dítěte! Byla s počátku u mne a také budoucně zůstane; neboť až příliš dobře vím, že právě v bázni slabých zavládá Tvá největší láska.

24. Ona jest nejvěrnějším strážcem malých: proto také byla jako velký dar lásky od tebe, dobrého, svatého Otce, hned s počátku u mne, zůstane také budoucně na věky!

25. Já vím a Tvým slitováním velmi živě v sobě cítím, že se mne Tvou pomocnou péčí a milostí z lásky nemůže nic bolestného přihoditi; ale přece jen se obávám podobných mimořádných událostí, a to proto, že Tě nadevšecko miluji.

26. Hle, kde je láska, tam jest také bázeň; kde však není bázně, tam není také lásky!“

27. A Abedam mu odvětil: „Henochu, ty jsi mluvil pravdu! Kdo tě však učil takto mluvit?!

28. Ano, jest pravda, v bázni slabých jsem přítomen! Kdo miluje Otce, ten se bojí Boha; bez bázně Boží nemůže však nikdo milovati Otce.

29. Proto se také bázeň Boží rovná lásce, a jedna nemůže být bez druhé; ale přece jen třeba poznamenati, že láska stojí výše nežli bázeň. A jest tedy jen v, lásce život, nikoli však v bázni. V bázni spočívá smrt, nikoli tedy život. Proto má každý svou bázeň dáti konečně zajmouti láskou, tak, bude žíti v Otcí, který jedině jest Pán všeho života. Pochop to dobře!“

23. listopadu 1841

30. Lamech se však otázal Abedama: „Nechtěl bys mně tedy v rychlosti říci, zda se Tě skutečně bojím?

31. Hle, vše vypadá ostatně zcela hrozně, strašně, a veškeré to ustavičné přibývající vytrápení a hřmění, to příšerné šumění, hučení a burácení naplňuje člověku srdce tak zcela bezděčně velkou, ano stoupající úzkostí a ačkoliv toto vše se odehrává ve mně, přece nevím určitě, zda to snad značí pošetilou bázeň anebo nějaký dosud mně cizí stav mysli. Ó, Abbo, vysvětli mně to, je-li to Tvá svatá vůle! Amen.“

32. A Abedam, pohlédnuv nanejvýš vlídně na něho, odpověděl jemu: „Lamechu Já myslím, že ty pro samé stromy nevidíš lesa! Jak se může někdo někoho tázati, zda se jeho vlastního srdce zmocnila úzkost, když se samou úzkostí na celém těle chvěje?!

33. Hle jaká to nebojácná slova vyšla teprve nedávno z tvých úst! Kde je tedy ta tvá velká odvaha a tvá neochvějná důvěra?! A přece se ještě žádná ze všech tebou vyslovených hrůz nedostavila! Ještě všichni stojíme na dostatečně pevné Zemi. Ještě není zničena; moře se ještě nevypařilo ještě žádné jako světy velké krupobití na Zem nepadlo; ani jedinou horu plamenné orkány neodnesly, a nad našimi hlavami ještě žádné plameny nešlehaly: a přece se vedle Mne chvěješ, jakoby tě najednou všechny horečky zachvátily!

34. Co by se s tebou teprve stalo, kdybych zkoušeje tě, dopustil, co jsi Mně před tím tak neohroženě zmužile označil?!

35. Zapamatuj si tedy také toto: Jest, jako u Henocha lépe zůstávati v bázni, nežli v zápalu lásky příliš mnoho slibovati. Jest jedno, co někdo slibuje buď v jediném zápalu lásky a nebo v jedině hluchotou a slepotou naplněné bázni; neboť veškeré toto slibování se nedodrží, protože takový přepjatý stav nemůže býti také nikdy trvalý.

36. Jak se žár **lásky** o sobě mění, můžeš viděti na lásce manželské, která jest vychladlým ohněm, který nikdy neuvede do varu krev v srdci, nýbrž jen mírně a tiše ohřívá a právě tak oživuje!

37. A jak dlouho bázeň potrvá a slib v ní, můžeš přece také věděti již na slabých dětech, které také dodržují své slibované polepšení pokud, kolem nich otec hřímá se zachmuřenou tváří; jakmile se však jeho tvář opět rozjasní, pak jest také po bázni, - ale s bázní i po všech slibech z ní!

38. Chceš-li tedy býti dokonalým, musejí v tobě býti vždy tři díly bázně a sedm dílů lásky; a pak ke všem svým prosbám budeš připojovati také konečně tuto prosbu: „Otče, nedej přijíti na mou slabost pokušení, nýbrž osvoboď mne ode všeho zla jak duchovně, tak i tělesně!“ A tak budeš správně prositi; neboť pokušení není svobodnému člověku dobré, protože předně usmrcuje tělo a za druhé ochromuje ducha.

39. Šťasten sice jsi, že jsi porazil bázeň láskou – i když také jen až do doby pokušení – a nespustil ses lásky, když přišlo pokušení, nýbrž nechal jsi svou bázeň rozdmýchati svou mocnější láskou je Mně, - ale budoucně budou šťastni jen ti, kdož se budou se stále spravedlivou bázní před Bohem probouzeti v lásce k Otci! A tak bude prvou povinností lidí k Bohu dobrovolná poslušnost, která jest pak plodem spravedlivé bázně Boží. Teprve v této poslušnosti budou lidé znovu zrozováni v děti Boží a budou v Bohu poznávati a pak spatřovati přelaskavého, svatého Otce.

40. Bázeň jest semenem lásky; jako se však bez semene neobjeví žádný plod, právě tak také bez náležité bázně Boží se neobjeví nikdy pravá láska.

41. A jako símě v zemi shnije a vypučí živý zárodek lásky a pak dorůstá a přináší živý plod, tak vypučí také láska, tento svatý zárodek věčného života, z bázně. Bázeň, stará bázeň, zetlí; ale právě z toho zetlení v dobré zemi Mé lásky k vám povstane úžasný plod, strom života, pod jehož větvemi pak i obyvatelé nebeští budouvati budou své příbytky. To si dobře zapamatujte!

42. Avšak nyní dále nic více! Neboť hleďte, Adam povstal a jde dosti bázlivými kroky k nám; neboť také on začíná věřiti u Mne pomoc. Proto nyní před ním pomlčte! Amen.“

* * *

Kapitola 159.

Adam a Set v tísní a zkoušce.

Zatím co ostatních pět obklopovalo Evu a podporovali ji před přiblížením divokých cizích hostí – a to zejména před hady, jichž se Eva obyčejně nejvíce hrozila, - přišel konečně Adam vedený Setem dosti namáhavě se proplétaje všelikými cizími četnými již hosty na ono jediné volné místo, kde se nacházeli oni čtyři.

2. Když nyní dorazili k Abedamovi, chtěl mluvit, leč pro samou úzkost nevypravil ze sebe ani slova. Vznešený Abedam šel mu však vstříc, pohlédl nadmíru vlídně na něho a pravil: „Adame, ty hledáš nejistou pomoc. Pohleď do svého srdce a nalezněš místo nejisté pomoci jistě zcela brzy pomoc jistou!

3. Cožpak vám všem Emanuel nežehnal a neukazoval vám jisté místo, kde Ho bude vždy možné naléztí?!

4. Hle, kdybys Ho tam byl hledal, pak bys Ho byl již dávno našel, a byl by ti již dávno podal Svou pomocnou, mocnou ruku a tak by skrze tebe také již všem pomohl; leč ty jsi Ho jako prvenec všeho lidstva ještě na určitém místě nehledal. Proto učiň nyní ve vsí lásce a nejuplnějši důvěře, co jsi zameškal, a také ty se pak velmi brzy přesvědčíš, jak vám všem je Emanuel a s Ním veškerá pomoc nadmíru blízká!“

5. A Adam učinil, jak mu byl vznešený Abedam poradil, a brzy také ihned našel, co by byl mohl již dávno naléztí.

6. Naplněn slzami lítosti a radosti vzhlédl vzhůru k Abedamovi a chtěl mluvit a prositi. Ale Abedam řekl jemu: „Mlč až do zítřka! Buď vesel a neměj strachu; neboť nebude nikomu ani vlas na hlavě zkriven, - vždyť jsem přece proto mezi vámi! Pochop to! Amen.“

7. Po těchto slovech vznešeného Abedama, se Adam úplně v srdci uklidnil, poděkoval co nejvroucněji onomu v sobě poznanému a vrátil se pak opět veden Setem, ihned na své předešlé místo.

8. Tento ústup na předešlé místo nebyl však tak snadný, jak by si snad někdo představoval, nýbrž byla tu Adamova vytrvalost, odvaha a důvěra vystavena – jak se říká – opravdové zkoušce ohněm, a jeho láska a víra musely zde přestáti, zcela zvláštní pokušení, což vše záleželo v tomto:

9. Když byl sotva tři kroky na zpáteční cestě od Abedama, hle, tu vyšlehy pojednou ze země jasné plameny, a to tak, že mu zabránily zcela zpáteční cestu. Toho se sice silně ulekl, avšak vzpomněl si také ihned na poslední slova Abedamova, který pravil: „Vždyť proto jsem mezi vámi!“

10. A takto pravil plameni: „Ve jménu Toho, který jest mezi námi, pravím tobě abys uhasl a nezabraňoval mi cestu tam kam jít mám!“

11. A plamen byl neposlušný a šlehal tím prudčeji ještě vzhůru. Tu se Adam zhrozil a rozlítl nad neposlušností plamene před jménem Páně a pravil ihned prudkým tónem plameni:

12. Poslyšte, vody celé Země a také vody všech nebes! Zřítte se náhle na tuto obludu, která jest němá a naplněná neposlušností ke jménu Páně, a zničte ji navěky náležitým udušením!“

13. Avšak také vody nechtěly přijít, aby splnili vůli Adamovu.

14. Poněvadž Adam nyní viděl, že se s neposlušným plamenem nedalo nic dělat, pravil Setovi: „Zkusíme jinou cestu a plamen ať si hoří, dokud se Pánu líbí!“

15. A obrátili se vpravo, kde z půdy ještě plamen neplál a také žádný planout nezačínal. Za to však putujícímu Adamovi jazykem pohybovalo vstříc aspoň třicet úplně dorostlých, obrovských hadů, a on se musel nyní již opět zastavit a za žádné podmínky nemohl dále kráčet. Použil sice také tu síly slov; avšak zůstala jako při ohni, také zde bez úspěchu. A když se nad touto havětí prudce rozlítl, hle tu začal jeden had rozevírati široce tlamu a učinil směrem k němu pohyb, z něhož Adam ihned zpozoroval zlý úmysl netvora, opět se (toho) zhrozil a kvapně ustoupil.

16. Poté však řekl Setovi: „Hle, také zde jest nám cesta co nejošklivěji zavřena; ale jen se nevzdávejme odvahy, důvěry a víry, a v lásce k Pánu dostůjme pevně jeho svatému slovu!“

17. A musí to tedy jít aspoň po levé straně; neboť tam jsem ještě nezpozoroval žádné překážky. A proto ve jménu Páně jen zčerstva do toho, nežli nám ještě nějaká překážka ucpe také tato vrátka!“

18. A když po několika málo krocích dospěli také sem, hle, tu našli cestu zatarasenou všelikými netvory, a to tak, že tu nebylo již naprosto pomyšlení na možnost průchodu!

19. Tu zůstal Adam státi a otázal se Seta: „Co nyní učiníme? Na slovo nás již žádná věc neposlouchá, a proraziti násilím, jest holou nemožností; a přece Mně Abedam přikázal, abych se opět odebral na své místo!“

20. Ó, má stará chato, jakým příbytkem pro přerozmanité všelicos ses tak v krátké době stala!“

21. Sete, co myslíš? Poněvadž nemůžeme nikde proraziti, což kdybychom se opět navrátili k velkému a svatě mocnému Abedamovi, jehož zázračné světlo nám stále ještě osvětluje tuto chatu? Já myslím, že nás od Sebe neodkáže.“

22. Set však odpověděl Adamovi řka: „Já myslím, že když už jsme u něho jednou byli, že jsme se neměli hned dáti odbýti, nýbrž že jsme měli u něho zůstat anebo Ho aspoň poprositi, aby šel s námi, tak bychom si byli všechnu tuto námahu ušetřili! Proto jest ovšem nyní nejvyšší čas, abychom se k němu vrátili; neboť jinak by nám mohla býti snad zcela snadno také cesta k němu odříznuta, - a proto prvé zlo by bylo horší nežli druhé!“

23. A Adam pravil opět Setovi: Ano, ano, milý Ábeli-Sete, máš úplně pravdu; to by se nám mohlo zajisté velmi dobře státi! Proto rychlý návrat jest to nejlepší!“

24. A jak bylo řečeno, tak se stalo. obrátili se, ale co Set tušil, to tu již také bylo, a oni nemohli nyní učiniti krok ani kupředu ani nazpět! Volati nebylo nyní také již možno! Neboť hukot plamenů, stálý řev zvířat, burácení, šumění a hučení orkánů, mocné hromobití a více

podobných tisícerych věcí, způsobilo konečně, že nikdo již nerozuměl ani svému vlastnímu slovu.

25. A tak byli Adam a Set nyní zcela obklopeni dvojitým ohněm a vlevo i vpravo všelikými šelmami. Viděli se na několik okamžiků ztraceni; avšak Adam se vzpamatoval a v srdci pravil:

26. Ó, Emanueli, ó, Abbo, ó, Abedame, shlédni milostivě na naši velkou nesnáz! Neuváděj nás již do větších pokušení, nýbrž vysvobod' a osvobod' nás od těchto a všech jiných zel, která nás Tvým nejmilostivějším dopuštěním všemožným způsobem nyní již navštívila a nyní stojí nad našimi hlavami a také by nás mohla i budoucně navštívit a naše srdce pomásti!

27. Ó, Jehovo, svatý, přelaskavý otče, vyslyš mne a nech mne pak v pokoji odejít, žítí a zemřítí, jak je Tobě vždy libé! Amen.“

* * *

Kapitola 160.

Boží pomoc a člověková starost.

A hle, ihned všechny plameny uhasly, a všechna zvířata ustoupila. A Adam se Setem byli osvobozeni od silného pokušení a měli nyní již volnou cestu celou chatou, takže mohli kráčet kamkoli chtěli.

2. Pravil pak Adam u sebe: „Eva nyní již nepotřebuje mé beztoho již bezmocné ochrany; neboť bych mohl někomu jinému pomoci já, který jsem byl přece sám tak zcela nemožný pomoci sám sobě?! Ježto nyní jest tedy prostor této mé staré chaty skrze velké slitování Páně ode všech hrůz osvobozen, obrátím se nyní také já svobodně a nechám své svobodné nohy jít tam, odkud přišla tato svatá záchrana!“

3. A ihned uvedli oba, jak Adam tak i Set své nyní uvolněné nohy do pohybu směrem k Abedamovi.

4. Abedam šel jim však vstříc. A ježto srdce obou vděčností přetékala, proto také nemohl žádný ani slova přenést přes rty, šel jim také zde Abedam vstříc a řekl jim:

5. Jestliže ses ve své nesnázi Pánu přiblížil a Pán tvé snažné prosby vyslyšel, neobracej se k Němu zády, nýbrž zůstávej s tváří a s celým srdcem u něho; neboť může-li ochránit tebe, zda nebude moci také ochránit ty, které tvá starost pošetile pojmula?!

6. Hle, Eva a všichni ostatní žijí ještě zcela bez pohromy! Co jim tvá pošetile – hloupá starost prospěla?! Kdybych je byl neochránil a dokonale jistě nezachoval, co by se nyní z nich stalo?! Či mohl bys jim pomoci, kdyby byli buď zuřivostí silných krvežíznivých zvířat roztrhání anebo zničující mocí ohně uchvácení?!

7. Hle, proto je třeba člověku jen **jedné** starosti, a ta záleží v tom, Boha, svatého Otce vždy, nejen v nesnázi, nýbrž také v lásce na spravedlivých cestách hledati! A kdo Ho tu jako nejvyšší dobro našel, nemá se Mu ihned opět obracet zády, nýbrž má zůstávati u Něho, - jinak upozoruje vždy svou bezmocnost již na poloviční zpáteční cestě a teprve trpkými zkušenostmi bude muset poznati, jak beze Mne není s to zcela ničeho.

8. Neboť volá-li někdo Mé jméno, avšak obrátil se ke Mně zády, věru, ten nebude vyslyšen, po tak dlouho, dokud ke Mně srdce a tvář neobrátil!

9. Avšak zapamatujte si: Takové druhé obrácení bude vždy vystaveno horké zkoušce, a pak se teprve ukáže, kolik vážnosti zavládá v srdci – neboť tehdy bude svět mocně kol něho zuřiti – a nebude žádné jiné slovo vyslyšeno nežli jediné slovo srdce!

10. Pochop to dobře, a neobracej se nikdy ke Mně zády, nýbrž dej se všude Mnou řídití a véstí! Amen.“

* * *

Děkovná řeč Setova.

25. listopadu 1841

Když nyní uslyšeli oba tuto řeč od Abedama, děkovali Mu od srdce, a kůra jejich srdce pukla a dala vzplanouti jasným plamenům pravé lásky. A tak poznal také Set Abedama a pravil poté pln nejvroucnějšího pohnutí:

2. „Ó svatý Otče! Teprve nyní jsem se probudil z téměř přes osm set let dlouhého spánku a vidím v nejjasnějších obrysech, co vše koná Tvá nekonečná otcovská láska, aby vpravdě oživila a samostatně svobodnými učinila Tvé tvory a pak je vychovala a povznesla k Svým pravým dětem, aby pak jako takové také vedle tebe, dobrý Otče, něco mohli a měli býti!

3. Z lásky boříš světy před jejich očima, aby poznali jejich nicotnost a Všecko z Tvé svaté lásky!

4. Ty Ses skryl opět před námi, aby Tě hledaly a aby nad tímto svatým hledáním mohli zapomenouti na svět a na jeho pomíjející půvaby!

5. Kdo se Ti kdy nezralý přiblížil, toho jsi odkázal mírně zpět a postavil na dobrou půdu, aby tím rychleji uzrál a mohl se pak mnohonásobným plodem obtížen, k Tobě navrátiti a Ty jsi ho k tomu ještě odměnil, že se dal tebou nekonečně milovati a nesčíslnými skutky lásky života trpělivě zahrnovati!

6. Ty jsi pozoroval a viděl již dávno velkou vlažnost našeho srdce. Místo abys nás však podle zásluhy potrestal, navštívil jsi nás viditelně sám. A učil jsi nás a učíš dosud svatými slovy a svatými skutky poznávati Tebe Samého a tedy také věčný život v nás!

7. Nebe a zemi a tedy také všechny živly uvádíš kvůli nám viditelně v nejúžasnější pohyb a otřásajícím hřměním dáváš našim uším hlásati Tvou velkou lásku a slitování; a nejjasnějšími šlehajícími blesky probouzíš naše do nejhlubšího spánku ponořené oči, aby zřely díla Tvé nekonečné otcovské lásky, ano, aby spatřovaly tebe, tebe Samého, svatý Otče!

8. Ó, Otče! Kdo je s to Tebe kdy dosti milovati. Tobě také tisícátým dílem sotva zpola děkovati, podle nekonečně nejmenší části dětské náležitosti, dětské povinnosti?!

9. Ó, dobrý Otče! Rozšiř se nyní daleko mé srdce, ano nad veškeré viditelné nebe se rozšiř! A ty, nově probuzený pravé lásky, svatý plameni, naplň mé široce otevřené srdce od spodu do vrchu, abych mohl Tebe jednou, ó, svatý Otče, ze všech svých sil, ano nad všechny své síly milovati!

10. Nyní se teprve vynořují jako nejjasněji lesknoucí hvězdy všechna slova, která jsi ty, Henochu ve jménu Otce často ke mně mluvil; ano, teprve nyní se mně stává vše jasné! Od prvního dětského jitra cítím nyní, že v každém vánku, který pohrával mými vlasy, v každé rosné kapce, která kdy smáčela mé nohy, ano ve všem, cokoli se mne kdy dotklo, ano dokonce každý sen byl dílem tvé nekonečné lásky, ó, svatý Otče!

11. Přijmi nyní za všechno dík, upřímný dík, který jsem jen s to Tobě a od nynějška věčně stále ve vsí lásce svého srdce přinést a zajisté také jistě vždy víc a více budu s to s tvou milostí přinášet!

12. Ó, kdybych nyní směl křičeti, kdybych se Ti nyní směl vyjevit! Věru, jako prve před krátkou dobou hlomozící živly přehlušovaly můj hlas, tak bych je chtěl nyní, ó, Otče, chválou Tebe přehlušiti!

13. Avšak, ó, Otče, odpusť mně, mluvím-li snad již příliš mnoho! Ale kdo je s to mírniti se v lásce, jestliže z tebe, ó, Otče poznal, a kdo může zde příliš mnoho učiniti?! Kdo je s to příliš mnoho chvály tobě vzdáti, kdo příliš mnoho díků?!

14. Čí srdce se může příliš mnoho rozšířiti, aby přijalo nevyslovitelnou velikost Tvých slitování, Tvé trpělivosti, Tvé shovívavosti, ano nekonečnost velikost Tvé otcovské lásky?!

15. Ó, Otče, svatý, dobrý, předobrá Otče! Zcela, zcela Tobě budiž věčně mé srdce jako dík obětováno; přijmi je co nejmilostivěji, Ty nás všech milý, svatý Otče! Ó, přijmi je od nás všech! Tvá vůle, amen!“

* * *

Vznešený Abedam v kruhu Svých blažených dětí. Konec bouře.

Po této vřelé děkovné řeči se obrátil vznešený Abedam k Setovi a řekl jemu: „Sete, synu Můj pojď sem, na tato prsa, která tě milovala ještě dříve nežli nějaké Slunce osvětlovalo dráhu Země!

2. Miluj Mne, miluj z plna srdce Otce, který z věčné lásky k tobě rozprostřel nad Zemí rozsáhlé nebe, Slunce, měsíc a všechny Hvězdy, aby ti mohl ukázati, jak převelice dobrý, svatý Otec k tobě jest, věčně byl a věčně zůstati chce a zůstane!

3. Není-liž pravda, milovaný Sete, na srdci věčného, svatého Otce se odpočívá sladce a blaze!?

4. A také ty, Adame, pojď sem, a vy všichni tři, a pociťte a okuste, jak sladce chutná láska svatého Otce a jak dobře činí unavenému srdci dětí!“

5. A všichni padli před Ním na kolena a v nejvyšším vytržení zvolali: „Ó, předobry, svatý Otče!“ – a více nemohl žádný mluvit.

6. Abedam je však utěšil a pravil jim dále. „Milované děti! Vy jste Mne často hledali, dlouho jste Mne namáhavě hledali, ano nade všemi Hvězdami jste Mne hledali, zatím co jsem přece mezi vámi kráčet; avšak nemohli jste Mne nalézt a poznati, protože vaše oči jakož i vaše srdce byly upřeny stále daleko, aby hledaly a milovaly Toho, který vám byl přece tak blízko, ano blíže nežli každý sám sobě!

7. Avšak nyní jste Mne našly, a jste přešťastné, že jste Mne našly; vystupme tedy nyní také z chaty a podívejme se, kdo vše čeká na naši pomoc!

8. Tobě Sete, dávám pak nyní moc, utišiti ještě silně zuřící bouři, - a pak se brzy ukáže, kdo vše ještě pozná blízkého Otce! Amen.“

26. listopadu 1841

9. A tak vyšli nyní z chaty ven, kde bouře ačkoliv zdánlivě poněkud oslabující ještě s velkou silou zuřila. Jda kolem Evy, pravil vznešený Abedam oněm pěti, kteří obklopovali Evu těšíce ji:

10. „Kde jste, tam také zůstaňte po tak dlouho, dokud se nevrátíme! Kdo tu praktikuje lásku k bližnímu, ten opět lásku k bližnímu nalezne; kdo pak opatruje slabou matku, ten bude na Zemi láskou odměněn kdo však má za odměnu lásku, ten má v ruce drahou zástavu, s kterou si bude moci snadno to nejdrahocennější opatřiti.

11. Pravím vám však: Kdyby člověk věděl, jak blízko jest často největšímu štěstí, pak by vše opustil a šel za ním! Avšak také to je dobré, že toho neví; neboť kdyby to věděl, stal by se pak lenivý a nechal by vlastní pozemek neobděláný.

12. Proto zůstaňte také zde a obdělávejte svou půdu; neboť nezáleží na dlouhé době, nýbrž mnohdy přijde i na minutu! Když v této minutě padne símě do půdy, vzejde ihned, a rychle vypučivší zárodek vydá pak brzy ve světle denním své nové výhonky!

13. Já jsem však zkušený Rozsévač a znám pravou dobu zasívání semene do půdy. Nechte tedy toto símě záhy vzejíti, a pohánějte je teplem svého srdce! Věru, na jeho rychle vzrostlých větvích se neobjeví nějaký všední plod!

14. Proto zůstaňte a náležitě dbejte těchto slov!“

15. Po těchto slovech vystoupili pak ihned z chaty. Oněch pět však, po vystoupení šesti z chaty, začalo se mezi sebou dotazovati: „Kdo jest tento cizinec? Odkud jest?“

16. Není to ten, který se k nám připojil z večera s Abedamem, jenž se sem vrátil?

17. On přece vypadá jinak nežli obyčejný člověk! Odkud má tedy takovou moudrost, když jsme ho přece dříve nikdy mezi sebou neviděli?

18. Jeho řeč byla jedna z nejpamátnejších, kterou jsme kdy slyšeli! Pravil o sobě, že jest velmi zkušený Rozsévač, že zasel nyní do nás semeno; že brzy vzejde a, pokud rozumíme, ponese již příští to je tedy zítřejší soboty haluze, listí a zcela neobyčejně úplně zralé plody! Jaké to tedy mají býti plody?

19. To ať si pochopí, kdo to může a dovede; avšak my, kteří jsme přece všichni viděli a slyšeli Emanuela Abbu a byli svědky všech jeho divů a byli Jím probuzeni a požehnáni, nemůžeme smysl těchto slov pochopiti!

20. Jest sice zvláštní, že my jako požehnaní nejsme toho schopni, - ale jednou již je tomu tak!“

21. Enosovi bylo však konečně světlo v chatě nápadné, takže ihned to také dal najevo ostatním.

22. A Kenan pravil pak Enosovi a také ostatním: „Poslyšte, to je opravdu zvláštní, - teprve nyní je mě to také nápadné. Nikde nelze spatřiti nic svítícího a přece zde vládne úplný denní jas!“

23. Jak je to možné? Kdo z nás všech toto pochopí?“

24. Eva se však vzchopila a podotkla oněm pěti řkouce. „Děti, proč se tážete navzájem na věci, kterým žádný z vás nerozumí!“

25. Poslyšte, veškerá bouře umlkla; klid se nyní opět rozhošťuje sladce na krutě zkoušených nivách Země; s listí stromů, padají poslední kapky přestálé velké úzkosti a chladná rosa léčí již leckteré rány, které jistě zasadily blesky zdravým kmenům; a přes oči malých bázlivých dětiček by se mohl snad již vylíti občerstvující spánek; a všichni, které tato dlouhá strašná hodina hrůzy hnala snad k zoufalství, budou na tvářích, se zkroušeným srdcem a rozplývající se v slzách lítosti děkovati Bohu za zachránění.

26. Jak si můžete nad nalezenou ovčí vlněnou kadeří hlavy lámati, - při tom však živou ovci nechávati nepovšimnutou?!

27. Zkušený rozsévač zasel do vás nádherné semeno; jestliže je však pošlapete pak málo haluzí spatří světlo dne.

28. Vězte však všichni, že símě musí míti v zemi klid, má-li plodně vzklíčiti a tedy požehnaně prospívati! Proč tedy nechcete svému semeni popřáti klidu a za to je rozdupáváte mdlou ostrostí svého rozumu?!

29. Netoliko pro ty, kteří jsou venku, bouře přestala, nýbrž také pro nás! Ano my všichni jsme zachráněni! Proto místo vašeho lámání hlavy myslíte raději v srdcích, **kdo** nás zachránil, a děkujte jemu za takové velké slitování, tak bude jistě spíše ve vás světlo nežli vašim myšlením hlavou!

30. Netažte se, kdo jest onen Cizinec, ježto Ho z vás ještě nikdo nezná, nýbrž dbejte za to raději jeho nádherného slova v srdci, aby brzy vzklíčilo a vzešlo! A spatříte-li pak za dne plod, bude vám jistě snazší poznati cizího nádherného Rozsévače z plodu, nežli když s temnotou svých hlav chcete již zříti anebo snad se dokonce již domníváte již zříti světlo dne.

31. I když také žena nemá učiti, přece jen matce přísluší napomenouti své pošetilé děti, vidí-li u nich pošetilosti. Pochopte to dobře! Vejděte do svých srdcí a hledejte tu světlo pro svou temnotu, a mlčte! Amen

32. Tato slova Evina šla oněm pěti mocně k srdci, takže také s vděčností ihned učinili, co od nich Eva plným právem z mateřské lásky žádala.

33. Co však tou dobou oněch šest venku činilo? Jakou shledali při svém výstupu z chaty Zemí a děti na zemi?

34. Ještě křížilo tisíce blesků žhoucimi mraky; sta hor kolem stálo ještě v nejúplnější sopečné činnosti; moře ustoupilo na míle a míle daleko; tu a tam hořely ještě bleskem zapálené lesy; tlumeně ještě rachotilo hřmění; nezděka udeřil ještě blesk rachotě mocně do země silně se ještě chvějící, a řev již vzdálených lesních obyvatelů ještě hrozně zazníval z hlubin ozvěnou!

35. Tak tedy bylo ještě venku. A tisíce a tisíce dětí leželo při tom ve velkých kruzích kolem chaty Adamovy a vlebily Boha za zachránění; a chvějící se matky vinuly k sobě s pláčem své dětičky, které nezděka spolu plakaly a některé však také hrůzou unavené na klínech vzlykajících matek usnuly.

36. A oněch šest obcházel kolem a ohledávalo vše a potěšovalo stísněná srdce otců a matek.

* * *

Setova zázračná síla uklidňuje ohnivou bouři. Kenanovo pátrání a tušení; jeho láska k vznešenému Abedamovi.

29. listopadu 1841

Když bylo oněch šest mimo chatu kráčejiících povzbudilo srdce mnohých, zarmoucených, pravil vznešený Abedam k Setovi:

2. „Milý Sete! Doba pokušení minula. K řádnému upevnění Země se tato ohnivá bouře vyzuřila, a tak jí nyní můžeš svou tobě propůjčenou mocí přikázati, aby se zcela utišila a umlkla a aby se také ihned nebe rozjasnilo. Jen daleké okolní hory, které tu dosud hoří, nech v jejich nutné a zcela neškodné činnosti! Amen.“

3. A Set poklekl před Abedamem a velebil Jej a děkoval Jemu; potom však opět povstal a pravil s nevyš dojatým srdcem, ruce daleko rozpínaje:

4. „Ó, svatý Otče, Pane a Tvůrče všech věcí, jak tomu bylo od věčnosti a bude věčně, tak se staň také nyní Tvá svatá vůle; a tak se staň také zde vše ve Tvém jménu nyní jako vždy! Amen.“

5. A sotvaže Set vyslovil Amen, nebylo možné na celé obloze objeviti již ani mráčku; jen na vzdáleném okraji dalekého obzoru byly ještě sotva viditelné sloupy kouře. Obloha vypadala jako nově stvořená s překrásnými skupinami Hvězd dobře zdobena, a vše co mělo život a dýchalo, těšilo se z obnoveného klidu a pořádku.

6. A když vše toto bylo nyní takto zřízeno a s nebe spadla nyní již chladící všelikou přírodní ránu hojící rosa a sladce vanoucí větry pozdvihly podlomenou trávu, pravil Adam k druhům:

7. „Klid jest obnoven, Země má opět svůj mír. Vykažme tedy veškeren lid do jeho chat, aby se tam mohl oddati žádoucímu přirozenému odpočinku; a pak se také vraťme zase do našeho příbytku a povznesme ty, kteří tam na nás čekají.“

8. Poté se odebrali k dětem tábořícím na různých místech kolem chaty Adamovy a oznámil jim, že jest nyní vhodný čas, aby se vrátily domů a aby se nebály, ježto veškeré nestvůry dávno již opět odkvapily k svým lesním hlubinám. A mimo to každý ve své chatě nalezne tolik světla, že s jeho pomocí bude každému snadné prohledat každý kout chaty a tím se také přesvědčiti, že mocný, velký Otec není nikdy Svým dětem tak vzdálený, jak nezřídka pošetile soudí a nadmíru slepě věří.

9. A až se přesvědčí o veškerém klidu a osvobození, mohou pak vzdáti náležitý dík Bohu a bezstarostnosti se odebrati k přirozenému odpočinku.

10. Když toto bylo všude oznámeno, tu povstal také všechen lid a spěchal ke svým chatám. Někteří starší se však odebrali k oněm šesti, padli na tvář a se zkroušenými srdci děkovali otcům a skrze ně také Bohu. Když však byli opět povstali, tu se vzmužil jeden, kterýž byl desátým synem Setovým a otázal se Seta:

11. „Ó, otče, jak jsi byl s to, že všechny živly musely tak rychle uposlechnouti na tvé slovo? Takovou moc jsem na tobě ještě nikdy nepostřehl!“

12. Věřu, tu musí býti více, nežli ty sám! Ó, řekni mně to, abychom také my poznali, jak je něco takového člověku možné!“

13. Set pravil tázajícímu: „Milý synu Kaeame, dobře poznáváš, co je člověku možné anebo nemožné; ale jak přesto vše jsou člověku v Bohu a skrze Boha mnohé věci možné, to dnes nepochopíš. Ale těšte se na zítřejší den, tu se vám všem ukáže velké světlo! V tomto světle budou všechny kouty vašeho srdce plně osvětleny, a vy pak přejasně uzříte možnost takových událostí!“

14. Pro dnešek se však vraťte s klidným a vděčným srdcem do svých očištěných a dobře osvícených chat a oddejte se k blahu svého přirozeného života ve jménu Páně nalezenému, bezstarostnému odpočinku! Amen.“

15. A vznešený Abedam, řka k tomu též Amen, dodal k tomu však ještě toto: „Vstoupíte-li na prahy svých chat a naleznete je, chaty totiž, dobře očištěné a ode vší nepřístojnosti očištěné, pak se rozpomeňte na rozdíl, co je možné Bohu a co člověku!“

16. A když jste toto uviděli, pak porovnejte své srdce s chatou, jaká byla ještě před krátkým časem, a jaká je nyní, pak vám padne s očí velká clona, a z toho brzy poznáte a zpozorujete, k d o dnes při tomto utišení bouře spolupůsobil! Amen.

17. Kaeam poděkoval za toto vznešené poučení a poté opravil: „Ó, Ty. Jehož slova nyní naplňovala jak života plný dech mou celou bytost, nedovolil bys mi, abych se opět až dovedu své k chatrči, která mně již dlouho slouží za místo odpočinku opět ihned navrátil sem a abych strávil noc jen v tvé na mně tak nadmíru blahodárně působící blízkostí, i když také mimo chatu Adamovu?“

18. A vznešený Abedam odvětil jemu řka: „Kaeame, učiň, jak toho žádá láska tvého srdce! Máš-li však úplnou důvěru a poznáváš-li v sobě, že je zde **více**, nežli co pojímá tvá chata, pak slož všechnu svou starost k zemi a následuj nás ihned do chaty Adamovy; jest v ní dost místa!“

19. A Kaeam vysoce potěšen odvětil: „Ó, Vznešený! Jak sladké jest slovo Tvé! Kdo se může protivit, když je uslyší?!“

20. Hle, všechna má starost jest již pod mýma nohama na půdě Země! Věřu, kdybych měl sto chat a tisíc dětí se sto ženami, pak bych je z lásky k vám a zejména k Tobě vznešený učiteli, právě tak snadno a právě tak brzy opustil, a tebe následoval jako nyní tu zvláště jednu chatu!

21. Neboť hle, já myslím, že svatá péče Toho, kterého poslouchají živly, a který se stará o celou Zemi, jistě na mou chudou chatu nezapomene! A tak chceš-li budu tě bez starosti následovati, až na konec světa. Amen.“

* * *

Kapitola 164.

Kaeamova píseň útěchy.

1. prosince 1841

Když to pak ještě ostatní čtyři nemohli ještě pochopiti – protože v určité vzdálenosti nemohli pro hlomoz domů táhnoucího zástupu lidu nedokázali mnoho z oné rozmluvy rozuměti, – co měl Kaeam v úmyslu učiniti, přistoupili blíže a tázali se ho na to.

2. Kaeam však jim odpověděl, řka: „Jelikož se mne tážete, tedy vám odpovím, že zůstanu u toho, který nás zachránil; rovněž tak můžete i vy učiniti, chcete-li!“

3. Ostatní se však opět tázali Kaeama, co se tu má státi se ženou a dětmi a ještě s ostatními věcmi.

„4. A Kaeam jim opět odpověděl:

Tím, že zůstanu, učinil jsem již vše!

Ten, jenž Zemi nenechal rozpadnout se dnes,

a nezpřetrhal pouta její od nebes,

ten do zítřka mě jistě neoslyší

a postará se dobře o moji chudou chýši.

5. *Však ani vy starati nemáte se tolik zevně,*

vždyť přece v sutinách neleží zde Země

Je lépe krok za krokem jednoho následovat

ze svatého středu, než v chýši své se schovat,

jak zvyklí jste a odpočívát v klidu.

6. *Hle, ta chýše má jen málo by mi prospěla,*
nechránit ji jeden věrně.

Co činí on, Jím zachováno bude,

Jenž láskou svou miluje nás nezměrně.

A pokud já Ho následuji z lepšího podnětu,

Potom i vy následujte věrně Lásku tu.“

7. Ostatní však nerozuměli, co jim Kaeam odhaloval, tázali se ještě jednou co chtěl těmito slovy říci.

8. *„Kdo v srdci nezahoří. Když otce nalezne,*

Ten také stěží pozná, Čí život v něm poután žhne.

Nuže domů jděte dál odpočívati v chýších,

pro dnešek nenuťte se zkoumati středů našich.

Amen.“

9. Brzy se však Abedam obrátil k oněm čtyřem vznešeným a pravil jim: Kdo chápe, co nevidí, a rozumí tomu co neslyší?!

10. Nevidí-li slepý anebo někdo se zavřenýma očima nic ani za jasného dne, jak se mu bude dařiti v noci?! A koho ucho je pro hřmění hluché, jak by mohlo rozuměti sladkému vání lásky?!

11. Pravím vám: Kdo vycházející Slunce nepoznává na prvý pohled, ten má velkou vadu v oku! A koho hlasité hřmění neprobudí, ten má jistě tvrdý spánek!

12. Proto odejděte také vy jen klidně a vesele do svých chat a hodně tvrdě se tam vyspěte; jen nezapomeňte ráno v pravý čas se probudit! Amen.“

13. Když ti čtyři uslyšeli slova Abedamova, tu jim bylo úzko a jeden z nich se otázel Abedama: „Kdopak jsi, že se naše srdce při hlasu tvých slov tak mocně zachvěla? Co si s tebou máme počítí?“

14. „Kdo jsem? – Jsem, který jsem; vy však jste měli se Mnou ještě velmi málo co činiti!

15. Kdybych měl odjakživa s vámi tak málo činiti, jako vy jste měli se Mnou, věru, pak byste ještě málo chleba požili!

16. Pochopte to, a odeberte se k odpočinku! Amen.“

17. Jelikož je tím Abedam tak zkrátka uklidnil, obrátili se ještě na Seta a otázali se jeho co je to za cizince; neboť jeho slova zní tak podivně a způsobily jim dosud zcela cizí účinek v prsou.

18. Set jim však odvětil: „Neslyšeli jste předtím, co vám cizinec řekl: „Nevidí-li slepý anebo někdo se zavázanýma očima ještě za jasného dne ničeho, jak se mu bude dařiti v noci?!!“

19. Vnitřní oko vašeho srdce jest však ještě nadmíru slepé, protože jste nepozorovali nejjasnější Slunce na obzoru všeho života; proto jděte domů, vyspěte se tam ze své pošetilosti, a přijďte zítra k nám se střízlivým duchem! Amen.“

20. Ježto tito čtyři nyní viděli, že se všemi svými otázkami nepřijdou ani o vlas dále, poděkovali otcům a odebrali se pohřženi za všelikých myšlenek, k svým chatám, které podle nynějšího měření byli odtud as půl hodiny cesty na jich vzdáleny.

21. Cestou se však tázal jeden druhého, co soudí o onom cizinci mezi otci hlavního kmene.

22. Jeden z nich, jménem Kuramech, odpověděl jim pak řka: „přejete si to slyšeti, můžete to slyšeti a chcete to slyšeti?! – Ale hloupí, protože hloupí jsme, jakými býti nemáme, myslíme bez myšlenek, zříme beze světla, tážeme se bez úst, nemáme žádného základu!

23. Jednou jsem našel dutý strom a vlezl jsem do jeho rozsáhlé dutiny. Bylo tu pusto, neviděl jsem nic nežli shnilou, zapáchající prácheň; ale života stromu jsem nenalezl, a přece byl zvenčí, jako živý! Byl plný listí; zda měl také plod, to nevím, neboť pro jeho výšku jsem ho nemohl spatřiti.

24. Také jsem jednou spatřil velkého ptáka táhnouti ovzduším. Byl to orel. Napodoboval hlasy malých ptáčků. Ptáčkové vzlétali v domnění, že spatří sobě rovné; avšak jak s hrůzou odlétali, vidouce orla! Zpěv se sice podobal zpěvu ptáčků, avšak byl mocnější a hlaholil podél děsných výšin dále.

Úzkost a bázeň zmocnili se mne, když jeho hlas k mým uším dolehl!

25. Jednou v noci jsem slyšel jakoby mocný hukot bouře; a však listé stromů zůstávalo nedotčeno i pomyslel jsem si: „Co je to, co šumí, hukot v nejúplnějším klidu?!

26. *Brzy to umlklo a vítr nepřišel.*

Mocné šumění – a žádný vítr,

Jak podivné to věci jsou!

27. A také jsem jednou s vysoké skalní stěny viděl, jak se vyvíjel z moře velmi těžký mrak. Stoupal a stoupal vzhůru k okraji vysoké skály. Chtěl jsem nyní vidět co je v něm; brzy jsem se však zhrozil. Neboť čím blíže chmurněji se tu valil, tím temnější se stávala nížina.

Proto, jak známo vám,

od skalní stěny prchal jsem pak sám

co nejrychleji do chýše své se skrýt

kde našel jsem znovu starý klid.

28. *Bude-li se co dítě ještě toho dne,*

čas hned mlhu nadzvedne.

A proto dál si hlavu nelámejte,

do vosích hnízd nepíchejte

*jenom žádný vztek!
 Hory jsou nevlídné a my hlupci pouzí
 Copak na hloupost hloupých otázek
 jedno druhému říci může?
 Nanejvýš si postěžuje na svou vlastní nouzi!
 Takové musí snášet bláznovství. Nuže.
 proto nyní zmlknout chci
 a do své chýše
 vstoupit tiše.
 Tam se s klídnou nadějí
 sladkému spočívání oddám raději
 29 Chcete-li se tázati co příště,
 do rána řečeno vám bude jistě:
 Mé paprsky vám nyní oznamují,
 Že jste stále ještě hříchu plní!
 Pročpak nechcete odpočívati přeci,
 nýbrž vykonávat bezvýznamné věci?
 Pohleďte., zda vaše oči shodně
 pro Slunce jsou tu vůbec vhodné!
 30 Čiňte si co chcete stůj co stůj!
 Hněvati vás nechce jazyk můj.
 Ráno pak se bude najít moci
 vše, co jste mohli uzmut noci.
 31.Noc celou můžete prozevlovat do dne,
 Slunce však tak nestvoříte žádné.
 Ráno ale najíti se bude moci
 vše, co jste mohli uzmut noci.
 Amen.*

32. A po těchto slovech je Kuramech opustil a spěchal k odpočinku do své chaty, zatím co ostatní tři se posadili na zemi a zaháněli si spánek všelikými otázkami.

33. Když pak Kuramech vstoupil do své chaty, a našel svou ženu a děti plny údivu, že vnitřek jejich chaty je tak velice osvětlen, tu mu napadla slova cizincova, a jal se vcházeti v sebe, a poznával ponenáhlu vždy víc a více že onen Cizinec není cizincem, nýbrž Někdo kdo je domovem všude.

34. A tak jal se Ho chváliti a chválil jej dokud mu potřebný spánek neochromil po chvále žízňivý jazyk

* * *

Kapitola 165.

**Vznešený Abedam a pět světlo hledajících.
 Nikoli bádání, nýbrž milování vede k životu.**

2. prosince 1841

Zároveň se zmíněnými čtyřmi dorazilo nynějších sedm k chatě Adamově a našli tu při dobré mysli oněch pět u matky Evy.

2. Když tedy dorazili k chatě, přistoupil k oněm pěti ihned Abedam a řekl jim: „Řekněte Mně, nyní, co jste za naší nepřítomnosti našli! A jak vás Mé slovo utvářelo? Obnovilo vás anebo zastaralo? To Mně nyní ze svých srdcí sdělte

3. A Enos jako prvý pravil tedy ze sebe: „Uzřel jsem v sobě světlo, které silně svítilo. Chtěl jsem vědět odkud přišlo, a hle, světlo uhaslo a vnitřnosti ve mém těle jsem pak již neviděl!

4. Poté jsem se otázel svého srdce, kam se ono světlo skrylo. A srdce zůstalo němé; a otázel jsem se po druhé a po třetí, a opět zůstalo němé a zůstalo němé do teďka!

5. Hle toť vše, co jsem našel! Némé utváření mého srdce jest vše – a vyhaslé světlo s ním!“

6. A Abedam mu odvětil: Kdybys byl místo bádání miloval Toho, který tebe již věčně miloval, neoněmělo by tvé srdce, nýbrž měl bys v něm světlo a slovo! Ale tak jsi chtěl jen vědět, - a hle, vědění jest pro život tím, čím jest ztuchlý zápach pro světlo. Tímto výparem jsi zhasl život a s ním také jeho světlo v srdci, proto se pak v tobě zatemnilo a tvé srdce oněmělo!

7. Takto se bude dařiti ještě velmi mnohým na Zemi! Kdo tedy bude jako ty, u toho bude těžko život a jeho světlo opět získati.

8. Chceš-li však žíti, zanech svého vědychtivého bádání, a naplň zato své srdce láskou, tehdy se znovunabytím života, dostaneš k tomu též náležitou míru světla

9. Kdyby však všichni lidé snesli své vědění mohli by tím Boha i jen o vlas blíže poznati?!

10. Jaký je však rozdíl mezi tím, kdo zákony studuje a tím, kdo je zachovává?

11. Zda není tu ten, kdo zákony studuje, spoustou zákonů ubíjen – a ten, kdo zákony zachovává, právě těmito zákony oživován?!

12. Mohl bys Mně však říci: „Což nemusí člověk napřed přijmouti zákon do svého vědění nežli jest možné jej zachovávat?!“

13. Já ti pravím, máš dílem pravdu; leč abych tě přivedl na pravé světlo, sdělím ti podobenství, a ty sám se podle něho zaříd' a pak je posud':

14. „Hle měl bys dva sluhy, kteří by ti sloužili: jeden, kterému bys dal příkaz k práci, by nad tvým vysloveným příkazem si lámal hlavu, a celý den by nic jiného nedělal nežli studoval, co vše tvůj příkaz praví, a co skrytého obsahuje.

15. Druhý však o něm mnoho nepřemýšlel, nýbrž šel by z lásky k tobě, by ihned skutkem splnil tvou vůli.

16. Řekni Mně, kterého z obou těchto sluhů podržíš a do mnohých svých tajemství a přání svého srdce zasvětiš?

17. Vědeckého vykladače tvé vůle jistě ne, nýbrž toho, jenž by tu vždy konal tvou vůli!

18. A myslíš, že je tomu u Boha jinak? Ó, nikoli, pravím tobě, nýbrž právě tak je tomu též u Boha, který si též nevšímá bádajícího, nýbrž vždy jen v lásce činného ducha!

19. Čiň tedy rovněž tak i ty, tak budeš žíti a za minutu se od velkého Pána a Otce dozvíš, nežli svou vědychtivostí za celá tisíciletí!

20. Toto pojmi do srdce a jedne podle toho „Amen.“

21. Dále pravil Abedam Kenanovi: „Ukaž také ty Mně své srdce! Co jsi našel?“

22. A Kenan odvětil: „Věru, ani mně se o nic lépe nedařilo nežli otci Enosovi! Také před mýma očima mijely věci, které vypadaly jako mocně svítící blesky; leč nemohl jsem jich sledovati. Příliš rychle klesaly za daleký obzor, a brzy nejhustší temnota pokryla zeměkouli. Potom jsem musel s velkou úzkostí pozorovati, jak nedostatečné jsou lidské síly a jak strašně zdoluhavé, než aby mohly dohoniti kolem míjející světlo!

23. Tázati se však mého srdce znamená, tázati se kamene! Co je v něm asi skryto, kdo to může vědět? Mně odpověď nedává!

24. Byl jsem sice přítomen, když nám Emanuel Abba žehnal; ale toto žehnání asi kolem mě přešlo jako mé dříve zřené světlo, aniž by se mně dotklo více nežli jedině oči!“

25. Adam mu odpověděl: „Jak se daří tobě, tak se bude jednou velmi mnohým a těmto mnohým velmi dlouho takto dařiti, jelikož také oni utrpí smrt ve světle moudrosti. Jejich srdce se stanou kameny. Následek toho bude hrabivost. Hrabivost přinese pak sebou závist, lakotu, zabíjení, a skoupého budou nazývati hrdinou ctností ve stále zjištěné šetrnosti. Pak bude údělem mnohých velká chudoba a ještě většího počtu smrt!

26. Chceš-li však žíti, pak čiň, jak jsem radil Enosovi! Amen.“

27. A dále se tázal Abedam Mahalalela: „Copak ty jsi v sobě našel? Sděl Mi to!“

28. A Mahalalel odvětil: „Věru, mně se dařilo ještě hůře nežli mým otcům! Oni aspoň spatřili světlo, - já však nic než všude noc, ano nic jiného než studenou noc!

29. Já jsem skrz naskrz prázdný a pustý. Kdekoli jsem zaklepal znělo to dutě a prázdně. A když jsem pohlédl k nebi, zpozoroval jsem, že je z kovu a že nepropouští ani paprsek i jen nejmenší naděje k jasnějšímu životu.

30. Plakal jsem ve své velké chudobě svého vlastního srdce; leč horký písek mé pustiny, také slzy pohltil a teď nemohu již ani plakati a podobám se nyní kameni úplně.

31. Hle, toto jsem našel a dosud ještě nalézám až na malé ulehčení, které pociťuji nyní v tvé blízkosti!“

32. A Abedam mu odpověděl: „Jako se daří nyní tobě, tak se bude jednou velmi mnohým v poslední době dařiti!

33. Jsi však šťasten, ježto onu velkou bídu v sobě poznáváš; neboť toto poznávání jest také velkým světlem. Takoví pak své smrti nepoznají. Jako mrtvý kmen stromu, v lese zahynulý, bude je vnitřní červ hlodati, a nezpozorují kdo je rozhodává ve věčně zničený prach!

34. Kovů budou z hor dobývati tolik, že budou dělati kovové cesty; ale po těchto pevných a přímých cestách budou jen málokteří, ano nadmíru málokteří kráčeti, kteří by byli jako nyní ty. I když také ještě nějaký živý z mnoha tisíců povstane, bude mu na krátký čas krutě mezi mrtvými!

35. Ti pak kdož budou jako nyní ty, budou poznávati živé jen potud, pokud poznáváš ty nyní Mne. A mnohá slova života nezmohou u nich tolik, jako nyní jedno slovo u tebe.

36. Z oněch tří jsi však ve své chudobě světla nejšťastnější; neboť tobě se dostane brzy dobrého poselství!

37. Jednej však také ty, jak jsem to radil Enosovi, tak budeš žíti a v hojnosti světlo mítí! Amen.“

* * *

Kapitola 166.

Jaká má být pravá láska k Bohu.

3. prosince 1841

A dále se tázal Abedam Jareda: „Jarede mohl bys ty Mně sdělit, co jsi tou dobou ty v sobě podobně jako otcové našel za naší nepřítomnosti?!

2. A Jared odpověděl: „Hle, věděl jsem, že tu bude možno pramálo nalézt; proto jsem také ničeho nehledal, nýbrž před i po této vystálé úzkosti z hromobití jsem si ve snách všelijak hověl. Tak jsem snil o nejvyšším příjemném stavu, jak Asmahael zůstal bydlel u mě. Ó, jak jsem byl blažen!

3. Opět jsem snil: Kdyby byl potom jako Emanuel Abba zůstal u nás aspoň do této bouře, - jak bychom jí pak byli všichni vstříc jásalí!

4. Opět se mi zdálo, že na nás Emanuel Abba dopustil tuto bouři schválně, aby kvůli nám samým vyzkoušel Sám naši lásku a důvěru k Němu. A opět se mi zdálo: Kdo ví, snad je Emanuel právě ze této bouře mezi námi a dokonce v bouři samé?!

5. A tak jsem stavěl a stavěl sny na sny. Světlo nechtělo mně sice nikde vzejíti, - ale mně bylo u srdce lehčeji a útulněji.

6. Neboť jsem si pomyslel: Mohu-li o Tom, kterého mé srdce tak vřele milujíc pojalo, aspoň snít jako sní nějaký mladý uchazeč o své nově vyvolené nevěstě, pak jest ostatně již to velká milost, které nejsem ani v nejmenším hoden!

7. A hle, tak jsem si vytvářel blaženost za blažeností a snil z jednoho přešťastného stavu do druhého! A to je také vše, co jsem našel. A co bych také měl jiného hledati a nalézt nežli jen to, co mi dal Miláček mé lásky, a dokládám ještě k tomu, že bych také vpravdě nechtěl nic jiného hledati a nalézt! Věřím však také pevně, že na mne jednou s tímto mne vždy nadmíru oblažujícím nálezem nebude na mne jednou Emanuel nemilostivě pohlížeti, až podle Jeho učení budu muset tuto Zemi opustiti!

8. Takto se chci však vždy těšiti z mého Boha, mého Emanuela, mého přelaskavého Abby!

9. Hle, milý, cizí muži, takový jest tedy, jak již bylo řečeno, můj nepomíjející nález!“

10. Abedam Si však držel při tomto doznání Jaredově ruku před očima a skrýval před ním slzy. Teprve po delší přestávce dal ruku s očí a pravil konečně Jaredovi:

11. „Jarede, vstaň a pojď ke Mně! Neboť od nynějška nebude ti již třeba o Emanuelovi, kterého tak miluješ, a kterého jsi vždy miloval, snít, proto se také již Asmahael ústy otců rozhodl v tvé chatě přebývati. Ano nebudeš již o Něm snít, nýbrž budeš Ho vždy živého pod střechou svého domu mítí!

12. Jarede, přístup a neostýchej se; neboť hle, tvůj Emanuel, tvůj Abedam tvůj Otec vztahuje zde Své rámě k tobě!

13. Hle, Já postavím nebe – které bude nejvyšší mezi všemi nebími; ale do něho nebude vpuštěn nikdo, kdo Mně nepřijde vstříc s nálezem, s kterým ty jsi Mně vždy v tichu přicházel vstříc tak jako nyní!

14. Ó, „Jarede! Pohled' na Henocha, Metuzaléma a Lamecha, vy všichni přebýváte pod jednou střechou! Láska nedala vás oddělit a také Mne ne od vás; tak také já zůstanu u vás a u všech vašich potomků. Potomky tvého kmene bude pak možno až na konec všech časů dobře poznati podle toho, že Já Se u nich ubytuji!

15. Pohled'te vy všichni, takováto jest pravá láska: Tiše snášejíci a nic nehledající nežli jediné předmět, který miluje srdce. A když jej srdce našlo, pak je šťastno a přešťastno, – i když milovaného nemá před očima, ale za to tím více v srdci!

16. A když milovaný vidí tichou, snášejíci touhu milujícího, jenž jest pln pokory a sotva se odvažuje k milujícímu vzhlednouti – věru, on to je, jehož láska se vyrovná lásce Toho, kterého miluje, a který ho již miloval, nežli ještě byl!

17. Kdo tedy bude konati, jak jsem radil Enosovi, ten bude žíti; ale přebývati budu jen v domech Jaredových! Amen.“

18. A konečně Se Abedam obrátil ještě k Metuzalémovi a otázal se také jeho řka: „Metuzaléme, ty nyní víš, kdo s tebou mluví; ale proto se neostýchej také ty svůj nález ukázati. A učiň tak chceš-li!“

19. A Metuzalém uchvácen velikou úctou, pravil konečně chvějícím se hlasem: „Ó, Pane a Otče, který všechna srdce prohlížíš a všechny naše útroby zkoumáš, jak se můžeš tázati, mne, kterýž jsem nic před Tebou?!”

20. Hle, já se neznám; Ty však mne znáš skrz naskrz! Kdybych zde chtěl nyní mluvit před Tebou, jak snadno by se mohlo státi, že by mně neznalému přešla přes rty nepravda!

21. Jak bych potom stál, svatý Otče před tebou?! – proto sud' mne, jakým jsi mne našel; ale zůstaň mně milostivý a milosrdný!“

22. A Abedam mu odvětil: „Metuzaléme, co jsi mluvil, také jsi našel; tvůj nález stojí před tebou! Pravím tobě, také ty bydlíš v chatě Jaredově, a v ní bydlíš se Mnou tedy pod jednou střechou!

23. Takto mají všichni hledati; pod touto střechou mají všichni bydleti! Kdož takto hledají, jako ty také naleznou.

24. Že jsi Mne však také nazval Soudcem, za to budeš nejdéle žíti na Zemi; neboť hle, Já jsem sice Soudcem všem tvorům, - ale děti nemají Otce nazývati soudcem! Budoucně však budou souzeni všichni ti, kdož budou volati Otce jako soudce! Dlouhý pozemský život budiž ti tedy malým darem Soudce, abys měl dostatek času, uznati svého Soudce opět jako Otce! Amen.“

25. A nyní, děti, do půlnoci není již daleko; vaše tělo potřebuje odpočinku, a tak se tedy odeberme k odpočinku!

26. Tobě, Můj milovaný Jarede, je však ponecháno na vůli, zda chceš zůstat zde u Mne, anebo zda Já mám jíti s tebou do tvé chaty a zůstat u tebe!“

27. A Jared odpověděl: „Ó, Otče, milý Otče, nyní jako vždy staniž se Tvá svatá vůle!

28. U Tebe je všude dobře býti, a má chata je všude, kde jsi Ty; ale mnou nebudiž nikdo zkracován! Tvá svatá vůle! Amen.“

29. A Abedam mu odpověděl: „Ano, mluvil jsi správně; a zůstaň tedy u Mne! Amen.“

30. A tak se všichni se srdcem naplněným díkem a láskou odebrali k odpočinku.

* * *

Kapitola 167.

O pravém modlení. Soudící Božství a milující Otec v Pánu.

4. prosince 1841.

A tak odpočívali všichni až do hodiny před východem Slunce. Jen Jeden neodpočíval, protože On žádného odpočinku nepotřebuje, neboť On Sám jest nejvyšší klid jakož i sama nejvyšší činnost.

2. Tento Jeden, zvaný vznešený Abedam – byl tedy také první na nohách a probudil zde také tělesně všechny děti ze spánku. Stačilo jediné zvolání: „Probud'te se a povstaňte!“, a všichni se najednou probudili a povstali, šli pak ihned z chaty a myli si nohy, ruce, pak pohlavní

údy, pak prsa a konečně pak teprve obličej; neboť takovéto mytí bývalo u dětí denním zvykem již odjakživa.

3. Když pak se umyli až na Evu – neboť ženy se myly teprve po mužích a u jiného pramene, - tu vzali olej a pomazali si jím hlavu. A teprve po pomazání zapěli nyní přítomnému vznešenému Abedamovi ranní dík, který zněl takto:

4. „Ó, přelaskavý, svatý Otče, tobě děkujeme, Tebe milujeme, Tebe chválíme! Jak nevýslovně jsi dobrý, ó, svatý Otče! Tobě budiž všechna čest, všechna chvála, veškeré velebení, veškerý dík, veškerá láska, veškerá sláva a veškeré vzývání!

5. Neodnímej nám, kteří se nazýváme Tvými dětmi ale vlastně jsme jen pouzí hříšníci, Svě slitování, Svou svatou lásku a svou svatou milost! Žehnej nám, dotkni se nás a ved' nás, zastři naše smysly, a oměkči naše tvrdá srdce, aby byla libá jako med a vosk, a rozšiř naši úzkou hrud', aby mohla stále víc a více přijímati pravou lásku z tebe, ó, svatý Otče!

6. Dej nám také požehnání, abychom tím mohli oslavit dnešní svatou sobotu jedině podle Tvého zálibení! A jestliže v nás, svatý otče, objevíš a již jistě nyní objevuješ ještě velmi mnohé a velké poskvrny, jak jsi je již objevoval od věčnosti, pak nás ve Svě lásce, slitování a milosti potrestej, abychom Tě mohli důstojněji „Otče“ nazývat a také Tě pak mohli čistším srdcem milovat a čistším jazykem velebit!

7. Ó, dobrý milý Otče, buď a zůstávej nám ne věky týmž svatým, milým, dobrým Otcem, jímž jsi nám byl již od věčnosti; ale nejen nám, kteří jsme zde přítomni, nýbrž všem našim dětem a také pozdějším potomkům buď a zůstávej jím na věky! Amen. Tvá svatá vůle, amen; Tvá láska, slitování a milost, amen!“

8. A vznešený Abedam připojil: „Amen pravím také Já; amen podle lásky vašich srdcí – amen podle všelikého skutku z ní! A Já neříkám věčně nikdy amen nežli jedině v čisté lásce!

9. Nemodlete se tedy k Bohu, jenž jest svatý, svatý, svatý, nýbrž jedině v lásce Otcově; neboť Bohu jsou všichni lidé ošklivostí, - jen Otcovi jsou dětmi.

10. Boží svatost jest nedotknutelná; ale Otcova láska sestupuje k dětem.

11. Boží hněv soudí všechny věci k věčnému zničení; ale Otcovo slitování nenechá dokonce ani jediný sen nikdy zaniknouti.

12. Z Boha musí vše zemřít; ale pak přijde nad mrtvé život Otcův. Kdo tu hledá Boha ten ztrácí Boha, sebe a svůj život; neboť Bůh se nedá dotknouti. A moudrost lidí, která Ho hledá, jest Mu hrozně ošklivící se, pošetlost a hledajícím pak nevyhnutelně usmrcující. Neboť moudrost se dotýká Boha; Boha se však nemůže žádná stvořená bytost ni žádným smyslem dotknouti a život podržeti.

13. Neboť Bůh jest věčný, nejčistší, ale také přenekonečně nejvyš prudký oheň, který nikdy neuhasíná; a kde by jej Otec nemírnil, tam by ihned vše na věky zničil. Proto ať se každý Boha nadevšecko bojí a Otce však nadevšecko miluje; neboť Otec jest naprostý opak Boha.

14. A přece by Bůh nebyl Bohem bez Otce, kterýž jest věčná láska v Bohu; a Otce pak by nebyl Otcem bez Boha.

15. Jako je však Otec veškeren život v Bohu, tak je také Bůh všechna síla a moc v Otcovi. Bez Otce byl Bůh Sám Sobě nevyslovitelný; neboť veškeré slovo v něm jest Otec. Otec by však nebyl nikdy Otcem bez Boha; a tak jsou Bůh a Otec jedno!

16. Kdo se tedy dotýká Otce láskou, dotýká se také Boha. Kdo však zapomíná na Otce a svou moudrostí se chce dotýkati jen Božství, na toho Otec nepohlédne; avšak oheň Božství ho uchvátí a roztrhá a zničí do nekonečna, takže se pak věčně nikdy nenalezne. A pak se také ne snadno již stane, že ho bude Otec z veškeré nekonečnosti opět shledávati a pak znovu tvořiti.

17. Kde je však Otec, tam je také Bůh. Leč jedině Otec Se zjevuje dětem; Bůh se však nemůže nikomu zjevit, leč jedině skrze Otce, a tu zjevuje jako nyní, Otec Božství. Kdo tedy slyší, vidí a miluje Mne, ten slyší, vidí a miluje také Boha. Kdo bude přijat Otcem, ten také bude přijat Bohem.

18. Jestliže někoho nehodného Otec, nepřijme, ten padne do rukou jedině soudícího a ničícího Božství, a tu nebude ani slitování, ani nějaké lásky a milosti!

19. Proto bojte se Božství; neboť hrozné je padnouti do jeho rukou!

20. Ale Otce milujte! Přidržujte se pevně lásky a nechejte se vždy dotknouti a vésti láskou Otcovou, tedy smrt na věky nikdy neokusíte, mimo odloučení od těla, kteréž jest kletbou Božství a v němž jest život z Otce chráněn před hněvem Božství ochrannou láskou Otcovou.

21. Z ruky Boha přijímáš kletbu, - z ruky Otcovy však požehnání lásky a všeho života z ní. Proto se přidržuj na věky lásky, tak budeš trvat v lásce! kdo se však přidržuješ moudrosti, tam zanikneš a na věky zmařený budeš Duchem Božství odvád!

22. Toto co bylo řečeno budiž vám velkým sobotním ranním darem od Otce, jehož dětmi jste, a jež vás proto miluje více nežli vše v hojně nekonečnosti! Uvažujte o tom v srdci, a jednejte podle toho, tak budete žít a do rulou Božství nikdy neupadnete!

23. A nyní, Sete, vyjdi ven, neboť Slunce již vyšlo, a dej připravit bohatou snídani; neboť hle, obdržel-li duch své, pak se má také náležitě postarati o tělo! Zavolej však také dovnitř ony tři dlouho již venku zpívající, kteří jsou ze severu a slují Jura, Bhusin a Ohorion. Jdi, a učiň svou věc dobře! Amen.

* * *

Kapitola 168.

Zpětný pohled na bouřlivou noc. Lásky vyhání bázeň.

6. prosince 1841

A Set v nejvyšší radosti lásky svého srdce děkoval vznešenému Abedamovi za tento rozkaz a rychle odešel aby vykonal vůli Páně.

2. Sotvaže vystoupil z chaty, spatřil ihned nedaleko státi ony tři ze severní krajiny. Zavolal je jménem, a oni ihned následovali tohoto volání.

3. Když přišli k němu, řekl jim: „Poslyšte, jeden, v chatě chce, abyste i vy vešli dovnitř; neboť již dlouho poslouchal z dále a nežli jsem vystoupil také ještě poblíž chaty váš chvalozpěv.

4. Proto vstupte do chaty; neboť čeká vás velké, nesmírné požehnání!“

5. A Jura se otázal Seta: „Bratře Sete, jak tomu máme rozumět? Přišel snad v této hrozné noci nejvyšší vznešený, nade vše přemocný Emanuel k vám? Neboť hle, takto jsme mysleli všichni, když nanejvyšší neslýchaná – lze říci – světová ohnivá bouře náhle skončila!

6. My všichni jsme prosili a volali k Emanuelovi o osvobození. A když přišlo, a to tak zázračně náhle, bylo také naše prvé, abychom ze to Emanuelovi poděkovali.

7. Řekni nám tedy, zda tomu tak není a nebylo!“ – A Set jim odpověděl: „Jak, a zda takto milí bratři, to se ihned dozvíte v chatě! Já však pospíchám, abych se postaral o dobrou snídani, proto se s vámi nyní nemohu a nesmím déle obírat.“

8. A oni tři byli s touto odpovědí spokojeni a naplnění nejvyšší úctou vstoupili pak do chaty, kde s ihned před Adamem a před ostatními vrhli na tváře.

9. Adam je však vyzval, aby ihned povstali a řekl jim: „Milované děti, těším se velice, že vás u sebe vidím a v tak dobré míře!

10. Této noci jsem měl o vás všechny velikou starost; způsobily to strašně bojující živly. Ale mnohem větší byla má důvěra v Pána, našeho všech nejmilejšího Otce, který je vždy svatý, svatý, svatý, naplněný nejvyšší silou a mocí, pomocí a záchranou; neboť my všichni jsme byli neméně dáni v šanc nejvyššímu pokušení a museli jsme vydržet pravou zkoušku ohněm. Tato má stará chata se stala příbytkem nejděvějších zvířat, hadi, hyeny, tygři, lvi, vlci, medvědi a ještě všeliká jiná zvířata naplňovala tento příbytek, a jasné plameny vyrážely prostě z podlahy. A přece naše důvěra nesměla zakolísati, a všichni jsme pak velmi brzy pocítili nádherný účinek ochranného požehnání Emanuelova!

11. Jděte však k onomu vám ještě cizímu muži, který sluje též Abedam; ten vám ovšem podá náležitě vysvětlení! Amen.“

12. A oni tři se Adamovi poklonili a šli pak k onomu jim cizímu muži.

13. Jura jako nejstarší měl slovo a oslovil Ho takto: „Budiž našimi srdci mnohokrát pozdraven, Abedame! Arciotec Adam nás odkázal na tebe, že nám můžeš podati bližší vysvětlení o této – Pánu Emanuelovi budiž veškerá chvála a veškeren dík – uplynulé neslýchané bouřlivé noci. Neboť hle, my tři jsme synové Adamovi a chodíme již přes osm set let po půdě země; byli jsme přítomni útěku z ráje, prožili jsme mnoho smutného a strašného, - ale něco této noci podobného se nám ještě nepříhodilo! Takové hrůzy na Zemi ještě nikdy nepřišly, aspoň pokud my po ní chodíme, věru ne!

14. Nebudu mluvit nic o těch ohnivých výjevech, nic o okolních horách, které jsou ještě v nejuplněnějších plamenech a kouři, nic o ustavičném chvění Země, nic o nesčíslných blescích,

nic o hořících a kouřících lesích, ohnivých větrech a více podobných věcech; neboť hromobití si zůstává rok co rok stejné a tak i jiné zjevy, které spatřujeme v boji živlů a které se neméně budíce strach dotýkají i jiných smyslů. Ale poslyš, dobrý muži, když moře, nekonečně velké moře neslýchaně strašně zuří vystupuje za svých břehů, pěníc a hučíc stoupá hrozivě výš a výše a začíná horu za horou pohlcovati a konečně nás obyvatelé nescíslnými před vlnami prchajícími zvířaty dokonce nutí abychom chvatně opustili všechny naše chaty, ano začne dokonce vlny na konec tak daleko hnáti, že pohlcovaly naše chaty, lesní zvířata hnala za námi a k tomu ještě nikdy nevidané strašně velké netvory, které nejspíš jako mnohá jiná zvířata žijí ve vodě, nám poskytovaly strašně mezi sebou bojující a sem tam se válíce, poskytovaly nám hroznou podívanou, - hle to je něco, co nám všem nikdy snadno nesejde z mysli!

15. Při tom pak naproti tomu jest ovšem hlavně uvážiti to, že právě tyto hrozné výjevy, když byly dosáhly jistě svého nejvyššího vrcholu pojednou tak umlkly, jako by jich nikdy nebylo, a že tedy také moře náhle a tak silně ustoupilo, že nejen ihned vstoupilo do svých dřívějších hranic, nýbrž zcela a určitě se ztratilo, takže nyní po něm již nelze objeviti ani stopy, až na nedohledně daleko a všechny strany se šířící bahnitou půdou, která byla dříve sloužila moři za lože.

16. Chceš-li a můžeš-li, podej nám tedy vysvětlení o všech těchto neslýchaných věcech.

17. A Abedam jim odpověděl: „Milí přátelé, při takových událostech se daří spícím v duchu ovšem špatně, - za to však tím lépe v duchu bdělým!

18. Řekněte Mně, který vpravdě bdělý, s láskou věčného Otce spojený duch bude anebo může ještě býti jat úzkostí, i kdyby celá země pod jeho nohama byla rozdrčena a i kdyby žhoucí moře všechny trosky prachu země pohltilo?!

19. Zde nebude mocný Otec, jehož vůle nosí a velmi pečlivě pořádá miliardy a nescíslné mnohé miliardy neporovnatelně větších světových těles a duchů také s to vzíti do nejjistější ochrany nade vše Ho milující a proto také Jím nade vše milované děti při jednom rozřídujícím se atomu, který vy nazýváte země a Svět?!

20. Hledte, toto Mně musíte zajisté připustiti! Jest tedy jen otázkou, koho plodem byla vaše zoufalá úzkost a bázeň!! Anebo proč se bojí děti noci?

21. Hledte, důvod toho spočívá ve slabosti lásky k svatému Otci! Jaká je však láska, taková jest také důvěra; slabá důvěra jest pak otcem vší slabosti!

22. Málo záleží na všem tom, co jste vypravovali; ale vše záleží na tom, jaké je vaše srdce.

23. I kdybych vám vše otevřel, byly by nejvýš uspokojeny vaše uši; ale k poznání srdce by vás to nikdy nepřivedlo. A tak bude lépe vejdete-li hezky pevně do vlastního srdce, obrátíte-li se tu, k lásce srdce k Bohu, a Já pravím vám, v jedné minutě se dozvíte více, nežli co by vám jinak mohlo dáti, vyprávějící tisíciletí!

24. Zůstaňte tedy zde, a pojezte s námi snídani, kterou právě přináší se svými lidmi Set.

25. Buďte ve své vědychtivosti klidni, ale směrem nahoru tím pohnutější v srdci, tak se vaše bouřlivá noc obrátí brzy v nejjasnější, klidnou sobotu. Pochopte to dobře! Amen.“

* * *

Kapitola 169.

Snídaně arciotců v sobotu.

9. prosince 1841.

A když toto vznešený Abedam k oněm třem promluvil, vyzval je, aby Ho následovali. Sám pak šel napřed a podle Sebe nechal kráčet Henocha a Lamecha. Jemu v patách následovali známý Abedam, po jeho pravém boku Jared a po jeho levém boku Metuzalém. Za těmito třemi následovali Enos, Kenan a Mahalalel, a k těmto třem se pak teprve připojili Kaeam a Jura, Bhusin a Ohorion.

2. A když po nemnoha krocích došli k Adamovi, utábořili se všichni kolem Abedama tak, že tvořili až k Adamovi otevřený kruh, který se Adamem a Evou uzavíral.

3. Ježto však Set nebyl v kruhu, vyzval Abedam ty, kdož Ho obklopovali, aby udělali místo Setovi.

4. A ihned bylo také po boku Adamově učiněno místo pro něho. A tak se nyní účastnilo šestnáct osob počítaje v to vznešeného Abedama, a snídaně se skládala z chleba, medu a

mléka, při čemž se odjakživa nejprve pojídal vždy chléb s medem a když byl požit, pak se teprve pilo čerstvě nadojené mléko.

5. A tak se podle tohoto zvyku také tentokrát snídalo.

6. A proč se zde vzpomíná tato snídaně? – Příčina není daleká, uváží-li se, že této snídaně se zúčastnil nejvyšší, svatý Otec Sám viditelně mezi prvními lidmi této země a při tom položil základ pro prvou řádnou církev Země. A jako předtím Adam a Eva nemohli býti považováni jen za první pár lidí, tak může nyní také tato snídaně býti považována za první založení církve Jehovovy; neboť těsně k této církvi se pak připojilo pevně židovství a v mnohých částech se z ní ještě skládá. A uprostřed Asie v jedné vysoké horské krajině nedaleko Himaláje, žije ještě malý, uzavřený národ zcela přesně podle Písma, které bylo později dětmi Noemovými vyryto na kamenné desky pomocí určitých příslušných věcných obrazů, z nichž vznikly pozdější egyptské hieroglyfy jsou jen zfalšovanou odrůdou.

7. Ale tak zvaný sanskrit Geberů, Parsů a Hindů nebudiž považován za jedno a totéž písmo; neboť také toto písmo jest předně mnohem mladší a je podobně jako egyptské hieroglyfy jsou zcela temnou odrůdou, plnou velkých omylů, proto je také jejich bohoslužba podle toho ohavným pohanstvím.

8. Hledte, proto jest zde tedy také učiněna zmínka o této snídani, která byla tehdy považována za založení původní církve téměř tak jako byla po dovršení velkého dne národů, trávajícího téměř 4000 let poslední velké večere považována za založení Nového Zákona, kterýž jest novou církví milosti a slitování, naplněnou věčným životem a tedy naplněnou skrze Boha a Bohem!

9. Leč dost nyní o tomto historickém osvětlení; a tak tedy pojďme opět do chaty Adamovy a přihlédněme a poslyšme, co se tu vše po snídani stalo.

10. Když bylo po snídani a všichni ve svých láskou nejvš naplněných srdcích poděkovali Abedamovi Emanueli, tu povstal ihned Vznesený a měl ke všem tuto řeč řka totiž:

11. „Poslyšte všichni, kteří jste zde přítomni a byli jste svědky této noci a až na jediného Kaeama, též celého včerejšího dne! Abyste si vždy připomínali, kdo byl, jest a věčně bude Ten, který k vám přišel a Sám vás učil pravé cestě lásky a tedy také pravé nekonečné moudrosti z ní, - nikoli moudrosti světa k většímu obtěžování hlavy a ještě k většímu obtěžování srdce, nýbrž pravé moudrosti v duchu lásky a veškeré pravdy z ní, což je pravý svobodný, věčný život.

12. Tuto snídani konejte také budoucně, dříve nežli přinesete Otci sobotní obět; neboť vpravdě pravím vám: Na tuto obět nebude shlédnuto dříve, dokud se při snídani nepoznáte v srdci jako bratři a sestry v Mé lásce a tedy také jako děti jednoho a téhož Otce!

13. Kdykoliv budete v opravdové, živé lásce svého srdce ke Mně toto, mezi sebou konati, budu také Já mezi vámi, - buď mnohým, kteří budou ke Mně vřelého srdce, viditelně, anebo vlašným vždy neviditelně.

14. Ano, v Mé lásce budete sto vše, - bez Mé lásky však nic! Neboť Má láska jest tučně dobré pole, na které jste zaseli. Kdo se nedá vytrhnouti nepřitelem, ten bujně vzroste a mnohé nádherné plody přinese. Kdo však kořeny života své lásky nezapustí dosti hluboko a dosti pevně do základu této zmíněné ornice, věru, tomu se bude dařiti zle v době vracejícího se pokušení, když přijde nepřítel lásky a bude se pokoušet stromečky z půdy pole vytrhnouti! Nevynechá ani jeden o nějž by se nepokusil; kde však nalezne stromeček slabý, ušetří jej??

15. Ó, nikoli, vytrhne jej i se slabými kořeny z půdy dobrého pole a pak jej nechá zahubiti, protože kořeny již nebudou míti vlhkosti života a stromeček pak uschne a konečně přejde brzy zcela v smrt! Neboť kdo z vás kdy již viděl rostliny jediné ve vzduchu vznikat a prospívatí?!

16. Ale každá rostlinka potřebuje k životu též vzduchu!“, taktó asi řeknete. A Já to říkám s vámi také; ale půda je to první nutné, - bez níž vzduch k ničemu nepospívá!

17. Ale vzduch se podobá Božímu slovu a láska vašeho srdce půdě, do níž jest zaset živý duch, obklopený živoucí duší.

18. Toto símě věčného života ve vás může jen tehdy svatý vzduch Boží nauky plodně zužitkovat, jestliže vzešlo a zapustilo pevné a hluboké kořeny do půdy lásky vašeho srdce ke Mně. Pokud se tak dříve nestalo, řekněte a posuďte sami: neposlouží mu to – jmenovitě vzduch – co by jinak jej mohlo plodně utvářeti, k smrti?!

19. Hledte, Mé slovo vám tudíž málo prospěje, nejsou-li vaše srdce plna lásky ke Mně a z ní k vašim bratrům, a půdy prostá, vzdušná moudrost vašeho rozumu jest pak smrtí vaší lásky!

20. Je-li však vaše láska, která má sloužit za potravu duchu mrtvá, podobně jako onen z půdy Mé lásky k vám vytržený stromček, jehož kořeny jsou olepeny už jen uschlou půdou vaší lásky ke Mně, odkud tu má vaše símě anebo jako dosud slabý vytržený stromček života obdržeti ještě potravu?!

21. Proto tedy budiž vám tato snídaně viditelným výstražným znamením, abyste se přidržovali vždy lásky! A budete-li a dokud budete to činiti, budete také mít život u sebe a v sobě a tedy také mne jako, prazdroj vši lásky, všeho života a vši moudrosti ze Mne!

22. Tato slova si vryjte hluboko do srdce a jedněte všichni neměnitelně podle nich, tak budete skrz naskrz žítí a nebudete se tázati: „Kde jest Otec? A také nebudete k němu volati: „Přijď!“ ,neboť tehdy bude u vás a ve vás jak nyní, tak i věčně! Amen.“

23. A ty Henochu, jdi nyní, a připrav svou oběť; neboť její doba jest zde Amen.“

* * *

Kapitola 170.

Evangelium oběti.

10. prosince 1841.

Po této řeči povstal ihned Henoch se srdcem nejvnitřnější láskou a díky nanejvýš naplněným a tázal se vznešeného Abedama:

2. „Pane a přelaskavý nás všech Otče, který jsi svatý, přesvatý, byla Tvá nejsvětější vůle, aby také zde na výšině v sobotu byla přinesena taková oběť, jakou jsme Ti přinesli včera v nížině? Anebo má k Tvému zalíbení zůstatí při způsobu Ábelově, Setově a Enosově? Ó, Abbo, oznam mi Svou svatou vůli!“

3. A Abedam odpověděl Henochovi: „Henocho, jak se Mne můžeš nyní na něco takového tázati, když přece nejlépe víš, v čem záleží Mně jedině libá oběť?“

4. Kde se Mně přináší především vnitřní oběť kajícího, zkroušeného, láskou naplněného srdce, tam je tím také každá oběť posvěcena, ať už je podle způsobu Ábela, Seta a Enose, anebo ať je taková jako včera v nížině!

5. Leč Já vidím ve všech vašich srdcích prázdné místo! Toto místo jste zasvětili oběti k Bohu, ale pro prázdnotu nepoznáváte, komu přinášíte oběť a proč ji přinášíte! Pochopte tedy toto: Otec nechce žádné jiné oběti nežli jedině oběť srdce. Otec je však také jediný, věčný, přesvatý, mocný Bůh; Jemu jedinému patří tedy oběť. jako Otci čistá láska.

6. Oběť stravuje, ničí a usmrcuje každý dar v ohni, který plane na oltáři. Hledte toto je svědectvím před Bohem, které praví, že poznal Boha buď zjevně anebo toliko temně tuše v srdci, jaký Bůh jest a koná podobně jako oběť!

7. Kdo by však lpěl jedině na oběti a nebyl vázán láskou k otci, toho by konečně oběť podobná Bohu uchvátila, strávila, zničila a usmrtila, protože se napřed nenavhlčil vodou života, kterouž jest čistá láska k Otci!

8. Já však vám pravím: Kdo Otci obětuje v srdci, ten také přinesl libou oběť Bohu. Kdo však přináší na oltáři oběť jen Bohu a domnívá se, že se tím zalíbil také Otci, ten je na velkém omylu; neboť věru, Otec nemá zalíbení na oběti zápalné, nýbrž toliko na živé oběti srdce!

9. Či měl by živý Otec, od něhož pochází veškeren život, mít snad zalíbení na mrtvé zápalné oběti, anebo na oběti, která každý dar stravuje, ničí a konečně i usmrcuje?!

10. Ano, když se – jak bylo již poznamenáno – přináší napřed živá oběť lásky k Otci v srdci, bude pak také shlédnuto na zápalnou oběť, čímž člověk dává najevo, co v srdci našel, totiž, že Otec je svatý, svatý, svatý a Bůh od věčnosti všemohoucí. Bez této předchozí současné a pozdější oběti jest jakákoli zápalná oběť přede Mnou ošklivostí.

11. Pohlédněte zpět na Kaina a Ábela! Kain obětoval bez lásky, Ábel však s láskou. Čí oběť stoupala vzhůru, a čí oběť byla sražena zpět k zemi?!

12. Ježto však oběť Kainova byla otci ošklivostí, jaký byl proto následek tohoto obětování? - Oběť uchvátila Kaina samého a učinila z něho bratrovraha!

13. Tak také jednou pouhá slepá oběť ještě velmi mnohé uchvátí, aby pak učinili podobně jako Kain a proto budou nesčíslní bratři usmrcování duchovně i tělesně.

14. Chcete-li však již přinést oběť, pak Mně přineste oběť správnou, jak jsem vám to dostatečně označil!

15. Jak byla tedy vykonána včera v nížině, tak budiž vykonána i dnes; ale oběť na oltáři nezapalujte večer, nýbrž dopoledne, aby se daleko bydlící děti mohly dostat do večera domů.

16. K obětování ať se budoucně neberou všechny malé děti sebou, nýbrž jest dost, když se dostaví z každé chaty dva muži a jedna žena. Ale nebudiž nikomu činěno životní povinností, aby se musel k oběti dostavit; neboť oběť nikoho neposvětil, nýbrž jedině láska k otci!

17. Koho přivede k Otci láska, skrze toho bude oběť posvěcena, a on pak bude touto obětí v duchu posílen. Koho sem nepřijme láska, nýbrž nutící přísný správce nějakého zákona, který mu bude v srdci protivný, tím bude oběť znesvěcena, zničí ho a vyschne v srdci. A co Mně pak přinese, to bude jako jeho vyschlé srdce, - dílo bez života, dar mrtvý.

18. Při tom co bylo nyní vysloveno zůstane!

19. A nyní, milovaný Henochu, se již můžeš pustit do díla; vy ostatní pak jděte ven a podejte zprávu mnohým, se všech krajin čekajícím na oběť, jaká to bude oběť, - ale o Mně, kterak jsem bytostně přítomen, pomlčte.

20. Jen jedině ty Jaredo, ty Abedame a také ty, Adame, Mne následujte do chaty Jaredovy až do doby obětování; děti Setovy pak ať nás s Evou doprovodí!

21. A tak se staniž nyní vše spravedlivě v lásce a skrze jedinou lásku! Amen.

* * *

Kapitola 171.

Henoch připravuje oběť.

A Henoch šel ihned k svému dílu, kladl napříč oltáře nejčistší cedrové dřevo a při této práci se neustále modlil.

2. Když však takto pracoval, hle, tu přistoupilo k němu ihned několik přítomných z jihu a tázali se ho, co to má znamenat, že se klade dřevo na oltář již nyní, zatím co se to obvykle dělává k večeru.

3. A Henoch odvětil rovněž se tázaje: „Co se nad tím pozastavujete Cožpak to konám o své újmě?!

4. Či stalo se vám mé jednání lži proto, že je nechápete?

5. Ano, ano pro slepé jsou velmi mnohé věci lží; neboť, co se jim řekne, jest jim při nejmenším tolik jako lež, protože jsou slepí.

6. Co prospěje slepému zářící Slunce?! K čemu chytí učiniti mu světlo Slunce pochopitelným, k čemu mu nalhávati?! Vždyť slepému je Slunce černé; jeho se drží. Z toho důvodu jest mu zářící Slunce lží; neboť přidá-li se k pokladu někoho něco cizího, co je toto cizí k vlastnímu pokladu? Není ničím jiným nežli lží, ježto se vlastnímu pokladu nepodobá, ačkoli u něho leží, nýbrž jest to něco cizího anebo něco, co je tolik jako by toho zcela nebylo pro **toho**, pro koho to nechová viditelné znamení zvláštnosti jemu vlastní

7. Proto se mne také marně tážete; neboť dnes jsem nejméně nakloněn k tomu, abych vám nalhával! Neboť kdo jest pravdy, pro toho veškerá lež klesla ve věčné nic; kde je však v srdci ještě pln lži a tuto lež považuje za pravdu, čím by mu měla vlastní svatá pravda býti? Ničím jiným nežli lží!

8. Kdo hledá světlo světa, čím je mu vnitřní světlo ducha? Ničím nežli lží, naprostou temnotou! Neboť jak by někomu mělo býti světlem to, při čem dále sahá nežli vidí?!

9. Proto mně také dejte pokoj! Cesty Páně nemůžete ještě pochopiti; neboť tato noc porazila vaše srdce temnotou, proto také již nevíte, že pravá láska k Bohu není vázána na žádné pravidlo, nýbrž je zcela úplně svobodná, a tedy také oběť, kterou láska přináší k Bohu. Milujete-li však svobodně již vaše ženy a nevážete se na čas a hodinu, - proč by se tedy měla láska k Bohu měřiti?!

10. Proto jděte, a uvažujte o něčem lepším! Amen.“

11. Když zvědaví obyvatelé jihu byli Henochem tímto pro ně vhodným způsobem odbytí, začali mezi sebou reptati; neboť silně je mrzelo, že jim dal Henocho na jejich otázku tak zvláštní odpověď když, to s tou otázkou jak v srdci doznávali tak zle nemínili.

12. Jeden z nich pravil k ostatním. „Poslyšet, bratři, já znám velmi dobře Henocho, a pokud jsem včera zdálky pozoroval, myslím, že otcové přenesli záležitost oběti na něho; a jako však již byl ve všech řečech a skutcích podivín, tak bude i při této záležitosti!

13. Jsem však toho mínění, že starodávný zbožný způsob obětování podle způsobu Ábelova, který byl Bohu libý, neměl by se tak snadno přenechávat libovůli jedince, nýbrž když by se tu měla státi nějaká změna, měla by se státi při shromážděné radě dětí. Anebo není-li tomu tak, co jsme pak jako lidé stejné hodnoti?!

14. Má-li býti oběť také pro nás a od nás považována za platnou, pak má chovati o sobě a v sobě také něco z naší rady; takto však nechová v sobě nic jiného nežli jen jedině naši nevoli a nemá tedy pro nás žádného účinku.

15. Jak to můžeme, jak to máme schváliti, a to ještě k tomu, když jsme se přece vždy předtím, v čistě božských věcech radívali?!

16. Proto myslím, že Setlahem jako nejstarší a nejzkušenější z nás by měl jíti ještě jednou k Henochovi a měl by se zcela přísně a vážně otázati jak je to s dřívějším kladením dřeva!“

17. Setlahem, který se nacházel též mezi těmito tázajícími, odpověděl však rozzlobenému: „Poslyš, já k tomu nemám žádnou velkou chuť; neboť já jsem včera poznal Henocho způsobem, - pravím vám, neobyčejně zvláštním způsobem!

18. Viděl jsem ho vyzbrojeného mocí, které se ještě dnes, když si na to pomyslím, skrz naskrz hrozím!

19. Dnešní noc byla hrozná! Jak všichni víte, řádily hrozně živly, takže jsme proto prchli na výšinu a leželi jsme tu ve veliké úzkosti na půdě chvějící se země, dokud bouře trvala; ale ačkoli tato bouře byla veliká, přece jen nemohla vypuditi z mého srdce, co jsem včera objevil při pohledu a poslechu na Henochovi!

20. Vy všichni víte, že když se některým z nás zachtělo jíti dolů do údolí, zastoupil jim cestu mocný tygr a svým projevem síly na jednom roztrhaném obrovském zvířeti přinutil je k rychlému ústupu.

21. Poslyšte, týž tygr, kterého jsem velmi dobře poznal, byl včera poddán jako jehně Henochovi a poslouchal na každý jeho pokyn! Ale nedosti na tom, že tento netvor prokázal Henochovi největší poslušnost, - nýbrž, co je jistě nejvyš neslýchanou věcí – musel dokonce mluvit a mluvil ke každému z nás dobře srozumitelná slova plná moudrého smyslu!

22. Toto jste ovšem nemohli pozorovati, protože jste leželi v hlubokém pozadí u svých chat na zemi; ale já, jenž jsem byl zcela vpředu, jsem toto nezapomenutelně viděl a slyšel.

23. Že mne tím Henocho velmi přitáhl, dovedete si zajisté představití, proto jsem se pak také, jakmile se jen naskytla prvá příležitost, především snažil pohovořiti si s ním.

24. Když jsem však s ním začal mluvit a dokonce jsem se chtěl státi jeho učedníkem, hleďte, tu mně dal podobenství o nazírání na daleké pohoří a učinil mně rozdíl mezi názorem vypravovaným a vlastním tak názorný, že jsem si při jeho vysvětlování nepřipadal i se svou moudrostí vůči němu jinak nežli jako bych byl teprve vystoupil sotva z těla mateřského!

25. A jak se mi zdálo, byli mu všichni otcové – dokonce ani Adama nevyjímaje – v slově poddáni a on zcela jediný měl slovo za všechny.

26. Proto pravím vám: Kdo z vás má po tomto jeho odbytí naši zvědavosti ještě chuť přijíti mu s nějakou novou a ještě nevčasnější otázkou, ať se jen pokusí; ale mne při tom nechte na pokoji!

27. Já však myslím také za vás, že váš boj s ním bude vypadat strašně směšně, - ne o mnoho jinak nežli jako boj mezi myší a lvem! Určiti předem, kdo při takovém boji bude vítězem, - k tomu myslím není třeba zrovna býti velkým prorokem!

28. Máte-li však přesto ještě chuť dáti mu vážnou a přísnou otázku, přeji vám mnoho štěstí a nadto jasné Slunce! Jen vám ještě ke všemu tomu, co již bylo řečeno tolik poznamenávám, že s těmi, kdož jsou v nějakém jistém spojení s Bohem, nelze nikdy žertovati. Co oni činí, toho bychom měli raději vážně dbáti, nežli se vážně na to tázati; neboť cesty velkého Boha jsou nevystižné a jeho úradky nezbadatelné!

29. Toto si napřed dobře uvědomte, nežli se k nějakému kroku odvážíte!“
30. Když pak rozhněvaní toto od Setlahema uslyšeli, upustili ihned od svého úmyslu a podrobili se moudré radě Setlahemově.
31. Henoch však podle svého vnitřního vyzvání povolal Setlahema k sobě zpět a řekl mu toto:
32. „Setlaheme, chválím tě! Hle, nyní jsi opravdu moudře jednal, že jsi tu pomohl těmto slabým, kteří by bez tvé pomoci nepochybně byli vrženi do hluboké propasti, jelikož jsou slepí a nevidí, jaká půda jest pod jejich nohama!
33. Ty však od nynějška od mého boku neustoupíš, dokud také ty neuvidíš, co tvé smrtelné oči ještě neviděly, a neuslyšíš, co tvé smrtelné uši ještě neslyšely!
34. Nebyl ti dnešní tak nadmíru jasný a příjemný den, který následoval po této noci hrůzy nijak nápadný?!
35. A když jsi pozoroval běh bouře a její náhlý průběh, řekni mně, nebylo ti při tom nic nápadného?
36. A Setlahem mu odpověděl: „Ó, Henochu, komu by to nebylo nápadné?! Ale co prospěje našinci také všechno to co ho napadá?! Neboť s tím co mi napadá i bez toho co mi nenapadá ze všeho toho ničemu nerozumím a myslím si při tom pouze k svému uklidnění!
37. Pán Jehova jistě již velmi dobře a nadmíru jistě ví, proč toto a proč ono! Více vystihnouti dovedou zajisté ti, jímž je Jehova blíže nežli mně; ale jemu budiž veškeren dík za to, že mi aspoň poskytl pokoj! Jsem také s tím dostatečně spokojen!
38. Co myslíš, milý Henochu: Není tomu tak?“
39. A Henoch mu odpověděl: „Ó, Setlaheme, máš dobrou půdu! Padne-li símě do tvé půdy, přinese ti plody tisící násobné!
40. Poslyš, dnes spatříš v našem středu Cizince; jdi k tomuto Cizinci, On ti jedním slovem více řekne nežli já za tisíciletí! Pravím tobě, On tě učiní skrz naskrz živým!
41. Leč nyní již nic dále; neboť vidím Ho již přicházeti.

* * *

Kapitola 172.

O podstatě přímluvy.

13. prosince 1841

- A tak mlčel Henoch a rovněž i Setlahem, očekávající tiše velkého Příchozího.
2. Ale příliš dlouho nemuseli čekat; neboť nežli se nadáli, byl po boku Jareda a Abedama také již tu. Adam se však musel s Evou a dětmi Setovými odebrati zatím na známou již východní výšinu a tam vesele očekávati své, jakož i všechny ostatní, kteří nám jsou vesměs známí z chaty Adamovy.
3. Sotvaže vznešený Abedam přišel k Henochovi u obětního oltáře, ihned se otázal: „Milý Henochu, poslyš, Já jsem slyšel reptání ze srdce některých, kteří jsou od jihu! Setlahem jim sice zacpal ústa; ale nyní tím žalostněji volá jejich srdce a jest plné zloby!
4. Co myslíš, co jim máme učiniti?“
5. A Henoch odpověděl vznešenému Tazateli: „Ó, Abbo, Ty to pravíš v mém srdci! Staniž se jim podle vůle Tvé, a tehdy se s nimi stane nejlépe!“
6. A Abedam pravil poté Henochovi: „Henochu hle, jedině kvůli ním byla dopuštěna ona noční bouře, aby jejich pyšná srdce byla pokořena; ale viděl jsi nyní na vlastní oči a slyšel na vlastní uši jak malý účinek u nich učinila!
7. Nebylo by tedy lépe, aby tito zlobivci nebyli, nežli že jsou?!
8. Měli by se tedy Zemí nechati pohltnuti, aby jejich dech dále nezamořoval toto svaté místo?!
9. Nuže, co myslíš, bude dobře, stane-li se jim podle hodnoty jejich srdce?“
10. A Henoch odpověděl Abedamovi: „Pane, který jsi pln lásky a slitování, Tvá vůle jest povždy svatá a Tvé slitování nekonečné, a Ty nepotřebuješ, aby Tě někdo snažně prosil o slitování; ale Ty nám nicméně poskytuješ příležitosti v nichž máme zkouseti naše vlastní srdce, kolik lásky k bližnímu a lásky bratrské v nich přebývá, a jak daleko jsme to již podobni, v slitování přivedli.

11. Hle, jelikož skrze Tvou nekonečnou milost a slitování poznávám, že slitování a láska k mým bratrům ve mně není nic jiného nežli jen čistě Tvé slitování a láska, jiskérka z Tvého nekonečného, přesvatého Ohně lásky, přicházím i já zde ve svém jen zdánlivém slitování k Tobě a vyznávám že není nic mé, nýbrž vše Tvé, - má láska Tvá láska ve mně, mé slitování Tvé slitování ve mně! Proto za to budiž Tobě ó, Abbo, dík chvála a velebení!

12. Ó, Abbo, pociťují-li v sobě nad někým slitování, tu pociťuji však také zároveň jak nekonečně pozdě proti Tobě přicházím se svým slitováním.

13. Kde by byl již ubohý, slabý slepec v době, kdy já bych mu chtěl svým slitováním přijít ku pomoci, kdyby ses Ty již nekonečně dříve nad ním neslitoval?!

14. Ale přece Tě mohu prositi, aby ses nad těmito slabými a slepými slitoval! Prosím-li Tě však o to, ó, Abbo, pak Tě neprosím, abych Tě k něčemu pohnul, nýbrž abys co nejmilostivěji shlédl ne mé srdce, přináší-li Ti z Tvého pokladu pro bratry malou oběť.

15. Proto tedy říkám také zde jako všude a vždy: Ó Abbo, staniž se Tvá svatá vůle! A co z lásky a slitování pro bratry přináší Ti mé srdce – nepatrnou oběť naproti Tvé nekonečné lásce a slitování -, přijmi co nejmilostivěji, jakoby to bylo něco před tebou, abych se pak mohl a směl také já, když Ty by Ses nad někým úplně slitoval ve skutku již i pro nás slepé viditelným, radovati s těmi, jimž se dostalo Tvého viditelného slitování!

16. Ó, Abbo, přijmi co nejmilostivěji toto mé vyznání, a měj trpělivost s mou pošetilostí. Tvá svatá vůle nyní a na věky! Amen.“

17. A Abedam pohlédl na Henocha a odvětil mu toto:

18. Milý Henochu, tvá řeč byla dokonalá, neboť ukázala, jaké je tvé srdce, a kolik v něm vládne moudrosti z lásky! Abys však mohl zcela dokonale poznati, jak má býti podle věčného řádu každá přímluva uzpůsobena, pak poslyš:

19. „Vidíš-li tu kráčeti nějakého jakkoli chudého bratra anebo sestru, to je, že je buď chudý na těle následkem slabosti a nebo dokonce úplně neupotřebitelnosti toho a onoho smyslu, anebo že jest chudý v srdci, chudý v lásce, chudý v síle ke skutku, chudý ve vůli, chudý v poznání, chudý v rozumu anebo dokonale zchudlý v duchu a ve všem, co jest ducha, a ty se snad z lásky svého srdce ke Mně a teprve z této lásky k bratru anebo k sestře slituješ, hle, tehdy jest tvé slitování dokonalé, protože pak již přijetím Mého velkého slitování podobným způsobem, jako když vítr táhne lesem a pohybuje tu stromy a dotýká se každého lístečku na stromě, takže se pak každý lísteček ovívá a tímto ovíváním také vlastní malý vítr způsobuje, který je všeobecným velkým větrem přijat tak, jakoby byl v poměru k němu skutečně něco.

20. Ty jsi však také již častěji zpozoroval, že je-li vítr, hýbe také suchými listy jelikož jsou však suché a proto také mrtvé, nevydrží tah větru, brzy se od haluze odlomí, a třepotají se pak mrtvé dolů k mrtvé zemi. A i když je také velký vítr po nějakou dobu nosí sebou, klesnou přece jen ponenáhlu tam, kde je čeká zničení!

21. List stromu má takové určení; ale ne tak člověk! Běda mu však, uschl-li na stromě života; věru, tehdy svému zničení neujde!

22. Z tohoto podobenství, třeba vyrozuměti, že k živému slitování může býti Mým velkým slitováním pohnut jen živý; jeho slitování bude tedy přijato slitováním Mým, jako by něco bylo. A jako přijímá vítr, větrky vzniklé ovíváním listů a pak jej bere sebou a nechává jím potom ovívat ostatní listy, tak je to i se slitováním člověka s jeho spolubližními, proto má tedy jeden bratr druhému učiniti tolik, kolik je s to z živoucí, ano ze Mne a skrze Mne živoucí lásky, a Já budu pak na jeho skutek a na jeho přímlovu pohlížeti tak, jako by přede Mnou něco byla!

23. Hle, když tedy jde vítr, pak bere sebou tvůj dech, jakoby něco byl! Ale myslíš, že tvůj dech buď vítr zesílí anebo mu snad dá dokonce jiný směr?!

24. Ó, hle, to nesvede ani dech všech žijících lidí dohromady! Neboť mocný vítr přichází, nikdo neví odkud; a kam jde, také nikdo neví, nýbrž z jeho tahu můžeš jen pozorovati podle řádu jeho směr. Dýcháš-li s tímto směrem, pak jest tvůj dech přijat a vzat sebou; dýcháš-li však o své újmě proti tomuto tahu, bude tvůj dech odmrštěn a na tvých vlastních ústech se rozrazí a tak pomůže udusiti tvůj vlastní život!

25. Pláčeš-li u řeky a slzy soucitu padají s tvého oka, věru, také ony budou přivedeny k moři slitování, nechal-li jsi slzy padati do vody řeky tak že se pak sjednotily s vodou řeky! Kdyby však někdo také u řeky plakal, ale nedbal by vody řeky a nechal by padati slzy na písčité břeh řeky, dostanou se takovéto slzy snad také ještě do moře?!

26. Hle, kdo se domnívá, že Mne svou přímluvou pohne k spouštění nenilž ještě hloupější nežli ten, kdo by se domníval, že ať kdekoli slze ronil, musí tam přijít moře a jeho slzu přijmouti, aniž by v nejmenším uvážil, co moře jest a kam beztoho dokonce každý potůček směřuje?!

27. Kdo se však dá pohnouti Mnou, ten jest se svým slitováním v řádu, a jeho slzy padnou již ihned do moře!

28. Kdo pak u Mne předem prosil anebo Mne pohnul, abych stvořil tehdy kdy mimo Mne ještě ničeho nebylo?! Či stal jsem Se snad od té doby tvrdším a nelaskavějším, a proto jsem Se měl Svými tvory k něčemu pohnouti?!

29. Ó, hle, toho věru není třeba, za to však toho, aby se Mé děti daly Mnou ve svých srdcích pohnouti a aby Mne v čisté lásce přijaly, potom dbaly proudu Mých velkých slitování a tak se staly živě spouštnými! Hle, Hle, to jest. Má vůle!

30. Protože jsem se tě dříve otázel, co se má státi s těmito vzpurnými, byla tvá odpověď správná, neboť ses dal Mnou uchopiti a dotknouti, a mělo by tedy také tak býti v budoucnu při každém správném soucitu s každým chudým, neboť každý jest druhému bratrem v Mé lásce; ale, chci-li probuditi mrtvé, kdo mne pak bude prositi, abych tak učinil?!

31. A hle, Henochu, jenž jsi Mou dřívější otázku úplně nepochopil, také tito reptalové musejí býti napřed zemí pravé pokory pohlceni, nežli se budou moci státi živými!

32. Proto tedy také jsem ti dal nyní toto naučení. Nyní však nechte přistoupiti reptaly blíže! Amen.

* * *

Kapitola 173.

Sedm reptalů z jižní krajiny se vysmívá Setlahemovi.

15. prosince 1841

Když však Setlahem jako přirozený očitý svědek toto uslyšel od vznešeného Abedama, začal tušiti něco velkého. Jeho srdce zahořelo a jakýsi vnitřní úsudek mu pravil: „Tak, jako mluví tento Cizinec, tak zajisté nemůže žádný člověk mluvit! Za tímto Cizincem musí vězeti jistě něco neobyčejného!“

2. Podle tohoto vnitřního úsudku a tímto vnitřním úsudkem veden a silně okouzlen, přistoupil Setlahem v největší pokoře k vznešenému Abedamovi a otázel se Ho:

3. „Vznešený cizince, jenž jsi pln vši božské moudrosti a také se zdáš neméně býti pln božské síly, prosím tě, nepřijal bys ode mne malou službu, abych totiž šel a přivedl sem před tvou tvář ty, kdož reptají na zřízení Jehovovo, aniž by povážili anebo se dali v základu poučiti, že Jehova, věčný, svatý Bůh, toto vše, co se tu již stalo, nyní se děje a ještě na věky bude dít jistě již od věčnosti předvídal a v jistém ohledu, i když se to také týče svobodného člověka, také tak určil?!

4. Soudě podle toho, co mi předně již Henoch důvěryhodně o tobě pověděl, a co za druhé já nyní sám jsem od tebe v rozhovoru s Henochem slyšel, přispěje jedno slovo od tebe u těchto reptalů k jejich polepšení jistě více nežli tisíc slov ode mne.

5. Neboť právě těchto sedm jsou celkem vzato též nejnepoddajnější z celé jižní krajiny.

6. Opravdu, nic zlého se jim nestane; ale ať jsou úplně polepšeni, ano musejí býti polepšeni!

7. Chceš-li tedy, půjdu ihned. – A vznešený Abedam odvětil:

8. „Setlaheme, pravím tobě, kdybys Mému slovu rozuměl, pak bys také pochopil, že Já mohu tvé služby postrádati!

9. Jelikož však jsem ti ještě skrz naskrz cizincem, můžeš jíti a učiniti, nač máš chuť!

10. Nebude-li tě snad však tvých sedm reptalů chtít následovati, pak můžeš ihned opět sám obrátiti a s nepořízenou se sem odebrati! Amen.“

11. A ihned se odebral Setlahem k oněm reptalům, kteří stáli odtud as padesát kroků. Když k nim přišel, otázel se ihned jeden z nich žertem:

12. „Nuže, o kolik rukou kamenů tíhy ses stal moudřejší?!

13. Vyjasnil ti snad Henoch dokonce včerejší zakyslé podobenství o vzdálených horách?!

Anebo tě snad předvedl dokonce nového mluvícího tygra?!

14. Ano, ano, u lidí tvého druhu se musí státi hlasatelem moudrosti ještě vždy mluvící zvíře; neboť slova našince bývají, beztoho považována za nic!

15. Setlaheme, hle, je opravdu přeškoda, že za této bouřlivé noci nebyl u tebe ten velký podivín Henoch, neboť tehdy jsme měli tu čest, že nás navštívilo několik nejkrásnějších tygrů a ještě mnoho jiných šelem. Co vše by ses byl mohl naučiti od těchto dlouhoocasých lesních mudrců, kdyby je byl Henoch učinil všechny mluvícími

16. Věřu, to znamená hnáti to v bláznovství přece jen trochu příliš daleko! – Mluvící tygr!

17. Když ta věc půjde takto dále, pak nejdéle příštího roku začnou též stromy a tráva mluvit, ne-li dokonce i kameny a potoky a konečně dokonce moře!

18. A v třetím roce – věř tomu jen pevně neboť to je tvé heslo! – ti bude každá s nebe padající dešťová kapka říkati: „Dobré jitro moudrý Setlaheme! Jak jsi spal?! A podobných velkých drobtů moudrosti i více!

19. Teprve tehdy budeš viděti a uši silně natahovati a ústa dále otvírati nežli tygr svou tlamu, když zcela něžně na jedno kousnutí nechá býka kráčet do žaludku, a s tváří nekonečné zázračné moudrosti řekneš: „Co jest – to?“

20. Setlaheme, cožpak ještě nepoznáváš pošetilstv svých snů moudrosti?!

21. Hle, již od starodávna podle výpovědi Adamovy, který ještě žije a jako nás všech otec zasluhuje veškeré víry – předpokládajíc, že je prvním člověkem Země; neboť země se zdá býti větší nežli aby měla býti s počátku jen pro jednoho člověka určena! – byvaly staré zbožné zvyky, proč tedy se má na nich něco měniti, když ještě k tomu beztoho pro opravdu rozumného mudrce na tomto starém obřadu nezáleží nic více nežli na nějaké historické starožitnosti?! Když to nyní odpadne, řekni, jakou jinou cenu může míti tato opravdu dětská hra pro myslící lidi.

22. Anebo chtěl anebo mohl bys snad jako mudrc tvrditi, že nekonečný Bůh bude mít potěšení a radost z toho, když Mu ke cti zapálíme několik dřevěných klacků a pak okukujeme mdlý plamen, který stravuje poraženou ovci – jsouce snad hloupější nežli sama poražená ovce?!

23. Věřu, takové přehloupé pojmy o Božství, jemuž na svědectví jako věčná oběť hoří nesčíslné Hvězdy a Slunce, dělají lidskému duchu hanlivou špatnou čest!

24. Řekni nyní, Setlaheme, máš-li ostatně malou jiskěrku zdravého rozumu, zda tomu tak není, a zda to také neshledáváš tak nutným, - předpokládajíc, že jsi snad nebyl nějakým lesním mudrcem poučen o lepším! Neboť co všechno ten důkaz na jedno stisknutí celého býka žeroucí dovede, chápeme všichni!

25. Mluv, mluv tedy, můžeš-li a dovedeš-li! Anebo jsi snad ony modré daleké hory dostatečně nestrávil?! Anebo nedovedeš snad dost široce otevřít ústa?!

26. Hle, my nemáme žádné takové uši, které by musely býti teprve nějakým tygrovitým řevem polehtány, aby mohlo tvou novou henochovskou jemnou moudrost poslouchat, nýbrž naším lidským uším postačí již obyčejný lidský hlas; proto otevři jen klidně svá moudrá ústa! Amen.“

27. Jak ubohému Setlahemovi při této zchytralé řeči bylo u srdce, nebude možné těžko uhádnouti, pomyslíme-li k tomu ještě to, že on poněkud vypínající se musel zde nechat (ze sebe) žerty; a na druhé straně byl však řečí Cizince a také řečí Henochovou tak proniknut, že pohlížel ještě stále k zemi, zda se snad již nezačíná někde otvírati, aby pohltila tak velké rouhače.

28. Proto tedy nemohl také ani slova ze sebe vypraviti, nýbrž ihned se obrátil, opět silně pokořen, a pospíchal k Henochovi a k Cizinci.

* * *

Kapitola 174.

Evangelium pro uražené.

16. prosince 1841

A když Setlahem byl nyní opět u obětního oltáře, uprostřed Abedama, Henocha, Jareda a známého Abedama tu hluboce vydechl a chtěl si náležitě odlehčiti od urážek, které mu učinilo oněch sedm vyloženou obžalobou.

2. Vznešený Abedam ho však předešel a řekl mu, jakoby se ho tázaje: Setlaheme, kdepak je těch sedm?

3. Já vidím jen tebe samého. Jak jsi mohl nechati službu, kterou sis předsevzal, tak nedokonánu?!

4. A místo abys oněch sedm přivedl sem, přicházíš nyní zcela sám a k tomu ještě s uraženým srdcem plným trpké obžaloby!

5. Co si nyní mám s tebou počítí? – Já ti však pravím, chceš-li se na svých sedmi bratrech pomstítí, pak zaznamenej jejich vinu do písku! Chce-li ti však něco zlého v srdci učiniti, žehnej mu, jakoby to byl tvůj prvorozený syn, tak se staneš nesmrtelným dítětem věčné lásky, plným milosti a plným lásky a z ní veškeré moudrosti!

6. Hle, co ti prospěje myslící duch nemáš-li lásky?! Já ti pravím, budeš tápati věčně v temnotách! Neboť kdybys i po tisíc let civěl u onoho dalekého pohoří a přemýšlel o něm tolik, že bys mohl svými myšlenkami vybrousiti díru do kamene, - řekni, stane se tím snad jasnější podstata modré dálky?!

7. Já myslím, že ne! Necháš-li však místo dlouhého chladného myšlení své srdce zahořeti pro modrou dáli, zda se co nejdříve nevypravíš, nezvolíš si několik stejně toužebně naladěných průvodců a nepodnikneš pak cestu do oné tobě neznámé dáli?! A když se tam dostaneš, nalezneš ji snad takovou, jak ti ji statisíce tvých slepých myšlenek předtím nalhávalo?!

8. Neobjeví-li ti tam každý sebe bezmyšlenkovitější pohled více nežli zde v tisíci letech nesčíslné tak zvané nejbystřejší myšlenky?!

9. Hleď tedy, jak velkou přednost má láska před jakoukoli myšlenkovou moudrostí!

10. Kdo má lásku, to je čistou lásku k Bohu Otci všech lidí, a Stvořiteli všech věcí a z této lásky ke všem svým bratrům a ve spravedlivé, čisté míře též k sestřím, ten má vše; ano má věčný život a veškerou názorně jasnou, svatou moudrost, nikoli temnou myšlenkovou moudrost světa, která se ke zcela ničemu jinému nehodí nežli jedině k tomu, aby učinila živého člověka ponenáhlu zralým k smrti a konečně zcela usmrtila!

11. Chceš-li právě láskou dospěti k pravé živé moudrosti, věru, pak musí napřed z tvého srdce zmizeti veškerá obžaloba proti tvým bratrům, a s ní veškerá myšlenková moudrost. Nenastane-li to, pak budeš vždy v temnotě klusati, takže nebudeš s to ani rozeznati, koho máš před sebou, zda člověka anebo zda věčného, všemohoucího Boha což je již nyní ve značné míře u tebe.

12. Proto se napřed porad' v srdci! Odpust' svým bratrům, i kdyby sebehůře proti tobě jednali, pak odpustím také Já tobě tvou pošetilost a uzdravím tě k životu věčnému

13. Zlobí-li tě však, že tvoji bratři jinak myslí a mluví nežli ty, proč zároveň nebereš při tom také v úvahu to, že tvé jiné myšlenky roztrpčují tamto sedm srdcí, zatím co oněch sedm mělo co činiti jedině s tebou?!

*14 Hle, rána sem a rána tam
kdy bude z toho prospěch dán?
Kde však jedna mysl v lásce.
Tam je prospěch v této pásce.
Když ne mnoho pravého v ní,
Jsem vám však blíže skrze ni.
Když jsem však Já již blíže vám,
Zda již tím není prospěch dán?*

15. Proto jdi tedy nyní ještě jednou k svým bratrům! Pros je za odpuštění a získej je v srdci, tak bude také snadno možné přivésti je sem a získati pro pravý, věčný život.

16. Vzdorovitého nikdy nezískáš protivzdorem, - ani své vlastní dítě! Vždyť sám pravíš a shledal jsi ve své moudrosti, že dvě síly stejného druhu nebudou se moci nikdy sjednotiti, nýbrž že jedna usiluje o druhou a snaží se ji zničiti; proto dva kameny nemohou zaujmouti místo jednoho kamene.

17. Hle, zda není to tvá nauka?! Já ti k tomu pravím, že tato nauka jest správná a úplně pravdivá.

18. Nepozoroval jsi však nikdy, že se slabší kámen podává silnějšímu?! Který následuje druhý a kdo bude pak druhému vůdcem a konečně samým základem?

19. Věru, jistě ne silnější, který vystrčil slabšího z jeho polohy, nýbrž slabší, který silnějšímu uhnul, toť také moudrost!

20. Proto nyní jsi k svým bratrům a učiň rovněž tak, tak se také staneš jejich vůdcem a mistrem podle lepší záliby tvého srdce! Amen.

* * *

Kapitola 175.

Setlahem a sedm reptalů.

A Setlahem se chystal k nové otázce; ale také tu ho Abedam předešel a řekl jemu:

2. „Setlaheme, ty ještě nejsi čist; neboť tvé srdce tíží velká otázka pochybnosti a činí tě slepým, proto nemůžeš a nedovedeš chápati Má slova!

3. Co na tom záleží, zda to, co si tvoji bratři myslí je pravdivé nebo falešné? Vždyť ty přece také ještě nemáš nic, čím bys mohl zaručiti pravost svého pokladu moudrosti!

4. Co však je lepší: chtějí falešné poraziti jiným falešným, anebo uznati v sobě bezcennost vlastního falešného a pak se tomu bratrovu falešnému kvůli svornosti a lásce neprotiviti, takže potom bratr, který tě miluje, bude tě rád následovati, dostaneš-li pravé světlo, protože tě miluje?!

5. Když však jako bratr tvrdošijně odpíráš vlastním falešným falši druhého, proč se on se pak rozzlobí, bude tě pak následovati, když se ti dostane pravého světla?!

6. Hle, láska jest počátek veškeré moudrosti; pokora jest pak mocnou pákou jak lásky, tak i moudrosti! Jsi-li pokorný, věru, tak na tě žádný člověk nebude chtít z vysoka mluvit; neboť kde bojechtivý nevidí obrany, odkládá sám svůj palcát na stranu, - a co máš v sobě to ti nebude nikdo upírat! A tak jest pokora největší ochránkyně vší moudrosti a k tomu také nejlepší školou k veškeré moudrosti, jejíž semenem je láska.

7. Hrdost však jest všeho přímý a naprostý opak, jak tě již dávno dostatečně poučila vlastní zkušenost

8. Proto jdi, a smiř se nejprve se svými bratry, a doved' je pak ke Mně, a pak uvidíme, čí strany ono falešné je nejdůležitější! Pochop to! Amen.“

18. prosince 1841

9. Po této řeči začalo vzcházeti Setlahemovi mocné světlo, proto se také již neodvažoval na něco dalšího se tázati, nýbrž poklonil se Abedamovi až k zemi a odešel pak ihned k oněm sedmi bratrům.

10. Byl velice pohnut, když k nim přišel. Byl by s nimi nad míru rád ihned promluvil; ale bylo mu to úplně nemožné. Neboť blízké poznání Toho, jenž mu dal takové nauky, dojala ho tak velice, že měl dlouho co činiti, aby mohl opět něco ze sebe vypraviti.

11. Ježto strávil nějakou dobu mezi těmito sedmi téměř němým, začali se o něho báti; neboť pro jeho moudrost si ho vysoce vážili. Jen nic nového jim nesměl přednáseti, nýbrž musel s nimi skálopevně zůstávati při starém a o tom prorokovati, nakolik chtěl, - tak mohl počítati s tím, že bude v nich míti nejpozornější posluchače. Ale jakmile jim chtěl vykládati také něco nového, obrátili ihned uši od jeho úst anebo ho nakonec vyzvali, aby zcela mlčel, neví-li něco lepšího.

12. Leč tentokráte po jeho dlouhém mlčení, mu poprvé dovolili, aby přednesl také něco nového, nechce-li se již vůbec s oním poctivým starým obírat; také dřívější pichlavý řečník se mu přiznal, že mu ho, totiž Setlahema bylo líto, že mu tak trpce domlouval.

13. A Setlahemově srdci se ulehčilo. Jeho plíce začaly volněji dýchat, a pocítil, že by měl býti činným ve slově a jal se k nim mluvit takto:

14. „Milí bratři, jen tentokrát mne ještě nechte promluvit! Nebudu vám nic vnucovati, každý si může při mé řeči zůstat při svém; ale tentokráte vás prosím byste měli se mnou trpělivost a vyposlechli mne od začátku do konce. Když jste to jednou slyšeli, pak můžete vždy souditi, jak chcete! A tak tedy poslyšte::

15. My sice lpíme na starém proto, že je to staré, ale nepováváme, že v podstatě přece jen nic starého není. Ano pozorujeme-li nějakou věc jak vedle nás trvala a zestarala, pak můžeme ovšem říci: Ta věc je stará, jelikož zestárla s námi!

16. Ale i když takto soudíme, jsme na velikém omylu; neboť kdybychom byli skutečně staří, pak bychom museli vypadati ještě tak, jako jsme vypadali před pěti sty léty!

17. Ale jak se naše podoba od té doby změnila! Jak lze tedy nazývat starým to, co z opravdu starého nechová ani stopy?!

18. Ano my jsme se ve všem zcela změnili „Kde jsou naše vlasy? Kde většina našich zubů? Jak často se naše kůže již oloupala? Ano, mohl bych se tázati: Kam tedy přišlo naše celé statné, tak silné tělo?

19. Kde jsou stromy, s nichž jsme jako děti jedli ovoce? Kde jsou ovce a kozy a krávy, které opatřovaly naše dětství mlékem?

20. Nyní jíme ovoce se zcela nových stromů a pijeme mléko od nových zvířat a je nám to vše tak vhod, jelikož to Boží řád tak zařídil.

21. Postavíme-li se k prameni, - kdo z vás všech může tvrditi, že není každá vyvěrající kapka nová anebo aspoň obnovená?! A přece tato stálá obnova nám náramně chutná!

22. Objevil již někdo z nás jednou nějakou starou kapku dešťovou?!

23. A když přichází nový déšť, radujeme se k vůli našim polím!

24. Nové zrno je nám milejší nežli staré již zvětralé. Toužíme po nových plodech. Novější a mladší lidé, jak mužští tak i ženské, byli nám vždy příjemnější nežli staří.

25. Koho nově vycházející Slunce netěší více nežli den staré zapadající Slunce, ačkoliv je přece stále totéž?! Komu není nové jaro příjemnější nežli stará studená zima?!

26. Hledte, milí bratři, jelikož se nám tedy ve všem, na cokoli jen pohlédneme, nové aspoň omlazené více zamlouvá, a také nám více prospívá nežli staré již zašlé, a jelikož všichni máme nepopíratelnou touhu po novém, a jelikož mimo to ještě Pán Jehova Cebaot anebo Bůh je věčný Tvůrce, před našima očima stále vše obnovuje, - jak můžeme neslušně reptati, když se při sobotní oběti děje podle vůle Jehovovy malá změna?!

27. Tím se však nechci blíže vašeho názoru dotýkati, nýbrž vás jen uspokojiti; neboť také vy můžete míti zcela chvalitebné opačné názory, což bych vám nikdy nechtěl upírati, neboť jste mně již často dokázali, jak bystrý jest v mnohých úsudcích váš duch!

28. Ale jen jednu prosbu připojuji konečně k tomu, abyste totiž ještě jednou šli se mnou k oltáři a abyste mně pomohli bystře posouditi a rovněž tak poznati na vás tam čekajícího cizince. Neboť hledte, jeho řeč je tak mocná a tak nadmíru pronikající, že již nic nechybí, abych ho považoval za Jehovu Samého!

29. Já vidím, že tato má výpověď vás sice přinutí k smíchu, - ale pravím vám, nesmějte se příliš brzy, nýbrž napřed zkoumejte to, čemu byste se chtěli smáti, a mé staré úsloví, se vám pak stane jistě jasnější, že totiž kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe!

30. Co byste mysleli o člověku, který by vám vytkl vaše nejskrytější myšlenky a mluvil o božských věcech jakoby ze sebe?!

31. Jak často jste již svým dětem a všem jejich potomkům navlas dokazovali, že nejnvtřnější myšlenky člověka zná jedině Bůh; ale každému člověku, že je toto zcela nemožné.

32. Já jsem vám v této věci nikdy neodporoval; neboť vždy jsem poznával nejúplnější správnost vašeho důkazu.

33. Pojdte však nyní se mnou a přesvědčte se! A neshledáte-li jej takovým jako já, pak se mně můžete před veškerým lidem důkladně vysmáti, a já se proto na vás zlobiti nebudu!

34. Chcete-li tedy, půjdeme tam! Amen.“

35. Oněch sedm pohlédlo s údivem na sebe a nevěděli, co by měli o této řeči souditi.

36. Dřívější pichlavý řečník však poznamenal všem říka: „Co to tedy znamená?! Setlahem nás již častěji k všelichému uvedl! Bylo v tom často mnoho hloupého, ale také často neméně velmi mnoho moudrého! Ježto jsme to od něho již zvyklí, můžeme mu také tentokráte udělati radost!

37. Ale Setlaheme, těš se, ukážeš-li nám snad opět nějakou novou pošetilost! Ó, jak krásně budeš mnou pak opět zpracován!“

38. A Setlahem mu odvětil: „Bratře Kiseheli, to na věci nic nemění; ale já věřím, že budeš ve víře ještě větší nežli já a všichni ostatní! Proto jen hezky zčerstva vyrazíme! Amen.“

* * *

Všetečnost a pokoření Kisehela, majícího ostrý jazyk.

20. prosince 1841.

A tak tedy šlo oněch sedm a přišlo přirozeně také ihned k oltáři. Když tam přišli, přistoupil ihned velmi srdnatý Kisehel před vznešeného Abedama a změřiv si ho důkladně od hlavy k patě, nenalezl na něm nic, co by mu mohlo býti nápadné, až na vážně vlídný postoj, pročež si pak ihned dodal odvahy, aby se za druhé pustil s tímto jemu ještě (neznámým) cizincem do zkoušejícího a tázavého rozhovoru, který zněl takto:

2. Milý cizinče, hle, my všichni máme našeho bratra Setlahema rádi; neboť jest v něm mnoho moudrosti, a již velmi často nám všem prospěl dobrotou svého srdce, a jeho moudrost – nepřihlížíme-li k mnohým až příliš jemným postřehům – sloužila nám za všech dob za svítlnu! Jenom tentokrát má, jak se zdá k velkému našemu politování velmi velkou trhlinu, při čemž jest na pováženu, že při jeho dědičné lehkověrnosti, která je asi jeho příliš velkou obrazností, považuje tebe samého ze Jehovu, jelikož na tobě zpozoroval velikou moudrost, což já bych mu naprosto nechtěl a nemohl upírati

3. Hle, i když jsi opravdu moudrý, jest něco takového přece jen trochu příliš mnoho!

4. Máš-li při své nepochybné moudrosti i jen trochu lásky, pak vymluv ubohému Setlahemovi takovou pošetilost jeho srdce a rozumu!!

5. Neboť Jehovu a tebe lze zajisté od sebe rovněž tak rozeznati jako by bylo možno rozeznati bod od věčné nekonečnosti?

6. Prosím tě tedy ve jménu všech svých bratrů: Učiň nám všem z bratrské lásky – které tvé srdce podle tvého zevnějšku jistě asi nepostrádá – tu laskavost a naprav našemu bratru Setlahemovi hlavu a srdce! Amen.“

7. A vznešený Abedam, odvětil Kisehelovi řka: „Kiseheli, Já jsem tvé srdce dopodrobna prohlédl a shledal jsem, že je jen zpolovice naplněno láskou bratrskou, z druhé poloviny však samolibou škodolibostí!

8. Ty sis vedle svého polovičatého dobrého mínění pro tohoto bratra na druhé straně též předsevzal, že nepotvrdí-li se jeho výpověď, pak ho svým špičatým jazykem řádně zpracuješ a notně se mu vysměješ.

9. Jelikož se nyní dožaduješ Mé bratrské lásky, rád bych se tedy od tebe ještě dozvěděl od jaké vlastně škody – pro jeho srdce anebo pro jeho hlavu – mám ho především ochrániti!

10. Co se Mne týče, zajímám se více o srdce, - ty opět více o hlavu! Mám-li ho však zachrániti, pak bych ho raději zcela zachránil, ne jen zpolovice; proto sděl Mi, jak to provést!“

11. A Kisehel se dlouho nerozmýšlel a odvětil Abedamovi: „Ó, příteli, tvá moudrost je opravdu veliká a přesahuje všechny mé pojmy o ní! Ale že při vši své moudrosti můžeš se mne ještě tázati, hle, to je mně něco nového; neboť moudří tvého druhu, před nimiž nejsou dokonce jista ani srdce bratrů, se obyčejně neptávají, nýbrž toliko učívají!

12. A proto se tentokrát již také musíš spokojiti s tím, že ti zůstanu odpověď dlužen!

13. Co by na tom bylo, kdybys mu opět napravil hlavu?! Svět proto snad nezahyne, zůstanu-li se svou lehkou, jemu dobře míněnou hrozbou zpět?!

14. Beztoho na tom není nic jiného nežli jen malý žert!

15. Já jsem ti však již předem dal dosti zřejmě na srozuměnou, že my všichni máme bratra Setlahema rádi; jak se tedy ptáš na něco, co tvé srdce prozírající moudrostí žádnou velkou čest nedělá?! Či moudrý si snad nemusí zůstatí důsledným?!

16. Moudrost s nedostatky jest pravé, důsledné moudrosti ještě daleko!

17. Proto naprav napřed tento nedostatek a já ti pak odpovím!

18. (Obraceje se k Setlahemovi) „Bratře Setlaheme, hle, z něho ještě dávno nevyzírá Jehova! – Doufám, že nám bude brzy jasno!

19. A vznešený Abedam pohlédl vážně na Kisehela a řekl jemu: „Věřu, budeš-li tak dále pokračovati, pak bude muset ovšem Jehova choditi k tobě do školy a učiti se od tebe moudrosti zbavené nedostatků!

20. Abys však viděl – a v duchu na dlouho umřel, že Jehovova moudrost nemá nedostatků, pohleď tamto k východu! Vidíš přesně velkou rozptýlenou hromadu kamene, kterou na svědectví bezvadné moudrosti Jehovovy způsobila tato noc zničením jeskyně Adamovy?

21. Chápeš tuto moudrost? – Můžeš svou důslednou moudrostí tuto jeskyni znovu zbudovati přesně tak, jaká byla předtím?

22. Hle, ty to popíráš a tážeš se Mne v srdci, zda Já bych to byl s to!

23. Ale také Já zůstanu odpověď dlužen a pravím toliko k jeskyni: Povstaň!

24. Hle, jeskyně stojí tu již hotova!

25. Chceš tam jít, je-li tvá víra snad příliš slabá, aby ses hmatatelně zvenčí i uvnitř přesvědčil, že jeskyně se nalézá úplně ve všem až do nejmenšího zrníčka písku v dřívějším, starém stavu?

26. Leč ty Mně odpovídáš důvěřivě v srdci, že toho není zapotřebí; komu je možný zevnějšek, tomu také zajisté bude stejně snadno možný vnitřek!

27. Poněvadž ty toto důsledně potvrzuješ, řekni Mně nyní, kolik nedostatků tvá moudrost na Mé moudrosti ještě objeví!“

28. A Kisehel i se všemi ostatními až na Henocha, jenž znal dobře moc Páně a chválil a velebil Pána stáli tu, jako zkamenělí. Všechny pojala velká bázeň, a žádný se neodvažoval, ani slova z úst vypustiti.

29. A Abedam se nyní opět otázal Kisehela: „Kiseheli, pročpak Mi zůstáváš nyní dlužen odpověď“?

30. Hle, Já jsem Se tě již opět tázal a snad jsem ti odhalil nový nedostatek Své moudrosti! Když však k tobě vstupuji jako žák do služby, proč tedy mlčíš a Můj nedostatek Mně nevytýkáš?“

31. A Kisehel padl před Abedamem na tvář a s pláčem pravil: „Ó, Pane nebe a Země, netrestej červa v prachu před Sebou příliš krutě! Nyní poznávám svou věčnou vinu před Tebou. Ty, který jsi však mohl zničenou jeskyni Adamovu opět tak snadno zbudovati, smiluješ se také jednou nad červem v prachu a nebudeš se příliš mocně hněvati na mou slepotu, která zneuznala Slunce! Staniž se Tvá věčně svatá vůle! Amen.“

32. A Abedam řekl jim: „Povstaňte a jděte na své dřívější místo a snažte se Mne poznati v srdcích! Neboť toto poznání jest vám jen soudem k smrti; až Mne však poznáte v lásce svého srdce, pak teprve vám Mé poznání poslouží k životu!“

33. Bude-li vám však vaše srdce jmenovati Mé jméno, pak přijďte opět ke Mně, abych vás pak úplně pozvedl ze země, která vás nyní vyjma Setlahema pohltila!

34. A nyní jděte a čiňte, co jsem vám přikázal! – Ty Setlaheme však zůstaň zde! Amen.“

* * *

Kapitola 177.

Vyznání Kisehelovo.

21. prosince 1841.

Když oněch sedm uslyšelo toto od Abedama, poděkovali Mu plni lítosti a odevzdanosti do Jeho vůle a odebrali se pak na své vykázané místo

2. Když se tam zakrátko dostali, přišly k nim jejich ženy a děti, to jest jejich synové – kteří již nebyli jinochy, nýbrž byli to rovněž starci několika set let a jejich matky.

3. Ježto zpozorovali, že jejich jindy veselí otcové truchlí, otázali se jich, co je jim, že truchlí.

4. A Kisehel jim odpověděl těmito slovy řka totiž: „Děti, netažte se, proč poprvé právem truchlíme, nýbrž pohleďte k východu a pozorujte, jak nádherně tam nyní opět září jeskyně Adamova! A přece všichni víte a projevíli jste všichni svůj trpký bol nad tím, že dnes ráno při naší cestě sem jste pozorovali na místo jeskyně rozházenou velkou hromadu kamene!“

5. Jak vám nyní tato věc připadá? – Přemýšlejte o tom!

6. Já pravím vám, tamto u oltáře jest Kdosi u Henocha! Vejděte do srdcí, ano v Boha Jehovu Cebaota vejděte a v lásce svých srdcí hledejte svatého Otce! A takto připraveni, přistupte uctivě k oltáři, a naleznete tam – slyšte! - co hledáte!

7. A nyní nás opět opusťte, a následujte mé rady, tak budete šťastni, ano, šťastni, nevýslovně přešťastni!“

8. A když to všechny děti a ženy uslyšely, vrátily se na své dřívější místo a z převeliké úcty se neodvažovaly na tuto tak přenádherně zářící jeskyni pohlédnouti, nýbrž všechny se vrhly na tvář a chválily a velebily velkou dobrotu, moc a nádheru Boží. A jejich srdce se víc a více naplňovala láskou k Jehovovi.

9. Kisehel se však obrátil ke svým bratrům a řekl jim toto: „Bratři, jak je vám u srdce, co cítíte?“

10. Hledťte, já bych se láskou takměř rozplynul! Táhne mne to přemocně k oltáři! Věru, kdybych nebyl padl ve své opovážlivosti tak hluboko, žádný oheň by mne nezadržel! Proniknul bych plameny do nebe planoucími k Němu, ach k Němu, k Němu!

11. Ale má vina, má největší vina před Ním, Nejsvětějším, ochromuje mé nohy! Má duše se chvěje, a tam kde stojím, kolísá země, a já ještě nemohu k Němu,

12. Toho, kterého nyní nade všechno miluji, Toho se nyní také nade všechno bojím! Nebojím se Jeho nekonečné moci, která mne může na věky zahubit, také ne Jeho hněvu, který mne může na věky zničit, a nikoli Jeho zlosti, která mne může na věky prokleti a usmrtit, nýbrž bojím se, že Ho příliš málo miluji!

13. Ó, proč nejsem tedy cele láska?! Proč nejsou mé kosti láska?! Proč ne mé celé tělo?!

14. Ano bratři, spíše ať oheň srdce, pronikne všemi kostmi, stráví v lásce celé tělo, nežli se Mu budu moci já a vy všichni přiblížit! Spravedlivý jest čistý, protože nezná hříchu, jelikož mu unikl již u prsou mateřských; my však jsme si tak dlouho hověli v hříchu, že se nám na konec zdál býti čistým právem před Bohem!

15. Tím nás hřích také skrz naskrz zatvrdil, že nejsme schopni v lásku se úplně přetvořit; ale nicméně se to musí státi, a to nově ze srdce!

16. Plamen lásky v našem srdci se musí státi tak prudký, že stráví naše hříšné tělo a z popelu stráveného těla povstane tělo nové veskrze lásky schopné, a jsouce tímto tělem oděni budeme se Mu moci teprve přiblížit!

17. Ano, bratři, dřive bych se Mu nemohl přiblížit; neboť ze všech hříšných zločinů považuji za největší zločin – nejsvětějšího, přelaskavého otce, věčného, nekonečného Boha! – příliš málo milovati a v tak nanejvyš nedokonalé lásce se k Němu blížit!

18. Ó, bratři, rozumějte tomu dobře; neboť pociťovali jste se mnou co to znamená: nehodně se k Němu blížit!

19. Proto dbejte dobře těchto slov! – věru, věčnosti nezahladí nikdy z mého ducha strašný dojem, když jsem tu stál: hříšník před Bohem!

20. Ó, bratři, uvažujte o tom! Uvažuj o tom ty celá Země; neboť jest to Bůh, kterého nyní nosíš!

21. Můj mdlý jazyk se zajíká, země se chvěje, Slunce hřmějí, nikde Boha zcela nevystihující! Bůh to jest svatý Otec, kterého velebite!

22. Ó, jak svatá jsi nyní, ó, Země, ježto se tě noha tvého všemohoucího Stvořitele dotýká!

23. Jak svatý jsi nyní také ty, krásný lesku Slunce! Ó, Slunce, považ, považ, i s mou nicotností. Kdo jest Ten, který se dnes dává tebou osvěcovati!

24. Ó. Otče, svatý Otče! Ty jsi přišel k nám, k nám nehodným hříšníkům, nikoli k Svým dětem, jak jsme se dosti často rouhající se nazývali.

25. Kdo je s to Tvé nekonečné slitování pochopiti, kdo velikost Tvé lásky?!

26. Ó, pomozte mně chváliti a velebiti Toho, jenž přišel k nám hříšníkům, vy všichni moji bratři, vy všechny děti, ty Země, ty Slunce, a ty, mé celé hříšné, tvrdé tělo! Pomozte mně chváliti Ho, vy všichni tvorové a vy všichni andělé; neboť On jediný jest dobrý, On jest svatý a On jediný jest pln nejvyšší lásky, moci a síly!

27. Jemu jedinému náleží všechna čest, všechna chvála, všechna naše Láska nyní a na věky! Amen.“

28. Po těchto slovech umkl a padl s pláčem k zemi, - rovněž i všichni jeho bratři.

29. Abedam však pravil Henochovi: „Hle, tak jako on ještě nikdo Mne nenalezl! Hřešil sice ve své slepotě; ale když Mne poznal, stal se větší nežli všichni, kteří jsou zde! Neboť hle, on se považuje za nejnepatrnějšího a nejnehodnějšího! Proto pojďme k němu a k jeho bratrům a pomozme jim! Věru, Kisehel Mně dnes zapálil nejnádhernější obětní oheň; neboť nechal se sám celý ohněm své lásky strávit, ježto se chtěl státi cele láskou! Já pravím vám: také se stal!

30. Proto pojďme k němu a potěšme ho! Co zde uvidíte a uslyšíte, ještě vám na mysl nepřišlo. A tak pojďme! Amen.“

* * *

Kapitola 178.

Kisehelova zkroušená modlitba.

22. prosince 1841

A tak se tedy odebrali tam, kde oněch sedm leželo na tvářích. Když tam nyní velmi brzy přišli, tu podle vůle Abedamovy po nějakou dobu vyčkávali a poslouchali Kisehela jež tu leže na tváři na zemi, modle se a maje následující samomluvu, která zněla takto:

2. „Ó, já přeubohý, nanejvýš podlý hříšník! Co jsem učinil? Před Bohem jsem se pyšnil svou nekonečnou velkou pošetilostí, kterou jsem uznával za důslednou moudrost a které jsem se na sobě samém takřka klaněl!

3. Jeho slitování mně ukázalo jen jiskérku jeho nekonečné moudrosti, která kdysi uspořádala nebe a zemi a dala mně nejbídnějšímu červu plnému nevděku a plnému neposlušnosti i toto tak zázračné bytí – a já ležím ještě bezmocně v prachu!

4. Co by se asi bylo stalo ze mne, kdyby mně byl ukázal více nežli jiskérku Svě nekonečné, věčné, nezbadatelné moudrosti?!

5. Ó, jak bych tu byl tak náhle vzal za své, jakoby mně tu nikdy nebylo!

6. Ale jeho nezměrná dobrota, jeho nekonečná láska, jeho neomezené slitování šetřilo mou nevyslovitelnou drzost: Místo aby mne až příliš zaslouženě ihned potrestal věčným zničením, které jsem si po celý svůj život za každý okamžik svého nanejvýš nehodného života stonásobně zasloužil, odpustil mi mou nevyslovitelnou vinu a poukázal mne sem, abych Ho v sobě hledal, poznal a pak se opět k němu navrátil!

7. Já, největší, nejnehodnější hříšník se mám k Němu navrátiti?! Ó, Země, otevři se raději, a pohl' mne celičkého. Neboť i když jsem se také již ve svém pocitu stal zcela láskou pro Něho a k němu, - zda mohou věčnosti můj zločin zahladiti tak, jako bych byl před Ním nikdy nezhřešil?

8. Ó, svatý Otče lepších dětí! Ne, ne, - to se nemůže, ano to se nesmí státi; neboť Ty, dobrý Otče, jsi svatý, přesvatý! Jak bych se tu měl ještě jednou a ještě hruběji před Tebou prohřešiti?!

9. Jest dost na tom, ano na věky dost, že jsem jednou před tebou zhřešil, když jsem byl slepý a nemohl Tě poznati! Jaké jméno měl by však tento hřích, kdybych, poznáv Tě nyní, ó, svatý Otče, jako zaprášený červ před tebou předstoupil jako vědomý hříšník před Tvou svatou tvář?!

10. Ó, jaká to strašná myšlenka! Já, hříšník před Bohem, - ne, ne, ó, svatý Otče, Ty jsi příliš dobrý a nebudeš mne nejubožejšího hříšníka chtít tak překrutě trestati?!

11. Zasloužil bych sice ten nejkrutější trest, - ale povážím-li opět, jak nevýslovně Ho nyní miluji, že dokonce v každém vlákně pociťuji lásku, jakoby v něm bylo tisíc srdcí plných žáru lásky, pak by to zrušilo trest, který jsem si zasloužil, neboť tím bych jen následoval nekonečně mocnou náklonnost mého srdce! Proto zde budu oplakávat svou velkou pošetilost! A jestliže jsem pokud vím Zemi nikdy neprospěl, pak ať aspoň ovlaží nyní mé slzy její půdu! Kdož ví, zda by se tím nějaký žíznící kořínek trávy neobčerstvil, - anebo snad také na tvrdých slzách velkého hříšníka nezahynul?!

12. Ano, ano, ušlechtilejší kořínek, má hříšná vřelá slza lítosti nemá v sobě nic požehnaného; neboť odtéká jen z moře mého zločinu, proto by tě mohla na smrt udusiti! A tak tedy na písek na suchý, horký písek skanouti svým slzám a nevstanu dříve, dokud buď žádné slzy míti již nebudu, anebo dokud spravedlivý svatý Bůh a Otec nepošle ke mně posla, který by nade mnou vynesl zasloužený rozsudek!

13. Ano, v trestu věčného vyobcování mně bude nejlépe, v nejzazším koutě Země budu spokojenější nežli zde na tomto svatém místě, kde se cítím býti nehodným!

14. Ó, tichá osamělosti, kde tě hledati, abych tě našel a v tobě, žádným svědkem mé velké bídy nepozorován a nepolitován za svůj hřích zemřel, ano na věky zcela a úplně zemřel?!

15. Ano, ano, teprve nyní jsem přišel na to pravé: můj hřích nemůže před Bohem usmířiti nic jiného nežli jediné smrt, přestati věčně býti! Neboť vzal-li pachatel za své, pak s ním vzal také za své hřích. A tak s tím, kdo již není, také vše přestal!

16. Ale kdyby před Bohem nebylo zničení, co potom?! Zda může Bůh kdy něco zapomenouti?

17. Co však v nezničitelné věčné vzpomínce Boha dále trvá, může kdy zaniknouti?!

18. Jsme nyní něco jiného – nežli volné zobrazení vždy trvajících Boží vzpomínky před Bohem Samým?!

19. Kdo však bude kdy moci sama sebe z této věčně mocné Boží vzpomínky zahladiti?!

20. Ó, Bože, Ty velký, svatý Otče! Teprve nyní vidím, jak zcela ničím jsou všichni lidé a všechny bytosti před Tebou; jen ty jediný jsi vše ve všem!

21. Také nyní poznávám, že my všichni lidé, hříšníci i spravedliví, před tebou nic nezmůžeme; Ty jediný jsi vše ve všem!

22. Je-li kdo spravedlivý před Tebou, ó, svatý Otče, jaká jest při tom jeho zásluha žádná, - nýbrž vše jest jen tvé velké slitování!

23. Kdo jest tu hříšníkem před tebou, co jest? Žalostně nic před tebou, ježto něco chtěl býti, napřed v sobě nepováživ, že před Tebou není nic!

24. Jaký jest tedy nyní rozdíl mezi hříšníkem a spravedlivým? Ano, nyní jej vidím jasně před sebou: Hříšník jest velký pošetilec proto, že se domnívá a jedná, jakoby byl ze sebe něčím před Bohem; spravedlivý však poznává své nic, a že to, co je na něm, jest toliko pouhé slitování Boha, svatého Otce.

25. Takové jest světlo spravedlivého; noc hříšníkovy jest však jeho velkým bludem!

26. Ó, velký, svatý Otče, nyní až příliš jasně vidím, že se před tebou věčně nikde skrýti nemohu; neboť Ty jsi všude vše ve všem. Ale také vidím, že Tvé milosrdenství jest také nekonečné! Ó, nehněvej se na mne ve Své svatosti, nýbrž buď ve své nekonečné otcovské mírnosti ke mně ubohému, slepému hříšníku, milosrdný a milostivý a dej, až se Ti zalíbí, vzejíti nade mnou Svou svatou vůlí a dej možno-li, abych byl jen nejneopatrnějším mezi těmi, kterým se dostalo slitování! Ó, svatý Otče, Tvá svatá vůle se staniž! Amen.“

27. Poté umkl a plakal hlasitě do země, a jeho bratři plakali s ním.

28. Ale i Setlahem a všichni ostatní i s Henochem byli ještě tak dojati, že se dali všichni spolu do pláče; neboť řeč Kisehelova rozžehla všem velké netušené světlo.

29. Abedam jim však dal na srozuměnou, že je zde v nejuplnějším žáru více nežli deset tisíc obětních oltářů.

30. A Setlahem pak pravil v srdci k sobě samému: Ó, ubohý bratře! Já jediný jsem vinen tvé velké bídy! Kdybych to byl předem věděl. Byl bych se dal tebou raději na kusy roztrhati, než abych ti byl něco takového způsobil!

31. Ó, Abedame, vznešený, přelaskavý Otče! Slituj Se nad ním!“

32. Abedam mu však odvětil: „Nestarej se o svého bratra, nýbrž o to, abys byl jako tvůj bratr! Neboť vpravdě, pravím tobě: Nebude-li každý jako je on, bude jednou v Říši věčného života nepatrný před ním!“

33. Pochop to a o živé se již nestarej! Amen.“

* * *

Kapitola 179.

Podstata hříchu a jeho přemoření.

23. prosince 1841

Po této krátké připomínce přítomným vyčkal vznešený Abedam ještě krátkou dobu, potom však přistoupil k Kisehelovi dosud na tváři ležícímu, dotknul se ho a pravil mu toto:

2. „Kiseheli, povstaň k věčnému životu; neboť ty jsi jej opravdu nalezl!“

3. Já, Abedam Jehova Věčný, Já Tvůj dobrý svatý Otec, přišel jsem Sám k tobě, abych ti pomohl! Proto povstaň beze strachu; neboť hle, Já jsem tvůj hřích zahladil, protože jsi Mne uchopil láskou svého srdce, jako Mne dosud ještě nikdo ze všech Mých dětí na Zemi neuchopil! Proto tedy také povstaň, jako ještě nikdo nepovstal! Povstaň, vyzbrojen velikou moudrostí, které

se ti dostalo z tvé lásky, a vyzbrojen velkou mocí, které se ti dostalo z tvé lásky, proto jí budou dokonce poddány všechny neživé i živé věci, a konečně ještě vyzbrojen životem věčným; neboť věru, ty budoucně na věky smrti neokusíš, protože láskou ke Mně jsi své tělo ve všem opravdu usmrtil!

4. Kdo však zemře tak, jak jsi nyní zemřel v lásce ke Mně ty, a k němuž Já pak přijdu a probudím ho, věru, ten není probuzen pro tento čas, nýbrž k životu pro věčnost!

5. Já ti však pravím: Kdo nezíská věčný život jako ty, ten bude muset na onom světě jistě velmi dlouho čekat, nežli přijde nad mrtvými velký den vysvobození!

6. A tak tedy povstaň a pozvedni též své bratry a všechny své děti, a následuj Mne! Amen.“

7. Když Kisehel uslyšel hlas a slova Páně, hluboce si vzdychl, povstal a byl úplně omámen převděčnou radostí, takže se na celém těle chvěl a nebyl s to ze sebe vypravit ani slova.

8. Abedam přistoupil však až k němu, dotkl se ho ještě jednou a řekl jemu:

9. „Pravím tobě: Buď a zůstaň pevný, a veškerá bázeň budiž z tebe na věky vyobcována a s bázní jakýkoliv hřích, ano dokonce i možnost znovu padnouti! Neboť co budeš nyní konati, budeš konati ve jménu Mém a v lásce Mé. Kdo však cokoli koná a cokoli mluví ve jménu Mém a koná a mluví v lásce Mé. Jak by tu bylo možno na nějaký hřích mysliti?!

10. Já však vám nyní povím, co je hřích, a jak může někdo hřešiti, a jak také již nemůže hřešiti.

11. Hříchem jest to, když někdo zpozoruje v sobě nějaký podnět a shledává jeho výhodu, chytá se tohoto podnětu a uchopí jej svou touhou, přivlastní si jej a jedná pak, chtěje prospěti sobě samému. Z loupeže takového podnětu, který v sobě pohřbila sebeláska, vzniká zlý duch, který pak proniká a zatemňuje celého člověka, takže již pak nedovede rozeznati pravdivé od falešného a dobré od zlého.

12. Pociťuje-li však někdo v sobě nějaký podnět, ale hned si pomyslí a u sebe řekne: „Ó, Pane, já poznávám, že Ses mne dotkl! Tento podnět přichází od Tebe, ó, Otče! Tvá nekonečná добрta se slitovala nade mnou a chce mne nehodného upevniti v opravdové pokoře a tedy v opravdové lásce k Tobě. Ó, Otče, nejsem hoden učiniti to, jak jsi mi to dal najevo pokoušejícím podnětem poznati! Tvá jest veškerá moc, Tvá veškerá síla, Ty jediný jsi Pánem nebe a veškeré Země. Nechť mne tedy konati jen to, co se mně před Tebou, ó, svatý Otče sluší, totiž jedině Tebe dětsky milovati! Tento vyšší podnět k jednání však vezmi milostivě opět ode mne tak, jak jsi mi jej dal; neboť jest to síla božská! Kdybych já ubohý a ještě slabý tvor a dítě jednal podle něho, byl bych bytostí která by se v této věci musela cítiti Tobě rovna, jelikož bych chtěl působiti touto jedině Tvou silou, z níž působiti přísluší jedině Tobě. Proto odejmi Svou svatost ode mne nehodného, a nech mne zůstatí jedině v dětské lásce k Tobě, ó, svatý Otče!“

13. Hle, naleznou-li tedy u nějakého člověka takovouto pokoru, myslíte, že mu pak onen podnět Mé síly odejmu?!

14. Ó, nikoli, pravím vám, nýbrž Já v něm tomuto podnětu požehnám, ano tím samým podnětem probudím tohoto člověka k životu věčnému! A tak bude pak člověk právě týmž prostředkem, kterým by se byl mohl svévolně státi hrubým hříšníkem, na věky živě spojen se Mnou a bude pak moci učiniti totéž tisícero násobně ze Mne, a nebude tím moci nikdy hřešiti; neboť cokoli pak koná, nekoná již ze sebe, nýbrž ze Mne!

15. Myslíte, že hříšník koná něco jiného nežli jedině Mou vůli?! Ó, pravím vám: nikoli! Ani vlasem na své hlavě nemůže nikdo bez Mé vůle pohnouti!

16. Vy si sami myslíte: Jak může však hřešiti ten, kdo jedná podle Tvé vůle?“

17. Já jsem vám již ukázal, jak je to s hříchem a k vašemu bližnímu porozumění připojím ještě příklad:

18. Někdo by byl při jednání svého bratra uchvácen mocnou zlostí, že by pak chtěl svého bratra jako Kain zabít; leč rychle se vzpomene a pozná odkud přišla tato pohnutka. Ale na tomto jeho poznání není ještě dosti, nýbrž pokorné poznání této cizí mocné pohnutky mu dá brzy najevo, že jedině Já jsem Pán nad životem a smrtí. V tomto poznání onen Mou silou dotčený sklesne před Mou k němu tak blízko přešedší svatostí a s poctivým a převděčným srdcem Mně vrátí co je Mé.

19. Já však potom Svou sílu, která jej uchvátila, již zpět nepřijmu, nýbrž touto silou mu požehnám a probudím ho k životu věčnému.

20. Potom půjde právě také k svému bratru a obrátí ho, to je svého bratra pak pro svět usmrtí a hojností Mé síly v něm ho opět oživí k životu věčnému.

21. Kdo tu bude moci ještě tvrditi, že se tu na svém bratru prohřešil?!

22. Kdo by se však ihned po zajištění cizí pohnutky v sobě jednal jakoby o své újmě, ačkoliv by jednal podle Mé síly, nebyl by pak hrubým hříšníkem jako Kain, který v sobě převrátil Mou sílu, neboť se stal zlým a proto svého bratra zabil?!

23. Tak se také stane i s každým hříšníkem, nepozná-li zavčas svou pošetilost a nevrátí se pak pln lítosti a lásky ke Mně, jako od narození spravedlivý, vše neoprávněně uloupené přede Mnou opět nesloží a pak se co nejpokorněji opět ke Mně nevrátí. Vpravdě, pravím vám, budou mu odpuštěny všechny hříchy, i kdyby jich bylo jako písku v moři! Nebude mu nic vzato, a stane se velkým podle velikosti a pokory a lásky

24. Ale za to tím více běda tvrdošíjněmu! – A tak také, Kiseheli, všechny tvůj hřích byl zahlazen, a nyní jsi, jako bys věčně nikdy nehřešil, protože jsi poznal v sobě ono Mé!

25. Proto se také staň nyní pevný a, následuj Mne i se svými bratry k svým dětem! Amen.“

* * *

Kapitola 180.

Pět dcer Zurielových.

28. prosince 1841

A ihned se odebrali k dětem Kisehelovým, které jaty prevelikou úctou rovněž ještě na zemi ležely a v srdci se vpravdě modlily a Mne nade všecko chválily a chválily.

2. Když tam rovněž velmi brzy přišli, přistoupil k nim vznešený Abedam a pravil k nim:

3. „Povstaňte, všechny děti Kisehelovy a děti jeho bratrů i s matkami! Neboť Já Sám, před Nímž ležíte na tvářích, jsem přišel k vám, zahalen do vám podobného a chci nyní, abyste povstaly k životu lásky ze Mne!

4. V pravdě, ti, kdož povstanou, když Já k nim zavolám, povstanou v životě, a smrti nikdy, ano věčně nikdy neokusí!

5. Ti však, kdo Mého volání následovati nebudou, zůstanou ležeti dál a dále. Proto povstaňte nyní radostně a svobodně! Amen.“

6. A ihned všichni povstali plačíc převelikou radostí; neboť poznali ihned Toho, který je vyzval, aby povstali a ze svých láskou přeplněných srdcí Ho chválili a velebili.

7. Mezi nimi bylo však také pět děvčat, pravnuček Kisehelových. Vynikaly krásou, a žádná z nich věkem od třiceti do čtyřiceti let neměla ještě muže, ač měly počet uchazečů. Neboť jejich prostý, zbožný otec je učil Mne hledati a jedině Mne milovati. Budou-li to činiti, říkával jim velmi často, však již jim Jehova dá v pravý čas vyvolené muže, z kterých budou míti velkou radost, dokonce snad to budou synové hlavního kmene Adamova.

8. (Neboť to bylo pro cizozemce mnohem více nežli je nyní císařský korunní princ).

9. Vedeno jsouc touto dobrou naukou, milovalo těchto pět děvčat Jehovu vždy víc a více přes své v tehdejší pravěku ještě velmi útlé mládí.

10. Proto jsem jim dal občas velmi hluboko okusiti Svou lásku a tak byly také do Mne neviditelně zcela řádně zamilovány a nemohly nikdy svá srdce ode mne odvrátiti, nýbrž jejich velká touha po mně stoupala ode dne ke dni, by často od hodiny k hodině.

11. Milovaly se však také navzájem téměř nerozlučně, a to tak, že jedna konala, co konaly ostatní a ostatní konaly, co konala ta jedna.

12. Vše, na cokoli jen pohlédly, je vzrušovalo; neboť ve všem poznávaly drahou upomínku na svého jediného Milence.

13. Zejména však, když našly nějakou čerstvou neobyčejnou květinu, ta byla jistě asi již Mnou jim určena! Tehdy se pak také již neudržely; neboť s velikou láskou se chvějící úctou vzaly květinu a spěchaly s ní radostně k otci a ukazovaly mu, jak nadmíru krásnou věcí je jejich svatý Miláček opět obdařil. Z toho se pak také jejich otec nadmíru radoval a děkoval Mně také vždy v hloubi srdce, že jsem jeho milé děti uchránil od leckterých necudných nástrah mužské chtivosti. A po vykonaném díku Mně je opět obětoval a co nejvřeleji Mne prosil, abych

Svou láskou i nadále srdce jeho dcer co nejmilostivěji a nejmilosrdněji vychovával, kteroužto prosbu jsem za těchto okolností jistě nenechal nesplněnou.

14. A tak rostlo těchto pět dívek čistě v Mé lásce a tím se také stávaly stále krásnější a půvabnější a něžnější, duchovně i tělesně. Ano, jejich krása byla tak veliká, že všechny nynější pozemské krásy i kdyby se mohly spojit v jedno nebyly by proti nim ani malou rosnou kapkou; za jejich velkou lásku ke mně učinil jsem je, pokud je to jen tělesně možné zcela nebesky krásné, proto je také každý nazýval: Krásné děti lásky“ („Allurahelli“).

15. Po tom, co jsme předeslali si může každý učiniti malý pojem o tom, jak asi bylo u srdce těchto pěti dívkám, když spatřily v Abedamovi svého tak vřele milovaného Jehovu.

16. Kdyby je byl jejich otec nezadržel, byly by se v rozohnění vrhly na Něho.

17. Ježto Abedam jistě co nejjasněji viděl jejich déle vyzkoušenou lásku pravil k otci dívek:

18. „Poslyš, Zurieli, ty které chtějí ke Mně nezdržuj! Či nejsem Ten, kterého jsi určil své dcery jedině milovati?! Pusť je tedy ke Mně, a nezdržuj jich!

19. A zbožný Zuriel pln nejvyšší úcty přivedl ihned své dcery k Abedamovi, poklekl před Ním na kolena /neboť klečení bylo jeho uctivým mravem, když se ke Mně modlil) a pravil:

20. Ó, Jehovo, přesvatý Otče všech lidí a Stvořiteli všech věcí, pohlédni milostivě na mne, a vyslechni křikání mých úst!

21. Hle, ty, které jsem tobě již od dětství hodinu co hodinu obětoval, a jejichž srdce jsem k Tobě vedl Tvou milostí, tyto Tvé dary uštědřené mně nejnehodnějším přináším nyní opět Tobě, ó Jehovo jako pokud vím co nejčistší oběť zpět s nejrůznějšími díky svého srdce, ježto jsi mne nejnehodnějším měl za hodna, svěřiti mně dar tak nádherný!

22. Kéž bych Ti přinesl oběť libou!

23. Ó, Jehovo, budiž mně ubohému hříšníku před tebou milostivý a milosrdný! Ó, Jehovo, staniž se Tvá svatá vůle věčně! Amen.“

24. A vznešený Abedam odvětil Zurielovi: „Poslyš, Zurieli, slepý a němý byl dar, když byl z Mé ruky položen do lůna tvé ženy, a nečistý a pln špíny spatřil světlo světa Země! Ty jsi jej podle Mé vůle se vši píli svého srdce očistil a vypěstoval jsi Mně pět pěkných stromků života, které v mé zahradě ponosou brzy přenádherné ovoce, - o tom buď ujištěn!

25. Nejmladší požehnám pro celou Zemi, a její potomci uzří velký konec všech věcí.

Ostatní bude požehnáno umělecké působení ducha; neboť přijdou časy, kdy budete umění potřebovati a stanou se požehnaním těm, kdo jich budou moudře používati, - ale také soudem těm, kdo jich budou používati zřetně.

26. Ty, Zurieli, nikdy však smrti neokusíš! Hle, nyní jsem tvého ducha osvobodil od těla, aby byl pánem na svém tělesném domě a aby z něho mohl podle libosti vycházeti a do něho vcházeti; avšak zcela svůj dům neopustíš dříve, dokud Já tě nezavolám.

27. Pravím tobě: V říši světla lásky budeš míti jednou se všemi svými nejkrásnější příbytek, věru krásnější a větší nežli všechna viditelná nebe; pro nynějšek však zůstaň u Mne se svými! Amen.

28. A dále mluvil Abedam k oněm pěti milovnicím slovo, jakoby se jich tázal: „Allurahelli! Jak se vám líbím? Jak jste se Mnou spokojeny? Představovaly jste si Mne tak, když jste ve své lásce ke Mně hledaly na polích Mé pamětní znamení?“

29. A oněch pět, sotva se odvažujících pohlédnouti odvětilo líbezně chvějícím hlasem. „Ó, věčně jediný předměte naší lásky, vždyť vidíš naše srdce; takové milosti od Tebe jsme až příliš nehodné!

30. Ó, Jehovo, Ty jediný, Ty zcela jediný jsi naší naději, Ty jediný jsi Milenec našich srdcí.

31. Čím jsme si zasloužily to, že Ses dal námi tak přemilostivě milovati? Již to samo co nejpokorněji poznáváme jako nejvyšší požehnání!

32. Ó, Jehovo, kdybychom se tě směly jen dotknouti a aspoň jen Tvou ruku na naše srdce přitisknouti!

33. A Abedam je vyzval, aby přistoupili k Jeho tělu a dal se jimi zcela uchopiti a řekl jim:

34. „Po Evě jste prvé, které se Mne směly dotknouti! Když jste Mne však již uchopily vy, uchopím také Já vás rukou, která kdysi stvořila nebe a zemi, políbím vás k věčnému životu ústy, která kdysi, jako nyní dala všem věcem vzniknouti!

35. „Zůstaňte také tedy vy u Mne a následujte mne na východní návrší k Adamovi! Amen.“

* * *

Starostlivost pokorného Zuriela.

29. prosince 1841

A oněch pět dívek se přivinulo a přitisklo k svému Miláčkovi tak silně, že přirozeným způsobem nemohl dále jít, leč by dal poněkud průchod Své díle, anebo by je byl musel vláčet.

2. Zuriel se tedy domníval, že chování jeho dcer by mohlo být Abedamovi Jehovovi přece jen trochu nepříjemné, a proto se co nejuctivěji ještě na kolenou otázel Abedama:

3. „Mé dcery Ti snad již budou obtížné; nemám je snad k Tvé libosti odvolati?! Neboť ty bys rád šel na Adamovo východní návrší a ony překážejí Tvým svatým nohám!“

4. Abedam mu však odvětil: „Poslyš, Zurieli, ty o Mně smýšlíš světsky! Kdo může Mým nohám překážeti?! Která Země by mohla Mé kroky Zadržeti?!“

5. Ty myslíš, že kdyby Mně chování tvých dcer bylo protivné, že bych se jich nemohl zbaviti?! Ty jsi ještě silně slepý na pravé oko!

6. Pohleď sem, každé zrníčko písku, které lpí na tvých nohou, musím silou Své lásky tak sevřít, ano ještě mnohem vroucněji nežli tyto dívky svírají nyní Mé nohy, aby jako takové trvalo, - a přece je můžeš volně přenášeti, ač jsi jistě jen spolutvorem ze Mne, a Já musím k tomu ještě tebe samého nekonečněkrát vroucněji sevřeného udržovati, abys byl a žil, myslel, cítil a sebe sama si byl vědom a také tě nezdržuji, by ses nemohl svobodně pohybovati!

7. Pohleď Země se volně pohybuje, Měsíc, Slunce, rovněž také nescísné Hvězdy, které však nejsou nic jiného nežli tobě nepochopitelně různě utvářené Světy jako je tato Země a Slunce taková jako je naše Slunce, - mnohá ještě neporovnatelně větší, tu a tam však také mnohé menší s různým světlem!

8. Já je musím nekonečně všechny neustále ve všech jejich nekonečně rozmanitých částech pevně svírat, počínajíc od atomu až k největšímu Ústřednímu Slunci, k jehož tělesné velikosti – rozuměj dobře!! – tato země i se Sluncem, - které přece samo jest mnoho tisíckrát větší nežli sama Země – jsou sotva v tom poměru jako atom k Zemi, - jinak by jistě náhle přestaly být; a hle, přece se může vše to volně pohybovati!

9. Rozumíš nyní své slepotě?! Jak ti mohlo napadnouti, že by tvé dcerušky mohly být Mým nohám na překážku?!

10. Ó, hle, takových pošetilých mínění jest ještě mezi vámi velmi mnoho!

11. Jelikož Mi však není nemilé, co tato děvčata se mnou dělají, nýbrž je Mi to jen velice milé, můžeš z toho tedy seznati, že Já je takto rád snáším. Či nemám milující kolem Sebe snášeti?! Kdo by se pak ke Mně směl přiblížiti?

12. Já však pravím vám všem: Jestliže Mne žena takto neuchopí a pevně nesevře jako tyto Mé milé dcery zde, pak věčně nikdy tváře Mé neužijí!

13. Rozumíš, Zurieli, smyslu této řeči?“

14. A Zuriel odvětil: „Ó, Jehovo! Odpusť mně ubohému, slepému bláznů – to je vše, co Ti zde mohu říci, a měj se mnou ohled a strpení! Ó, nechtěl bych nyní před tebou zahynouti; ne, to si nemohu nikdy odpustiti!“

15. Čím více nyní přemýšlím, tím jasněji se přede mnou odkrývá nevyslovitelná pošetilství mé otázky! Ó, Jehovo, zachraň mne, jinak mně stráví veliká hanba mé pošetilství před tebou! „Tvá svatá vůle! Amen.“

16. Abedam však vztáhl ruku k Zurielovi a řekl mu: „Zurieli, pravím tobě: Buď klidný v srdci; neboť tvá chyba vzešla z tvé slepé lásky ke mně! Proto však jsem ti dal nyní světlo, abys budoucně nebyl již tak slepý jako dosud, nýbrž abys miloval jsa na obě oči vidoucí. Ale také pravím: Kdo Mne nezačne milovati ve své slepotě a nebude jako předtím o Mě starostlivý, tomu se stěží kdy dostane vyššího světla z Mé lásky!“

17. Protože ty ses nyní stal úplně vidoucí, uvidíš nyní také beze škody pro tebe, jak pramálo jsou tyto dívky Mé nohy objímající sto kroků Mé zadržeti.

18. Pohlédni se jen poněkud, kde se nyní nacházíme a pak ještě přesněji poznáš svou dřívější zbytečnou starostlivost!

19. Jak ti to zde připadá? Zda se nacházíme ještě na místě, na kterém jsem k vám přišel? Zda chybí i jen jeden z vás?“

20. Tu Zuriel údivem oněměl; neboť teprve nyní zpozoroval, že všichni již byli úplně na východním Adamově návrší, téměř as malou půl hodiny od dřívějšího stanoviska vzdáleného a tedy také u Adama samého.

21. A Abedam se ihned otázal Zuriela: „Poslyš Zurieli, proč jsi zamlklý? Není správné že jsme nyní již na místě, kam bychom byli museli ještě dlouho namáhavě jíti?!“

22. A Zuriel, stěžív se vzpomínávav odvětil: „Ó, Jehovo, zda je to tak správné?! – Co ty konáš, jest vždy a věčně dobře vykonáno; ale jen – ne – já nevím – přece to není sen – jsme přece tedy skutečně zde?“

23. „Ano, - ale jen – jak se to tedy stalo? V takové nepochopitelné rychlosti, - že jsem přece žádného pohybu nepocíťoval; - já jsem klečel a ještě klečím!“

24. Ó, Jehovo, jak zázračná jest Tvá moc a jak svatá Tvá nekonečná mohoucnost! Ano, kdo by tě neměl nade všecko milovati, i když Tě jen němě poznal, že ty Sám jsi nejvyšší láska!

25. Bylo by zajisté až příliš pošetilé, kdybych se tě, ó, Jehovo zase tázal, jak je to možné! Ne, ne, - já se netážím! – Co by Tobě mělo býti nemožné?!

26. Ó, Jehovo, hle, mluvím, že je to až hanba, bez ladu a skladu, jako nějaká stará žena ve snu!

27. Měj se mnou trpělivost a dovol, abych se napřed vzpomínával a soustředil; neboť jest příliš najednou pro mne nečistého před Tebou!

28. Děkuji Ti, svatý, ano přesvatý Otče, za tak nekonečně mnoho milosti a slitování; nejsem ani nejmenší částky hoden!

29. Ale Ty, svatý Otče, jsi nás učinil všechny tebe hodnými; proto tobě platí veškerá zkroušenost našich srdcí na věky! Amen.“

30. A Abedam mu odvětil, řka: „Zurieli, ty se divíš tomu, - že se nyní nacházíš se všemi ostatními zde, - a přece, pravím tobě, že každý dech, každý úder srdce v tobě ano vše na tobě jest větší div nežli to, co se stalo, což jsem vykonal jen proto, abys tím zřejměji uviděl, jak zcela zbytečná byla tvá starostlivost o svobodu Mých nohou!“

31. Ty jsi však spravedlivý a živý, protože máš nadmíru upřímné srdce; proto zůstaň také svobodným obyvatelem svého domu! Amen“.

32. I přišel nyní též Adam a chválil a velebil Abedama, že se osvědčuje dokonce k ženskému pohlaví tak blahosklonně nejvyšší milostivý a milosrdný.

33. A Abedam mu odvětil: „Adame, cožpak nepovstala Eva z ruky Mé?! Proč tedy má žena v Mé lásce zůstávati pozadu?!“

34. Já ti však pravím, že, až jednou budu stavěti, nové nebe, začnu je stavěti v ženě a nikdy v muži!

35. Ale ať se mne na to nikdo dále netáže; napřed se ještě stanou velké věci! Amen.“

* * *

Kapitola 182.

Pán a Ghemela.

30. prosince 1841.

Oněch pět dívek svírajících vznešeného Abedama bylo do lásky svých srdcí ještě tak pohříženo, že nic nepozorovaly z toho, co se dělo.

2. Ježto však tato úplná odevzdanost jejich zcela čistých srdcí byla Abedamovi zcela milá, dotknul se jich nyní opět a zvolal na ně přelaskavým hlasem obraceje se k nim těmito slovy:

3. „Allurahelli, Mé milované dcery a nevěsty Mé lásky k vám, probudte se nyní také z vaší čisté lásky k rovněž tak čistému světlu milosti ze Mne a povšimněte si nyní poněkud, kde jste, a řekněte Mně pak, jak vám to připadá a co o tom soudíte!“

4. A ihned dívky povstaly a začaly se střízlivě kolem sebe rozhlížeti. Teprve po delším rozhlížení poznávaly, že jsou na východním návrší Adamově.

5. Nyní však byly celé bez sebe. Každá by byla ráda mluvila a na všelicos se vznešeného Abedama tázala; ale žádná nemohla nalézt vhodný začátek. Protože však Abedam viděl jejich přirozenou rozpačitost, šel jim ihned ku pomoci a pravil nejmladší:

6. „Ty se divíš, jako tvé čtyři sestry, že jsi přišla sem nevědouce jak?!“

7. Ale vzpomeňte si na bouři minulé noci, která tak náhle umikla, načež vše opět ustoupilo do svého dřívějšího pořádku až na moře, - které muselo ustoupiti, aby vám zanechalo úrodnou zemi, které budete velmi brzy potřebovati, až se váš počet zmnohonásobní, a až na ony v oněch dálkách kolem dosud hořící hory, aby byla země v nitru rozšířena a vyhloubeny k přijetí ustoupivšího moře a přijetí oněch bytostí, které Mne nenávidí a přede Mnou prchají, aby tu mohly s propadlým mořem výtí a s nejsilnějším mořským netvorem, který klesl s sebou do hlubiny hněvu země a sluje „Leviathan“, zuby skřípáti!

8. Hleděte, jinak je tu vše opět tak nepoškozeno, jako to bylo před časy!

9. Poněvadž tedy tuto Mou vůli posilovanou bouří mohl dokonce Set utišiti, oč teprve více musí býti Mně Samému vše možné!

10. Leč toto jsem nedopustil kvůli vám, nýbrž jen kvůli vašemu zbožnému Mně oddanému otci protože měl zbytečný strach, že byste mohly svou láskou ke Mně býti na překážku chůzi Mých nohou.

11. Já jsem však vztáhl ruku a vyzvedl vás všechny sem. Když váš otec viděl, že jsme již na místě samém, tu teprve úplně pochopil, že na Mých cestách Mně nemůže býti nic na překážku.

12. Vám, Moje milované nevěsty a dcery, jsem řekl příčinu této události proto, abyste mohly z této jisté a nutné zvěsti čerpati světlo a, probudivše se úplně z vašeho spánku, mohly také poznati, že také ženu jsem stvořil pro lásku a světlo, nikoli však jen pro němou lásku a vedle toho pro temnotu! – Rozumíš Mým slovům?!

13. A nejmladší tázaná dcera odpověděla: „Ó, Jehovo, jak Ti mám děkovati?! Hle, nyní ve mně vzešlo veškeré světlo! Rozumím Tvému svatému slovu; ano vidím sebe samu jakoby skrz naskrz, a připadám si také nyní velice lehká!

14. Ach, jak je mi neskonale blaze! Jak předobry jsi, ó Jehovo!

15. Ale můj nade vše jedině nejmilovanější Jehovo, řekni Mně: Je mým sestřím také tak blaze a dobře jako mně? A vidí se ony také tak skrz naskrz jasně osvětlené jako já z Tvé milosti a skrz tvou milost?

16. A Abedam jí odvětil: „Ó, pohleď, jen na ně, a brzy zpozoruješ, že u Mne jim nic nechybí!

17. Kdo je u Mne tak jako nyní vy, ten jest již vším zaopatřen!

18. Hle, Má milá Ghemelo, miluji tě tak, jako bych mimo tebe v rozsáhlé nekonečnosti, neměl již nikoho, koho bych mohl milovati! Ale hle, tak tomu není; neboť nekonečnost obsahuje nesčíslný počet bytostí, které Mne milují jako ty a které také Já opět miluji jako tebe, - a každý, kdo přijímá Mne, má toho co přijal ode Mne v přehojné míře pro všechny věčnosti věčností!

19. Jako jsi však nyní spokojena a blažená ve své čisté lásce ke Mně, tak budou svým způsobem dokonale všichni, kdož Mě jediného milují a pak skrze Mě také všechny své bratry a sestry stejně dokonalé jako Mne!

20. Abys však, milá Ghemelo, mohla uzříti nejmenší díl toho, co vše se těší Mé lásce, utrhni si květinu, která tu právě u tvých nohou na tebe čeká!“

21. A ona utrhla ihned květinu od stonku a ukázala ji Abedamovi. Abedam se jí pak dotkl a dechl Ghemele do očí, načež jí pravil:

22. „Co nyní vidíš, sděl prostými slovy všem kolem vás!

23. Nuže, co vše vidíš na své květině? – neboj se to vyprávěti.; neboť přináležíš na věky Mně a Mou velkou lásku k tobě věčně nikdy neztratíš! Nuže, co vše vidíš?“

24. A Ghemela se jala s ostýchavou láskou, mluvit, jak tu následuje řkouce totiž: „Ó, velký, přesvatý, převznešený Jehovo! Co je to? – Ó, zázrak, zázrak na zázrak! – To není květina! Světy, - nepřehledné velké světy to jsou!

25. Kdo by mohl jejich nekonečnou moudrost spočítati, jeden předstihuje druhý v nikdy netušené nádheře! Jak nepopsatelný lesk je obklopuje!

26. A – ó, Jehovo, nevyslovitelně svatý Otče! – vidím též všeho druhu živé bytosti! Jejich počet jest nekonečný! Vidím velká vodstva v těchto a na povrchu těchto nesčíslných zázračných světů; také jsou naplněna nesčíslnými životy! A hle, nesčíslné životy vystupují ustavičně z těchto světů, a nesčíslné se opět k těmto světům v plném lesku vrací!

27. Ó, Jehovo! Já již mluvit nemohu; zázraků, větších a novějších vždy více přibývá! Ó, Jehovo, jak svatý a dobrý musíš býti! Ó, můj – Jehovo!“

28. Tu již nemohla dále mluvit; neboť příliš velké dějící se zázraky udusily její řeč, a ona padla jako ve mdlobách na prsa Abedamova.

29. Abedam jí však vzal do náruče a ihned ji opět probudil a otázal se jí: Ghemelo, to byla na této květině jistě neshledala!?

30. A hle, přece je tomu tak, a ze Mne ještě zcela nekonečně jinak! Jednou U Mě v Mé Říši budeš to moci ještě mnohem lépe zřítí a požívatí!

31. Hle, o jak mnohé věci se musím starati již u takové květinčky; nyní si však teprve představ nekonečný svět tělesný a duchovní!

32. A přece tě mám tak rád, jako bych neměl nic jedině tebe!

33. Nyní Mně již lépe rozumíš?! Ó, pravím tobě, ty budeš svého Milence věčně víc a více chápati a poznávati! Amen.“

* * *

Kapitola 183.

Pohled do hlubin stvoření.

31. prosince 1841

Ježto však oněch pět dívek nyní vidělo a v sobě skrz naskrz pozorovalo, jak nadmíru dobrý a přelaskavý jest Jehova, a jak Mu lze úplně důvěřovati, staly se také tím odvážnější a zejména Ghemela.

2. Následkem toho se Ho také začala vyptávati na všelijaké zcela slušné a nevšední věci. Některé z nejvzácnějších otázek byly následující a z úst a srdce Ghemely zněly takto:

3. „Můj jedině nade všecko milovaný Jehovo, ježto Tvá nevyslovitelná milost a Tvá nevyslovitelná láska dala mně zřítí nekonečný zázrak květinčky – ano této mé květinčky, která mně na věky zůstane jednou z nejdražších památek na tuto dobu! – hle, já jsem také již často s velkou toužebnou srdeční radostí pozorovala za doby noční na nebi milé, krásné Hvězdičky a myslela jsem všelijak si při tom, co asi jsou anebo by mohly býti! Zůstávalo však nicméně vždy jen při mých myšlenkách; ale žádné jistoty jsem z toho nabýti nemohla.

4. Často jsem se myslívala, že jsou z blízka asi jistě překrásné, mnohem krásnější nežli květinčky, ježto se již z dálky tak nádherně vyjmají.

5. Jednou jsme šli s otcem, hle, velice daleko tam, kde jsme viděli hvězdičky vždy vycházeti, v dobré naději, že je tam budeme moci hodně zblízka pozorovati; ale hle, můj jedině milovaný, předobrá, svatý Jehovo, milé Hvězdičky od nás, daleko, daleko ustoupily a vyšly na zcela cizím místě, které se však zdálo býti od nás příliš vzdálené, nežli abychom se byly odvážili za noci, kdy jsme byli beztoho již unaveni ještě jednou delší cestu konati!

6. A mimo to nás také otec uklidnil, neboť nám řekl, abychom si z toho nic nedělaly. Tyto Hvězdy jsou pro Tebe jistě až příliš svaté; proto ať jen také vždy ustoupí před nesvatýma očima člověka, a člověk Ti musí býti již nadmíru vděčný za to, že smí takovou svatyni z dále beztravně pozorovati.

7. A hle, tím jsme byly také úplně všechny uklidněny a nemohly jsme nic jiného učiniti, nežli Tebe za tak velkou milost jen ve vši lásce našich srdcí chváliti a velebiti!

8. Ale – nyní – můj nade všecko milovaný – Jehovo, - když jsem uviděla tu květinčku, - nyní – se tak neodvažují! Ó, dobrý, přelaskavý Jehovo! Snad nebudeš na mne zlý?!“

9. Abedam dodal jí však odvahy řka jí: „Ó, Má Ghemelo! Taž se jen směle a buď ve své a v Mé lásce ujištěna, že předně Já nebudu vůbec nikdy zlý anebo nevraživý, - a za druhé nezůstanu ti dlužen žádnou odpověď a vyhovím ti ve všem, co si tvá čistá láska ode mne vyprosí!

10. Vidím však již, že ti budu muset pomoci opět z rozpaků! Ty bys ráda viděla Hvězdy, tyto tobě zdánlivě lesklé květinčky nebe z blízkosti tobě pochopitelné, neníliž pravda?!“

11. A Ghemela slastně se usmívajíc přisvědčila, nejvyš radostným kývnutím hlavy na otázku Abedamovu.

12. A Abedam jí na to pravil: „Nuže, podej mi pravici; levici pak podej svému otci a svým sestřím, aby i oni mohli viděti, co teď uvidíš ty!“

13. Po těchto slovech na všechny dechl, a oni viděli do hlubin stvoření

14. Ale Ghemela brzy hlasitě vzkřikla a prosila o pomoc – s ní též i ostatní vidoucí - těmito slovy:

15. „Ó, Jehovo, Jehovo, Jehovo! Zachraň nás ubohé, kteří nejsme ničím před tebou; neboť nekonečná velikost Tvého stvoření nás pohlcuje, - ano již jsme zničeni! To přece nemůže nikdo viděti a zároveň na živu zůstat; proto, ó, Jehovo, svatý, velký Bože a Otče, zachraň nás!“

16. A Abedam je opět povolal zpět a jejich vidění zmizelo. Když se opět probudili padli před Ním na kolena a jali se k Němu modliti; neboť je uchvátila velká bázeň, takže se chvěli na celém těle.

17. Abedam se jich však dotknul, jemně jim přikázal, aby se opět směle vztýčili, a konečně se přeněžně otázel Ghemely:

18. „Ghemelo, Mně se zdá, že se ti Hvězdy tak nelíbily jako předtím květinka?!

19. Copak to bylo, že se nyní ještě tak chvěješ? Vzchop se jen opět a vypravuj nám všem něco o tom. Hle, vždyť jsi již opět u Mne, kde se již nemusíš ničeho obávat; proto mluv jen hbitě bez okolků, co tě vše v těchto třech okamžicích potkalo!

20. Pojď sem, a opři se poněkud o Má prsa, pak přijde již opět odvaha!“

21. A ona padla s horoucím chvatem na Abedama, a teprve když po nějakou dobu na těchto přesvatých prsou odpočívala, přišla opět k sobě, vzpřímila se a jala se hlasem ještě vždy poněkud něžně plachým mluvit takto:

22. „Ó, Jehovo, všemohoucí, přesvatý, nekonečný Jehovo! Čí ústa by se tu mohla důstojně otevřít a něco O Tvé nekonečné velikosti, vysokosti, hlubokosti a moci mluvit?!

23. Neviděla jsem nic jiného nežli nesčíslné nekonečně velké, nepopsatelně jasně planoucí Světy, které se jako blesky pohybovaly v nekonečnosti; jeden Svět co do velikosti světla a nádhery předstihoval do nekonečna svět druhý!

24. Ano, když jsem upřela mé užaslé oko ještě hlouběji, spatřila jsem jen už nekonečný plamenný Svět; a uprostřed nekonečně rozsáhlých plamenů plných nesnesitelného lesku slunečního světla, viděl jsem strašně vypadající lidské postavy!

25. Představovala jsem si jejich bolest, a zdálo se mi, jakoby se otevřela nekonečná hlubina, která pohltila tento plamenný Svět a s ním bezpochyby nadmíru mnoho trpících lidských postav.

26. A zdálo se, že tato strašná hlubina chce také mne pohltit, proto jsem hlasitě vzkřikla k Tobě a pomoc a Ty jsi mně ubohé také ihned pomohl, začaž bych Ti chtěla věčně děkovati a tebe velebiti!

27. Hle, více mluvit nemohu; ó, můj trpělivost se mnou, která Tě nadevšecko miluje! – Ó, Jehovo, to jsou tedy ty Hvězdy, které mne tak často přiváděly u vytržení?!

28. Nesmíš se proto na mne hněvati, když se Ti otevřeně přiznám, že květiny jsou mně milejší nežli Hvězdy; neboť Hvězdy vypadají hrozně a strašně!

29. Dovolíš-li mně, otázala bych se tě ještě na něco jiného.“

30. A Abedam jí odvětil: „Ghemelo, - ty jsi přece již obdržela Mé ujištění! Taž se nač chceš – Já ti nezůstanu dlužen žádnou odpověď; jen se však již nesmíš tázati na Hvězdy – neboť jsou pro tebe příliš velké, - jinak však na všechno!“

* * *

Kapitola 184.

O podstatě času a věčnosti.

3. ledna 1842.

Po tomto nejvyšší láskyplném ujištění které dal Abedam Ghemele, čímž se jí též vrátila velká odvaha, byla Ghemela v srdci úplně uklidněna. Její prsa dýchala opět zcela volně, a ihned dala průchod svému přání a dala ze srdce následující otázku, která patří také do řady jejich vzácných, slušných řídkých otázek. Tato druhá otázka zněla pak takto:

2. Přelaskavý, můj jedině nejmilovanější, nade všecko, svatý, všemohoucí Jehovo! Jelikož Ses již tak nevýslovně hluboko k nám ubohým hříšníkům a hříšnicím milostivě snížil a dovolil jsi, abych se tázala, byl bys tak laskavý a pomohl mi v tom, mé pošetilosti?

3. Hle, stokrát a tisíckrát jsem slyšela a sama neméně často vyslovila slovo „věčný“ a „věčnost“; ale, jistě a opravdově, jsem mu ještě nikdy nerozuměla!

4. Ó, Jehovo, když to byla Tvá svatá vůle, chtěla bych se to velmi ráda dozvědět!“

5. A Abedam ihned náležitě a všem pochopitelně odpověděl na její otázku řka:

6. Poslyš Má milovaná Ghemelo, co je vlastně ze Mne věčnost, to bys nemohla nikdy pochopiti a zároveň živa zůstatí, - proto by bylo nemožné, abych ti učinil věčnost ze Sebe úplně spatřitelnou; pokud však ty a vy všichni ostatní jste to s to pochopiti, jest věčnost pro ducha tím, čím je čas pro tělo, jenže s tím jediným rozdílem, že čas vše kolem sebe stravuje a nechává zanikati, kdežto věčnost nenechává zaniknouti ani atom.

7. Tento čas trvá a vzniká ze stálého pohybu všech tělesně stvořených věcí; neboť kdyby se tyto věci nepohybovaly, pak by časem všechny: Slunce, Země a Měsíce a všechny žijící bytosti jedna přes druhou spadaly v jedno v nekonečnou chaotickou hromadu, která by se mohla nekonečně silným vzájemným tlakem velmi brzy skrz naskrz vznítiti tak také potom sebe samu strávití a na konec zcela zničití.

8. Jelikož se však vše od největšího do nejmenšího musí býti kvůli udržování v dobře odměřených, náležitých vzdálenostech pohybovati a i části jednoho souvislého tělesa musejí v sobě míti aspoň stálý popud k pohybu, pomocí kterého se mohou při zrušené překážce ihned začítí pohybovati, způsobují stále, pod tímiž zákony vždy se vracející pohyby a vzájemně uspořádaná setkání, časové údobí, která lze počítati. A co tato stálost v pohybu způsobuje, totiž opotřebování části na cestě pohybu se dotýkajících a tím buď pomalé anebo rychlejší zanikání věcí, jest onen vše stravující čas. Proto jest tedy také vše časné, též pomíjející, jelikož věci zanikají a opět jiné na jejich místo nastupují, a míra času je tedy určována mizením a vracením se věcí.

9. Ale u věčnosti je tomu přímo naopak! Zde jest každý pohyb jen zdánlivý, v podstatě zavládá však ve všech věcech neúplnější klid.

10. V čase se zdají věci odpočívati, a přece se dokonce i nejtvrďší kámen ve všech svých nescíslných částech pohybuje a není ničeho, co by mělo klidu.

11. Ve věčnosti je tomu zcela naopak! Tam se zdá vše neustále pohybovati; ale přesto jest vše v neúplnějším klidu ze Mne.

12. Abys tomu však velmi názorně porozuměla, podám ti jistý a vhodný příklad:

13. Hle, kdybys chtěla jíti odtud k oné daleké ohnivé hoře, musela by ses brzy vydati na cestu a kráčetí namáhavě krok za krokem kupředu, abys tam snad za dva tři dny došla.

14. Ve věčnosti si však může každý cestu uspořítí, může stále na jednom a témž bodě setrvati a může toliko svými citovými myšlenkami konati nejvýš neuvěřitelně vzdálené cesty a při neúplnějším vědomí přesně vše ohledati, zatím co se jeho vlastní osoba ze svého určitého místa ani o vlas nepohne a jest tudíž ve stálém, nejsladším klidu, - to je uvažováno ze Mně.

15. Hle, představ si věc tak, jako bys spala na jemném, nejvýš měkkém lůžku a měla ve sladkém spánku nejkrásnější sny, že jsi běhala sem a tam a skákala a tancovala radostí a že jsi mimo to ještě konala dalekou a rychlou zábavnou cestu.

16. Viz a chápej: při veškerém tomto pohybu ve snu nemohl by však býti na tvé osobě pozorován ani ten nejmenší pohyb, při čemž by byla změna místa!

17. Nuže taková jest nyní také ve stavu pro tebe nyní ještě nepochopitelně dokonalejším věčnost. Neboť hle: „Jako se v pohybu a pohybem způsobuje čas, zánik, pomíjejčnost a konečně smrt všech věcí! Tak klid způsobuje věčné udržování, nepomíjejčnost a neustálý, věčný, nejvýš dokonalý mně úplně podobný život všech v lásce a jejím živým duchem mně úplně podobných bytostí!

18. Jako však také Já nemusím konati žádné cesty, abych se dostal od jedné nekonečnosti ke druhé, tak také Moji milovaní nebudou míti se Mnou zapotřebí aby se k ohledávání všech nekonečných divů museli proto všude osobně odebrati; nýbrž všichni budou v úplném věčném klidu jako Já požívati pravého věčného života, ačkoliv si tohoto klidu nebudou nikdy vědomi, za to však jen věčné, nejblaženější činnosti, která však právě tímto zvláštním duchovně – osobním klidem bude neporušitelně tedy věčně udržována.

19. Hle, Má milovaná Ghemelo, to je věčnost, a takový jest rozdíl mezi ní a usmrcujícím časem!

20. Co se týče trvání, jest věčnost souběžná s trváním času. Proto mohou býti právě tak dobře věčnosti jako časy; jenže trvání věčnosti se nepocituje jako trvání času, protože čas nikdy co uplyne zpět již nepřinese, věčnost však sama udržuje pro tebe pradávnu minulost jako nejjasnější stále trvající přítomnost a neméně má před sebou jako již přítomnou i budoucnost. Rozumíš tomu?“

21. A Ghemela s vlídným úsměvem odpověděla: „Ó, Jehovo, pokud Ty chceš a jak dalece Ty chceš rozumím tomu skrze Tvou milost; jen mi však není ještě zcela úplně jasné, jak je možno v trvalém klidu nicméně se pohybovat. Hle, tomu bych ještě velmi ráda porozuměla, - byla-li by to Tvá svatá vůle!

22. A Abedam jí pravil: Milá Ghemelo dokud ještě nosíš tělo dotud tomu zde nikdy zcela úplně neporozumíš, - ale jednou to pochopíš dokonale!

23. Proto se raději taž na něco jiného, a Já ti ze Své lásky k tobě na všechno odpovím! Amen.“

* * *

Kapitola 185.

Podstata života. Zaslíbení Páně Ghemele.

4. ledna 1842.

A Ghemela, byvší s odpovědí Abedamovou na svou poslední krátkou otázku zcela úplně uklidněna, brzy se opět vzchopila a otázala se Abedama:

2. „Ó, nejsladší Jehovo, který jsi pln nejvyššího slitování. Lásky a milosti, - jelikož se nám dostalo od Tebe již tak nekonečně mnoho milostí, odvažuji se z nejnuitnější lásky svého srdce k Tobě obtěžovat Tě ještě jednou otázkou! Víím sice dobře, že jsi, ó, nejsvětější, každým z mých nečistých slov, znesvěcován, protože se také stávám vždy nesmělou, mám-li před tebou otevřítí svá nejčistější ústa, takže pak má nejvyšší zřejmá úplná nehodnost a zavržitelnost před tebou způsobuje, že mi tuhnu plíce a tím se mně pak také po nějakou dobu zúží hrdlo tak, že mohu sotva jediné slovo ze sebe vypraviti; ale uvážím-li pak opět, jak nekonečně a nevýslovně jsi dobrý, přelaskavý a milostivý, pak se mi ovšem vrací opět odvaha, abych použila Tvého tak předobrotivého svolení.

3. A tak se tedy nyní opět osměluji a prosím tě, abys mně a také všem ostatním, kdyby to snad také jako já ještě nevěděli, řekl a naši velkou pošetilost osvětil, co tedy vlastně **život** jest, a jak se stává, že jsme si ho úplně vědomi, že víme a skrz naskrz pocítujeme, že jsme, a svobodně konati můžeme, cokoli jen také vždy svobodně chceme!

4. Leč já jsem plna pošetilosti; jistě jsem také nyní touto svou otázkou velmi značně obohatila jejich velký počet před Tvými nejsvětějšíma očima.

5. Ano, ano, pozoruji Ti to již na Tvé tváři, že jsem položila přepošetilou otázku! – Kéž bych se jen rychle mohla tázati na něco jiného!

6. Ó, Jehovo, hněváš se pro mou pošetilost? Pak bych chtěla z příliš velké hanby do nejhlubší propasti Země zalézti a mou pošetilost po celý svůj život v nejhustší temnotě oplakávat!

7. Leč, ó, můj jediný nade vše milovaný Jehovo, já však nežádám od tebe světla nýbrž přijmi tuto otázku ode mne jen jako nejpokornější prosbu, a Tvá nade vše nejsvětější vůle ať učiní, co jediné jí se líbí, a já v hlubině hlubin svého srdce co nejvděčněji vše uznám jako Tvé převeliké slitování a nevýslovnou a nejvyšší otcovskou lásku!

8. Ó odpusť mně Ty, jehož jméno se mé ve vši lásce k Tobě zanícené srdce neodvažuje již vysloviti!“

9. A Abedam dojat řekl všem (ostatním):

10. „Vpravdě, pravím tobě jakož i vám všem: Tolik pokory jsem ještě v žádném z vás nenalezl!

11. Ghemelo, miluješ Mne tedy skutečně a opravdu nade všecko, a také zcela jediného?“

12. A Ghemela se dala do pláče a vzlykajíc odpověděla Abedamovi: „Ó, Ty, Ty vřele milovaný, Ty věčná láska Sama! Jak se mne můžeš tázati Ty, který jsi mne stvořil a dal mně srdce, které nemůže milovati nic jiného, nežli jediné Tebe!

13. Ó, kdyby to bylo možné, strpěla bych ráda z lásky k Tobě třebas tisícero smrt, kdyby nebylo jinak možno ukázati Tobě, jak jediné tebe nade všecko miluji! – Ale nač mluvím; vždyť vidíš mé srdce!“

14. A Abedam Se sklonil k zemi, a pozvedl před Ním na zemi ležící Ghemelu, ano pozvedl jí zcela na Své pravé rámě a přitiskl ji viditelně prudce na Svá svatá prsa a řekl jí:

15. Ó, přespanilá, přemilá, nádherná perlo Mé lásky a slitování, věru, tvé mladistvé srdce má v sobě více lásky a života nežli celá Země! Co se nyní tobě přihodilo, to se ještě nepříhodilo žádnému ani tomu nejčistšímu a nejmoudřejšímu andělu!

16. Já ti budu po všechem čas žehnat! Hle, nádherná Ghemelo, jako tě nyní nosím Já, tvůj Tvůrce, tvůj věčný svatý Otec na Svém srdci, které je věčným základem všeho života a všeho bytí celé nekonečnosti, tak bude jednou jedna tobě úplně podobná dcera z tvé krve nositi pod svým srdcem – poslyš! – Mne Samého, Mne, věčného, nekonečného Boha, věčný život, všemohoucího Tvůrce veškerého stvoření od atomu až k nejvyššímu andělskému duchu, Mne, jediného Pána vší moci a síly!

17. Tobě pak dám velmi brzy syna skrze Mého Lamecha; nazveš ho „Noah“(Noe) a on se stane zachráncem tvého národa.

18. Jak a kdy se to stane, to obdrží tvůj příští syn v pravý čas bezprostředně, ode mne, jako nyní ty toto zaslíbení Mého slitování. Uvažuj o tom dobře, a pak také brzy pochopíš a dostatečně porozumíš tomu, co život jest, a jak se ho každý člověk stává vědomým a pak může v sobě svobodně konati co chce!

19. Abys však zatím se svou otázkou nevstupovala opět nohama na půdu zemskou bez odpovědi, zapamatuj si: Co jest život u Mne a ve Mně Samém, to by ti bylo nemožno pochopiti; neboť jakým jsem Já Sám věčně a nekonečně nejvyšší vlastní život, nebude s to nikdy ani nejvyšší nejdůmyslnější cherub pochopiti a zříti. Co se však týče vlastního života v tobě, není nic jiného nežli Můj dech v tobě anebo Můj dokonalý obraz v každém člověku. Jako Se však Já nacházím věčně a nekonečně ve stále nejjasnějším vědomí nejvyššího vlastního nejdokonalejšího života, tak má také každý tvor v sobě jistou, i když tobě nejvyšší nepochopitelně, nejmenší část tohoto mého života a jest z ní pro svou potřebu úplně živý.

20. Veškeren život jest pak tak uzpůsoben, že se může Mým, ustavičným neustále zvětšovati a vzrůstatí vléváním; a čím jest život vyrostlejší, tím se pak jeví býti také vždy dokonalejší.

21. Ale vědom sebe sama se stává život teprve tehdy, když s jiskérkou lásky obdrží též jiskěrku světla milosti z Boha; s tímto světlem poznává daný život svého jáství a stává se svobodně sama sebe vědom.

22. Když se pak tento sama sebe vědomý život stává vědom nejen sama sebe, nýbrž jest si v sobě vědom svého věčného, svatého Původu a vzdává Mu dík a úctu, lásku a vzývání a poznává vůli Toho, který jej stvořil, pak se teprve stává dokonale svobodným a tímto poznáním skrze lásku dítětem věčné lásky a věčného života, kterýmžto životem dospívá pak teprve k nejjasnějšímu vědomí sebe sama a k živému vědomí Toho, jenž tě nosí nyní na Svých rukou

23. Porozuměla jsi všemu dobře, Má Ghemelo?“

5. ledna 1842.

24. Ghemela, přeplněna vpravdě přenebeským vzrušením, odpověděla Abedamovi:

25. Ó, můj svatý Otče, nejvyšší Lásko, kdo by tu neměl anebo nemohl rozuměti a chápati Tvé slovo, zejména má-li k tomu ještě nevyslovitelnou milost, kterou mně nyní ještě prokazuješ tím, že mne, ó, přesvatý Otče, nosíš, nosíš na rukou!

26. Hle, Tvá Ghemela musí tedy také rozuměti tomu, co jí Tvá nekonečná otcovská láska vysvětlovala ! Nedovedu Ti za to ústy děkovati; ale za to tím více se vždy rozpaluje mé srdce k Tobě!

27. Ale poslyš, můj jedině nejmilovanější Jehovo, nyní mně napadla strašně nutná otázka

28. A Abedam se jí rychle a jakoby překvapen otázal: „No, co tedy, co tedy? Co ti mohlo, Má milovaná, nádherná Ghemelo tak náhle a tak smutného na Mých rukou ještě napadnouti?“

29. Pověz Mně to jen hezky rychle; kdo ví, snad již naleznu útěchu pro tvé duchovně něžné srdéčko?!

30. A Ghemela se poněkud rozpačitě usmála, a pohrávajíc hojnými kadeřemi Abedamovými neodvažovala se s barvou ven.

31. Po poněkud delší přestávce, když ji byl Abedam ještě jednou povzbudil, vyrazila ze sebe konečně hlasem láskou se chvějícím svou smutnou otázku řkouc:

32. „Ó, Jehovo, hle, z mnohých tvých nejsvětějších slov jsem nyní vyrozuměla že nás brzy opět opustíš; a hle, ježto Tě co se mého srdce týče již nekonečně miluji, jak se mně ubohé

bude dařiti až Tě již nebudu viděti a nebudu tě tedy jako nyní, má věčná lásko, kolem sebe mítí?“

33. A Abedam jí odvětil: „Poslyš. Má nádherná nejmilejší, Ghemelo, tvá starost není sice na jedné straně neodůvodněna; neboť takto nemohu stále u vás setrvávat, a to by také pro nikoho nebylo dobré. Neboť kdybych zůstal stále takto u vás, nemohl by nikdo nikdy k opravdovému samostatnému životu dospěti, protože hřích vzal již jednou svět do tvrdého otroctví a právě proto je také již na zemi beztoho velké množství nátlaku a donucování. Kdybych nyní Já jako nejvyšší Prasíla a Pramoc stále takto viditelně mezi vámi prodléval, měli byste také druhé donucování na zemi, takže by se tu nikdo ani v nejmenším nemohl svobodně pohybovat, ať sem či tam, anebo nahoru a dolů.

34. Zůstávám-li však cizí vašim očím, ale – chce-li někdo vážně jako ty nyní chceš a vždy jsi věrně chtěla – za to tím známější a důvěrnější srdci, pak jest nicméně každý přes tvrdé otroctví hříchů úplně svobodný. Toto otroctví může opovrhujícíma nohama pošlapati a může se ke Mně, v lásce svého srdce Mne hledaje a svobodně sám chápat, obrátiti, načež Já ho pak podle míry jeho lásky přijmu a podle vůle jeho lásky podržím a zachovám, což vše jest pak teprve získání věčného života.

35. Považ však, kdo by se odvažoval něco učiniti, kdyby Mne viděl a určitě věděl, že jsem vždy po celý život po jeho boku!

36. Pohleď jen, a pozoruj lidi, kteří vědí že jsem viditelně zde! Co nyní dělají?

37. Žádný z nich se neodvažuje učiniti ani svobodný dech, neřku-li teprve něco jiného, ať již správného nebo nesprávného! A pohleď však naproti tomu na mnohé zástupy nás obklopující, které Mne zde viditelného mezi vámi živě ani netuší, kterak se čile pohybují a otáčejí!

38. Mnozí mezi nimi se domnívají, že jsem nade všemi Hvězdami, jiní opět, že jsem přítomen v táhnoucím větěrku, a ještě jiní mají tisícera mínění, ve kterých Mne považují za vzdáleného.

39. Hle, ti všichni nesnášejí ode Mne nyní nižádného nucení a proto jsou úplně svobodni, čemuž u vás všech není nyní, ačkoliv jste sice vedle Mě vzdáleni otroctví hříchů, - ale za to tím více jste přitahováni Mou láskou, proto nyní nemůžete jinak, nežli Mě nade všecko milovati, což však přes svaté právo této lásky přece jen jest nucení, jelikož před Mou tvářmi nemůžete jinak, nežli takto Mne milovati!

40. Dokud jsem však mezi vámi viditelně, nemůže nikomu jeho láska býti započítávána k životu, nýbrž teprve tehdy, až mezi vámi viditelně kráčeti nebudu, a to také jak Mě kdo miloval před Mou viditelností!

41. Pohleď, Má přenádherná přemilá Ghemelo, také tvá nynější láska ke Mně by neměla zcela žádné ceny, kdybys Mne teprve právě tak nemilovala a mnohdy dokonce ještě vroucněji nežli nyní, kdy vlastně nemiluješ ty, nýbrž jsi jen ze Mě Mou láskou k věčnému životu nasyčována.

42. Ale ať se už k tomu všemu nepřihlíží anebo přihlíží, můžeš nicméně svou smutnou otázku pustiti zcela ze zřetele; neboť tvá láska svou věc již odjakživa svobodně učinila, neboť ti bylo kvůli Mně mnoho se světem bojovati, proto jsi tak nadmíru krásně vyvinutá, jako před tebou nebyla ještě žádná tvého rodu.

43. Následkem tohoto vytrvalého boje sis učinila také Mou viditelnost a dokonce Můj dotyk neškodným, a to tak, že jsem proto také jen tobě mohl ukázati věci, na něž pohled by usmrtil velmi mnohé, kteří by si jako ty již předtím nevydobyli vítězství lásky.

44. A také ti Má velmi častá viditelnost zůstane na věky neškodnou; neboť ty jsi již vázána na Mě. A jako tě nyní nosím na Svých rukou viditelně, tak tě budu také nositi na rukou Svě lásky neviditelně, a kdykoli Se ti ukáži, spatříš Mne vždy tebe nesoucího. Proto buď tedy jen v srdci veselá a radostná; neboť od nynějška nebudeš Mne ve věčnosti nikdy postrádati!

45. Pohleď, Má přenádherná, přeněžná, přemilovaná Ghemelo, myslíš, že Já bych tě snad mohl postrádati?!

46. Ó, hle, ty ses stala nyní nepostradatelná právě tak srdci Mému jako Já tvému; proto se můžeš zajisté těšiti, že Já tě, jak se ti zdá neopustím.

47. proto tedy také, Má přenádherná, nejmilejší Ghemelo, jak jsem ti již poznamenal, pusť jen bez obavy a starosti se zřetele svou smutnou otázku! Amen.

* * *

Nevinnost a stud. Návrat a přijetí posla.

A když Ghemela uslyšela od Abedama toto nádherné utěšování, tu se také velice rozveselila, že začala ještě na rukou Abedamových přímo poskakovati a skákati takže v tomto radostném opojení zapomněla dokonce na stud, a proto její otec Zuriel zvolal na ni, aby se tak velice neobnažovala a povážila, kdo jest Ten jenž ji nosí.

2. Abedam však odmítl Zurielovo toto nevhodné napomínání a řekl jemu:

3. „Znáš-li Mne k čemu ta tvá starost? A kdybys Mne snad ještě nepoznal, pak se nech raději ty od svých dcer napomenouti, abys také ty Mne poznal, jako Mne ony poznaly!

4. Snad bys nechtěl své nejvyšší nevinné děti upozorňovati na hada smilstva a za jejich úplnou nevinu jim dávatí bídné svědomí světa?!

5. Ó, hle, jak jsi veliký pošetilec! Kdo se může v Mých rukou chovati, Mně nemile neslušně?!

6. Buď tedy budoucně moudřejší – A ty, Ghemelo, se nedej ve své veselosti rušiti; neboť toť, hojnost věčného života ze Mne v tobě, a to co ty nyní pocítuješ, nepocítil ještě nikdy ani nejčistší anděl. Proto jen poskakuj a skákej dále; neboť na Mých rukou je dobře poskakovati a skákati!

7. A Abedam laskal a celoval Ghemelu ještě krátkou chvílečku a pak jí pravil: „Hle, Má zcela čistá milenko, abych snad neprobudil žárlivou závist těch, kteří se k nám začínají právě se všech stran přibližovati, protože jsem k nim dnes ráno vyslal osvícené posly, a abychom jim nedali podnět ke skryté zlosti, protože Mne ještě neznají, jako Mě znáš ty a všichni zde přítomní, postavím tě sice viditelně na zem, ale tělesným očím neviditelně, tedy v duchu a ve vsí pravdě, zůstaneš na rukou Mé věčné lásky! Amen.“

8. Při těchto slovech přitiskl jí Abedam ještě jednou k srdci a postavil jí pak zcela něžně na zem a to vedle Svých nohou. A krátce poté přišli sem již vyslaní hlasatelé oběti a osvěcovatelé podle slova Abedamova a padli před Abedama na tváře a v hloubi svých srdcí se k němu modlili; a jejich dobrého příkladu následovaly nepřehledné zástupy za nimi.

9. Po krátké chvíli vyzval je pak Abedam, aby povstali a řekl jim: „Vy jste poctivě a věrně pracovali; neboť plody vašich skutků následují za vámi proto také mám z vás velkou radost a ponechávám vám nyní za to zcela na vůli, abyste si ode Mne vyprosili odměnu. A ať bude vaše přání jakékoli bude ihned splněno; a tak nechť hlasitě promluví vaše srdce!“

10. Leč všichni začali volati: „Pane, svatý Bože, Ty nás všech přelaskavý Otče, náš Emanueli Abedame! Co si máme od tebe ještě vyprošovati, když máme Tebe, věčná lásko, Tebe, našeho svatého Stvořitele a Otce?!

11. Co by mohla dokonce i ta nejvřelejší sebeláska ještě vymysleti, aby to bylo více nežli Ty?!

12. Hle, v Tobě jsme zajisté již obdrželi nejvyšší odměnu za naše, Tebe jedině nade vše milující srdce a to v tak nezměrné hojnosti, že jsme si této přesvaté odměny ani v nejmenší míře nezasloužili, i kdybychom Ti po celé za sebou následující věčnosti denně sebe nevýslovněji více mohli sloužiti nežli za tohoto jitra! Ano, všechna věčnosti dlouhá nejhrořivější naše služba by se musela považovati jen za pouhé marnivé nic proti nekonečné velikosti této nevyslovitelné, přesvaté, předchozí odměny, že Ses Ty Sám přelaskavý, přesvatý Otec odhodlal sestoupiti k nám červům pozemského prachu a že jsi nás všechny naplnil Svou láskou a Svým nejsvětějším světlem milosti, jehož všichni jsme byli a ještě jsme nehodni!

13. Ó, ať nás všechny pohlí Země do prostranné a plamenné rozsedliny, kdyby nám mělo vedle Tebe zůstati i jen nějaké nejmenší přání, ač také za povolení této prosby nebudeme moci tobě, ó, Emanueli, věčně nikdy býti dosti vděčni!

14. Zač bychom Tě také mohli prositi?! Víme my, co by nám bylo dobré a prospěšné?!

15. Skrze Tvou milost všichni však víme, že jen Ty jediný jsi nám všem nutný. Tebe však všichni máme.

16. Oč bychom tu měli ještě prositi? Ano, můžeme tě prositi o to, abys nás nikdy neopouštěl! Vyhoví-li se nám v této prosbě, pak máme nekonečněkrát více nežli vše, co naše nejvyšší horoucně žádoucí srdce chtěla a mohla ve všech věčnostech vynalézt! Proto jedině o to

Tě prosíme, - ale ne snad odměnou za naši nejvyšší nicotnou zásluhu, nýbrž jedině pro Tvé slitování a tvou otcovskou lásku!

17. Ó, Emanueli! Odpusť nám pak i tuto prosbu, neboť jsme před Tebou všichni slepí a nevíme, co činíme! Co jedině jen Tobě může býti libé, jest Tvá svatá vůle; a tak se staň nyní, jako vždy a věčně, Tvá svatá vůle! Amen.“

* * *

D o d a t e k

„Hled' budu ti je jmenovat všechny jmény:

H ⊕ L V ⊕ T S S A A S S (Kap.3,12)

27. května 1847.

Co se týče těchto deseti písmen od počátku až doposud ještě nepochopitelných, tedy předně spása Slunce a Měsíce na nich nezáleží a také Hvězdy půjdou svou cestou, aniž by se daly másti nepochopením těchto deseti písmen. Každý z vás však ví, že k věčnému životu jest jen jednoho zapotřebí; kdo k tomu přihlíží a o to usiluje, ten vyvolil pro svého ducha stránku nejlepší, - všechno ostatní přijde v pravou dobu jako svobodný přídavek k tomu. A tak by mohl také každý z vás mít toto malé tajemství již dávno odhaleno, kdyby se byl za tím účelem dávno a vážně v plné důvěře obrátil v srdci na Mne. Místo toho však jste již častěji o tom hloubali, mnohem více rozumem nežli srdcem, a odtud pak pochází, že jste toto snadné tajemství dosud nepochopili, - a to proto, že podobné věci nejsou dány pro rozum nýbrž jen pro srdce a pro ducha! Aby však vaše srdce které je ve věcech čistě duchovních ještě silně nerozumné již déle nevysílalo do duchovního revíru tajemství rozum jako vyzvědače, jako nějakého slepého lovce, který mu ještě nikdy nedonesl domů nějakou tučnou zvěř, nýbrž jen zpola zetlelou zdechlínu, seznámím vás tedy blíže s přáteli symbolicky označenými těmito deseti písmeny; a tak to poslyšte a dobře pochopte! **H** znamená peklo (Hölle) jako tělesné příslušenství duše; číslo **⊕** znamená pýchu (Hoffart), vládychtivost (Herrschaft) a hrdost (Hochmut) právě pekla v každém člověku a tedy také ve vás. Peklo jest však nejúprimnějším přítelem každého pozemského člověka, neboť mu opatřuje vše, co lichoť jeho přirozenosti a naplňuje ji všelikými tělesně příjemnými půvaby.

Chci-li tedy nějakého člověka přijmouti do Říše Svě a vychovati jej k životu věčnému, musím přijmouti také jeho přátelství od něhož se člověk není s to, dokud žije na zemi nikdy úplně odloučiti; proto se musí také hřích, jako příslušenství tohoto přítele před mými očima jako úplně zahlazený objeviti, bez kteréhož jevu není a nemůže býti další výchova vašeho ducha myslitelná. Jinými slovy řečeno: Chci-li vás zachovati, musím také kolem vašeho domácího pekla Svě svatě otcovské ruce ovinouti a tak vás i s vaším ještě dosud velmi důvěrným přítelem do Svěho lůna povznést! – Tu máte nyní první písmeno, jehož odhalení jsem vám doposud zamlčel, a to z velmi rozumných důvodů.

Následující poté **L** znamená všemožné vášně (Leidenschaften) které pocházejí právě z **H**. Že vášně jsou také přátelé člověka podle jeho tělesné přirozenosti a že musejí býti všechny Mnou uchopeny, pozdvíženy a v ušlechtilé obráceny, má-li se duch člověka uzdraviti k životu věčnému, to se zajisté co nejjasněji rozumí samo sebou?! **V ⊕** znamená intelekt (Vernunft) – (čistý) rozum sdružený s rozumem (Verstand), jak jej podává vnějšímu přirozenému člověku svět aneb peklo. Že je to manželská svět ovládající dvojice vedle pekla u každého člověka v největší přízni, netřeba asi blíže podotýkati; neboť člověk upustí spíše ode všeho jiného nežli od těchto svých nejlepších a nejdůvěrnějších domácích přátel, není-li člověk mnohdy také se svým jiným světským přátelstvím zrovna nejspokojenější, nemá proti těmto dvěma téměř nikdy anebo jen nanejvýš zřídka něco nejvyšší malicherného co by namítal.

Chci-li však člověka k Sobě pozvednouti, pak nezbyvá nic jiného, nežli abych dal také těmto jeho nejdůvěrnějším domácím přátelům nejuplněnější amnestii. Myslím, že by vám to mohlo býti zajisté velmi jasné, neboť také vy si ještě velice zakládáte na těchto svých starých domácích přátelích, ačkoliv vedle toho zajisté uznáte, jak daleko se může s nimi v zemi ducha přijíti!

T znamená s rozumem (mit dem Verstande) zároveň klíčící talent, kterým se může člověk dostat k všelikým skvělým stupňům, na nichž je především domovem **S** sobectví (Selbstsucht) a s ním ono druhé **S** jako škodolibost (Schadenfreude) – vesměs to domácí přátelé člověka světského, které musím také přijmouti – chci-li jeho ducha zachrániti!

Z nich vychází věrná příchyllost (Anhänglichkeit) ke všemu světskému lesku a popud (Antrieb) vždy výše v světské přízni a výhodách z ní stoupati a sebe pokud možno nade vše svého druhu vládčtivě povyšovati, k čemu mu jeho přítel **T** razil cestu. Rozumí se již opět samo sebou, že přijetí člověka co do jeho ducha nemohou zůstatí pozadu oba přátelé **A, A** a že k obrácení a k pravému duchovnímu zušlechtění musejí býti přijmuti spolu; a je-li vše již přijato, nemohou zůstatí pozadu ani obě poslední **S, S** jako všeliká tělesná smyslnost (Sinnlichkeit), již u každého člověka jsou celé legie (pluky) a konečně každému dobře známá světská přehlouplá mravnost (Sittlichkeit) jako móda, poklony atd.

Hledte, to jsou oni v hlavním díle uvedení přátelé a bratři ve vás, jakož i v mém sluhovi, kterým se však vyrozumívá každý. Zvěstujte jim v sobě hlasitě že Já jsem na ně vztáhl ruce a jejich zlo, smysl, hřích odklidil a že jsem je přivedl v soulad s pravými zájmy vašeho ducha, abyste mohli nyní chcete-li zcela bez překážky kráčetí dále po věrně ukázané cestě světla a života. Chcete-li však přesto vše zůstatí těmto starým přátelům věrnější nežli Mně, který vám bez vašeho přičinění prokázal tuto velkou milost a nejsvětější otcovskou laskavost, je vám to přenecháno na vůli. Také na tom spása Slunce a měsíce záviseti nebude, a hvězdy se své cesty nechybí! Neboť přece víte že ode Mne není pro ducha žádné nucení! Myslím však, že když, jsem Já pro vás již tolik učinil, že učiníte něco málo i vy, totiž že budoucně Mě budete silněji a silněji s láskou oddáni a své bratry na holičkách nenecháte!

Oněch deset přátel vašeho pozemského života v těle byl bych vám sice mohl již dávno vysvětliti, kdyby vám to bylo prospěšné; poněvadž jsem však dobře viděl, že by byli tito vaši staří přátelé ve vás silně bili na poplach kdybych vám je byl předčasně oznámil více nežli pouze začátečními písmeny a to jen v osobě sluhu, proto jsem toto bližší určení doposud odkládal. Jelikož však nyní máte toto určení, jest nyní na vás, abyste o něm velmi vážně přemýšleli, a rozkaz v hlavním díle požadovaný právě na těchto deseti písmenech podle svých sil vykonali; neboť dokud jste neznali bližší význam těchto písmen, činil jsem Já pro vás, co jsem v osobě sluhu od sluhu samého a od každého z vás požadoval a ještě požaduji.

Ježto však je vám nyní toto tajemství odhaleno, jste sami povinni, abyste tento příkaz na sobě vykonali, jinak byste nemohli být úplně způsobilí pro mou Říši; neboť zde se přikazuje přiložiti ruku k pluhu a při tom se nazpět neobracet. Já jsem vám však na jiných cestách vždy ukazoval, co je v přirozeném člověku, a co má činiti, aby člověka přirozeného obrátil ponenáhlu v duchovního; a tak jste mohli toto nynější odhalení doposud ještě postrádati, a nebyli jste proto o nic zkráceni a mohli jste bez závady po pravé cestě dále kráčetí, jak tomu také budoucně bude, budete-li přesně zachovávatí to, co vám co nejpřesněji ukazují zachovávatí.

Především se však držte lásky; ta vás neopustí! Vše může zaniknouti, jen láska zůstává věčně! Kde je tedy láska, tam je vše; neboť láska udržuje vše a je všude základním kamenem všeho bytí. Nebudte tedy malomyslní, smutní, mrzutí, nýbrž ve všem srdnatí, veselí, radostné odvahy a laskavé mysli, srdce i ducha, tak budete kráčetí po snadné cestě a brány Říše nebeské budete míti stále před sebou široce otevřeny, čímž pak budete míti snadnou práci, abyste své předem odhalené světské přátele zušlechtěné uvedli do Mé Říše, což je nejvřeější vůle lásky Toho, který vám zde skrze sluhu prokazuje tuto velkou milost! A m e n.

* * *

OBSAH:

Kapitola	Název	Strana
71.	Setlahemova touha po pravé moudrosti	2
72.	Setlahemova a Asmahaelova moudrost	4
73.	Hladový tygr	6
74.	Podstata pravdy a lásky.	7
75.	Příčina strachu	8
76.	Radost praotců v Pánu	9
77.	Odchod patriarchů k dětem západu	10
78.	Děkovná řeč Asmahaelova	11
79.	Slabost Adamova	12
80.	Zlaté pravidlo prorockých škol	14
81.	Praotcové u dětí západu	16
82.	Set vytýká Henochovi slovo pravdy	17
83.	Henochova řeč o Setově omylu	19
84.	Adamovo moudré slovo Setovi	20
85.	Řeč Asmahaelova o zákoně	21
86.	Myšlenky patriarchů o řeči Asmahaelově	22
87.	Eva napomíná Seta.	24
88.	Henochovo vysvětlení řeči Asmahaelovy	26
89.	Skutky moudrosti a skutky lásky	27
90.	Vykupující moc lásky	28
91.	Set poznává cizince Asmahaela	29
92.	Svědectví Asmahaelovo	30
93.	Zvědavost Adamova	31
94.	Prosba Adamova k Henochovi	33
95.	Důtka Adamovi	34
96.	Řeč Asmahaelova o slově Božím	35
97.	Adamovo doznání	37
98.	Mlčení lásky	38
99.	Zákony božské a zákony lidské	38
100.	Myšlenky Jaredovy o osobě Asmahaelově	40
101.	Henochova rozmluva s Jaredem o Asmahaelovi	41
102.	Protivy mezi Bohem a lidmi	42
103.	Výzva Asmahaelova k další cestě	43
104.	Asmahael povolává Abedama za společníka na cestách	43
105.	Jaredovy otázky o osobnosti Asmahaelově	44
106.	Poměr Kenana k Mahalalelovi	46
107.	O chytrosti	47
108.	Setovy rozpaky následkem protiotázky Enosovy	49
109.	Odpočinek otců pod chlebovníkem	50
110.	Zázračná moc Asmahaelova	50
111.	Asmahael přivádí Metuzaléma a Lamecha ke společnosti	51
112.	Rozmluva Lamechova a Metuzalémova o cizinci	53
113.	Řeč Henochova k Metuzalémovi a Lamechovi	54
114.	Netrpělivost Lamechova. Odpověď Metuzalémova	54
115.	Had na stromě	55
116.	Řeč Asmahaelova o boží moci v člověku	56
117.	Adamova otázka Asmahaelovi	57
118.	Pozemský život a jeho účel	58
119.	Jaredova starost o pohoštění Asmahaela	59
120.	Rozhovor patriarchů o Asmahaelovi	60
121.	Lamech a Metuzalém hovoří o cizinci Asmahaelovi	61
122.	Asmahael vypravuje podobenství	63

123.	U „Ušchlé ruky Země“.	63
124.	Adam se dotazuje na děti severu	65
125.	Adam dává hledati děti severu	66
126.	Asmahael vysílá Henocha	67
127.	Tři synové Adamovi následují volání Henochovo	67
128.	Radost Adamova z jeho dětí Jury, Bhusina a Ohoriona	68
129.	Řeč Asmahaelova o Bytosti Jehovově	69.
130.	Asmahaelovo úspěšné otcovské volání k dětem severu	69
131.	Adamova radost a dík zvědavý Jura se táže na Asmahaela	71
132.	Společná hostina. Otcové z úcty a skromnosti se postíjí. Henochova láska k Asmahaelovi. Prvá modlitba	72
133.	Asmahaelovo zaslíbení Henochovi	73
134.	Asmahaelova řeč v podobenství o lásce	74
135.	Adamova pošetilá odpověď	75
136.	Asmahael napomíná Adama	76
137.	Adamova přeměna a vyznání	78
138.	Řeč Emanuelova o jeho příchodu k lidem	79
139.	Lamechova přehojná láska k Emanuelovi	80
140.	Emanuel kárá zdánlivý dík Metuzalémův	82
141.	Henoch povzbuzuje otce k lásce k Emanuelovi	83
142.	O svobodě člověka	84
143.	Průběh oběti. Lamechova ohnivá varovná řeč o mírnosti a trpělivosti	86
144.	Emanuelova slova na rozloučenou při obětním požehnání Zaslíbení na Golgotě. O slávě duchovní svobody	87
145.	Adamova ustanovení pro přicházející sobotu	88
146.	Abedamovo setkání s Cizincem	89
147.	Rozmluva Abedamova s Cizincem Abedamem	90
148.	Příchod Cizince Abedama k otcům	92
149.	Otázka cizího Abedama	94
150.	Evangelium lásky	96
151.	Set hledá světlo ve světle	98
152.	O prostotě. Div lásky Boží	99
153.	Pravé bratrství mezi Henochem a známým Abedamem	101
154.	O pravé lásce k bližnímu	102
155.	Lamech se táže na jméno cizího Abedama	103
156.	O lásce	104
157.	Bouře	105
158.	Boží bázeň a Boží láska	107
159.	Adam a set v tísní a zkoušce	109
160.	Boží pomoc a člověková starost	111
161.	Děkovná řeč Setova	112
162.	Vznešený Abedam v kruhu Svých blažených dětí.Konec bouře	113
163.	Setova zázračná síla uklidňuje ohnivou bouři. Kaeamovo pátrání a tušení; jeho láska k vznešenému Abedamovi.	115
164.	Kaeamova píseň útěchy	116
165.	Vznešený Abedam a pět světlo hledajících. Nikoli bádání, nýbrž milování vede k životu	118
166.	Jaká má být pravá láska k Bohu	120
167.	O pravém modlení. Soudící Božství a milující Otec v Pánu	121
168.	Zpětný pohled na bouřlivou noc.Láska vyhání bázeň	123
169.	Snídaně arcioctů v sobotu	124
170.	Evangelium oběti	126
171.	Henoch připravuje oběť	127
172.	O podstatě přímluvy	129
173.	Sedm reptalů z jižní krajiny se posmívá Setlahemovi	131

174.	Evangelium pro uražené	132
175.	Setlahem a sedm reptalů	134
176.	Všetečnost a pokoření Kisehela majícího ostrý jazyk	136
177.	Vyznání Kisehelovo	137
178.	Kisehelova zkroušená modlitba	139
179.	Podstata hříchu a jeho přemožení	140
180.	Pět dcer Zurielových	142
181.	Starostlivost pokorného Zuriela	144
182.	Pán a Ghemela	145
183.	Pohled do hlubin stvoření	147
184.	O podstatě času a věčnosti	148
185.	Podstata života. Zaslíbení Páně Ghemele	150
186.	Nevinnost a stud. Návrat a přijetí poslů	153
	Dodatek	154
	Obsah	154

* * *

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit